SANDRA BROWN

SVEIKA, TAMSA

Alma littera

SANDRA BROWN

SVEIKA, TAMSA

SANDRA BROWN

SVEIKA, TAMSA

Iš anglų kalbos vertė
DARIUS KAUNELIS

Alma littera
VILNIUS / 2008

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
HELLO, DARKNESS
POCKET BOOKS, Simon &
Schuster, Inc., New York, 2006

ISBN 978-9955-24-996-2

Prologas

Likus šešioms minutėms iki laidos pabaigos, nuskambėjo įprastinis skirtukas.

– Mūsų kalvotame krašte dabar ūkanota naktis. Dėkui, kad naktį leidote drauge su manimi klausydamiesi radijo stoties „101,3“. Kaip ir kiekvieną darbo dienos naktį, man buvo malonu bendrauti su jumis. Aš – jūsų gražiausių meilės dainų laidos vedėja Peris Gibson. Šį vakarą su jumis atsisveikindama kviečiu pasiklausyti trijų mano mėgstamiausių dainų. Tikiuosi, šių melodijų jūs klausotės drauge su savo mylimais žmonėmis. Likite tvirtai apsikabinę vienas kitą.

Ji nuspaudė mygtuką ant prietaisų skydo ir išjungė mikrofoną. Dabar muzika skambės tol, kol liks pusė minutės iki antros valandos nakties. Per paskutines trisdešimt laidos sekundžių ji dar kartą padėkos klausytojų auditorijai, palinkės labos nakties ir baigs radijo programą.

Skambant dainai „Yesterday“, ji užmerkė akis ir, atpalaidavusi kaklo raumenis, leido galvai laisvai apriedėti ratą apie sukaustytus pečius. Atrodytų, palyginti su aštuonių ar devynių valandų darbo diena, keturių valandų radijo laida turėtų būti malonus prasimankštinimas. Tačiau taip nėra. Baigiantis laidai ji jautėsi fiziškai išsekusi.

Studijoje ji dirbo viena – pristatydavo dainas, kurių sąrašą sudaryti turėdavo iš anksto. Klausytojams pageidaujant,

kartais jai tekdavo koreguoti dainų rinkinį ir akylai sekti laikrodį. Ji pati atsakinėjo į visus telefono skambučius.

Judesius ji atlikdavo visiškai mechaniškai, tačiau mechaniškai bendrauti su klausytojais sau neleido. Jos balsas nė akimirkai netapdavo nei sausas, nei pernelyg jausmingas. Žmogiškoji Peris Gibson, pati viena ar pasitelkdama garso stiprinimo įrangą, uoliai darbavosi formuodama „garsinės" Peris Gibson įvaizdį, kuris jau buvo spėjęs išpopuliarėti.

Tobulos intonacijos ir balso tembro palaikymas reikalavo iš jos daugiau pastangų, nei galėjo atrodyti, o 240 minučių praleidus eteryje, jos kaklą ir pečius sukaustydavo nuovargis. Ši raumenų įtampa buvo rodiklis, ar gerai ji vedė laidą.

Bitlams atliekant vieną iš savo klasikinių dainų, ėmė mirkčioti telefono linijos lemputė, pranešdama apie klausytojo skambutį. Ją apėmė pagunda nekelti ragelio, bet iki laidos pabaigos dar buvo likusios beveik šešios minutės, o savo klausytojams ji buvo pažadėjusi, kad skambučius priims iki pat antros valandos nakties. Nors ir per vėlu šio pašnekovo skambutį transliuoti į eterį, vis dėlto ji galėtų bent jau informuoti klausytojus apie tai, ką jis jai norėjo pasakyti.

Ji nuspaudė mirkčiojantį mygtuką.

– Peris klauso.

– Sveika, Peris. Aš esu Valentinas.

Ji pažino šį klausytoją – jis periodiškai skambindavo į laidą, o ir neįprastą vardą buvo lengva įsiminti. Jo kalbėjimo maniera taip pat buvo ypatinga, balsas neką stipresnis už šnabždesį, tikriausiai siekiant likti neatpažintam.

Ji kalbėjo į virš pulto styrantį mikrofoną, kuris, kai nereikėdavo kalbėti į eterį, jai tarnavo kaip telefono laisvų rankų įranga. Taip ji galėjo rankomis atlikti įprastas užduotis netgi bendraudama su skambinančiuoju.

– Kaip laikaisi šią naktį, Valentinai?

– Prastai.

– Apgailestauju tai girdėdama.

– Taip. Tau tikrai teks apgailestauti.

Bitlų dainą pakeitė Eni Miurėj „Broken Hearted Me“.

Peris dirstelėjo į monitorių su dainų registru ir pastebėjo, kad prasidėjo antroji iš trijų paskutinių dainų. Ji nebuvo tikra, kad gerai išgirdo Valentino žodžius.

– Atleisk, neišgirdau?

– Tau tikrai teks apgailestauti, – pakartojo jis.

Dramatiškas balsas Valentinui buvo būdingas. Prisiskambinęs jai, jis būdavo arba labai linksmas, arba labai liūdnas, retai kada jo emocijos neklaidžiodavo ties kuriuo nors kraštutinumu. Ji niekuomet nežinojo, ko iš jo galima tikėtis, ir dėl šios priežasties kalbėtis su juo visuomet būdavo įdomu. Tačiau šiandien jo balse ji išgirdo pykčio gaideles, o tai buvo nauja.

– Nesuprantu, ką jūs tuo norite pasakyti.

– Aš dariau viską taip, kaip tu man patarei, Peris.

– Aš jums patariau? Kada?

– Patari kiekvieną kartą, kai aš tau skambinu. Tu visuomet sakai – ne tik man, bet ir kiekvienam, kuris tau skambina, – kad mes privalome gerbti žmones, kuriuos mylime.

– Taip ir yra. Aš manau...

– Ką gi, aš įsitikinau, kad pagarba neduoda nieko gera, ir man daugiau neberūpi, ką tu galvoji.

Ji nebuvo nei psichologė, nei licencijuota psichoterapeutė, tiktai radijo laidos vedėja. Be šios, ji neturėjo jokios kitos kvalifikacijos. Tačiau savąjį vidurnakčio draugės vaidmenį ji vertino rimtai.

Kai klausytojas savo aplinkoje nebeturi su kuo pasikalbėti, ji tampa anoniminiu jo emocijų rezonatoriumi. Klausytojai pažįsta ją vien iš balso ir pasitiki. Ji jiems yra ir patikėtinė, ir patarėja, ir nuodėmklausė.

Jie dalijasi su ja savo džiaugsmais, išpažįsta sielvartą, kartais visiškai apnuogindami savo sielą. Skambučiai, kuriuos ji nusprendžia perkelti į eterį, paskatina kitų klausytojų simpatiją, sveikinimus, o kartais išprovokuoja karštas diskusijas.

Neretai skambinančiajam paprasčiausiai reikia nuleisti garą. Tokiais atvejais ji atlieka buferio funkciją. Kartais ji būna atpirkimo ožys žmonėms, supykusiems ant viso pasaulio. Retai kada tampa tiesioginiu klausytojo pykčio taikiniu, tačiau šis akivaizdžiai buvo vienas iš tokių atvejų, ir tai ją išmušė iš vėžių.

Jei Valentino emocijos atsidūrė ties riba, ji negali pašalinti priežasčių, kurios jį prie to privedė, bet galbūt jai pavyktų įkalbinti jį atsitraukti per saugų atstumą nuo šios bedugnės krašto ir tuomet paskatinti ieškoti profesionalios pagalbos.

– Pasikalbėkime apie tai, Valentinai. Ką jūs turite galvoje?

– Aš gerbiu merginas. Kai susidraugauju su kuria, ją, galima sakyti, užkeliu ant pjedestalo ir elgiuosi kaip su princese. Bet to niekuomet nepakanka, nes merginos nebūna ištikimos. Visos mane galiausiai palieka, o kai taip atsitinka, aš skambinu tau ir tu man sakai, kad tai nebuvo mano kaltė.

– Valentinai, aš...

– Tu man sakai, kad aš nepadariau nieko bloga ir kad manęs nėra ko kaltinti už tai, kad mergina mane paliko. Ir žinai ką? Tu esi absoliučiai teisi. Manęs nėra dėl ko kaltinti, Peris. Kalta esi tu. Šį kartą tai yra *tavo* kaltė.

Peris dirstelėjo sau per petį garso nepraleidžiančių studijos durų link. Durys, be abejo, buvo uždarytos. Koridorius anapus stiklo sienos dar niekuomet jai neatrodė toks juodas, nors pastatas jos naktinės laidos metu visuomet skendėjo tamsoje.

Staiga ji užsinorėjo, kad pas ją užeitų Stenas. Netgi Merviną išvysti šią akimirką būtų buvę malonu. Ji troško, kad kas nors – bet kas – išklausytų šio pašnekovo žodžius ir padėtų jai nuspręsti, kaip pasielgti.

Pagalvojo, ar nevertėtų nutraukti šio pokalbio. Niekas nežino, nei kur ji gyvena, nei kaip ji atrodo. Tokį slaptumą garantavo jos kontraktas su radijo stotimi: ji neturi dalyvauti jokiuose viešuose renginiuose; niekur, netgi reklamos

lankstinukuose, komercinėje televizijos reklamoje ar reklaminiuose stenduose, neturi būti jokių su jos išvaizda susijusių detalių. Peris Gibson yra tik vardas ir balsas, jokiu būdu ne veidas.

Tačiau paprasčiausiai imti ir nutraukti pokalbį su tuo žmogumi jai neleido sąžinė. Jei jis paėmė į širdį kažką, ką ji pasakė į eterį, ir jos žodžiai jam neišėjo į naudą, jo pyktis suprantamas.

Kita vertus, jei protingai mąstantis žmogus nesutinka su tuo, ką kitas pasakė, jis paprasčiausiai nusispjauna ir tiek. Valentinas jai suteikė daugiau įgaliojimų savo gyvenime, nei ji nusipelnė ar pageidavo.

– Paaiškinkite, kokia mano kaltė, Valentinai.

– Tu jai patarei išsiskirti su manimi.

– Aš niekada...

– Aš viską puikiai girdėjau! Ji tau paskambino užvakar vakare. Aš tuo metu klausiausi tavo laidos. Ji nepasakė savo vardo, bet aš ją atpažinau iš balso. Ji tau papasakojo mūsų bendravimo istoriją. Sakė, kad aš pasidariau pavydus ir linkęs kontroliuoti. Tu jai atsakei, kad jei ji jaučia, kad mūsų santykiai ją varžo, turi ko nors imtis. Kitais žodžiais tariant, tu jai patarei mesti mane, – jis patylėjo ir pridūrė: – Ir aš ketinu priversti tave gailėtis dėl to, kad davei jai tokį patarimą.

Peris galvoje įsivyravo chaosas. Per septynerius darbo radijo eteryje metus ji nebuvo nieko panašaus patyrusi.

– Valentinai, pamėginkime išlikti ramūs ir aptarkime visa tai šaltakraujiškai, gerai?

– Aš esu ramus, Peris. Labai ramus. Ir mums nėra ko aptarinėti. Aš uždariau ją ten, kur niekas jos neras. Ji negali nuo manęs pabėgti.

Sulig šia fraze pyktis jo žodžiuose pavirto atviru įniršiu. Be abejo, jis neturėjo galvoje to, ką pasakė.

Vis dėlto jai dar nespėjus šios savo minties išreikšti žodžiais, jis pridūrė:

– Ji mirs po trijų parų, Peris. Aš ją nužudysiu ir kaltė dėl jos mirties kris ant tavo sąžinės.

Skambėjo paskutinė, trečioji, laidos pabaigai skirta daina. Laikrodis kompiuterio ekrane skaičiavo paskutines laidos sekundes. Ji greitosiomis dirstelėjo į balso įrašymo įrangą norėdama įsitikinti, ar koks elektroninis gnomas nesutrikdė jos veikimo. Ne, sudėtinga aparatūra veikė kaip anksčiau. Skambutis buvo įrašinėjamas.

Ji apsilaižė ir nervingai atsikvėpė.

– Valentinai, tai visiškai nejuokinga.

– Tai ir neturi būti juokinga.

– Aš žinau, kad iš tiesų jūs neketinate...

– Aš ketinu padaryti taip, kaip pasakiau. Aš nusipelniau su ja praleisti bent jau septyniasdešimt dvi valandas, ar taip nemanai? Įvertinus, koks geras jai buvau? Argi trys jos laiko ir jos dėmesio dienos nėra mažų mažiausia, ko aš nusipelniau?

– Valentinai, prašau, paklausykite...

– Aš daugiau tavęs nebesiklausysiu. Tu esi šūdo gabalas. Tu daliji sumautus patarimus. Aš dievinte dievinu savo merginą, o ji nueina pas kitą vyrą ir išžergia prieš jį kojas. Tu jai patari mane palikti, tarytum aš būčiau tas, kuris sugriovė mūsų santykius, tarytum aš būčiau išdavikas. Jei sąžiningai, tai sąžiningai. Aš ją dulkinsiu plūstančią kraujais, o paskui nužudysiu. Septyniasdešimt dvi valandos nuo šios akimirkos, Peris. Malonios tau nakties.

Pirmas skyrius

Dinas Melojus išsliuogė iš lovos. Tamsoje jis sugraibė ant grindų besivoliojančius savo apatinius ir nusinešė juos į vonią. Kiek galėdamas tyliau uždarė duris ir tik tuomet įjungė šviesą.

Tačiau Liza vis dėlto atsibudo.

– Dinai?

Jis plaštakomis suėmė vonios kraštą ir pažvelgė į savo atspindį veidrodyje.

– Tuojau ateisiu.

Jo atvaizdas iš veidrodžio žvelgė gal su nusivylimo, o gal su pasibjaurėjimo išraiška – jis negalėjo tvirtai pasakyti. Mažų mažiausiai jame galėjai įžiūrėti gėdą.

Dar kelias sekundes patyrinėjęs save, jis atsuko čiaupą ir šaltu vandeniu nusiprausė veidą. Atlikęs gamtinius reikalus, užsimovė apatines kelnaites ir atidarė duris.

Liza, įjungusi ant naktinio staliuko stovinčią lempelę, sėdėjo atsirėmusi į pagalves. Jos šviesūs plaukai buvo susitaršę. Jai po akimis matėsi nutįsę blakstienų dažų dryžiai. Bet ir tokia ji kažkaip sugebėjo atrodyti žavinga.

– Žadi praustis po dušu?

Jis papurtė galvą.

– Ne, dabar ne.

– Aš nutrinčiau tau nugarą.

– Ačiū, bet...

– Priekį?

Jis šyptelėjo, žiūrėdamas į ją.

– Einu pažiūrėsiu, ar lauke nelyja.

Jo kelnės dryksojo permestos per fotelio atkaltę. Kai jis ištiesė ranką jų paimti, Liza nusivylusi atsišliejo į pagalvių stirtą.

– Tai išeini.

– Nors ir labai norėčiau pasilikti, Liza.

– Tu jau kelias savaites nenakvojai pas mane.

– Man tokia padėtis nepatinka kaip ir tau, bet šiuo metu nėra kitos išeities.

– Dieve mano, Dinai. Juk jam jau šešiolika.

– Teisingai. Šešiolika. Jei jis būtų kūdikis, aš visuomet žinočiau, kur jis yra. Žinočiau, ką jis veikia ir su kuo. Bet Geivinui yra šešiolika ir jis jau gali vairuoti automobilį. Tėvui tai tikras dvidešimt keturias valandas per parą trunkantis košmaras.

– Tikriausiai jo netgi nebus namie, kai tu sugrįši.

– Verčiau jau jis būtų, – sumurmėjo jis, kišdamasis į kelnes marškinius. – Praėjusią naktį pažeidė komendanto valandą, tad šį rytą aš jam paskyriau bausmę. Namų areštą.

– Ar ilgam?

– Kol atpirks savo kaltę.

– O ką, jei taip neatsitiks?

– Jei nepaklus ir nepasiliks namuose?

– Jei jis neatpirks savo kaltės?

Tai buvo sunkus klausimas, reikalaujantis gerokai sudėtingesnio atsakymo, kuriam šį vakarą jis neturėjo laiko. Jis įspraudė kojas į batus, atsisėdo ant lovos kraštelio ir paėmė ją už rankos.

– Negerai, kad nuo Geivino elgesio priklauso tavo ateitis.

– *Mūsų* ateitis.

– Mūsų ateitis, – švelniai pasitaisė jis. – Tai velniškai nesąžininga. Dėl jo mums tenka neribotam laikui atidėlioti savo planus, ir tai mane labai nervina.

Ji pabučiavo jam ranką, žvelgdama į jį pro primerktas blakstienas.

– Aš net negaliu tavęs prikalbinti pernakvoti su manimi, o juk turėjau vilties, kad iki Kalėdų mudu susituoksime.

– Galbūt taip ir atsitiks. Viskas gali keistis į gera greičiau, nei mes įsivaizduojame.

Tačiau ji taip optimistiškai nebuvo nusiteikusi ir tai liudijo jos surauktа kakta.

– Aš esu kantri, Dinai. Tiesa?

– Taip.

– Per tuos dvejus metus, kai esame drauge, manau, buvau labiau linkusi taikytis prie tavęs. Be jokių prieštaravimų persikėliau gyventi į šį miestą. Ir nors būtų daug protingiau mums gyventi drauge, aš sutikau nuomotis šį butą.

Jos atmintis buvo selektyvi ir netiksli. Jis nė nesvarstė galimybės jiedviem gyventi kartu, bent jau kol Geivinas bus pas jį. Nebuvo jokios priežasties rodyti nepasitenkinimo dėl to, kad ji persikraustė į Ostiną. Jis jos niekada čionai nekvietė. Iš tiesų jis netgi labiau norėjo, kad ji liktų Hiustone.

Liza savarankiškai priėmė sprendimą persikraustyti į Ostiną, kai tai padarė jis. Kai ji pranešė jam apie šį savo sumanymą, jam teko suvaidinti džiaugsmą ir nuslėpti šiokį tokį susierzinimą. Ji užsikrauna jam ant pečių kaip tik tuomet, kai jam mažiausiai reikia papildomos naštos.

Vis dėlto, užuot vėlęsis į nesibaigiančias diskusijas, jis nusileido ir sutiko, kad ji buvo ypač kantri taikstydamasi su juo ir dabartinėmis jo gyvenimo aplinkybėmis.

– Gerai žinau, kaip stipriai pasikeitė mano padėtis, kai mudu pradėjome draugauti. Tu tikrai buvai drąsi užmegzdama santykius su vienišu tėvu, turinčiu paauglį sūnų. Tu parodei didesnę kantrybę, nei galėjau iš tavęs tikėtis.

– Ačiū už gerus žodžius, – suminkštėjusi atsakė ji. – Bet mano kūnas nėra toks kantrus, Dinai. Kiekvienas prabėgęs mėnuo reiškia, kad krepšelyje liko vienu kiaušinėliu mažiau.

Jis nusišypsojo išgirdęs šį švelnų priminimą apie jos biologinį laikrodį.

– Pripažįstu, kad dėl manęs tu labai pasiaukojai. Ir aukojiesi toliau.

– Aš norėčiau aukotis ir toliau, – ji paglostė jo skruostą. – Nes, velniai griebtų, Dinai Melojau, tu esi šito vertas.

Jis žinojo, kad ji kalba nuoširdžiai, bet jos nuoširdumas nė trupučio nepataisė jo nuotaikos, priešingai – tik pagilino liūdesį.

– Dar šiek tiek pakentėk, Liza. Prašau... Geivinas elgiasi nepakenčiamai, bet egzistuoja ir tokio blogo elgesio priežastys. Duok dar šiek tiek laiko padėčiai ištaisyti. Tikiuosi, kad mes netrukus surasime komforto zoną, kurioje galėsime gyventi visi trys.

Jos veidą iškreipė grimasa.

– Komforto zoną? Dar pavartok tokias frazes ir netrukus galėsi taikyti į dieninės televizijos pokalbių laidos vedėjo vietą.

Jis nusišypsojo patenkintas, kad rimtą pokalbį jiems pavyko baigti žaisminga gaida.

– Ar dar ketini rytoj vykti į Čikagą?

– Taip, trims dienoms. Susitikimai už uždarų durų su žmonėmis iš Kopenhagos. Visi vien tik vyrai. Tvirti, šviesiaplaukiai. Tipiški vikingai. Pavyduliauji?

– Net žaliuoju iš pavydo.

– Pasiilgsi manęs?

– O kaip tau atrodo?

– O ką, jei išvažiuodama palikčiau tau prisiminimą?

Ji nusimetė antklodę. Nuoga ir aptaki, gulinti ant suglamžytos antklodės, ant kurios jiedu neseniai mylėjosi, Elizabeta Duglas atrodė labiau panaši į išlepusią kurtizanę nei į tarp-

tautinės liukso klasės viešbučių kompanijos viceprezidentę rinkodaros klausimais.

Ji buvo putli ir jai tai patiko. Kitaip nei dauguma jos bendraamžių, ji nebuvo apsėsta kalorijų skaičiavimo manijos. Ji nevengė pati nešioti savo bagažą ir niekuomet neatsisakydavo deserto. Kūno apvalumai jai puikiai, tiesiog velniškai tiko.

– Atrodo gundančiai, – atsiduso jis. – Labai. Bet pasitenkinkim bučiniu.

Ji aistringai įsisiurbė jam į lūpas, įtraukdama jo liežuvį į savo burną taip, kad danų vikingai, tai išvydę, tikriausiai būtų ėmę urgzti iš pavydo. Bučinį nutraukė jis.

– Aš tikrai jau turiu eiti, Liza, – prieš atsistodamas sušnibždėjo jai tiesiai į lūpas. – Saugios tau kelionės.

Ji užsitraukė antklodę, pridengdama savo nuogumą, ir, slėpdama nusivylimą, prilipdė prie lūpų dirbtinę šypseną.

– Paskambinsiu tau, kai nuvyksiu.

– Gerai.

Jis išėjo iš jos buto, stengdamasis, kad tai kuo mažiau primintų pabėgimą. Lauke tvyranti migla apgaubė jį tarytum drėgna antklodė. Kai jis įkvėpė pilnus plaučius oro, jam netgi pasirodė, kad oras įgavęs drėgnai vilnai būdingą kvapą. Kol jis nužingsniavo nedidelį atstumą iki savo automobilio, jo marškiniai spėjo prilipti prie nugaros. Jis užvedė variklį ir oro kondicionieriaus svirtelės padėtį nustatė ties maksimaliu šildymu. Automatiškai įsijungė radijo imtuvas ir pasigirdo Elvio „Are You Lonesome Tonight?“

Tokią vėlyvą valandą gatvėse beveik nebūna automobilių. Išvydęs priekyje įsižiebusį geltoną šviesoforo signalą, Dinas ėmė mažinti greitį ir sulig paskutiniais kūrinio akordais visiškai sustojo.

– Mūsų kalvotame krašte dabar ūkanota naktis. Dėkui, kad naktį leidote drauge su manimi klausydamiesi radijo stoties „101,3“, – automobilio salone pasigirdo duslus

moteriškas balsas, kurio vibraciją jis pajuto savo krūtine ir pilvu. Aštuoni stiprintuvai, vokiečių inžinierių išdėstyti optimaliose pozicijose, veikė nepriekaištingai. Puikios automobilio garso sistemos dėka diktorė atrodė arčiau, nei įsivaizduotum sėdinčią keleivio vietoje šalia jo. – Šį vakarą su jumis atsisveikindama kviečiu pasiklausyti trijų mano mėgstamiausių dainų. Tikiuosi, šių melodijų jūs klausotės drauge su savo mylimais žmonėmis. Likite tvirtai apsikabinę vienas kitą.

Dinas tvirtai suspaudė vairą ir, atrėmęs kaktą į plaštakas, klausėsi, kaip garsioji Liverpulio ketveriukė ilgisi vakarykštės dienos.

Teisėjo Berdo Kempo automobilis buvo išvairuotas iš „Keturių metų laikų“ viešbučio stovėjimo aikštelės ir privažiavo prie jo. Sėdęs į jį, teisėjas bematant atpalaidavo kaklaraištį ir nusimetė švarką.

– Viešpatie, aš toks laimingas, kad visa tai pasibaigė.

– Tu pats atkakliai reikalavai, kad mes dalyvautume, – Mariana Kemp nusiavė savo „Bruno Magli“ basutes ir nusisegusi deimantinius gnybtukais prisegtus auskarus susiraukusi pamasažavo nuspaustus ausų spenelius, stengdamasi greičiau pagyvinti juose kraujo apytaką. – Bet ar būtinai reikėjo dalyvauti vakarėlyje po oficialiosios dalies?

– Na, mums derėjo būti tarp tų, kurie išeina paskutiniai. Tarp likusiųjų buvo labai įtakingų žmonių.

Tai buvo tipiškas pobūvis apdovanojimų įteikimo proga, todėl jis užsitęsė neįtikėtinai ilgai. Po oficialiosios dalies svečiams skirtose patalpose buvo suorganizuotas kokteilių vakarėlis, o teisėjas niekuomet nepraleisdavo netgi neformalios progos savo rinkiminei agitacijai išnaudoti. Važiuodami namo, Kempai aptarinėjo pobūvyje dalyvavusius svečius, kuriuos teisėjas pašaipiai skirstė į geruosius, bloguosius ir bjauriuosius.

Jiedviem sugrįžus į namus, teisėjas bemat pasuko į savo kabinetą. Mariana visuomet stengdavosi pasirūpinti, kad bare niekuomet nepritrūktų jo mėgstamų gėrimų.

– Einu, dar gurkštelėsiu kokteilio. Gal įpilti dvi taures?

– Ne, ačiū, brangusis. Aš einu į viršų.

– Atvėsink miegamąjį. Karštis tiesiog nepakeliamas.

Mariana aukštyn užlipo suktais laiptais, kurių nuotrauka neseniai buvo išspausdinta namų dizainui skirtame žurnale. Toje nuotraukoje ji vilkėjo dizainerio sukurtą vakarinę suknią ir buvo pasidabinusi savo geltonųjų deimantų vėriniu. Nuotrauka, jos nuomone, išėjo visiškai nebloga. Teisėjas buvo patenkintas straipsniu šalia nuotraukos, kuriame jo žmona buvo garbstoma už tai, kad jų būstą pavertė tikru šedevru.

Viršuje esančiame koridoriuje buvo tamsu, ir jai palengvėjo pro Džeinės kambario durų apačią išvydus sklindančią šviesą. Nors dabar buvo vasaros atostogos, jų septyniolikmetei dukrai teisėjas buvo įvedęs komendanto valandą. Praėjusią naktį ji nepaisė jos ir į namus grįžo jau beveik auštant. Buvo akivaizdu, kad ji per naktį girtavo ir, jei Mariana neklydo, jos drabužiai trenkė marihuana. Dar blogiau buvo tai, kad, būdama tokios būklės, ji pati namo parvairavo automobilį.

– Aš tau atleidžiu paskutinį kartą, – subaubė teisėjas. – Jei dar kartą parvairuosi išgėrusi, nuo tos akimirkos galėsi tvarkytis savarankiškai, jaunoji panele. Aš daugiau tau neduosiu nė cento. Galėsi pati užsidirbti pragyvenimui.

– Na, ar dar ilgai malsi šūdą? – nuobodžiaujančiu balsu atsakė ji.

Jų barnis tapo toks triukšmingas, su keiksmais, kad Mariana ėmė baimintis, jog jį gali kas nors išgirsti, nors nuo artimiausių kaimynų teritorijos juos skyrė akras išpuoselėtos vejos. Viskas baigėsi tuo, kad Džeinė įbėgo į savo kambarį, trenkė durimis ir užsirakino iš vidaus. Paskui visą dieną ji nė su vienu iš jų nesikalbėjo.

Vis dėlto dabar buvo akivaizdu, kad pastarasis teisėjo grasinimas jai padarė įspūdį. Džeinė sėdi namie, o pagal jos standartus dar gana ankstyvas metas. Šiek tiek pastovėjusi priešais duris, Mariana pakėlė ranką, ketindama pasibelsti. Pro duris sklido balsas radijo laidos vedėjos, kurios Džeinė klausydavosi tuomet, kai būdavo ramios, melancholiškos nuotaikos. Tai buvo teigiama permaina, palyginus su nuolatiniu jos „maistu" – šlykščių sunkiojo roko ir repo radijo stočių vedėjais.

Kai būdavo pažeidžiamas Džeinės privatumas, ją paprastai ištikdavo įniršio priepuolis. Motina nebuvo linkusi trikdyti šios trapios dukros emocinės ramybės, todėl taip ir nepasibeldusi nuleido ranką ir nužingsniavo koridoriumi tolyn į savo apartamentus.

Toni Armstrong krūptelėjo ir nubudo.

Ji gulėjo nejudėdama ir klausydamasi, bene išgirs kokį triukšmą, kuris galėjo ją prižadinti. Gal ją šaukė kuris nors iš vaikų? Gal pažadino Bredo knarkimas?

Ne, name viešpatavo tyla, kurią drumstė tik žemas oro kondicionieriaus mentelių dūzgesys. Taigi ją prižadino ne garsas. Netgi ne miegančio vyro šnopavimas: šalia jos pūpsanti pagalvė buvo neišgulėta.

Toni atsikėlė ir užsimetė lengvą chalatą. Tuomet dirstelėjo į laikrodį: pirma valanda ir keturiasdešimt dvi minutės. O Bredo vis dar nėra.

Prieš nusileisdama laiptais žemyn, ji užsuko į vaikų kambarius. Nors mergaitės kasvakar būna suguldomos į atskiras lovas, vis dėlto galiausiai jos susikrausto miegoti į vieną. Jų amžius skiriasi vos šešiolika mėnesių, tad daugelis laiko jas dvynėmis. Dabar jos atrodo, galima sakyti, identiškai; jų sveiki maži kūneliai susipynę į kamuolį, o susivėlusios galvelės dalijasi viena pagalve. Toni ant jų užklojo nuspardytą antklo-

dę ir akimirką stovėjo žavėdamasi jų nekaltu grožiu, paskui ant pirštų galų išsliūkino iš kambario.

Sūnaus miegamajame kambaryje ant grindų voliojosi žaisliniai kosminiai laivai ir kareivių bei kitų herojų figūrėlės. Artėdama prie sūnaus lovos, ji rūpestingai stengėsi ant jų neužlipti. Sūnus miegojo kniūbsčias, išskėtęs kojas, vieną ranką nukoręs žemyn.

Ji pasinaudojo proga paglostyti jo skruostą. Sūnus jau buvo pasiekęs tokį amžių, kai jos švelnumo demonstravimas versdavo jį maivytis ir išsisukinėti iš jos glėbio. Būdamas vyresnis nei sesės, jis manė, kad turi kopijuoti tikro vyro elgseną.

Jos mintį apie tai, kad sūnus pamažu tampa vyru, palydėjo panikai artima neviltis.

Jai besileidžiant laiptais žemyn, keletas pakopų girgžtelėjo po kojomis, bet Toni mėgo šį būstą su visomis keistybėmis ir netobulumais – visa tai teikė jam jaukumo. Jiedu su Bredu labai džiaugėsi įsigiję šį namą. Namas buvo geroje vietoje, visiškai netoli pradinės mokyklos. Buvę savininkai nekantravo jį parduoti, tad gerokai nusileido derybose dėl kainos. Keliose vietose namas šaukėsi remonto, bet šiuos darbus ji pasišovė atlikti savo rankomis ir taip būsto įsigijimo išlaidas priartino prie šeimos biudžeto galimybių.

Namo tvarkymo darbai buvo jos užsiėmimas, o Bredas tuo metu stengėsi įsitvirtinti savo naujajame darbe. Prieš imdamasi apdailos, ji nepagailėjo laiko ir pastangų rimtesnėms problemoms pašalinti. Jos kantrybė ir darbštumas atsipirko. Namas ne tik tapo gražesnis pažiūrėti, bet ir sandaresnis bei tvarkingesnis. Defektai buvo ne šiaip užglaistyti ar uždažyti naujais dažais, bet visiškai pašalinti.

Deja, ne viską taip lengva įveikti kaip namo defektus.

Kaip ji ir baiminosi, visi kambariai pirmajame aukšte buvo tamsūs ir tušti. Įėjusi į virtuvę, ji įjungė radijo aparatą, kad šis suardytų grėsmingą tylos sieną. Tuomet prisipylė stikli-

nę pieno, kurio visai nenorėjo, ir prisivertė neskubėdama jį išgerti.

Galbūt ji nervinasi ir įtarinėja be jokio pagrindo. Galbūt jis tikrai dalyvauja kokiame nors seminare mokesčių ir finansų planavimo klausimais. Pietų metu jis pranešė, kad namo grįš gana vėlai.

– Pameni, mieloji, – pasakė jis, kai ji išreiškė savo nusistebėjimą. – Aš tau apie tai jau minėjau šios savaitės pradžioje.

– Ne, neminėjai.

– Atleisk. Man atrodė, kad minėjau. Bent jau ketinau tau pasakyti. Būk gera, paduok man bulvių salotas. Beje, jos tikrai puikios. Kokie čia prieskoniai?

– Krapai. Aš pirmąkart girdžiu apie šio vakaro seminarą, Bredai.

– Jį man rekomendavo partneriai. Tai, ką jie įsisavino ankstesniajame seminare, sutaupė jiems krūvą pinigų mokesčių pavidalu.

– Tuomet galbūt ir man vertėtų apsilankyti. Aš taip pat norėčiau pasigilinti į tuos dalykus.

– Gera mintis. Tačiau palaukime kito seminaro. Dalyviai privalo užsiregistruoti iš anksto.

Jis jai pasakė, kur ir kuriuo metu vyks seminaras, ir paprašė jo nelaukti bei eiti miegoti, nes po formalaus informacijos pateikimo prasidės neformalios diskusijos ir jis nežino, kiek jos gali užtrukti. Prieš išeidamas pabučiavo ją ir vaikus. Prie savo automobilio nužingsniavo tokia sparčia ir žvalia eisena, kokia be galo nebūdinga žmogui, išsirengusiam į seminarą mokesčių ir finansų planavimo klausimais.

Toni baigė gerti pieną.

Trečią kartą paskambino vyrui mobiliuoju telefonu, tačiau vėl, kaip ir anksčiau, įsijungė balso paštas. Vis dėlto pranešimo ji nepaliko. Jai dingtelėjo mintis paskambinti į auditoriją, kurioje turėjo vykti seminaras, bet pagalvojusi nusprendė, kad tai būtų tik tuščias laiko švaistymas. Tokiu metu ten jau seniai nieko nėra.

Vakare, išlydėjusi Bredą pro duris, ji suplovė indus ir vonioje išmaudė vaikus. Kai jie jau buvo suguldyti į lovas, ji pamėgino patekti į Bredo kambarį, bet durys buvo užrakintos. Savo gėdai, ji lyg pamišusi ėmė blaškytis po namus, ieškodama plaukų smeigtuko, nagų dildės ar dar ko nors, kuo būtų galima atkrapštyti Bredo kambario spyną.

Pagaliau ji nutvėrė atsuktuvą ir, juo pasidarbavusi, atrakino duris, tikriausiai nepataisomai sugadindama spyną, bet tai jai buvo nesvarbu. Jos nusivylimui, kambaryje nebuvo nieko, kuo ji būtų galėjusi pagrįsti savo pyktį ar įtarimus. Ant stalo gulėjo iš laikraščio iškirptas skelbimas apie seminarą. Ant stalinio kalendoriaus lapelio taip pat buvo pažymėta seminaro diena. Akivaizdu, kad Bredas tikrai planavo jame dalyvauti.

Tačiau jis labai meistriškai moka pūsti miglą į akis.

Ji atsisėdo prie jo stalo ir pažvelgė į tamsų kompiuterio ekraną. Netgi buvo pridėjusi pirštą prie paleidimo mygtuko, apimta pagundos jį įjungti ir įsitraukti į veiklą, kuria užsiima tik vagys, šnipai ir pavyduliaujančios žmonos.

Jo kompiuterio ji nebuvo palietusi nuo to laiko, kai jis nupirko tik jai skirtą kompiuterį. Išvydusi etiketėmis apklijuotas dėžes, kurias jis sunešė į vidų ir sustatė ant virtuvinio stalo, ji šūktelėjo:

– Tu nupirkai dar vieną kompiuterį?

– Tau laikas turėti nuosavą. Su šventom Kalėdom!

– Dabar juk birželis.

– Vadinasi, aš paskubėjau. Arba pavėlavau, – jis nuginkluojamai gūžtelėjo pečiais. – Dabar, kai tu turėsi savo kompiuterį, norėdama pasitikrinti elektroninį paštą, panaršyti po interneto parduotuves ar šiaip pasklaidyti interneto puslapius, galėsi nebesiderinti prie manęs.

– Tavo kompiuteriu aš naudojuosi dieną, kai tu būni klinikoje.

– Kaip tik tai aš ir noriu pasakyti. Dabar tu galėsi juo naudotis kada tik panorėjusi.

Taip pat ir jis galės naršyti po internetą kada panorėjęs.

Tikriausiai jis perskaitė jos mintis, nes pasakė:

– Aš neturiu omenyje to, apie ką tu galvoji, Toni... – tuomet tarytum gindamasis susidėjo rankas ant strėnų. – Šį rytą naršiau po internetinę kompiuterinės technikos parduotuvę. Išvydęs šį skaisčiai rausvos spalvos šedevrą, kuris yra mažas, kompaktiškas ir pajėgus atlikti beveik bet kurią užduotį, pagalvojau: „Moteriškas ir galingas. Lygiai kaip ir mano brangioji žmona." Taigi, pagautas impulso jį ir nupirkau. Maniau, suteiksiu tau džiaugsmo. Dabar matau, kad klydau.

– Ne, aš džiaugiuosi, – pasakė ji, pajutusi sąžinės graužatį. – Tai apgalvotas ir labai vykęs tavo sprendimas, Bredai. Ačiū, – ji šnairomis žvelgė į dėžes. – Sakai, rausvas?

Jiedu abu nusikvatojo. Jis stvėrė ją į savo meškišką glėbį. Jis kvepėjo saulės šviesa, muilu ir sveikata. Jo kūnas buvo švelnus, pažįstamas ir mielas. Jos baimės aprimo.

Deja, laikinai. Pastaruoju metu jos vėl iškilo į paviršių.

Šį vakarą ji taip ir neįjungė jo kompiuterio, nes pernelyg baiminosi to, ką manė galinti jame aptikti. Jei norint prieiti prie jo duomenų būtų pareikalauta slaptažodžio, jos įtarimai būtų tik sustiprėję, o ji šito nenori. Dėl Dievo meilės, ne, ji šito nenori.

Taigi ji kiek sugebėdama aptvarkė suniokotą durų užraktą ir atsigulė į lovą, galiausiai užmigo vildamasi, kad greitai ją prižadins grįžęs Bredas, spinduliuote spinduliuojantis žiniomis apie finansines gudrybes šeimoms, varžomoms ribotų pajamų pančių. Tačiau tai buvo tik kvaila viltis.

– Man tikrai buvo malonu šį vakarą bendrauti su jumis, – iš radijo imtuvo sklido seksualus moteriškas balsas. – Jūs bendravote su gražiausias meilės dainas transliuojančios radijo stoties vedėja Peris Gibson.

Joks seminaras nesitęsia iki dviejų valandų nakties. Jokia psichoterapijos grupė nevykdo savo seansų ilgiau nei iki vi-

durnakčio. Toks buvo Bredo pasiteisinimas, kai vieną sykį jis grįžo namo, galima sakyti, paryčiais.

Jis aiškino, kad vienas iš jo grupės vyrų susidūrė su rimtomis gyvenimo problemomis. „Po susirinkimo jis man pasiūlė drauge su juo nueiti išgerti alaus; jis sakė, kad jam reikia supratingo žmogaus peties, ant kurio galėtų išsiverkti. Tas žmogelis turi tikrą problemą, Toni. Tikrai! Tu nepatikėsi, kokių dalykų jis man pripasakojo. Man ir pačiam darosi negera. Kad ir kaip buvę, esu įsitikinęs, jei būtum girdėjusi mūsų pokalbį, tu mus suprastum. Tu juk žinai, kas yra rimtos gyvenimo problemos.“

Ji puikiai žino, kas yra rimtos gyvenimo problemos. Slapukavimas. Neplanuoti susitikimai. Užrakintos durys. Ji labai gerai žino, kas tai yra. Tai yra kaip tik tai, ką dabar ji išgyvena.

Antras skyrius

Situacija jai kėlė baimę. Nieko kita, o tik baimę.

Jau kuris laikas jo nebuvo ir ji nežinojo, kada jis grįš. Tokia padėtis jai labai nepatiko ir ji norėjo kuo greičiau iš čia dingti.

Bet jos rankos buvo surištos. Tikrąja to žodžio prasme. Lygiai taip pat buvo surištos ir kojos. Tačiau blogiausia buvo tai, kad juosta, kuria jis užklijavo jai burną, atsidavė metalu.

Per pastarąsias kelias savaites jiedu čia lankėsi keturis, galbūt ir penkis kartus. Išeidavo abu išsekę, tačiau jausdamiesi nuostabiai – tiesiog „išdulkintomis smegenimis", kaip ne sykį pagalvojo ji.

Vis dėlto iki šiol jis nė sykio nesiūlė jai mylėtis surištai ar ko nors panašaus. Na... nieko *pernelyg* keisto. Tai buvo pirmas kartas, vis dėlto, kalbant nuoširdžiai, ji galėtų apsieiti ir be šitų keistenybių.

Viena iš savybių, kuri ją iš sykio patraukė prie jo, buvo ta, kad jis atrodė rafinuotas. Jis buvo tikrai išskirtinis nuolat besikeičiančioje minioje, sudarytoje daugiausia iš vidurinių mokyklų mokinių ir koledžų studentų, besivaikančių alkoholio, narkotikų ir atsitiktinio sekso. Be abejo, kartkartėmis jai tekdavo pamatyti krūmuose tūnantį savo apgailėtiną ankstesnįjį išvėpėlį, kaišiojantį savo dešrelę kiekvienai, kuriai tenka nelaimė dirstelėti į jo pusę. Bet šis vaikinas buvo visai ne toks kaip anas. Jis atrodė nepalyginti solidesnis.

Tikriausiai jis nusprendė, kad ji taip pat yra išskirtinė. Ji ir jos draugė Melisa pastebėjo, kad jis jas stebi, aiškiai turėdamas tikslų jų atžvilgiu.

– Jis gali būti policininkas, – spėliojo Melisa. – Žinai, jie neretai dirba slapčia, neuniformuoti.

Melisą tą vakarą buvo apėmusi depresija, nes kitą dieną ji su tėvais turėjo išvykti į Europą – negalėjo įsivaizduoti nieko labiau kankinančio už tokią išvyką. Ji pasiutusiai stengėsi nusigerti iki žemės graibymo, bet alkoholis kol kas dar nebuvo pradėjęs kaip reikiant veikti. Jos požiūris į visus ir viską buvo tulžingas.

– Policininkas, vairuojantis tokį automobilį? Aš taip nemanau. Beje, jo batai pernelyg geri, kad būtų policininko.

Ją sudomino ne vien tik tai, kad jis žiūrėjo į ją. Vaikinai ją visuomet varstydavo žvilgsniais. Jos dėmesį atkreipė ir susidomėjimą sužadino jo žiūrėjimo *maniera*. Jis stovėjo atsirėmęs į savo automobilio dangtį, nerūpestingai sukryžiavęs kojas, atsainiai susinėręs rankas ant krūtinės, visiškai nejudėdamas ir, nepaisant įtempto žvilgsnio, akivaizdžiai atsipalaidavęs.

Jis nežiopsojo į jos krūtinę ar kojas – tai, kas paprastai būna vyrų dėmesio objektas, – bet žvelgė tiesiai jai į akis. Taip, tarytum viską apie ją žinotų. Ne, ne taip lyg būtų ją atpažinęs ar žinojęs jos vardą – jis tiesiog *pažino* ją, suvokė viską, ką svarbu žinoti apie žmogų.

– Kaip manai, ar jis šaunus?

– Spėju, kad taip, – atsakė Melisa, kuri dėl ją apėmusios savigailos buvo visiškai abejinga tam, kas vyksta aplinkui.

– Na, ir man atrodo, kad jis yra šaunus, – ji pabaigė gerti savo romą su kokakola, itin provokuojamai laikydama šiaudelį tarp pirštų – šį meną buvo įvaldžiusi valandų valandas treniruodamasi prieš veidrodį. Jos gėrimo stilius buvo toks įtaigus, kad tiesiog vesdavo vaikinus iš proto, ir ji tai žinojo, todėl jis užėmė svarbiausią vietą jos ginklų arsenale.

– Einu, pakabinsiu jį, – ji ištiesė ranką ir ant stalelio, prie kurio juodvi su Melisa sėdėjo, pastatė tuščią plastikinį puodelį, tuomet neskubėdama atsistojo, grakščiai lyg nuo uolos nuslystanti gyvatė. Ji atmetė atgal plaukus ir, demonstratyviai timptelėjusi į priekį bikinio viršutinę dalį, giliai, išpūsdama krūtinę, atsikvėpė. Kaip olimpinis atletas, prieš kiekvieną svarbią rungtį ji atlikdavo deramą pramankštą.

Taigi, būtent ji žengė pirmąjį žingsnį. Palikusi Melisą, neskubriai nužingsniavo jo link. Priėjusi automobilį, prisigretino prie jo ir, kaip ir jis, atsirėmė šalimais į automobilio dangtį.

– Tu turi prastą įprotį.

Pasukdamas vien tik galvą, jis pažvelgė į ją ir nusišypsojo.

– Tik vieną?

– Tik vieną iš man žinomų.

Jo šypsena praplatėjo.

– Tada tau vertėtų artimiau susipažinti su manimi.

Daugiau raginti jis nesirengė – juk ji pati priėjo prie jo automobilio, – taigi jis paėmė ją už rankos ir nuvedė savo automobilio keleivio durelių link. Nepaisant kaitros, jo ranka buvo vėsi ir sausa. Jis mandagiai atidarė dureles ir padėjo jai atsisėsti ant oda apmuštos sėdynės. Jiedviem nuvažiuojant, ji metė Melisai triumfuojantį žvilgsnį, bet Melisa knisosi po savo krepšelį, tikriausiai ieškodama LSD tablečių nuotaikai pataisyti, ir jos nepastebėjo.

Jis vairavo rūpestingai, abi rankas laikydamas ant vairo, akis įsmeigęs į kelią. Jis nedirsčiojo į ją, nedavė valios rankoms, ir tai tikrai buvo užvedantis dalykas. Paprastai, vos jai spėjus įsėsti į vaikino automobilį, jis bematant imdavo ją grabinėti, tarytum negalėdamas patikėti savo sėkme, tarytum, jei jos nepaliestų, ji imtų ir išgaruotų ore arba pakeistų savo sprendimą, jei jis būtų nepakankamai aktyvus ir nelabai skubėtų.

Bet šis vaikinas atrodė šiek tiek išsiblaškęs, ir ji tai priėmė kaip šaunumo ženklą. Jis buvo subrendęs ir pasitikintis savi-

mi. Jam nebuvo būtina spoksoti į ją ar ją grabinėti, jog įsitikintų, kad jis tikrai turės laimės su ja dulkintis.

Ji paklausė, koks jo vardas.

Sustabdęs automobilį prie šviesoforo, jis grįžtelėjo į ją.

– Ar tai svarbu?

Ji demonstratyviai, kaip buvo išsitreniravusi, gūžtelėjo pečiais – šis gestas pakeldavo jos krūtis ir suspausdavo jas draugėn geriau nei bet kokia liemenėlė.

– Manau, kad ne.

Keletą sekundžių jis žiūrėjo į jos krūtis, šviesoforo signalui pasikeitus jis ir vėl sutelkė dėmesį į kelią.

– Tai koks tas mano blogas įprotis?

– Tu mėgsti spoksoti į merginas.

Jis nusikvatojo.

– Jei manai, kad tai blogas įprotis, tau išties vertėtų artimiau su manimi susipažinti.

Uždėjusi plaštaką jam ant šlaunies, ji kiek galėdama aistringesniu balsu ištarė:

– Aš ir ketinu tai padaryti.

Jo būstas jai sukėlė didelį nusivylimą. Tai buvo pigus numeris mažame viešbutėlyje. Aptriušusios raudonos medžiagos juosta, užtempta ant dviaukščio pastato fasado, skelbė apie ypatingas šio mėnesio nuolaidas. Viešbutėlis stovėjo skurdžiame rajone, niekaip nesiderinančiame nei prie jo automobilio, nei prie drabužių.

Pastebėjęs jos nusivylimą, jis pasakė:

– Tai, ką tu matai, yra šlamštas, bet tai visa, ką man pavyko surasti, tik atvykus čionai. Aš ieškau kito būsto. – Paskui jis tyliai pridūrė: – Aš suprasiu, jei pageidausi, kad parvežčiau tave atgal.

– Ne, – ji nenorėjo, kad jis pagalvotų, jog ji kvaila, manieringa abiturientė, neturinti savyje jokios romantikos ir polėkio. – Nuskurusi elegancija dabar madinga.

Pagrindinis būsto kambarys atstojo ir svetainę, ir miegamąjį. Virtuvė priminė kambuzą, joje vos galėjai apsisukti. Dar mažesnė buvo vonios patalpa.

Pagrindiniame kambaryje buvo lova ir naktinis staliukas, keturių stalčių komoda, lengva kėdė su šalia jos ant grindų stovinčia lempa ir ilgas sudedamasis stalas su įmantria kompiuterine įranga ant jo. Visi baldai buvo tarytum supirkti iš sendaikčių parduotuvės, bet šiaip jau bute vyravo tvarka.

Ji nužingsniavo prie stalo. Jis jau buvo spėjęs įjungti kompiuterį. Keletą kartų spragtelėjusi pelės klavišu, ji surado tai, ką ir tikėjosi surasti. Šypsodamasi pažvelgė į jį sau per petį ir paklausė:

– Tai tu šį vakarą ten buvai neatsitiktinai.

– Aš šį vakarą ten buvau tam, kad surasčiau tave.

– Mane?

Jis linktelėjo galvą.

Jai tas patiko. Labai patiko.

Laminatu padengtas baras, skiriantis virtuvę nuo gyvenamojo kambario, buvo naudojamas kaip lentyna fotografijos įrangai. Ant jo gulėjo fotoaparatas su 35 milimetrų objektyvu, keletas objektyvų ir įvairūs fotoaparato priedai, taip pat ir nešiojamasis trikojis. Visi šie daiktai atrodė tokie sudėtingi ir brangūs, lyg ir nederantys šiame menkaverčiame būste. Ji pakėlė fotoaparatą ir pro objektyvą pažvelgė į jį.

– Ar tu profesionalas?

– Ne, tai tik mano hobis. Ar norėtum ko nors išgerti?

– Be abejo.

Jis nuėjo į virtuvę ir netrukus sugrįžo nešinas dviem stiklais raudonojo vyno. Puiku. Vynas rodo, kad jis turi subtilų skonį ir priklauso gan aukštai visuomenės klasei. Tai vėlgi nesiderino su jo buveine, bet ji nusprendė, kad jo pasiaiškinimas dėl būsto buvo netiesa. Tikriausiai tai nėra jo pagrindinė rezidencija, o tiktai žaidimų aikštelė, esanti saugiu atstumu nuo žmonos.

Gurkšnodama vyną, ji apsidairė aplink.

– Tai kur tavo nuotraukos?

– Aš jų neeksponuoju.

– Kodėl?

– Jos skirtos mano privačiai kolekcijai.

– Privačiai kolekcijai? – droviai jam nusišypsojusi, ji ėmė sukti apie pirštą plaukų sruogą. – Man tai patinka. Parodyk ją man.

– Nemanau, kad turėčiau tai daryti.

– Kodėl?

– Tai... meninės nuotraukos.

Jis dar kartą pažvelgė į ją tuo savo tiesmuku žvilgsniu, tarsi analizuodamas galimą jos reakciją. Jo žvilgsnis privertė dilgčioti jos kojų pirštus ir paspartino pulsą, o tai buvo senokai bepatirti pojūčiai vaikino draugijoje. Paprastai ji pati būdavo vaikino pirštų dilgčiojimo ir paspartėjusio pulso priežastis. Retas ir nuostabus potyris yra gerai nežinoti, kas nutiks kitą akimirką. Tai pasiutiškai jaudinantis dalykas.

– Aš noriu pamatyti tavo privačią kolekciją, – narsiai pareiškė ji.

Keletą sekundžių jis dvejojo, paskui priklaupė šalia lovos ir iš po jos išsitraukė dėžę. Nuėmęs dėžės dangtį, iš jos išėmė standartinį fotoalbumą, apmuštą juoda dirbtine oda. Atsistojęs stipriai prispaudė jį sau prie krūtinės.

– Kiek tau metų?

Šis klausimas jai pasirodė užgaulus, ji didžiavosi tuo, kad atrodo daug vyresnė nei iš tikrųjų. Jau keletą metų jos niekas neklausinėjo apie amžių – vien užmetus akį į drugelio pavidalo tatuiruotę ant jos dešiniosios krūties, klubų apsaugos darbuotojams praeidavo noras prašyti parodyti tapatybės kortelę.

– Koks, po velnių, skirtumas, kiek man metų? Aš noriu pamatyti tavo nuotraukas. Beje, man dvidešimt dveji.

Jis aiškiai ja nepatikėjo. Netgi nesėkmingai pamėgino nuslėpti šypseną. Vis dėlto padėjo albumą ant stalo ir žengė

žingsnį į šalį. Stengdamasi atrodyti abejinga, ji prisiartino prie albumo ir atvertė jo viršelį.

Pirmoji nuotrauka buvo nespalvota ir šokiruojančio turinio. Pagal kampą, kuriuo ji buvo atlikta, ji spėjo – kaip vėliau paaiškėjo, teisingai, – kad tai buvo jo „autoportretas“.

– Ar ši nuotrauka tave užgavo? – paklausė jis.

– Žinoma, ne. Ar tu manai, kad aš niekuomet nesu mačiusi erekcijos? – jos atsakymas nuskambėjo anaiptol ne taip šaltakraujiškai, kaip ji norėjo. Ji svarstė, ar jis girdi įnirtingą jos širdies plakimą.

Ji atvertė kitą puslapį, paskui dar vieną ir dar... kol galiausiai pervertė visą albumą. Kiekvieną nuotrauką ji tyrinėjo atidžiai, apsimesdama rimta kaip meno kritikė. Vienos nuotraukos buvo spalvotos, kitos – nespalvotos, bet visose, išskyrus pirmąją, buvo užfiksuotos nuogos jaunos moterys provokuojančiomis pozomis. Bet kas šias nuotraukas būtų pavadinęs šlykščiomis, tačiau ji jautėsi pernelyg šiuolaikiška, kad drovėtųsi atvirai eksponuojamų genitalijų.

Vis dėlto tai tikrai nebuvo meninės nuogų moterų nuotraukos. Tai buvo paprasčiausia pornografija, ir tiek.

– Ar tau jos patinka? – dabar jis stovėjo taip arti jai už nugaros, kad ji jautė jo alsavimą į plaukus.

– Geros nuotraukos.

Ištiesęs ranką jai per petį, jis atvertė keletą puslapių atgal, kol surado vieną.

– Šita mano mėgstamiausia.

Tačiau ji neįžvelgė nieko ypatinga, kas galėtų šią merginą išskirti iš kitų. Jos krūtys atrodė lyg patinimai nuo uodo įkandimo ant plokščios, kaulėtos krūtinės. Galėjai suskaičiuoti kiekvieną jos šonkaulį, o plaukų galiukai atrodė nutriušę. Jos pečiai buvo spuoguoti, o veidą, tikriausiai estetiniais sumetimais, dengė vualis.

Ji užvertė albumą, atsigręžė į jį ir nusišypsojo tokia gundančia šypsena, kokią tik galėjo išspausti. Tada iš lėto per galvą nusivilko marškinėlius ir numetė juos ant grindų.

– Tu nori pasakyti, kad šita buvo tavo mėgstamiausia *ligi šiol.*

Jis trumpam sulaikė kvėpavimą, o paskui sprogstančiu garsu išleido orą. Lėtais judesiais paėmė jos ranką ir pridėjo jos plaštaką jai po krūtimi, kad atrodytų, jog ji laiko krūtį savo delne, tarytum norėdama ją jam įteikti.

Jis nusišypsojo jai tokia švelnia ir malonia šypsena, kokios ji niekada nebuvo mačiusi.

– Tu esi tobula. Aš žinojau, kad tu būsi tobula.

Jos savimeilė buvo paglostyta.

– Mes gaištame laiką, – pasakė ji ir, atsisegusi šortų užtrauktuką, buvo juos betraukianti žemyn, bet jis ją sustabdė.

– Ne, palik kaip yra, štai taip nusmauktus ant klubų. Taip, būtent šitaip, – tada jis staigiu judesiu čiupo savo fotoaparatą. Buvo akivaizdu, kad jame įdėta juosta ir jis paruoštas darbui, jo akis bemat prigludo prie vaizdo ieškiklio.

– Bus puikus kadras, – jis švelniai stumtelėjo ją arčiau pastatomos lempos šalia kėdės, pasukiojo kėdę, kad mestų tinkamą šešėlį, tuomet vėl atsitraukė ir pažvelgė pro vaizdo ieškiklį. – Nusmauk šortus dar šiek tiek žemiau. Užteks. Labai gerai.

Jis paskubomis spragtelėjo keletą kadrų.

– Oi, panele, tu mane žudai, – jis nuleido fotoaparatą ir pažvelgė į ją su nuoširdžiu susižavėjimu. – Tu tikras talentas. Tau tikriausiai teko tai daryti anksčiau?

– Ne, aš niekuomet profesionaliai nepozavau.

– Fantastiška, – pasakė jis. – Dabar eik ir atsisėsk ant lovos kraštelio.

Jis atsiklaupė ant grindų priešais ją ir pareguliavo jos kūno padėtį taip, kaip norėjo. Kojas. Rankas. Galvą. Prieš vėl imdamas į rankas fotoaparatą, pabučiavo jos šlaunies vidinę pusę, prisisiurbdamas dantimis prie jos odos taip, kad liko žymės.

Kitą valandą fotografavimo seansai kaitaliojosi su meilės žaidimo preliudija. Kai jie pasiekė seksualinio akto stadiją, ji

buvo daugiau negu pasirengusi. Po visko jis iš naujo pripylė vyno į taures ir atsigulė šalia jos, švelniai glostydamas visą jos kūną ir kalbėdamas jai, kokia ji buvo nuostabi.

„Štai, atsirado vyras, kuris žino, kaip elgtis su moterimis“, – galvojo ji.

Kai jie baigė gerti vyną, jis paklausė, ar ji galėtų dar kartą nusifotografuoti.

– Noriu tave įamžinti po orgazmo.

– Kad turėtum prisiminimą ir „prieš“, ir „po“?

Jis nusijuokė ir apdovanojo ją švelniu trumpu bučiniu.

– Na, panašiai.

Jis ją aprengė – taip, pats ją aprengė, visiškai taip, kaip ji pati vaikystėje rengdavo savo lėles. Tada nuvežė atgal į parką prie ežero, kur jiedu susitiko, ir palydėjo iki jos automobilio. Prieš užtrenkdamas dureles, švelniai pabučiavo ją į lūpas.

– Aš myliu tave, – pasakė jis.

Tai bent! Šis jo sakinys ją visiškai nuginklavo. Kad ją myli, yra sakę gal šimtas vaikinų, bet dažniausiai jie tai kartodavo tik tol, kol užsimaudavo prezervatyvą. Ir paprastai šie meilės prisipažinimai skambėdavo pritvaikusiuose jų automobiliuose ar furgonuose.

Ir tie prisipažinimai niekuomet nebūdavo ištariami nei švelniai, nei apskritai suvokiant, kas yra sakoma. Prieš leisdamas jai važiuoti, jis netgi pabučiavo jos ranką. Jos manymu, tai buvo be galo malonus ir džentelmeniškas gestas.

Po pirmojo vakaro jiedu buvo susitikę dar keletą kartų ir kiekvieną kartą būdavo taip pat nuostabu kaip ir pirmąjį. Vis dėlto netrukus – buvo galima tikėtis, kad taip atsitiks, – jis ėmė virkauti ir pavyduliauti. Kur tu buvai praėjusį vakarą? Su kuo tu buvai? Aš laukiau ištisas valandas, bet tu taip ir nepasirodei. Kada mes galėsime vėl pasimatyti?

Prasimušęs savininkiškumas jos atžvilgiu nebeleido jai mėgautis buvimu su juo. Ėmė blėsti pažinties šviežumo bei santykių naujoviškumo spindesys. Jo nuotraukos jai daugiau

nebeatrodė egzotiškos, tik keistos, neretai netgi iškrypėliškos. Buvo pats laikas nutraukti jųdviejų santykius.

Galbūt jis pajuto, kad šį vakarą ji žada priimti ryžtingą sprendimą, nes jų bendravimas nuo pat susitikimo pradžios vyko įtemptai. Jiedu susiginčijo vos jai įsėdus į jo automobilį. Nuo tos akimirkos tarpusavio įtampa tik didėjo.

Tos sumautos virvės ją nervino ir kėlė nerimą. Štai jau kelios valandos, kai jis laiko ją surištą ir nesirodo. Kas, jei šioje lindynėje įsipliekstų gaisras? Kas, jei užkluptų tornadas ar kas nors panašaus?

Ši situacija jai visiškai nepatiko. Ji norėjo iš čia ištrūkti. Kuo greičiau, tuo geriau.

Gerai, kad prieš išeidamas jis bent įjungė radijo imtuvą ir surado Peris Gibson programą. Radijas jai atstojo šiokią tokią draugiją. Ji nesijautė tokia apleista ir užmiršta, kaip būtų jautusis visiškoje tyloje bei visiškoje tamsoje.

Taigi ji gulėjo klausydamasi Peris Gibson balso ir svarstė, kada, po velnių, jis sugrįš ir kokių dar žaidimų bei pasismaginimų prisigalvos.

Trečias skyrius

Raudona kontrolės pulto lempelė staiga užgeso. Valentinas nutraukė pokalbį.

Praėjo keletas sekundžių, kol Peris suprato, kad vienintelis garsas, kurį ji girdi, yra jos pačios širdies plakimas. Muzika buvo nutilusi. Monitoriaus laukelyje, rodančiame laiką, likusį iki muzikinio takelio pabaigos, degė nulių eilutė. Kiek laiko ji transliuoja į eterį tylą?

Likus dvidešimt trims sekundėms iki laidos pabaigos, ji nuspaudė mikrofono mygtuką ir pamėgino prabilti, bet iš pirmo sykio jai nepavyko. Ji pamėgino dar kartą.

– Tikiuosi, jums neprailgo šis vakaras besiklausant gražiausių meilės dainų. Kviečiu jus rytoj vakare vėl būti drauge su manimi. Taigi iki susitikimo. Aš esu Peris Gibson, mūsų radijo stoties dažnis 101,3 megaherco FM bangų ruože. Labos nakties.

Nuspaudusi du kontrolės pulto mygtukus, ji baigė transliaciją. Tuomet lyg įgelta šoko nuo savo aukštos taburetės ant ratukų, triukšmingai atidarė sunkias studijos duris ir, pabėgėjusi tamsiu koridoriumi, įpuolė į technikų patalpas.

Kambarys buvo tuščias, tik ant Steno stalo stovėjo dėžė, kokiose išsineštinai pardavinėjami kepti viščiukai. Išpuolusi atgal į koridorių, ji leidosi bėgti toliau. Pirmoje koridorių sankryžoje pasukusi į dešinę, ji, galima sakyti, atsitrenkė į Merviną, kuris purvinu skuduru šluostė vidinę palangę.

– Ar matei Steną? – uždususi paklausė ji.

– Ne.

Apie Merviną galėjai pasakyti vieną neabejotiną dalyką: tai be galo mažakalbis žmogus. Jei ką ir pasako, dažniausiai tai būna vienas ar du vienskiemeniai žodžiai.

– Ar jis jau išėjo?

Šį kartą Mervinas apskritai nepravėrė burnos, tik gūžtelėjo pečiais.

Palikusi prižiūrėtoją, ji nubėgo į vyrų poilsio kambarį ir atidarė duris. Stenas šlapinosi tualete.

– Stenai, ateik čia.

Apstulbintas tokio netikėto įsiveržimo, jis per petį žvilgtelėjo į ją.

– Klausyk, aš čia lyg ir truputį užsiėmęs.

– Ateik į mano kabinetą, paskubėk. Reikalas svarbus.

Ji nubėgo atgal į studiją ir, klestelėjusi ant kėdės, privažiavo prie garso aparatūros, įrašančios visus skambučius, kad bet kurį iš jų būtų galima transliuoti į eterį. Beje, įrašinėjama buvo viskas, kas transliuojama į eterį. Tik kita aparatūra, kuri dabar jos nedomino. Jai atrodė svarbus tik paskutiniojo telefono skambučio įrašas.

– Kas atsitiko? – paklausė Stenas, įėjęs į patalpą. – Žinok, aš turiu reikalų.

– Paklausyk šito.

– Atmink, kad mano pamaina baigiasi tą akimirką, kai tu išeini iš eterio.

– Užsičiaupk, Stenai, ir klausykis.

Jis atsirėmė į kontrolės pulto kraštą.

– Gerai, bet aš tikrai netrukus turėsiu išeiti.

– Tyliau, – iš stiprintuvo ką tik buvo nuskambėjęs Valentino prisistatymas. – Tas žmogus dažnai skambina man į laidą.

Stenas, atrodo, labiau domėjosi savo lininėmis kelnėmis nei įrašu. Tačiau kai Valentinas ištarė, kad jai teks labai gailėtis, kolegos antakiai pašoko aukštyn.

– Ką tai reiškia?

– Klausyk toliau.

Visą likusį įrašo laiką jis tylėjo. Kai įrašas baigėsi, Peris viltingai pažvelgė į jį. Jis greitosiomis truktelėjo savo siaurais pečiais.

– Tai pamišėlis, ir tiek.

– Štai kaip? Tokie tavo tyrimo rezultatai? Jis yra pamišėlis ir viskas?

Stenas nusišnypštė nosį.

– O ką? Tu manai, kad jis gali kalbėti *rimtai*?

– Nežinau, – nusigręžusi nuo jo, ji nedelsdama paspaudė valdymo pulto karštosios linijos mygtuką. Tai buvo telefono linija, skirta laidos vedėjo asmeniniam naudojimui.

– Kam tu skambini? – paklausė Stenas. – Policijai?

– Manau, kad man derėtų tai padaryti.

– Kam? Visokie puspročiai tau skambinėja kasdien. Argi neskambino vienas toks praeitą savaitę ir neprašė, kad būtum viena iš karsto nešėjų jo motinos laidotuvėse?

– Šis atvejis kitoks. Aš kas vakarą kalbuosi su daugeliu žmonių. Tačiau šitas... Nežinau, nežinau, – neryžtingai užbaigė ji.

Kai atsiliepė policijos budėtojas, ji prisistatė ir trumpai papasakojo jam apie tai, kas atsitiko.

– Tikriausiai tai menkniekis. Vis dėlto man atrodo, kad kas nors turėtų išgirsti mano pokalbio su tuo žmogumi įrašą.

– Tomis naktimis, kai būnu laisvas, klausausi jūsų laidos, ponia Gibson, – pasakė operatorius. – Jūs nepanaši į tuos, kurie greitai puola į paniką. Netrukus pas jus atvažiuos policijos automobilis.

Peris padėkojo ir padėjo ragelį.

– Jie jau važiuoja.

Stenas susiraukė.

– Ar man dar reikia čia stypsoti?

– Ne, gali eiti. Aš susitvarkysiu. Be to, yra Mervinas.

– Ne, jo nėra. Jis jau išėjo. Aš sutikau jį, kai ėjau čionai iš tualeto, kuriame buvau brutaliai sutrikdytas proceso viduryje. Sulaukęs tokio siurprizo, vyras, žinok, gali patirti traumą.

Šį vakarą ji buvo nenusiteikusi diskutuoti su Stenu.

– Abejoju, ar tau tai atsilieps, – ji pamojavo jam beišeinančiam pro duris. – Eik. Tik išeidamas užrakink duris. Aš pati įsileisiu policiją.

Jos nervingumas persidavė jam, jis pasijuto lyg dezertyras.

– Ne, aš palauksiu su tavim, – niūriai pasakė jis. – Eik, užsikaisk kokios arbatos ar ko. Tu atrodai išsigandusi.

Ji iš tikrųjų buvo išsigandusi. Išsivirti arbatos jai pasirodė nebloga mintis. Ji nužingsniavo į darbuotojų virtuvėlę, bet jos pasiekti nesuspėjo. Per visą pastatą nuaidėjo nemalonus skambučio garsas, pranešantis, kad kažkas laukia prie durų.

Pakeitusi kryptį, ji nubėgo prie pagrindinio įėjimo ir su palengvėjimu išvydo anapus stiklinių durų du uniformuotus policininkus. Jie atrodė labai jauni, lyg būtų ką tik baigę policijos akademiją. Vienas iš jų atrodė netgi per jaunas, kad jam galėtų dygti barzda. Vis dėlto jie elgėsi oriai, prisistatė trumpai, bemaž nejudindami lūpų.

– Dėkui, kad taip greitai atvykote.

– Kaip tik važiavome šia gatve, buvome bemaž pravažiavę, tačiau gavę pranešimą sugrįžome atgal, – paaiškino vienas.

Ir jis, ir jo partneris susidomėję žiūrėjo į Peris, kaip ir dauguma pirmąsyk su ja susitikusių žmonių. Jų žvilgsnius akimirksniu prikaustė jos tamsūs akiniai.

Nieko neužsiminusi apie savo akinius ir ignoruodama jų susidomėjimą, pareigūnus Grigsą ir Karsoną ji nusivedė tamsių koridorių labirintais.

– Studijoje aš turiu pokalbio įrašą, – tepasakė ji.

Prieš tai išvydę neįspūdingą pastatą, jie buvo nustebinti šiuolaikinės elektroninės studijos įrangos ir dairėsi aplinkui su nuostaba bei pagarba. Pristatydama Steną, ji pasistengė pereiti prie reikalo. Jų prisistatymas buvo lakoniškas, be jo-

kių rankų paspaudimų. Peris garso įrašymo įrangos kompiuteryje keliais pelės klavišo spragtelėjimais surado Valentino pokalbio įrašą ir paleido jį.

Klausydamiesi įrašo, visi tylėjo. Pareigūnas Grigsas žiūrėjo į lubas, o Karsonas – į grindis. Kai įrašas pasibaigė, Grigsas užvertė galvą ir atsikrenkštė, atrodo, jis buvo emociškai paveiktas agresyvios Valentino nuotaikos.

– Ar dažnai jums pasitaiko sulaukti tokių skambučių, ponia Gibson?

– Keistų ir kvailų kartais pasitaiko. Sunkus kvėpavimas ir nešvankūs pasiūlymai, bet nieko panašaus į tai, ką dabar girdėjote. Niekuomet niekas man nemėgino grasinti. Valentinas yra ne kartą skambinęs ir anksčiau. Jis man pasipasakodavo apie savo naujas pažintis su nuostabiomis merginomis, o po kurio laiko išsiskyrimus su jomis, jo teigimu, paliekančius randus jo širdyje. Tačiau niekada nekalbėjo nieko panašaus į tai, ką girdėjote. Nieko, kas bent primintų šiandieninius pareiškimus.

– Tu įsitikinusi, kad tai vienas ir tas pats vaikinas?

Visi atsigręžė į Steną. Jis tęsė:

– Valentino vardą galėjo pasiskolinti kas nors kitas, ne kartą jį girdėjęs laidos metu ir žinojęs, kad jis yra dažnas tavo pašnekovas.

– Na, manau, kad tai įmanoma, – lėtai pratarė Peris. – Aš beveik įsitikinusi, kad Valentino balsas – savotiška priedanga. Jis niekada neskambėjo natūraliai.

– Ir jo vardas nėra įprastas, – pabrėžė Grigsas. – Ar jūs manote, kad jis tikras?

– Šito aš negaliu žinoti. Kartais skambinantysis apskritai nenori pasakyti savo vardo, yra linkęs likti anonimas.

– Ar turite priemonių pašnekovo telefono numeriui susekti?

– Fiksuojami visi pagrindiniai skambučio duomenys. Vienas iš mūsų technikų įrašymo aparatūrą aprūpino programi-

ne įranga, kuri fiksuoja ir telefono numerį, jei jis prieinamas. Taip pat fiksuojama kiekvieno skambučio laikas ir data.

Peris spragtelėjo pelės klavišu ir kompiuterio ekrane pasirodė informacija. Vardo laukelis buvo tuščias, bet buvo nurodytas vietinis telefono numeris, kurį Karsonas bemat užsirašė.

– Pradžia gera, – pasakė jis.

– Galbūt, – pritarė Grigsas. – Vis dėlto turint omenyje tai, ką jis paskambinęs kalbėjo, darosi keista, kodėl jis nusprendė pasinaudoti numerį teikiančia telefono linija?

Peris susigaudė, ką jis turi galvoje.

– Jūs manote, kad tai maskuotė?

Nė vienas iš policininkų tiesiai jai neatsakė.

– Paskambinsiu tuo numeriu, gal kas nors atsilieps, – pasisiūlė Karsonas.

Savo mobiliuoju telefonu jis surinko užsirašytą numerį ir, išlaukęs nemažai šaukimo signalų, paspaudė ryšio išjungimo mygtuką.

– Niekas neatsiliepia. Neįsijungia ir balso pašto paslauga. Reikia išsiaiškinti, kur tas numeris yra.

Jis surinko kitą numerį ir pašnekovui kitame linijos gale padiktavo Valentino telefono numerį. Grigsas jai ir Stenui paaiškino, kad Karsonas paprašė nustatyti šio numerio adresą.

– Vis dėlto manyčiau, kad tas žmogus tik pasinaudojo vardu, kurį ne kartą girdėjo jūsų programoje, ir tiesiog stengiasi išprovokuoti jūsų reakciją.

– Kaip ir iškrypėliai, kurie prisiskambinę kalba visokias nešvankybes, – pridūrė Stenas.

Grigsas pakinkavo savo trumpai kirptą galvą.

– Taip. Galiu lažintis, kad mes surasime kokį vienišą girtuoklį ar pulkelį išdykaujančių vaikiščių, kurie trokšta pasismaginti kalbėdami tokius ir panašius bjaurius dalykus.

– Norėčiau tikėti, kad jūs teisus, – Peris apkabino savo pečius ir pasitrynė žastus, stengdamasi sušilti. – Man sunku

patikėti, kad kas nors galėtų šitaip juokauti, bet tikrai norėčiau, kad tai būtų tik pokštas.

Karsonas baigė pokalbį telefonu.

– Jie ieško telefono numerio adreso. Ilgai užtrukti neturėtų.

– Ar informuosite mane apie tai, ką jie nustatys?

– Be abejonės, ponia Gibson.

Stenas, nerodydamas ypatingo entuziazmo, pasisiūlė palydėti ją namo ir, atrodo, liko patenkintas, kai ji atsisakė. Jis palinkėjo visiems labos nakties ir išėjo.

– Kaip galėtume susisiekti su jumis, kai ką nors sužinosime? – paklausė Grigsas, jiems žingsniuojant koridoriumi pagrindinio išėjimo link.

Ji padiktavo savo namų telefono numerį ir pridūrė, kad jis nėra įtrauktas į registrą.

– Suprantama, ponia Gibson.

Abu policininkus nustebino faktas, kad būtent ji yra tas žmogus, kuris užrakina pastatą nakčiai.

– Ar jūs kiekvieną naktį čia liekate visiškai viena? – paklausė Karsonas, lydėdamas ją prie jos automobilio.

– Ne, lieka Stenas.

– Ką jis veikia ir kaip ilgai jis čia dirba?

„Jis čia nieko ypatinga neveikia“, – su pagiežinga pašaipa pagalvojo ji, tačiau policininkams pasakė, kad Stenas dirba techniku.

– Jis atsakingas už įrangos gedimų likvidavimą ir dirba čia apie porą metų.

– Ar nakties metu daugiau niekas nedirba?

– Na, dar yra Mervinas. Jis keletą mėnesių dirba tvarkdariu.

– Kokia jo pavardė?

– Nežinau. O kodėl klausiate?

– Niekuomet negali iki galo pažinti nė vieno žmogaus, – atsakė Grigsas. – Ar jūs gerai sutariate su tais vaikinais?

Ji nusikvatojo.

– Mervinas yra žmogus, su kuriuo bendrauti apskritai neįmanoma, tačiau jis tikrai ne iš tų, kurie galėtų terorizuoti telefonu. Jis kalba tik tuomet, kai yra ko nors klausiamas, suniurna porą žodžių ir viskas.

– O kaip Stenas?

Jai nebuvo malonu kalbėti apie jį jam už nugaros. Kalbėdama nuoširdžiai, būtų nupiešusi ne itin patrauklų jo portretą, todėl pasistengė per daug nenukrypti nuo grasintojo skambučio.

– Mes sutariame kuo puikiausiai. Esu tikra, kad nė vienas iš jų su tuo skambučiu neturi nieko bendra.

Grigsas nusišypsojo jai ir reikšmingai pliaukštelėdamas užvertė savo užrašų bloknotą.

– Profilaktiškai pasiaiškinti niekuomet ne pro šalį.

Rakindama namų duris, ji išgirdo, kaip suskambo telefonas. Ji nuskubėjo prie jo.

– Klausau?

– Ponia Gibson, čia pareigūnas Grigsas.

– Taip?

– Ar laimingai sugrįžote?

– Taip. Ką tik išjungiau apsaugos sireną. Ar ką nors pavyko išsiaiškinti?

– Numeris priklauso telefono automatui netoli Jutos universiteto miestelio. Jo patikrinti buvo išsiųstas policijos ekipažas, bet aplinkui nieko įtartina nerado. Telefono automatas stovi prie vaistinės, kuri uždaroma dešimtą valandą. Ir aplinkui, ir šalimais esančioje automobilių stovėjimo aikštelėje buvo tuščia.

Taigi, viskas grįžo į pradinį tašką. Peris vylėsi, kad numeris išties gali priklausyti kokiam nors vienišiui, kaip sakė Grigsas – prislėgtam individui, kuris, grasindamas jai ir įsivaizduojamai savo belaisvei, žūtbūtinai siekia atkreipti į save dėmesį.

– Ir kas toliau? – paklausė ji, apimta ankstesnio nerimo.

– Sakykim, daugiau kaip ir nebėra kas daryti, nebent jis vėl paskambintų. Tačiau aš nemanau, kad taip atsitiks. Tikriausiai kas nors tik pabandė jus paerzinti. Rytoj vakare mūsų patruliniai automobiliai budės netoli tos telefono būdelės, stebės kiekvieną besisukiojantį aplink.

Jai neatrodė, kad tai pakankamos priemonės, deja, kol kas teks pasitenkinti ir tuo. Peris padėkojo pareigūnui. Jis ir jo partneris padarė viską, ką privalėjo, nors ji ir nebuvo linkusi sutikti, kad Valentino skambutis tebuvo pokštas, dėl kurio neverta sukti galvos. Netgi vieta, iš kur buvo skambinta, jai kėlė nerimą. Argi tas, kuris siekia dėmesio, nesistengtų palikti akivaizdžių ženklų, leidžiančių policijai jį identifikuoti ir surasti, kad vėliau galbūt apie jį net imtų rašyti laikraščiuose? Valentinas viešuoju telefonu pasinaudojo tam, kad nebūtų susektas. Jis nenori būti surastas.

Jai žingsniuojant svetaine ir koridoriumi į miegamąjį, ši nerimą kelianti mintis be perstojo kirbėjo galvoje. Kaip visuomet jai sugrįžus iš darbo, kambariuose tvyrojo tyla ir tamsa.

Kaimyniniai namai šią nakties valandą taip pat dunksojo juodi ir nebylūs, vis dėlto tamsa ir tyla juose buvo kitokia. Ji buvo prisodrinta vaikų maldelių žodžių, skambėjusių prieš jiems sugulant į loveles. Ji buvo prisodrinta vyrų ir žmonų bučinių linkint vienas kitam labos nakties. Kai kurios poros prieš užmigdamos mylėjosi, o paskui sumigo vienoje lovoje, dalindamosi savo kūno šiluma ir sapnais. Tie žmonės turi su kuo pasidalinti savo gyvenimu. Tamsos juodumą ten atskiedžia naktinių lempelių šviesa, tie maži ramybę skleidžiantys švyturėliai, blausiai apšviečiantys kambarius su pakampėse besivoliojančiais žaislais, batais ir kitais šeimos buities atributais.

Naktinės lempelės Peris namuose tik pabrėždavo sterilią kambariuose vyraujančią tvarką. Jos žingsniai čia buvo vie-

nintelis garso šaltinis. Ji miegodavo viena. Tai nebuvo savanoriškas jos apsisprendimas, bet taip jau įvyko, ir ji priėmė tai kaip faktą.

O šią naktį jos vienatvė ją baugino. Ir šios baimės priežastis buvo Valentino skambutis.

Ji buvo patyrusi balsų klausytoja, pašnekovų tembro niuansų gaudytoja, sugebanti suvokti žodžių potekstę ir atskirti tiesą nuo melo, galinti išgirsti daugiau nei tai, kas ištariama balsu. Ji galėjo padaryti keletą gan tvirtų išvadų apie pašnekovą remdamasi vien tik jo ar jos kalbos intonacija. Po pokalbių su savo pašnekovais jai tekdavo patirti džiaugsmą, liūdesį, melancholiją, susierzinimą, o kartais – atvirą pyktį.

Tačiau dar nė vienas skambutis nevertė pajusti baimės. Iki šios nakties.

Ketvirtas skyrius

Jos galūnės nuo ilgo buvimo nejudant ėmė tirpti, o vienos kojos kulno niežulys varė iš proto. Jai perštėjo veidą ir ji jautė, kad jis ima tinti. Jai maudė visą kūną.

„Tai kalės vaikas“, – galvojo ji, negalėdama iškeikti jo balsu, nes burna buvo užklijuota lipnia juosta.

Kodėl ji manė, kad jis kažkoks ypatingas? Juk nėra taip, kad jis būtų ją vežiojęs į prabangias pasilinksminimų vietas ir švaistęs dėl jos savo pinigus. Jie niekada niekur nebuvo, išskyrus šią vietą, o juk ši vieta yra tikras žiurkės urvas.

Ji nežinojo apie jį beveik nieko – nei kur jis dirba, nei jo vardo. Netgi atsitiktinai nebuvo pastebėjusi jo užrašyto ant voko ar kokio dokumento. Jis nebuvo išspausdintas ant jokios etiketės, žurnalo užsakymo kvito ar ko nors panašaus. Jis taip ir liko bevardis, ir tai jai turėjo būti pirmas signalas, kad jis nėra nei šaunus, nei intriguojantis, o tiesiog ekscentriškas keistuolis.

Kai jiedu susitiko antrą kartą, jis jai išdėstė jų santykių esmę. Taip sakant, išvardijo pagrindines taisykles. Pokalbį pradėjo pats, trindamas jos kūną kūdikių aliejumi, kad pasiektų norimo efekto per būsimą fotografavimą.

– Tavo draugė... Ta, su kuria tu buvai tą vakarą, kai mes pirmą kartą susitikome...

– Tu turi omeny Melisą? – paklausė ji, pajutusi pavydo

dilgsėjimą. Negi jis nori pakviesti Melisą prisidėti prie jų draugijos? – Ką tu nori apie ją sužinoti?

– Ar tu jai pasakojai apie mus?

– Neturėjau tokios galimybės. Jos tėvai mėnesiui išsitempė ją į Prancūziją atostogoms. Nuo to vakaro, kai pirmą sykį sutikau tave, su ja nei mačiausi, nei kalbėjausi.

– O ar apskritai kam nors pasakojai apie mane ir apie tai, ką mes čia darome?

– O, be abejo. Per pusryčius apie tai pranešiau savo tėvams, – jo ištįsęs veidas privertė ją sukikenti. – Ne, kvailiuk! Aš niekam nesakiau.

– Tai gerai. Kadangi mūsų santykiai tokie ypatingi, man patinka manyti, kad tu ir aš esame uoliausiai saugoma mudviejų paslaptis.

– Mes esame vienas kito paslaptis. Aš netgi nežinau tavo vardo.

– Bet tu žinai mane.

Jis įdėmiai pažvelgė jai į akis ir ji prisiminė pirmąjį savo įspūdį – suvokimą, kad jis gali ją kiaurai peržvelgti iki pat sielos gelmių. Jis neabejotinai pajuto žaibiškai tarp jų užsimezgusį psichologinį ryšį. Be to, jau patį pirmąjį vakarą jis prisipažino, kad ją myli.

Slaptumo tikriausiai jis siekė dėl žmonos, nieko nenutuokiančios apie šį jo „hobį“. Ji pamėgino įsivaizduoti jo ponią – turbūt ji tik misionieriaus pozą pripažįstanti davatka, kuri niekada nesupras jo įvairovės ir emocinės iškrovos poreikio, o juo labiau šito netoleruos. Ar įmanoma būtų nufotografuoti ponią Bevardę besimasturbuojančią? Būkime realistai. Niekuomet gyvenime. Ji netgi nė už ką nesutiktų atsidurti prieš objektyvą plikais papais.

Tą naktį jis mylėjosi itin aistringai. Sufokusuotas buvo ne tik jo fotoaparatas, bet ir jis pats. Ji pametė skaičių, kiek kartų jie tai atliko, bet kiekvieną kartą tai įvykdavo vis kitaip ir nėkart nebuvo nuobodu. Jis niekaip negalėjo jos „atsivalgy-

ti" ir tai jai nuolat kartojo. Buvo svaiginamai malonu jaustis garbinamai žmogaus, kuris tikriausiai galėtų turėti bet kurią moterį, jei tik panorėtų. Ji galvojo, kad būtų be galo nuostabu, jei ši naktis niekuomet nesibaigtų.

Tai buvo tada.

Sulig kiekvienu jų susitikimu jo pavydas jos atžvilgiu stiprėjo, kol tai ėmė ją erzinti ir atėmė malonumą būti su juo. Kad ir koks puikus buvo jųdviejų seksas, jis nebuvo vertas to jai uždėto apynasrio.

Ji žadėjo jau šį vakarą nebeiti į pasimatymą, bet paskutinę minutę apsigalvojo. Nujautė, kad jis sunkiai priims žinią, jog ji nebenori su juo matytis, ir jai buvo sunku prisiversti tai pasakyti, bet geriau tą kančią jam suteikti anksčiau nei vėliau.

Jis jos laukė sutartoje vietoje. Ir, visiškai kitaip nei tą vakarą, kai jiedu pirmą kartą susitiko, jis neatrodė nei šaunus, nei atsipalaidavęs. Jis buvo įsitempęs ir irzlus. Vos tik ji įsėdo į jo automobilį, jis išsyk ją užsipuolė.

– Tu šiandien buvai su kažkuo kitu, ar ne?

Ji galvojo, jis tikisi, kad jo pavydas jai malonus, bet jai skaudėjo galvą ir ji neturėjo jokio ūpo kankinantiems tardymams.

– Gal turi cigaretę su marihuana?

Sužinojęs, kad ji mėgaujasi marihuanos dūmeliu, jis visuomet turėdavo jai keletą cigarečių.

– Automobilio daiktadėžėje.

Užsegamoje maisto dėžutėje gulėjo trys cigaretės. Ji prisidegė vieną ir giliai užsitraukė dūmo.

– Geriausia priemonė nuo galvos skausmo, – iškvėpdama orą ji atrėmė galvą į atlošą ir užmerkė akis.

– Kas jis buvo?

– Kas buvo kas?

– Nemėgink manęs kvailinti.

Jo balsas privertė ją pakelti galvą.

– Šį vakarą tu buvai su kažkuo kitu, ar ne? – jo pirštai net pabalę gniaužė vairą. – Gali nesivarginti meluodama. Aš žinau, kad tu ką tik mylėjaisi su kitu. Aš užuodžiu jo kvapą.

Supratusi, kad jis žino, ji nustebo ir kuriam laikui šiek tiek prarado pasitikėjimą savimi. Ar jis ją šnipinėja? Bet šios emocijos greitai užleido vietą pykčiui. Koks jo reikalas, su kuo ir kada ji dulkinasi?

– Klausyk, man atrodo, šį vakarą mudviem praleisti drauge nėra gera mintis, – pasakė ji. – Dabar mane vargina priešmenstruacinis sindromas ir aš nenusiteikusi pakęsti jokių kabinėjimųsi. Gerai?

Jo pyktis akimirksniu išgaravo.

– Atleisk, kad pakėliau balsą. Tai tiesiog... Aš maniau...

– Ką?

– Aš manau, kad mūsų tarpusavio santykiai ypatingi.

Štai tada jai ir reikėjo pasakyti, kad nebenori su juo matytis. Jis suteikė jai tokią galimybę, o ji, velniai griebtų, ja nepasinaudojo. Vietoj to pasakė:

– Man nepatinka, kai tu mane kamantinėji apie tai, kur aš einu, ką aš darau ir su kuo tai darau. To pakankamai atsivalgau namuose, – ji atsišliejo į atlošą ir giliai užsitraukė marihuanos dūmo. – Arba užsičiaupk, arba vežk mane atgal prie mano automobilio.

Jis užsičiaupė. Kai jie įžengė į jo butą, jis buvo tylus, netgi truputį rūškanas.

– Norėtum išgerti vyno?

– Ar aš kada nors nenorėjau?

Ji buvo jau gerokai prisipumpavusi marihuanos, vos ne transo būsenos. Taigi dar šis paskutinis „malonės pasidulkinimas“, o tuomet jam pasakys, kad jiems reikia kuriam laikui – suprask, *visam laikui* – atvėsinti jųdviejų santykius. Ji išeis po velnių iš šitos skylės ir daugiau niekuomet nesugrįš.

Jo kompiuterio monitorius šiame visuomet pilname šešėlių kambaryje buvo vienintelis šviesos šaltinis. Viena iš

labiausiai nusisekusių jos nuotraukų buvo uždėta kaip kompiuterio ekrano užsklanda.

Pamačiusi ją, ji sucaksėjo liežuviu ir pasakė:

– Tai, be abejo, viena iš mano „post scriptum“ nuotraukų? Aš tokia bjauri mergina. Bjauraus būdo, bet graži, tiesa? – ji mirktelėjo jam ir paėmė į rankas vyno taurę, kurią jis atnešė iš virtuvės.

Ji išgėrė vyną kaip vandenį, garsiai ir šlapiai atsiraugėjo, ištiesė jam tuščią taurę, akiplėšiškai reikalaudama dar.

– Tu elgiesi kaip tikra šliundra, – jis ramiai paėmė taurę iš jos rankų ir pastatė ją ant naktinio stalelio. Tuomet skėlė jai antausį. Skėlė taip stipriai, kad ašaros plūstelėjo jai į akis dar skausmo impulsui nuo jos skruostikaulio nespėjus pasiekti smegenų.

Ji suriko, bet buvo per daug priblokšta, kad sugebėtų ištarti bent žodį.

Jis pastūmė ją ant lovos. Ji krito su didele jėga. Jai pasirodė, kad kambarys deformuojasi ir jo sienos juda. Ji buvo labiau apsinešusi, nei galvojo. Jai niekaip nesisekė atsistoti.

– Ei! Aš ne...

– O, taip, taip, tai tikrai bus.

Uždėjęs plaštaką išskėstais pirštais jai ant krūtinės, laikė ją prispaudęs prie lovos, o kita tuo metu atsisegė savo diržą ir atsisagstė kelnių sagas. Tada ėmė plėšti nuo jos drabužius. Ji daužė jam per rankas, spardėsi ir keikė jį visais įmanomais keiksmažodžiais, bet niekas jo nesustabdė.

Jis smeigė savo įnagį į ją su tokia jėga, kad ji suspiegė.

– Užsičiaupk, – sušnypštė jis tiesiai jai į veidą iš taip arti, kad ją aptaškė jo seilių lašeliai.

Ji įsikirto dantimis jam į plaštaką žemiau nykščio. Jis suriko ir atitraukė ranką.

– Gyvuly tu, – spiegė ji. – Pasitrauk nuo manęs.

Jos nuostabai jis ėmė švelniai kikenti.

– Tu patikėjai. Manei, kad aš nusiteikęs rimtai.

Ji liovėsi priešintis.

– Ką?

– Aš tiesiog pasistengiau realizuoti tavąsias išprievartavimo fantazijas.

– Tu tikras idiotas.

– Tikrai? – jis giliai smeigė į ją savo įnagį. – Ar galėtum nuoširdžiai pasakyti, kad tau tai nepatinka?

– Be mažiausios abejonės. Aš šito nekenčiu. Aš nekenčiu tavęs, tu kalės vaike.

Tai išgirdęs, jis nusišypsojo, nes, nepaisant jos žodžių turinio, ji bent jau reagavo į jo žodžius. Kai viskas buvo baigta, jie abu buvo išsekę ir šlapi nuo prakaito.

Jis atsigavo pirmas ir nuėjo prie savo fotoaparato.

– Pasilik taip, kaip esi, – pasakė jis, spragtelėdamas pirmąją nuotrauką.

Blykstės tvykstelėjimas jai pasirodė ypač ryškus. Matyt, ji buvo kaip reikiant apdujusi nuo narkotikų.

– Nejudėk, – pasakė jis. – Aš turiu idėją.

Judėti? Ji buvo pernelyg apimta apatijos, kad įstengtų judėti. Visas jos kūnas tvinkčiojo, pradedant skruostikauliu – kaip ji paaiškins tėvams, iš kur atsirado mėlynė? – ir baigiant išskėstomis šlaunimis. Viešpatie, ji vis dar su sandalais. Argi ne komiškai turėtų atrodyti nuotraukoje? Ji buvo tokia pavargusi, kad nė nemėgino jų nusiauti. Beje, jis jai liepė nejudėti.

Galbūt ji buvo minutę ar dvi užsnūdusi. Kai pabudo, jis klūpojo šalia jos ir pasilenkęs kažką darė su jos plaštakomis.

– Ką čia darai? – ji pasikėlė ir išvydo, kad jis kaklaraiščiu stengiasi surišti jos riešus.

– Tai meninis elementas nuotraukai. Tu buvai bloga mergaitė. Todėl turi būti nubausta, – baigęs darbą, jis nulipo nuo lovos ir, paėmęs fotoaparatą, ėmė nustatinėti jo objektyvo židinį.

Štai tada viskas jai ėmė atrodyti iškreipta ir ją persmelkė pirmoji baimė. Ji stengėsi, bet niekaip negalėjo atsisėsti.

– Ar aš tau nesakiau, kad nenoriu būti raišiojama?

– Tai nėra dekoracija, tai bausmė, – atsainiai mestelėjo jis, žingsniuodamas lempos link. Pareguliavo jos šešėlį, pakreipdamas šviesą tai į vieną, tai į kitą pusę. Jos kūnu keletą kartų praslinko šešėlių juostos.

Gerai. Užtenka viso šito. Ji jau sočiai atsivalgė. Po šios nakties – daugiau jokių kontaktų su juo. Jam pozuoti jai buvo tikras malonumas. Tai buvo nauja patirtis ir jai patiko žiūrinėti savo nuotraukas.

Bet pastaruoju metu jis tapo per daug savininkiškas jos atžvilgiu ir per daug... Per daug įnikęs į seksą.

– Klausyk, – dabar prisiminė ji save griežtai sakančią jam. – Aš tikrai noriu, kad tu tučtuojau atrištum man rankas.

Pagaliau patenkintas apšvietimu, jis pradėjo montuoti trikojį.

Pasirinkusi kitą taktiką, ji sušvelnino toną.

– Padarysiu viską, ko tik tu pageidausi. Tu žinai, kad padarysiu. Tau tereikia paprašyti. Bet ko.

Tačiau jis, atrodo, jos visiškai nesiklausė. Kai jis trumpam nusigręždavo, ji po truputėlį pasislinkdavo lovos krašto link, skaičiuodama atstumą iki durų. Bet kai ji pažvelgė į duris, kažkas jai pasirodė keista. Ją tarytum pervėrė ledinė strėlė, kai ji suprato, kad vidinėje durų pusėje nėra rankenos. Ten, kur turi būti rankena, tebuvo matyti žalvarinis diskas.

Jis liovėsi krapštęsis prie savo fotoaparato. Pajutęs jos išgąstį, nusišypsojo.

– Kur tu susiruošei eiti?

– Aš noriu, kad tu mane atrištum.

– Tu sujudėjai ir sugadinai mano pastangas sureguliuoti apšvietimą, – švelniai papriekaištavo jis.

– Nusišvilpt man ant tavo apšvietimo, aš *išeinu*.

Pasitelkusi savo sugebėjimus, įgytus šokių treniruotėse, ji su stebėtina jėga bei miklumu pašoko iš lovos. Bet toli nu-

bėgti jai nepavyko. Jis stvėrė ją už plaukų ir trūktelėjo atgal, o tuomet vėl bloškė ant lovos.

– Tu negali manęs čia laikyti, – sušuko ji.

– O kodėl tau reikėjo viską sugriauti?

– Ką aš sugrioviau?

– Mūsų draugystę.

– Nėra ir nebuvo jokios mūsų draugystės, idiote tu.

– Tau buvo būtina mane išduoti, taip? Lygiai kaip ir visus kitus. Ar tu negalvojai, kad aš susigaudysiu? Tu žinai, kad aš, kaip ir tu, klausausi Peris Gibson laidos. Ji transliavo tavo skambutį į eterį. Tūkstančiai žmonių girdėjo tavo pasakojimą, kaip tave slegia tai, jog aš tave savinuosi. Tu nusprendei pasinaudoti jos patarimu ir mesti mane, ar ne tiesa?

– O Jėzau.

Jis atsistojo palinkęs virš jos, kietai suspaustus kumščius prispaudęs sau prie šonų, akivaizdžiai vos ne vos valdydamas savo įniršį.

– Žinok, negalima su žmonėmis elgtis kaip su tualetiniu popieriumi ir likti nenubaustai.

Matydama tokį beprotišką jo įsiūtį, ji išmintingai užsičiaupė.

Jis padarė dar keletą nuotraukų, tada nusprendė, kad reikia surišti ir jos kojas. Ji priešinosi taip, tarytum nuo to priklausytų jos gyvybė, bet galiausiai jis skėlė jai tokį stiprų antausį, kad jai kelis kartus nuaidėjo ausyse. Tai buvo paskutinis dalykas, kurį ji girdėjo.

Atgavusi sąmonę, pasijuto gulinti išskėstomis rankomis ir kojomis, kurios buvo pririštos prie lovos rėmo po čiužiniu, o jos burna buvo užklijuota lipnia juosta. Butas buvo tuščias. Jo nebuvo. Ji buvo viena ir visiškai nežinojo, kur jis galėtų būti.

Bėgant valandai po valandos, ji sugalvojo gal tuziną pabėgimo būdų, bet visos jos idėjos pasirodydavo tuščios, vos tik ji jas geriau apmąstydavo. Visos atrodė neįgyvendinamos. Ji

buvo bejėgė ką nors pakeisti ir jai neliko nieko kita, tik laukti, kol jis grįš tęsti savo liguistų sekso žaidimų.

„Jėzau, – galvojo ji, – į kokią velniavą aš pakliuvau?“

– Tikiuosi, jums neprailgo šis vakaras besiklausant gražiausių meilės dainų. Kviečiu jus rytoj vakare vėl būti drauge su manimi. Taigi, iki kito susitikimo. Aš esu Peris Gibson, radijo stoties dažnis 101,3 megaherco FM bangų ruože. Labos nakties.

Nuostabu. Dabar kompanijos jai nebepalaikys netgi Peris.

Penktas skyrius

Geivinas Melojus buvo pasiutiškai girtas. Iš pradžių buvęs malonus dūzgesys galvoje, sukeltas pigios tekilos, malonumo daugiau nebeteikė. Oras buvo aiškiai per tvankus gerti tekilą. Verčiau jau būtų prasidėjęs su alumi. Bet depresijai nuskandinti jam reikėjo ko nors stipraus ir aitraus.

Vis dėlto, velniai griebtų, depresija jo nepaleido.

Vakaras buvo suknistas jau nuo pat pradžių. O gėrimas neatnešė nieko daugiau, tik galvos svaigulį, prakaitavimą ir šleikštulį. Apsiblaususiu žvilgsniu jis apžvelgė pasišiaušusių kedrų guotą ir pagalvojo, ar suspėtų neapsivėmęs nukėblinti akmenuotu keliuku iki jų. Tikriausiai ne.

Beje, prieš kurį laiką jis buvo pastebėjęs, kaip tame kedrų guote išnyko porelė. Jei jie dabar tebedaro tai, dėl ko ten įlindo, jiems visiškai nepatiktų ant galvų pasipylęs jo skrandžio turinys. Tai būtų, kaip sakoma, *coitus interruptus*.

Jis sukikeno, įsivaizdavęs visa tai.

– Ko čia dabar krizeni? – paklausė vienas jo naujųjų draugelių, kumštelėdamas jam į pilvą, dėl ko jam iš burnos kliūstelėjo tekilos srovelė. Vaikino vardas buvo Kreigas, o pavardės jis neatsiminė. O ir apskritai kažin ar buvo ją girdėjęs. Kreigas vairavo patį didžiausią iš „Dodžo“ furgonų modelių. Juodą juodutėlį. Pilną pilnutėlį įvairiausių privalumų. Tikrai pasiutiška mašina.

Geivinas, Kreigas ir kiti vaikinai jau keletą valandų sėdėjo furgono kėbule ir patys nežinojo, ko laukė. Ankstėliau prie jų buvo prisigretinusi grupelė merginų, kurios išgėrė dalį jų tekilos, parodė jiems tiek savo odos, kiek reikėjo, kad juos įaudrintų, o tuomet visos nusivilko šalin, pažadėdamos netrukus sugrįžti. Tačiau iki šiol taip ir nepasirodė.

– Tai kas tau taip juokinga? – vėl paklausė Kreigas.

– Nieko. Tiesiog galvoju, ir tiek.

– Apie ką?

Tikrai, apie ką jis galvojo? Jis niekaip negalėjo šito prisiminti. Tikriausiai tai nebuvo kas nors labai svarbaus.

– Apie savo tėvą, – atsiraugėdamas pasakė jis. Iš tiesų, tėvas visą vakarą šmėžavo jo galvoje ir tos mintys jį erzino kaip niežulys tokioje vietoje, kurios negali pasiekti.

– Ką tu apie jį galvojai?

– Jis isterikuos dėl to, kad šį vakarą išėjau iš namų. Jis man įvedė komendanto valandą.

– Tai šūdas.

– Tau įvedė komendanto valandą? – išsišiepęs paklausė kitas iš jo sėbrų. – Ar tau dvylika metų?

Geivinas nežinojo jo vardo, žinojo tik tai, kad jis yra spuoguotas šiknius dvokiančia burna, kuris esąs nepalyginti kietesnis, nei yra iš tikrųjų.

Geivinas atsikraustė į Ostiną iš Hiustono prabėgus savaitei po pavasario semestro pabaigos. Surasti naują sėbrų kompaniją vasaros atostogų metu nebuvo lengva, bet jam pavyko prisišlieti prie šios grupės vaikėzų, kurie priėmė jį į savo tarpą, pajutę, kad jis mėgsta pasilinksminti lygiai taip pat, kaip ir jie.

– Chaaa, Geivinas bijo savo tėvelio, – dar sykį įgėlė tas pats pašaipūnas.

– Aš jo nebijau. Tiktai nujaučiu, kad mano subinė vėl bus nutarkuota.

– O tu pasistenk išvengti susidūrimo su juo, – pamokė jį optimistas, kuris anksčiau jiems parodė savo prezervatyvų arsenalą. – Palauk, kol jis nueis miegoti, ir tik tuomet įsliūkink į vidų.

– Aš jau bandžiau taip padaryti. Bet jis yra pamišęs nakviša. Atrodo, jis turi smegenyse įmontuotą radarą ar kažką panašaus.

Šis pokalbis ir šiaip jau bjaurią jo nuotaiką padarė dar bjauresnę. Niekas šį vakarą negalės jo pralinksminti – nei dar keletas butelių tekilos, nei merginų sugrįžimas, be to, egzistuoja didžiausia tikimybė, kad jos negrįš, nors ir žadėjo. Kodėl jos turėtų norėti gaišti laiką su tokiais nevykėliais kaip visa ši gauja ir kaip jis pats?

Jis atsistojo ir pavojingai susvyravo.

– Aš gal jau eisiu. Jei man pasiseks, jis dar nebus grįžęs namo. Jis pas savo draugę.

Jis prasvirduliavo pro savo sėbrus ir iššoko iš kėbulo pro nuleidžiamąjį užpakalinį bortą. Tačiau blogai apskaičiavo atstumą iki žemės bei savo kelių stangrumą ir parpuolė veidu į dulkes.

Jo naujieji draugužiai sulalėjo juokais. Leipėdamas iš juoko ir pats, jis šiaip ne taip atsikėlė ant kojų. Jo trumparankoviai marškinėliai buvo tokie šlapi nuo prakaito, kad kai jis pamėgino nubraukti nuo jų dulkes, pirštai ant pilvo paliko purvinus drėgnus ruožus.

– Iki rytojaus vakaro, – pasakė jis draugeliams ir nusvirduliavo šalin. Kur jis paliko savo automobilį?

– Nepamiršk, kad rytoj tavo eilė nešti gėralo, – šūktelėjo Kreigas.

– Aš sėdžiu bankrote.

– Pavok iš tėvo.

– Negaliu. Jis skaičiuoja savo butelius.

– Jėzau, gal jis laisvalaikiu dirba policininku?

– Pažiūrėsiu, gal ką nors ir suveiksiu, – sumurmėjo Geivinas, žingsniuodamas apytiksliai ta kryptimi, kur buvo pastatęs automobilį.

– O ką, jei tavęs ateis ieškoti ta karštoji panelė? – pragydo anas subingalvis, išsiviepęs provokuojančia bjauria šypsena. – Ką mums jai pasakyti? Kad tu turėjai grįžti namo pas savo tėvelį?

– Eik tu dulkintis.

Bjaurusis vaikėzas nusikvatojo.

– Na, tu tai jau tikrai nesidulkinsi. Bent jau šį vakarą.

– Užsičiaupk, avigalvi, – sumurmėjo kažkuris kitas.

– Tikrai jau, nuleisk vandenį, – pasakė tas, kuris gyrėsi savo prezervatyvų kolekcija.

– Ką? Ką man padaryti?

– Ji metė jį, – tyliai pasakė Kreigas.

– Ji metė jį? Kada?

Geivinas nutolo nuo sėbrų grupelės ir nebegalėjo girdėti jų žodžių. Tačiau jam ir nesinorėjo daugiau nieko girdėti.

Netrukus stovėjimo aikštelėje tarp daugelio kitų jis surado savo automobilį. Tai nebuvo sunku, nes jo automobilis, palyginus su kitais, buvo tikras mėšlo gabalas. Galingi visureigiai ar sportiniai automobiliai ne jo nosiai. Ne, ne, Geivinui Melojui apie tai nėra ko ir svajoti. Taip pat galima pamiršti ir apie motociklą. Bent jau tol, kol jo senis už jį atsakingas, o gal ir apskritai iki tėvo gyvos galvos.

Jo automobilis buvo senas ekonomiškas pensininkų parpalas, tikra priešingybė veržliai jauno vyro mašinai. Ir jis dar privalo jaustis už jį dėkingas.

Kai kartą jis pamėgino pareikšti savo nepasitenkinimą šiuo automobiliu, išgirdo ilgą moralą. „Automobilis nėra žaislas, Geivinai. Arba statuso simbolis. Tai transporto priemonė. Šis yra tavo patikimas pirmas automobilis. Kai tu man įrodysi, kad esi pakankamai atsakingas juo rūpintis ir saugiai naudotis, aš pagalvosiu apie kitą, geresnį. Na, o kol kas...“ – ir taip toliau.

Ši situacija jam kėlė įsiūtį. Kai jo naujoje mokykloje prasidės rudens semestras, visi jo bendramoksliai jį pirštais užbadys dėl to, kad vairuoja tokią mėšlo krūvą. Į tokį automobilį nė už ką nesisėstų net didžiausias mulkis.

Tokios būklės jam apskritai geriau buvo nevairuoti jokio automobilio, ir jis dar turėjo pakankamai sąmonės, kad tai suprastų. Šiaip taip sugebėjo važiuodamas išlaikyti automobilį dešinėje centrinės kelio juostos pusėje. Bet šios pastangos, atrodo, tik stiprino jo galvos svaigulį.

Likus keletui kvartalų iki namų, jis buvo priverstas sustoti šalikelėje, išlipti ir išsivemti. Tekilos srovė iš burnos šliūkštelėjo ant kažkokio mulkio gėlių darželio, dailiu spalvingu žiedu juosiančio pašto dėžutę. Kažkam rytoj, atėjusiam prie pašto dėžutės pasiimti korespondencijos, teks nemalonus siurprizas. O ką jau kalbėti apie paštininką.

Gurkštelėjęs tekilos ir šiek tiek atgavęs koordinaciją, jis vėl sėdo į savo automobilį ir įveikė likusį kelio galą iki naujojo jų namo, kurį tėvas buvo neseniai įsigijęs. Namas buvo neblogas. Galima sakyti, naujasis būstas Geivinui patiko. Ypač baseinas. Bet jis nenorėjo, kad tėtis žinotų, jog namas jam patinka.

Jam palengvėjo išvydus, kad tėvo automobilio kieme nėra. Vis dėlto Geivinas neatmetė galimybės, kad tėvas bus paruošęs jam gaudyklę, ir, įsliūkinęs į namą pro galines duris, sustojo ir įsiklausė. Reikia būti atsargiam – jo tėvui patiktų, jei sučiuptų jį bešnipinėjantį. Tokiu atveju jis galėtų nustatyti dar ankstesnę komendanto valandą, atimti jo mobilųjį telefoną, kompiuterį, automobilį ir taip paversti jo gyvenimą dar didesne kankyne, nei jis yra dabar.

Tai pagrindinė jo tėvų gyvenimo misija – paversti *jo* gyvenimą kuo didesne kankyne.

Tvirtai įsitikinęs, kad namas tuščias, jis nužingsniavo į savo kambarį. Jo senis tikriausiai tebėra pas Lizą. Krušasi kaip triušiai, jokios abejonės. Jiedu niekuomet to nedaro čio-

nai, tėvo lovoje. Argi jie galvoja, kad jis idiotas ir nežino, kad jie dulkinasi leisdami vakarus jos namuose?

Buvo nesunku įsivaizduoti Lizą lovoje. Jos kūnas tikrai karštas. Bet jo senis... Kas tai – ruja? Neduok Dieve. Geivinas negalėjo įsivaizduoti nieko šlykštesnio.

Nuėjęs į savo miegamąjį, dar prieš įjungdamas stalinę lempą įsijungė kompiuterį. Jis negalėjo įsivaizduoti gyvenimo be kompiuterio. Kaip anksčiau žmonės galėjo be jų gyventi? Jei jo tėtis norėtų iš tikrųjų jį nubausti, jis turėtų atimti iš jo teisę naudotis kompiuteriu.

Jis pasitikrino savo elektroninį paštą. Buvo vienas laiškas iš mamos, kurį jis ištrynė neskaitęs. Viskas, ką ji jam turėdavo pasakyti, būdavo mėginimai nuraminti savo sąžinę, o šito jis nebenorėjo girdėti.

„Kada nors tu suprasi, kad taip geriausia mums visiems."

„Tu ir tavo ateitis yra mūsų pagrindinis rūpestis, Geivinai."

„Kai tu prisitaikysi prie šių pasikeitimų..."

Be abejo, mama. Ką bepasakytum, mama, viskas taip. Viskas yra šūdas, mama.

Jis atsisėdo prie stalo ir ėmė rašyti elektroninį laišką. Bet ne motinai. Jo pyktis mamai buvo švelnus, palyginus su įsiūčiu, kurį jautė savojo laiško adresatui. Jis neketino to laiško išsiųsti. Ir žinojimas, kad jis to laiško nesiųs, leido jam jo eilutėse išlieti visą pyktį, kuris dienų dienas kunkuliavo jame.

„Kas tave skatina manyti, kad tu esi tokia jau fantastiška? – rašė jis. – Aš mačiau geresnių. Aš *turėjau* geresnių."

– Geivinai?

Kai kambaryje įsižiebė bendrojo apšvietimo lempa, jis taip stipriai krūptelėjo, kad, regis, vos neišsinėrė iš odos. Paskubomis uždarė savo elektroninio pašto programą, kol tėvas ekrane neperskaitė laiško turinio. Tuomet apsisuko sukiojamojoje kėdėje, vildamasis, kad jo veido išraiška neatrodo kalta.

– Ką?

– Grįžau namo.

– Na, tai kas?

– Ar viskas gerai?

– Kodėl kas nors turėtų būti negerai? Aš ne vaikas.

– Ar pavakarieniavai?

– O taip, – atsakė jis, sučepsėdamas lūpomis. – Mikrobangėje pasišildžiau aną kartą nesuvalgytą picą.

– Aš tave kviečiau drauge su manimi apsilankyti pas Lizą. Tačiau tu nusprendei kitaip.

– Bet tai būtų buvęs smūgis tau.

Monotonišku, tolygiu balsu, kurio Geivinas taip nekentė, tėtis pasakė:

– Jei aš nebūčiau norėjęs, kad tu vyktum su manimi drauge, aš nebūčiau tavęs kvietęs, – jis įėjo į kambarį.

„Velniai griebtų", – dingtelėjo Geivinui.

– Ką tu visą vakarą veikei? – paklausė tėvas.

– Nieko. Naršiau po internetą.

– O kas čia ant tavo marškinėlių?

Tegu jį velniai. Jis užmiršo apie purvinus dryžius ant marškinėlių. Purvas, tikriausiai ir vėmalų dėmės. Ignoruodamas tėvo klausimą, jis nusisuko nuo jo ir įsmeigė akis į kompiuterio ekraną.

– Aš užsiėmęs.

Tėtis paėmė jį už peties ir su visa kėde apsuko aplinkui.

– Tu buvai išėjęs. Tavo automobilis stovi ne toje pačioje vietoje, kurioje jis buvo, kai aš išvykau. Be to, jo dangtis dar šiltas.

Geivinas nusikvatojo.

– Tu tikrini mano automobilio temperatūrą? Tau tereikia pasižiūrėti į spidometrą.

– O tau reikia detoksikacijos programos, – pasakė tėvas pakeltu balsu, kas būdavo retenybė. – Tu dvoki vėmalais ir esi girtas. Vairuodamas girtas, tu galėjai ką nors užmušti.

– Na, bet neužmušiau. Taigi nusiramink ir palik mane ramybėje.

Dinas ištiesė Geivino link ranką delnu į viršų.

– Atiduok man savo automobilio raktelius.

Geivinas piktai pažvelgė į jį.

– Jei manai, kad atimdamas raktelius išlaikysi mane uždarytą namuose, tu klysti.

Dinas nieko neatsakė, tačiau tebelaikė ištiesęs ranką. Geivinas sužvejojo raktelius savo džinsų kišenėje ir numetė juos tėvui į delną.

– Aš ir taip nekenčiu to prakeikto automobilio, tad man tai menkas nuostolis.

Tėvas įsidėjo raktus į kišenę, tačiau išeiti nesiskubino. Jis atsisėdo ant nepaklotos Geivino lovos krašto.

– Kas dabar bus? – suaimanavo Geivinas. – Vienas iš tavo įžymiųjų pamokslų apie tai, kaip aš sušiku velniop savo gyvenimą?

– Ar tu manai, kad man malonu tave bausti, Geivinai?

– Taip, aš manau, tau malonu. Manau, kad tu daraisi tipiškas didelis, piktas tėvas, kuris turi sūnų tam, kad turėtų kur parodyti savo valdžią. Tau malonu nuolat man prikaišioti viską, ką tik aš padarau blogai.

– Tai absurdas. Kodėl tu taip kalbi?

– Todėl, kad tu visą savo prakeiktą gyvenimą nesijauti padaręs ką nors bloga. Ponas Tobulasis, štai kas tu esi. Turėtų būti pasiutiškai nuobodu visą laiką jaustis teisiam.

Jis nustebo, išvydęs tėčio veide šypseną.

– Aš visiškai nesijaučiu teisus ir nė vienoje srityje nepasiekiau nė pusiaukelės tobulybės link. Paklausk savo motinos. Ji tau papasakos. Tik žinau, kad esu teisus dėl vieno dalyko.

Tėvas padarė pauzę ir įsmeigė akis į Geiviną, turbūt tikėdamasis, kad jis paklaus, kas būtų tas dalykas. Tačiau šis klausti nesiruošė iki baigsis visa ši velniava. Galiausiai tėvas pasakė:

– Gerai, kad tu dabar gyveni pas mane. Aš esu patenkintas, kad gyveni pas mane. Ir noriu, kad ir toliau liktum čia, pas mane.

– Žinoma. Neabejoju, kad tau patinka tavo naujas gyvenimas. Tau patinka turėti tokį iššūkį kaip aš, trukdantį tavo gyvenimo stiliui ir nuolat stojantį skersai kelio.

– Skersai kelio? Kam?

– Viskam, – jis šūktelėjo taip garsiai, kad net balsas užlūžo. Jis vylėsi, kad tėtis šio užlūžimo nepalaikys emocijų banga, nes jį paskatino jokiu būdu ne emocijos. – Aš stoju skersai kelio tavo gyvenimui. Tavo naujam darbui. Lizai.

– Tu man netrukdai, Geivinai. Tu esi mano šeima, sūnau. Liza ir aš norėjome, kad šį vakarą tu būtum su mumis.

Jis nusišiepė.

– Jauki vakarienė? Tik trise. Tavo naujoji šeima. Kas toliau? Ką aš darysiu, kai tu atsigabensi ją į namus? Lauksiu automobilyje, kol jūs bėgsite į vidų trumpai pasidulkinti?

Akimirksniu jis suprato, kad nuėjo per toli. Jo tėtis nebuvo iš tų, kurie supykę imtų siautėti. Jis neprarasdavo pusiausvyros, nepradėdavo šaukti ir mostaguoti rankomis, trypti kojomis ar mėtyti daiktus. Atvirkščiai, ponas Savitvarda tapdavo labai tylus. Jo lūpos susiaurėdavo, o akys įgaudavo kažkokią juokingą išraišką, jo žvilgsnis tarytum sustingdavo ir paaštrėdavo, perverdamas jį kaip plieninė yla.

Vis dėlto tėvo kantrybė turėjo ribą, ir Geivinas ją peržengė.

Jam dar nespėjus įsisąmoninti, ką pasakė, tėvas atsistojo ir atgalia ranka trenkė per veidą, perskeldamas lūpą.

– Tu nenori, kad su tavimi būtų apsieinama kaip su vaiku? Puiku. Aš su tavim galiu elgtis kaip su suaugusiu. Štai ką aš būčiau padaręs bet kuriam suaugusiam vyrui, kuris man pasakytų tai, ką pasakei tu.

Geivinas negalėjo sulaikyti ašarų.

– Aš nekenčiu tavęs.

– Ką gi, labai gaila. Deja, tau nepavyks manęs atsikratyti, – jis išėjo iš kambario, garsiai trinktelėdamas durimis.

Geivinas išsikrapštė iš kėdės. Kupinas pykčio ir įtampos jis stovėjo vidury savo apkuisto kambario. Supratęs, kad neturi kur bėgti, neturi jokių pabėgimo priemonių, jei ir turėtų kur bėgti, jis krito ant lovos.

Gulėdamas įnirtingai trynė veidą, šlapią nuo snarglių, ašarų ir kraujo. Jam labai norėjosi klykti. Štai taip susitraukti į kamuoliuką ir pratrūkti lyg naujagimiui. Nes jo gyvenimas užknisa. Visi jo komponentai. Jo tėtis. Mama. Ostino miestas. Moterys. Jo bukagalviai draugai. Bjaurus automobilis.

Ir labiausiai už viską jis nekenčia savęs.

Šeštas skyrius

Stengdamasis pernelyg neišsiduoti, seržantas Robertas Kurtis stengėsi ką nors įžiūrėti pro tamsius jos akinius. Pagavęs save pernelyg atvirai spoksantį, jis paskubomis patraukė jai krėslą ir pasiūlė sėstis.

– Atleiskite man už prastas manieras, ponia Gibson. Pripažįstu, kad jaučiuosi lyg gavęs žvaigždžių smūgį. Prašau sėstis. Ar norėtumėte kavos?

– Ačiū, šiuo metu ne. Ir mane vargiai galima pavadinti žvaigžde.

– Atleiskit, norėčiau paprieštarauti.

Kurtis, Ostino policijos departamento Centrinio tyrimų biuro detektyvas, buvo apie penkiasdešimties metų amžiaus, kresno kūno sudėjimo, jo apranga buvo nepriekaištinga iki pat nupoliruotų kaubojiškų batų, kurių aukštoki užkulniai pridėjo keletą papildomų centimetrų. Nors ir su užkulniais, jis nebuvo aukštesnis už ją, tačiau jo pasitikėjimas savimi ir autoritetas spinduliuote spinduliavo. Ant drabužių kabyklos kabojo sportinė striukė, bet po iškrakmolyta apykakle pūpsojo tampriai surištas kaklaraiščio mazgas. Rankogalius puošė išsiuvinėti jo inicialai.

Ant mažos patalpos sienos kybojo detalus valstijos žemėlapis, taip pat Trevizo apygardos žemėlapis bei įrėmintas universiteto diplomas. Prie sienos primontuotas rašomasis sta-

las buvo kraute nukrautas popieriais ir kompiuterine įranga, bet kažkodėl atrodė gana tvarkingai.

Kurtis atsisėdo prie šio stalo ir nusišypsojo jai.

– Ne kiekvieną rytą mane aplanko persona iš radijo. Kuo galėčiau jums padėti?

– Nesu tikra, ar jūs galite man padėti.

Dabar, patogiai įsitaisiusi su detektyvu jo mažame kabinete, kuriame jis neabejotinai praleisdavo ilgas darbo valandas tarnaudamas visuomenei ir spęsdamas žabangas nusikaltėliams, ji ėmė abejoti, ar teisingai pasielgė ateidama čionai.

Tai, kas įvyko antrą valandą nakties, dabar, iš ryto, atrodė kitaip. Staiga šis jos apsilankymas jai ėmė regėtis kaip melodramatiška ir šiek tiek egocentriška reakcija į tikriausiai paprasčiausią pamišėlio skambutį.

– Praėjusį vakarą aš skambinau telefonu 911, – pradėjo ji. – Galima sakyti, jau buvo ankstyvas rytas. Reaguodami į mano skambutį, atvyko du patruliai, Grigsas ir Karsonas. Štai, aš turiu skambinusiojo telefono numerį, – ji padavė jam popierėlį, kurį jai paliko Grigsas.

– Dėl ko paskambinote telefonu 911, ponia Gibson?

Ji jam papasakojo apie tai, kas atsitiko praėjusią naktį. Jis įdėmiai išklausė. Jo veido išraiška išliko atidi ir kupina susirūpinimo, be jokių užuominų, jog ji švaisto jo laiką niekniekiams. Jei jis ir apsimetė susidomėjęs jos pasakojimu, tai darė labai gerai.

Baigusi kalbėti, ji išsiėmė iš rankinės magnetofono kasetę ir padavė jam.

– Šiandien anksti iš ryto nuėjau į radijo stoties būstinę ir padariau mūsų pokalbio kopiją.

Praėjusią naktį ji negalėjo užmigti iki pat ryto, galiausiai pasidavė ir atsikėlė iš lovos. Nusiprausė po dušu ir apsirengė, o į radijo stoties būstinę užsuko tuo metu, kai rytinės laidos, skirtos automobilių kamščiuose besikankinantiems vairuo-

tojams, vedėjai Čarlis ir Čedas skaitė trumpąsias septintos valandos žinias.

– Man bus labai įdomu išklausyti šį įrašą, ponia Gibson, – pasakė Kurtis. – Vis dėlto šiame departamente tiriamos žmogžudystės, išprievartavimai, užpuolimai ir vagystės. Grasinimai telefonu... – jis plačiai skėstelėjo rankomis. – Kodėl jūs atėjote pas mane?

– Skaičiau apie jus vakarykščiame laikraštyje, – tarsi atsiprašinėdama prisipažino ji. – Ten buvo aprašytas jūsų liudijimas viename teismo procese. Pagalvojau, kad, atėjusi čionai ir paprašiusi susitikimo su konkrečiu detektyvu, sulaukčiau daugiau dėmesio, nei tiesiog policijos būstinės priimamajame imčiausi dėstyti savo problemą.

Dabar jau jo balse pasigirdo atsiprašymo gaidelės.

– Manau, kad jūs teisi.

– Ir jei mano telefoninis pašnekovas įvykdys tai, ką grasinasi įvykdyti, šios bylos tyrimas pateks į jūsų skyrių, tiesa?

Akimirksniu surimtėjęs, Kurtis pakilo nuo krėslo ir išėjęs iš savo kabineto į didelę salę, nuo kurios šis buvo atitvertas neaukšta pertvara, šūktelėjo, ar kas nors neturi nešiojamojo kasečių grotuvo. Po keleto akimirkų šalimais išdygo civiliniais drabužiais vilkintis detektyvas.

– Štai, prašau.

Įteikdamas grotuvą Kurčiui, jis su akivaizdžiu smalsumu nužvelgė Peris. Stačiokiškas Kurčio „ačiū, Džo" reiškė viena – jis čia daugiau nepageidaujamas. Vyriškis pasišalino.

Seržantą Kurtį Peris pasirinko atsitiktinai ir dabar džiaugėsi, kad neprašovė. Jis akivaizdžiai įtakingas skyriuje pareigūnas ir nevengia tuo pasinaudoti.

Vėl atsisėdęs į krėslą, jis įdėjo kasetę į grotuvą, pusbalsiu murmėdamas:

– Matau, skyrių jau apskriejo gandas, kas jūs esate.

Galbūt, pagalvojo Peris. Arba galbūt taip detektyvas paprasčiausiai išreiškė nuostabą, kodėl ji nenusiima savo tamsių akinių. Kabinete be langų nebuvo itin šviesu.

Kurtis ir tas kitas detektyvas tikriausiai pamanė, kad akiniai jai kaip įžymybei reikalingi tam, kad nuslėptų jos tapatybę, arba ji kaip eterio žvaigždė siekia paslaptingumo, o gal jie savotiška siena, kuri skiria aplinkinius nuo jos. Jiems nė į galvą nedingtelėjo, kad akiniai jai pačiai padeda atsiriboti nuo išorinio pasaulio.

– Nagi paklausykime, ką ponas... kaip ten jis? Valentinas?.. turi mums pasakyti, – Kurtis paspaudė mygtuką.

Peris klauso. Sveika, Peris. Tai Valentinas, – pasigirdo iš grotuvo garsiakalbio.

Kai įrašas pasibaigė, Kurtis susimąstęs timptelėjo pirštais savo apatinę lūpą ir paklausė:

– Ar jūs nieko prieš, jei perklausyčiau įrašą dar kartą?

Nelaukdamas jos sutikimo, jis atsuko juostą iš pradžių ir vėl paspaudė mygtuką. Klausėsi suraukęs kaktą ir apie savo trumpą bei storą pirštą sukiojo Teksaso universiteto absolvento žiedą.

Įrašui pasibaigus, ji paklausė:

– Ką jūs manote, seržante? Gal aš per daug įžvelgiu paprasčiausiame pamišėlio skambutyje?

Į jos klausimą jis atsakė klausimu:

– Ar bandėte paskambinti tuo telefono numeriu?

– Aš buvau tokia priblokšta, kad nė nepagalvojau tučtuojau paskambinti atgal, bet manau, kad turėjau taip padaryti.

Jis mostelėjo ranka į jos susirūpinimą.

– Vis tiek jis tikriausiai nebūtų atsiliepęs.

– Vėliau šiuo numeriu skambino Karsonas – jis neatsiliepė. Neįsijungė ir balso paštas. Tik šaukimo signalas, ir tiek.

– Tas numeris, užfiksuotas tarp skambinančiojo duomenų... Jūs sakote, kad tai telefono automato numeris?

– Taip. Manau, kad ši informacija yra policijos ataskaitoje. Grigsas minėjo, kad prie tos telefono būdelės buvo pasiųstas apylinkėje patruliavęs policijos automobilis. Bet kai policininkai atsidūrė tenai, nuo skambučio buvo prabėgęs

gal pusvalandis, gal daugiau, taigi skambinusiojo ir pėdos ataušusios.

– Kas nors galėjo jį pastebėti prie tos telefono būdelės. Ar patruliai apklausė aplinkinius?

– Nebuvo ko apklausti. Anot Grigso, kai atvyko policijos automobilis, aplinkui telefono būdelę apylinkėse buvo visiškai tuščia, – dalykiški Kurčio klausimai patvirtino jos susirūpinimo pagrįstumą, bet kartu ir didino nerimą. – Ar jūs manote, kad Valentinas kalbėjo tiesą? Ar jis tikrai pagrobė tą merginą, kurią teigė ketinąs nužudyti?

Kurtis išpūtė savo rausvus skruostus ir pro suspaustas lūpas lėtai išleido orą.

– Nežinau, ponia Gibson. Bet jei taip yra iš tikrųjų ir jei jis nusiteikęs laikytis savojo trijų dienų termino, mes neturime laiko sėdinėti ir šnekučiuotis. Aš nenoriu, kad ant mano darbo stalo atsidurtų dar viena pagrobimo, išprievartavimo ir nužudymo byla, jei yra galimybių šito išvengti, – jis atsistojo ir ištiesė ranką prie kabančios ant pakabos savo striukės.

– Ką mes galėtume padaryti?

– Pirmiausia pamėginsime nustatyti, ar jis kalba rimtai, o gal tik mėgina atkreipti savo garbinamos eterio garsenybės dėmesį, – taip kalbėdamas jis lydėjo ją pertvaromis padalytų kambarėlių labirintu, kol jiedu atsidūrė prie dvivėrių durų, pro kurias ji pateko į Centrinį žvalgybos biurą.

– Kaip būtų galima tai nustatyti?

– Mes einame pas šių klausimų specialistą.

Dinui dar nespėjus išeiti iš namų, iš Hiustono oro uosto paskambino Liza.

– Tu jau Hiustone?

– Lėktuvas išskrido iš Ostino pusę septynių.

– Žiauru, kaip anksti tau teko keltis.

– Papasakok man, – ji padarė trumpą pauzę. – Kaip sekėsi su Geivinu, kai praėjusią naktį grįžai namo?

– Na, sakykim, prasidėjo atviras karas, abi pusės švaistėsi kumščiais ir patyrė sužalojimų.

Įspraudęs bevielį telefono ragelį tarp smakro ir ausies, jis prisipylė apelsinų sulčių. Praėjusią naktį jis ne vieną valandą pragulėjo atmerktomis akimis, o kai galiausiai pavyko užmigti, jo miegas buvo toks gilus, kad žadintuvas čirškė gal kokį pusvalandį, kol jį prižadino. Šį rytą jis neturėjo kada taisytis kavos.

– Tikiuosi, jis buvo namuose, kai tu grįžai, – pasakė Liza.

– Taip, jis man pakluso.

Nenorėdamas smulkiau pasakoti apie ginčą su Geivinu, Dinas atsikrenkštė ir pakeitė pokalbio temą.

– Kada tavo pirmasis susitikimas Čikagoje?

– Kai tik atvyksiu į viešbutį. Tikiuosi, kad O'Hara nebus labai baisus ir man pavyks greitai su juo rasti bendrą kalbą. O ką tu veiksi šiandien?

Jis išvardijo šios dienos savo reikalus. Ji pasakė, kad jai jau reikia bėgti ir kad ji tik norėjo pasilabinti su juo prieš skrydį į Čikagą. Jis pasidžiaugė, jog jai pavyko jį pagauti namuose, ir palinkėjo jai laimingos kelionės.

– Myliu tave, – pasakė ji.

– Ir aš myliu tave, – atsakė jis.

Baigęs pokalbį, Dinas palenkė galvą, užmerkė akis ir stipriai ėmė baksnoti kaktą telefono rageliu, tarytum atlikdamas kažkokį neįprastą saviplakos ritualą.

Užuot, kaip Liza vylėsi, tapęs geru dienos pradžios ženklu, šis skambutis Diną nuteikė prastai. O dar tas prakeiktas karštis, Ostino piko valandos transporto kamščiai – kai pavėlavęs penkiolika minučių jis galiausiai pasiekė darbovietę, jo nuotaika buvo visiškai subjurusi.

– Labas rytas, ponia Lester. Ar yra man pranešimų?

Be Dino, sekretorė aptarnavo dar keletą darbuotojų. Ji puikiai išmanė savo darbą. Ir buvo draugiška. Jau pirmąją darbo dieną ji jam papasakojo, kad yra išsiskyrusi dviejų dukterų

motina ir kad ji neprieštarautų, jei jis į ją kreiptųsi tiesiog vardu.

Jei jo akys nemelavo, o jis nebuvo linkęs manyti, kad jos meluoja, nuo jo darbo pradžios sekretorės marškinėlių kaklo iškirptės darėsi vis atviresnės, o apačia kilo vis aukščiau. Toks laipsniškas jos aprangos lengvėjimas galėjo būti susijęs su nuolat kylančia vasaros oro temperatūra, bet Dinas šia versija abejojo. Vien tam, kad jaustųsi saugus, jis atkakliai vadino sekretorę ponia Lester.

– Pranešimai jums guli ant jūsų darbo stalo. Kava tuoj bus paruošta. Netrukus atnešiu jums puodelį.

Virti ir nešioti kavą neįėjo į jos pareigas, bet šį rytą jis buvo patenkintas tokiu savanorišku gestu.

– Puiku, dėkui.

Jis įėjo į savo kabinetą ir uždarė duris, nenorėdamas provokuoti tolesnio pokalbio. Švystelėjęs švarką ant sieninės kabyklos, atpalaidavo kaklaraiščio mazgą ir atsisegė sagą pakaklėje. Tada atsisėdo už stalo, peržvelgė pranešimus ir liko patenkintas, kad tarp jų nėra nė vieno skubaus. Jam reikėjo keleto minučių atsipalaiduoti.

Pasisukęs su visa kėde, jis pareguliavo langų žaliuzes taip, kad galėtų matyti, kas vyksta lauke. Pro langus plieskė saulė, bet ne dėl šios priežasties jis giliai įspaudė nykščius į akiduobes, vangiai perbraukė delnais veidu žemyn.

Ką jam daryti su Geivinu? Kiek kartų dar teks griebtis komendanto valandos? Kiek dar privilegijų jis gali iš jo atimti? Kiek dar tokių scenų, kaip praėjusią naktį, jie gali atlaikyti? Tokie konfliktai kaip šis dažniausiai pridaro neatitaisomos žalos. Ir apskritai, ar ilgai santykiai gali atlaikyti tokius išbandymus?

Jis labai gailėjosi, kad sudavė Geivinui per veidą. Žinoma, Geivinas nusipelnė bausmės už tokią įžeidžiančią pastabą. Vis dėlto jam nereikėjo duoti valios rankoms. Jis yra suaugęs ir turėjo elgtis kaip suaugęs. Šitaip prarasti pusiausvyrą vai-

kiška. Ir pavojinga. Prarasta savitvarda gali sukelti chaosą, ir jis tai žino geriau nei bet kas kitas.

Ir apskritai jis buvo pasiryžęs Geivinui visada būti teigiamas vyriško elgesio pavyzdys. Jo auklėjimo metodas buvo ne pamokslauti Geivinui, bet rodyti jam, kaip dera elgtis. Praėjusią naktį jis pademonstravo netinkamą pykčio proveržį ir dabar dėl to gailėjosi.

Jis perbraukė išskėstais pirštais per plaukus ir pagalvojo, kodėl jam taip velniškai ilgai neatneša kavos.

Galbūt jam vertėtų išsiųsti Geiviną atgal pas motiną?

– Jokiu būdu, – balsu sumurmėjo jis. Jokiu būdu. Taip pasielgti jis negali dėl daugelio priežasčių. Negali nesilaikyti jo ir Pet susitarimo dėl sūnaus. Vis dėlto svarbiausia priežastis buvo ta, kad Dinas Melojus nekentė pralaimėjimo. Niekur. Pasiduoti ryždavosi tik tada, kai jau nebebūdavo jokios kitos išeities.

Geivinas jam priekaištavo – netgi ne priekaištavo, o *kaltino* – dėl jo įsisenėjusio „teisumo komplekso". Jis sakė, kad turėtų būti velniškai nuobodu visą laiką būti tokiam teisiam. „Nelabai nuobodu, Geivinai", – ciniškai pagalvojo jis. Jis niekada ir niekur nesijautė teisuolis. Ir jau tikrai nesijautė teisus dėl savo sūnaus.

Arba dėl Lizos. Su ja jis taip pat nesielgia teisingai. Kiek dar jis atidėlios su ja susijusius sprendimus?

– Daktare Melojau?

Pagalvojęs, kad ponia Lester pagaliau atnešė jam ilgai lauktos savo atominės kavos, jis neatsigręždamas pratarė:

– Būkite maloni, padėkite ją ant mano stalo.

– Pas jus atvyko svečių, – tai išgirdęs Dinas bemat apsisuko savo kėdėje. – Seržantas Kurtis iš Centrinio tyrimų biuro pageidauja minutėlę su jumis pasikalbėti, – pranešė jam sekretorė. – Ar jūs neprieštarausite, jei jis užeis?

– Be abejo, ne, – su šiuo detektyvu kartą jis buvo matęsis ir jam šis pasirodė esąs rimtas vyrukas. Dinas girdėjo, kad

seržantas Kurtis yra puikus ir gerbiamas Ostino policijos departamento darbuotojas. Kurčiui įeinant pro duris, jis atsistojo. – Labas rytas, seržante Kurti.

– Vadinkite mane tiesiog Kurčiu. Taip mane visi vadina. O kaip pageidausite, kad kreipčiausi į jus – daktare ar leitenante?

– O ką, jei vadintumėte mane tiesiog Dinu? – savo ruožtu paklausė Dinas. Vyriškiai susitiko kabineto viduryje ir paspaudė vienas kitam ranką.

– Gal atėjau netinkamu laiku? – paklausė Kurtis. – Atsiprašau, kad įsibroviau iš anksto nepranešęs, bet tai, dėl ko atėjau, gali pasirodyti svarbu.

– Jokių problemų. Kava netrukus bus paruošta.

– Paprašykite, kad išvirtų kavos trims. Aš atėjau ne vienas, – Kurtis žengė žingsnį atgal į tarpdurį ir mostu paragino kažką įeiti.

Peris baiminosi, kad jos veidas, nors ir slepiamas tamsių akinių, toks pat ištįsęs, kaip ir ją išvydusio Dino.

Jis buvo taip apstulbęs, kaip ir ji prieš keletą minučių, kai perskaitė vardą ant kabineto durų. Ji jautėsi priblokšta, nepasirengusi tokiam susitikimui ir nepajėgi sustabdyti to, kas neišvengiama.

Jis kelias akimirkas žiūrėjo į ją, kol pagaliau drebančiu balsu pajėgė išspausti:

– Peris?

Kurtis su nuostaba dirsčiojo tai į vieną, tai į kitą.

– Ar išvirti svečiams kavos, daktare Melojau? – pasigirdo sekretorės klausimas.

– Taip, prašyčiau, ponia Lester, – atsakė Dinas, neatplėšdamas žvilgsnio nuo Peris.

Sekretorė pasišalino, palikdama Peris, Diną ir detektyvą nejaukiai stovėti lyg vaškines skulptūras arba aktorius, netikėtai pamiršusius savo žodžius. Galiausiai Kurtis paėmė

Peris už parankės ir švelniai truktelėjo pirmyn. Ji nenoromis žengė keletą žingsnių gilyn į kabinetą, į privačią Dino erdvę.

Kaip ir visur, kur atsidurdavo Dinas, taip ir čia jis jautėsi viešpats. Ne tik fiziškai, turint galvoje jo didesnį už vidutinį ūgį bei plačius pečius, bet ir psichologiškai, savo asmenybės jėga. Kiekvienas atsidūręs jo erdvėje neišvengiamai pajusdavo, kad tai tvirtų principų, gilių įsitikinimų ir nesulaikomo ryžto žmogus. Jis galėjo būti arba ištikimiausias tavo draugas, arba grėsmingiausias priešas.

Peris jį pažino ir vienokį, ir kitokį.

Jai užgniaužė gerklę, tarytum joje kirstųsi visos iš širdies einančios kraujagyslės. Staiga kabinete ėmė labai trūkti deguonies. Ji sunkiai alsavo, tuo pat metu iš paskutiniųjų stengdamasi atrodyti visiškai rami.

Dinui sekėsi ne ką geriau. Pamatęs, kad šokas jam iš galvos išmušė visas geras manieras, Kurtis mostu parodė Peris artimiausią kėdę. Tada pažadino iš svaigulio Diną.

– Nagi, sėskitės pagaliau abu.

Jiems besisėdant, Kurtis svarstė:

– Atrodo, ne veltui esu detektyvas. Jei teisingai suprantu, jūs pažįstate vienas kitą?

Ji mėgino pasikliauti savo ištreniruotu balsu, kuris buvo jos pragyvenimo šaltinis, ir prabilti pirmoji, bet balsas ją buvo apleidęs. Tad suteikė galimybę pirmajam prabilti Dinui.

– Taip, iš Hiustono laikų, – pasakė jis. – Tai seni laikai. Aš tada buvau doktorantūroje, o Peris... – jis viltingai pažvelgė į ją, nepalikdamas jokios kitos galimybės, kaip tik užbaigti pradėtą sakinį.

– Aš buvau vienos televizijos stoties reporterė.

Kurtis nustebęs pakėlė savo blyškius antakius.

– Televizijos? Maniau, kad jūs visuomet buvote radijo diktorė.

Ji pakėlė akis į Diną ir papurtė galvą.

– Ne, į radiją aš perėjau iš televizijos.

Kurtis sumurmėjo suprantąs šį jos žingsnį, nors iš tikrųjų nieko nesuprato.

– Atleiskite, – pasigirdo padėklu nešinos ponios Lester balsas. Padėjusi padėklą ant Dino stalo, ji paklausė: – Ar kas nors pageidautų grietinėlės ir cukraus?

Visi atsisakė. Ji pripylė tris puodelius iš nerūdijančio plieno kavinuko ir paklausė Dino, ar būtų dar kokių pageidavimų. Dinas papurtė galvą ir padėkojo.

Kurtis pažvelgė jai įkandin. Atsigręžęs pastebėjo:

– Nieko sau, aš sužavėtas. Centriniame tyrimų biure ne tiek ir daug tokių asistenčių.

– Ką? – Dinas nustebęs pažvelgė į jį, paskui nukreipė akis į tuščią tarpdurį. – A, ponia Lester. Ji nėra mano asistentė. Ji tiesiog... Tiesiog labai puiki darbuotoja. Ji visiems čia tokia paslaugi.

„Čia" reiškė priestatą, prijungtą prie pagrindinio policijos būstinės pastato. Į jį galima buvo patekti pro abu pastatus jungiantį garažą. Šiuo keliu Peris su Kurčiu čia ir atėjo. Neatrodė, kad detektyvas būtų patikėjęs Dino kalbomis apie visiems po lygiai dalijamą sekretorės dėmesį, lygiai kaip juo nepatikėjo ir Peris, tačiau grįžti prie šios temos nevertėjo.

Peris abiem plaštakomis apkabino garuojantį kavos puodelį, džiaugdamasi jo teikiama šiluma. Dinas gurkštelėjo iš savojo ir, atrodo, nusiplikė liežuvį.

– Nežinojau, kad man bus lemta suvesti du senus draugus, – pasakė Kurtis.

– Peris nieko nežinojo apie mano persikėlimą čionai, – atsakė Dinas, įdėmiai ją stebėdamas. – Arba jei žinojo...

– Nežinojau. Aš maniau, kad tu tebesi Hiustone.

– Ne, aš nebe Hiustone.

– Hmm.

Po šių žodžių įsivyravusią tylą vėl nutraukė Kurtis.

– Kol pas mus nepradėjo dirbti daktaras Melojus, mes naudojomės civilių specialistų paslaugomis ir mokėdavome

jiems už konsultacijas. Vis dėlto jau seniai buvo reikalingas etatinis psichologas, turintis ir policininko, ir psichologo kvalifikaciją bei patirties. Šių metų pradžioje finansavimas psichologo etatui pagaliau buvo patvirtintas ir mes esame labai patenkinti, kad mums pavyko čia prisivilioti daktarą Melojų.

– Puiku, – ji apdalijo juos abu tokiais atvejais privaloma šypsena.

Po dar vienos trumpos tylos akimirkos Dinas krenkštelėjo ir kreipėsi į detektyvą.

– Jūs minėjote reikalą, kuris gali būti svarbus.

Kurtis pasistengė kuo patogiau įsitaisyti savo krėsle.

– Ar jums teko girdėti apie ponios Gibson radijo laidą?

– Aš jos klausausi kiekvieną naktį.

Ji staigiai pakėlė galvą ir su nuostaba pažvelgė į Diną. Jiedu keletą akimirkų žiūrėjo vienas kitam į akis; paskui jis vėl atsigręžė į Kurtį.

– Tuomet jūs turbūt žinote, kad ji priima klausytojų skambučius su pageidavimais ir taip toliau, – tęsė detektyvas.

Dinas linktelėjo galvą.

– Praėjusią naktį ji sulaukė skambučio, kuris jai sukėlė nerimą. Pagristą nerimą, – Kurtis papasakojo Dinui apie Valentino skambutį ir visas aplinkybes, tuomet pridūrė: – Aš norėčiau, kad jūs išklausytumėte šio pokalbio įrašą ir pasidalintumėte su mumis savo kaip profesionalo nuomone.

– Džiaugiuosi galėdamas jums padėti. Pasiklausykime.

Kurtis buvo pasiėmęs kasečių grotuvą. Jis padėjo jį ant stalo, atsuko juostą ir kurį laiką atsiprašinėdamas bandė surasti pokalbio pradžią. Pagaliau įtemptą kabineto tylą užpildė jos balsas: „Peris klauso..."

Dabar visą šį pokalbį ji žodis žodin mokėjo atmintinai. Besisukant įrašui, viena akimi ji žiūrėjo į savo kavos puodelį, o kita tyrinėjo Diną. Atskiras jo kūno dalis. Jį visą. Vogčiomis dirstelėjo į jo plaštakas, kurios sunertais pirštais ilsėjosi ant

stalo krašto. Jis lėtai trynė vieną į kitą savo nykščius, ir šis jo gestas kažkur jos pilvo gelmėse pažadino virpulį.

Tik vieną kartą ji leido sau pažvelgti jam į veidą. Jis žiūrėjo kažkur priešais save, tačiau bematant pajuto į save įbestas jos akis ir išsyk atsakė aštriu ir įdėmiu žvilgsniu. Jo žvilgsnis tebebuvo toks pat kaip ir anksčiau, kai versdavo ją jaustis kaip drugelį, smeigtuku prismeigtą prie kamštinės lentos.

Kadaise jai būdavo jaudinamai malonu būti verte veriamai šio žvilgsnio. Dabar jo akys priminė dalykus, kurie seniai turėjo būti pamiršti. Jis prikėlė pojūčius ir emocijas, kuriuos ji ilgai stengėsi palaidoti ir dar prieš keletą minučių įsivaizdavo, jog buvo sėkmingai tai padariusi. Ji vėl nukreipė žvilgsnį į savo kavos puodelį.

Kai įrašas baigėsi, Dinas paklausė, ar jis galėtų pasidaryti jo kopiją.

– Be abejo, – atsakė Kurtis.

Dinas išėmė kasetę iš grotuvo ir išėjo iš kabineto – tiktai tam, kad pasiųstų ponią Lester atlikti šios užduoties. Kai jis sugrįžo, Kurtis paklausė:

– Taigi jūs nemanote, kad tas vaikinas tik pučia dūmus į akis?

– Aš noriu pasiklausyti šio įrašo dar keletą kartų, bet mano pirmas įspūdis verčia daryti išvadą, kad šis skambutis mažų mažiausiai kelia susirūpinimą. Ar kada nors teko sulaukti panašaus skambučio, Peris?

Ji papurtė galvą.

– Klausytojai pasakoja apie neva regėtus NSO, prieš juos nukreiptą teroristų veiklą, asbesto dulkes savo palėpėje. Vieną naktį paskambinusi moteris man pasakė, kad jos vonioje yra gyvatė, ir teiravosi manęs, gal aš žinanti, kaip nustatyti, ar ta gyvatė nuodinga. Mažiausiai kartą per savaitę sulaukiu pasiūlymo tekėti. Turėjau vieną spermos donoro skambutį. Gaunu šimtus nešvankių pasiūlymų. Bet nieko panašaus į šitai. Tai... Tiesiog *juste* juntu, kad šis skambutis kitoks.

– Bet juk tas žmogus tau skambindavo ir anksčiau.

– Žmogus, pasivadinęs Valentinu, dažnokai man skambina. Sakyčiau, kad tai vienas ir tas pats žmogus, bet prisiekti negaliu.

– Ar manai, kad tai galėtų būti kuris nors iš tavo pažįstamų?

Prieš atsakydama ji šiek tiek padvejojo.

– Sakyti nuoširdžiai? Praėjusią naktį aš negalėjau užmigti besistengdama atsakyti į tą patį klausimą. Negaliu atpažinti to balso, nors man atrodo, kad jį pažinti turėčiau.

– Kas jau kas, o tu turėtumei sugebėti atskirti žmonių balsus, – mąsliai pasakė Dinas.

– Atrodo, lyg jis sąmoningai stengtųsi keisti savo balsą.

– Ir man taip atrodo.

– Taigi tai *galėtų* būti kas nors iš tavo pažįstamų.

– Taip. Tik negaliu prisiminti nė vieno žmogaus, kuris sugebėtų žaisti su manimi tokį baisų žaidimą.

– Ar tau pastaruoju metu nebuvo pasitaikę ką nors supykdyti?

– Bent jau aš šito neprisimenu.

– Su kuo nors apsižodžiuoti?

– Negaliu prisiminti nieko panašaus.

– Ar nesi kam nors pasakiusi ko nors, kas galėtų būti įvertinta kaip įžeidimas? Bendradarbiui. Banko kasininkui. Padavėjui. Parduotuvės krovikui. Vaikinui, šluostančiam tavo automobilio langus plovykloje...

– Ne, – atkirto ji. – Aš neturiu įpročio provokuoti žmones.

Nepaisydamas jos susierzinimo, jis primygtinai klausinėjo toliau.

– Ar nepasitaikė susipykti su vaikinu? Savo valia nutraukti santykius? Sudaužyti kieno nors širdį?

Keletą akimirkų ji susimąsčiusi žvelgė į jį, paskui papurtė galvą.

Elgdamasis kaip taktiškas jam nesuprantamos diskusijos dalyvis, Kurtis sukosėjo į kumštį.

– Pora mūsų naujokų, Grigsas ir Karsonas, praėjusią naktį jau atliko šią apklausą, – pasakė jis Dinui. – Šį rytą jie pirmiausia žadėjo apklausti visus radijo stoties darbuotojus. Dabar aš kaip tik ketinu susitikti su jais ir sužinoti, ar jie ką nors išsiaiškino. Atleiskite, – pasakė jis ir pakilo eiti.

Jai nė nesuspėjus paprieštarauti – o ir kaip ji galėjo prieštarauti? – iš dėklo, pritvirtinto prie diržo, Kurtis išsitraukė mobilųjį telefoną ir išėjo iš kabineto.

Užuot šildęs jai rankas, keraminis kavos puodukas staiga tapo tarytum ledinis. Ji pasilenkė į priekį ir pastatė jį ant Dino stalo krašto, puodeliui ir stalo paviršiui suteikdama nepalyginti daugiau dėmesio, nei tam, kuris jo nusipelnė.

Nebegalėdama daugiau pakelti įtampos, ji pažvelgė į Diną.

– Aš šito nesuplanavau, Dinai. Šį rytą, ateidama čia, neturėjau nė menkiausio supratimo, kur einu... Nežinojau, kad dabar esi Ostine.

– Aš galėjau tau apie tai pasakyti per Džeko laidotuves. Bet tu su manimi nesikalbėjai.

– Taip, nesikalbėjau.

– Ir kodėl?

– Tai būtų buvę nedora.

Pasilenkęs prie jos, jis paklausė tyliai, bet piktai:

– Po septynerių metų?

Džekas buvo pirmasis, kuris pasakė, kad niekas nedaro tokio poveikio Dinui, kaip ji. Ji, atrodo, buvo vienintelis žmogus pasaulyje, sugebantis išvesti jį iš pusiausvyros.

Vis dar piktu balsu jis pasakė:

– Aš maniau, kad akiniai nuo saulės tau buvo reikalingi tik per laidotuves. Ar tu tebeturi...

– Aš nenoriu apie tai kalbėti, Dinai. Jei tik galėčiau, išeičiau. Jei tik būčiau žinojusi, su kuo mane veda susitikti seržantas Kurtis...

– Būtum parodžiusi uodegą ir pabėgusi. Tai tavo metodas, ar ne?

Jai dar nespėjus sudėlioti atsakymo, grįžo Kurtis.

– Šiuo metu jie kalbasi su tvarkdariu Mervinu Petersonu. Kol kas nieko apčiuopiama. Esama kai kokios prieštaringos informacijos, kurią jie mėgina išnarplioti. Netrukus turėtų pranešti, ką pavyko išsiaiškinti. Stenas Krenšou... – jis padarė pauzę ir pažvelgė į Peris. – Jis yra stoties savininko giminaitis?

– Jis yra Vilkinso Krenšou sūnėnas.

– Naudojimasis tarnybine padėtimi skirstant pareigas?

– Tiesą pasakius, – atvirai prisipažino ji, – Stenas dirba tiek mažai, kiek tik įmanoma, o ir tai, ką dirba, atlieka ne per puikiausiai. Jo tingumas erzina ir dažnai trukdo tiems, kam tenka su juo turėti darbinių reikalų, bet asmeniškai mes sutariame normaliai. Beje, tai negalėjo būti nei jis, nei Mervinas, netgi jei kuris iš jų ir būtų linkęs į tokią aferą. Skambučio metu jie abu buvo radijo stoties pastate.

– Telefonas šiais laikais – labai sudėtingas technikos prietaisas. Gilintis į šiuos klausimus aš paskyriau policijos departamento elektronikos specialistą. Pareigūnai taip pat kalbasi su žmonėmis, dirbančiais šalia telefono automato esančioje vaistinėje – galbūt jiems pavyks ką nors išsiaiškinti. Gal suras darbuotoją arba klientą, kuris būtų susijęs su jumis. Vis dėlto... – jis nutilo ir patempė žemyn ausies spenelį. – Mes kalbame ne apie nusikaltimą, o apie grasinimą padaryti nusikaltimą.

– Tai rimtas grasinimas.

– Tas tiesa, – mąsliai pripažino detektyvas. – Valentinas tvirtino, kad jūsų laidos metu nugirdo moterį kalbantis su jumis apie jį. Ar prisimenate tokį pokalbį?

– Negaliu pasakyti, kad gerai prisimินčiau, nors tai turėjo būti visiškai neseniai į eterį transliuotas skambutis. Tai labai susiaurina pokalbių paiešką. Kad ir kaip ten buvę, aš niekuo-

met negalėčiau savo pašnekovei pasakyti, kad ši imtų ir mestų savo partnerį.

– Galimas daiktas, jis tiesiog blefavo, – pasakė Dinas. Ji ir Kurtis sužiuro į jį laukdami paaiškinimo. – Merginos skambutį jis galėjo išgalvoti siekdamas pateisinti – netgi sau pačiam – tai, ką jis iš anksto planavo su ja padaryti.

Tai buvo grėsminga spėlionė. Kabinete tvyrant apmąstymų tylai, sugrįžo ponia Lester, nešina originalia kasete ir Dino pageidauta kopija. Dinas dar kartą išklausė įrašo.

– Šis bei tas čia man gerokai kliūva, – pasakė jis, kai įrašas pasibaigė. – Jis vartoja žodį „merginos", o ne „moterys".

– Moters statuso menkinimas, – konstatavo Kurtis.

– Jo kalbėsenos kontekste – taip. Tai užuomina apie šio vaikino nuostatas. Jo kalboje galima akivaizdžiai įžvelgti gilios neapykantos moterims ir nepasitikėjimo jomis požymių. Jei man tektų jį priskirti kuriai nors žmonių kategorijai remiantis tik šiuo pokalbiu, aš pasirinkčiau pykčio valdomų prievartautojų ir keršytojų kategoriją.

Akivaizdu, kad Kurtis žinojo šį psichikos būklę nusakantį medicininį apibūdinimą.

– Jis yra įniršęs ant moterų dėl realiai patirtos ar įsivaizduotos skriaudos.

– Taip. Galbūt tai seksualinio išnaudojimo, netgi kraujomaišos padarinys. Pavojingas stimulas, – kalbėjo Dinas. – Seksas yra jo bausmės metodas. Paprastai anksčiau ar vėliau tai virsta smurtiniu seksu. Jei jis nori, kad jo auka kraujuotų, kaip jis sakė Peris, vadinasi, jis tikrai ketina ją nužudyti, – jis suspaudė lūpas į siaurą griežtą brūkšnį, išreiškiantį visų trijų jaučiamą nerimą. – Ir dar vienas dalykas. Vienintelis kitas Valentinas, apie kurį man teko girdėti, yra Rudolfas.

– Nebyliojo kino žvaigždė, – pasakė Peris.

– Taip. O populiariausias jo filmas yra „Šeichas".

– Taip. Filmas, kuriame jis pagrobia ir labai agresyviai stengiasi palenkti į savo pusę jauną moterį, – drauge su Džeku šį

filmą ji žiūrėjo per klasikinių filmų festivalį. – Ar tu manai, kad todėl jis pasirinko šį vardą?

– Tai galėtų būti ir sutapimas, nors aš nenorėčiau šio atvejo priskirti sutapimų kategorijai, – jis trumpai patylėjo. – Beje, Kurti, aš nesu linkęs ignoruoti nė vieno šio žmogaus žodžio. Mano rekomendacija – manykite, kad jo žodžiai sutampa su ketinimais.

Detektyvas atsakė santūriu linktelėjimu.

– Deja, turiu su jumis sutikti.

– Norėčiau su jumis bendradarbiauti tiriant šį atvejį.

– Būčiau dėkingas jums už pagalbą. Valentino grasinimus mes traktuosime rimtai, kol tai pasirodys esanti apgaulė.

– Arba realybė, – tyliai pridūrė Peris.

Septintas skyrius

Teisėjas Kempas patenkino advokato pageidavimą padaryti trisdešimties minučių pertrauką, matyt, skirtą pasikonsultuoti su klientu ir tikriausiai paskatinti jį priimti taikos sutartį, kuri užbaigtų klausymus ir atlaisvintų teisėjui rytdieną.

Jis nuėjo į poilsio patalpas ir šį pusvalandį nusprendė išnaudoti tam, kad niekieno netrukdomas mažytėmis sidabrinėmis žirklutėmis išsikarpytų plaukelius iš šnervių, kartkartėmis žvilgtelėdamas į penkis kartus didinantį veidrodėlį. Taigi, tai sudėtinga ir kruopšti procedūra. Staiga suskambo mobilusis telefonas ir jis vos neprasidūrė nosies pertvaros.

Šiek tiek susierzinęs jis atsiliepė į žmonos skambutį.

– Džeinės jos kambaryje nėra, – tiesiai šviesiai pareiškė ji. – Jos nebuvo visą naktį.

– Kai mes grįžome namo, tu man sakei, kad ji savo kambaryje.

– Aš galvojau, kad ji namie, nes pro uždarytas duris buvo girdėti veikiantis radijas. Šį rytą radijas tebebuvo įjungtas. Man tai pasirodė keista, juk tu žinai, kaip vėlai ji keliasi, tačiau pamaniau, kad ji užmigo prie įjungto radijo imtuvo. Į jos kambario duris pasibeldžiau apie dešimtą. Norėjau ją pasikviesti į arbatinę drauge papusryčiauti. Tai vienas iš nedaugelio dalykų, kuriuos mes galime daryti drauge. Ir šiaip jau

ta arbatinė jauki vietelė. Mudvi su Bi ten buvome praėjusią savaitę ir aš išsiaiškinau, kad jie ten gamina puikią šaltą daržovių sriubą.

– Mariana, man dabar darbo pertrauka. Taigi nenukrypk nuo temos.

Susikaupusi ji tęsė:

– Ji neatsiliepė į mano beldimą. Be penkiolikos vienuoliktą aš nusprendžiau užeiti į jos kambarį ir ją pažadinti. Jos kambarys buvo tuščias, o lovoje nemiegota. Jos automobilio garaže nėra ir niekas iš patarnautojų jos nematė.

– Galbūt ji anksti iš ryto atsikėlė, pasiklojo lovą ir išvažiavo.

– Taip, ir galbūt šiandien dangus nugrius mums ant galvų.

Ji buvo teisi. Tokia prielaida absurdiška. Džeinė niekada gyvenime neklojo savo lovos. Jos atsisakymas tai daryti buvo viena iš priežasčių, kodėl ji buvo parsiųsta namo iš vasaros stovyklos, kai jiedu vieną vienintelį kartą ignoravo jos protestus ir ją tenai išsiuntė.

– Kada tu paskutinį kartą ją matei?

– Vakar apie pietus, – atsakė Mariana. – Ji ištisai gulinėjo prie baseino. Aš raginau ją eiti į vidų, kad besidegindama nepakenktų savo odai. Ji nesutinka teptis kremu nuo saulės. Aš mėginau jai paaiškinti apie pavojų, bet ji, be abejo, į mano žodžius nekreipia dėmesio. Ji sako, kad kremas nuo saulės – tai kvailiausias dalykas, apie kurį ji yra girdėjusi, kam kaitintis, jei negali pasiekti tikslo. Ir, Berdai, aš manau, kad tu taip pat turėtum ją įspėti, kad nesidegintų be liemenėlės. Suprantu, kad tai jos privatus uždaras kiemas, bet pas mus visuomet sukinėjasi įvairius darbus atliekantys darbininkai, ir aš nenoriu, kad jie netrukdomi į ją spoksotų. Užtenka ir to, kad ji dėvi kelnaites su juostele, kurios, mano nuomone, ne tik neskoningas ir prastų manierų moterims derantis, bet ir baisiai nepatogus drabužis.

Šį kartą ji pati susivaldė ir pasistengė nenukrypti nuo temos.

– Taigi vakar aš mėginau ją įkalbėti eiti į vidų bent jau per didžiausią karštį. Priminiau, kad mes einame į apdovanojimų įteikimo proga organizuojamą pobūvį ir kad ji privalo pasilikti namuose. Nieko man neatsakiusi, ji užbėgo laiptais aukštyn, užtrenkė savo kambario duris ir užsirakino. Akivaizdu, kad ji išvažiavo vakar vakare mums išvykus ir nuo to laiko nebuvo pasirodžiusi namuose.

Jis nepastebėjo, kad Džeinės automobilio nėra, nes savąjį buvo palikęs ne garaže, o priešais namą. Kai kitą kartą jis paskirs Džeinei namų areštą, būtinai konfiskuos jos automobilio raktelius. Tačiau vargu ar tai sutrukdys jai pasprukti iš namų ir susitikinėti su tais palaidūnais draugeliais, kurių įtaka neabejotinai yra jos nederamo elgesio priežastis.

– Ar skambinai jai į mobilųjį telefoną?

– Įsijungia balso pašto paslauga. Palikau jai keletą balso pranešimų.

– Ar bandei skambinti jos draugėms?

– Kelioms bandžiau, bet visos neigia praėjusį vakarą ją mačiusios. Be abejo, jos gali meluoti, siekdamos ją pridengti.

– Ką tu manai apie tą kekšę, tą Melisą, su kuria ji praleidžia tiek daug laiko?

– Ji išvykusi į Europą su tėvais.

Pro duris tyliai įkišo galvą sekretorė ir pasakė, kad visi jau sugrįžo į teismo salę.

– Klausyk, Mariana, aš manau, kad ji tiesiog baudžia mus už tai, kad mes baudžiame ją. Ji nori tave pagąsdinti ir jai tai sekasi. Ji atsiras. Juk tai ne pirmasis kartas, kai ji negrįžo visą naktį.

Kai paskutinį kartą Džeinė kiaurą naktį negrįžo namo, ji vos nebuvo uždaryta į Trevizo apygardos areštinę už paleistuvavimą viešoje vietoje. Ji su grupe bendrų smaginosi karštame kubile viešbučio vidiniame kieme. Viešbučio svečiai ėmė skųstis triukšmu lauke. Kai apsaugos darbuotojai atėjo pasižiūrėti, kas taip triukšmauja, burbuliuojančiame kubile

jie išvydo pulką įvairaus girtumo ir nuogumo laipsnio jaunų žmonių, įsitraukusių į įvairiausio pobūdžio seksualinius santykius.

Jų dukra tarp jų buvo bene girčiausia. Anot Ostino policininko, kuris pats išgriebė ją iš vandens ir atskyrė nuo jaunuolio, su kuriuo ji poravosi, ji buvo neabejotinai ir pati nuogiausia tarp besimaudančiųjų.

Apgobęs antklode, jis nugabeno ją ne į areštinę, o į namus, tai darydamas ne dėl simpatijų merginai, kuri, atiduodama tėvams, nuo tarpdurio svaidėsi nešvankybėmis jo adresu, o iš pagarbos jos tėvo teisėjo mundurui.

Pareigūnui buvo atsidėkota šimto dolerių kupiūra, kuria netiesiogiai buvo nupirktas policininko pažadas, kad Džeinės pavardės įvykio ataskaitoje nebus.

– Dėkui Dievui, kad apie aną įvykį laiku nesuuodė žurnalistai, – pasakė Mariana, skaitydama teisėjo mintis. – Ar gali įsivaizduoti, kokia žala būtų padaryta tavo reputacijai? – ji delikačiai įkvėpė pro nosį ir paklausė: – Ką ketini daryti, Berdai? – šiuo klausimu, galima sakyti, suversdama problemos sprendimą jam.

– Aš visą dieną būsiu teismo rūmuose ir neturiu laiko tąsytis su Džeine.

– Ką gi, tikrai nesitikėk, kad aš važinėsiu automobiliu po visą Ostiną ir jos ieškosiu. Taip elgdamasi aš jausčiausi kaip šungaudė. Beje, ne aš, o tu disponuoji visais reikalingais kontaktais.

„Ir šimto dolerių banknotais“, – pagiežingai pagalvojo jis. Pastaruosius kelerius metus jam nuolat tenka švaistytis dolerių šimtinėmis, siekiant užtikrinti, kad jo dukros kvailiojimai neišlįstų į dienos šviesą.

– Pagalvosiu, ką galėčiau padaryti, – sumurmėjo jis. – Kai tik ji pasirodys – o aš esu tikras, kad pasirodys, – nepamiršk man pranešti. Jei būsiu teismo salėje, paliksiu savo praneši-

mų gaviklį vibraciniu režimu. Pasiųsk tris signalus. Tada žinosiu, kad ji namie, ir nešvaistysiu kitų laiko jos paieškoms.

– Ačiū, brangusis. Aš žinojau, kad galiu pasikliauti tavimi.

Kurtis pakvietė Diną drauge papietauti. Jis sutiko, gerai numanydamas, kodėl yra kviečiamas. Nutuokė, kad detektyvas renka pagrindinius Peris bylos duomenis. Vargu ar jis galėjo apkaltinti Kurtį perdėtu smalsumu, ypač po tokios įtemptos atmosferos, kuri tarp jų įsivyravo šį rytą jo kabinete.

Jis jam nieko nepasakos – nieko tokio, ko Kurtis negalėtų išsiaiškinti pats, pasitelkdamas laikraščius ir kitus viešosios informacijos šaltinius. Vis dėlto jam bus įdomu stebėti savo darbą dirbantį detektyvą.

Jiems besileidžiant fasadiniais policijos būstinės laiptais, už nugaros kažkas pašaukė Kurtį. Tai buvo jaunas uniformuotas policininkas, ką tik įėjęs pro stiklines duris. Jis uždusęs atsiprašinėjo už sutrukdymą.

– Man labai nemalonu jus trukdyti, seržante Kurti.

– Mes einame pietauti. Ar jūs pažįstate poną Melojų?

– Tik iš jo puikios reputacijos. Turbūt vėluoju sveikindamas jus pradėjus dirbti Ostino policijos departamente. Edis Grigsas, – prisistatė jis, tiesdamas ranką. – Malonu jus matyti, pone.

– Dėkui, – pasakė Dinas, spausdamas jam ranką. – Taigi judu aptarkite, kas reikia, o aš palauksiu štai ten, pavėsyje.

– Žinodamas, kad jūs drauge tiriate Peris Gibson pokalbį telefonu, nemanau, kad seržantas Kurtis prieštarautų, jei tai, ką pasakysiu, išgirstumėte ir jūs. Mano informacija su tuo susijusi. Na, gali būti susijusi. Netiesiogiai.

– Ką gi, tuomet visi drauge paėjėkime į šešėlį, – pasiūlė Kurtis.

Jie pasuko arčiau policijos būstinės pastato, kuris metė šešėlio pleištą ant įkaitusio šaligatvio. Šalimais besidriekiančia

35-ąja magistrale intensyviai dūzgė automobiliai, tad naujokas stengėsi kalbėti pakankamai garsiai, kad būtų girdimas.

– Jūs atsakingas už dingusių asmenų paieškų sąrašus? – paklausė jis Kurčio.

– Taip, aš.

– Ką gi, pone... Ar girdėjote apie teisėją Berdą Kempą?

– Ką norite apie jį pasakyti?

– Jis turi dukterį. Ji yra vyresniųjų klasių moksleivė. Pasiutusi kaip katė kovo mėnesį. Ji dažnokai peržengia visas padorumo ribas. Labai gerai žinoma po vidurnakčio patruliuojantiems policininkams, – jis apsidairė aplinkui, norėdamas įsitikinti, ar niekas, išeinantis iš pastato, jo negirdi. – Teisėjas labai dosniai atsilygina bet kuriam pareigūnui, kuris pargabena ją namo ir taip išsuka nuo daboklės, o jos pavardei padeda išvengti laikraščių skilčių.

– Suprantu, – pasakė detektyvas.

– Taigi šiandien, – tęsė Grigsas, – teisėjas kai kuriems savo draugams policijoje vėl pateikė specialų pageidavimą. Atrodo, kad Džeinė – toks jo dukters vardas – praėjusią naktį negrįžo į namus. Visų savo draugų teisėjas prašė jos paieškoti, o jei ji bus surasta, jis bus labai dėkingas ją namo pargabenusiam pareigūnui.

Dinas nebuvo akis į akį susitikęs su teisėju, tačiau apie jį girdėjo. Jo pirmoji užduotis pradėjus dirbti Ostino policijos departamente buvo pamėginti įkalbėti vieną kalinį, kad šis padėtų policijai sulaikyti laisvėje tebesislapstantį ir daug už jį pavojingesnį nusikaltimo bendrininką.

Kalinys atsisakė bendradarbiauti su pareigūnais.

– Aš nė velnio jiems nesakysiu, žmogau, – pareiškė jis.

Tas „jiems“ nuskambėjo kaip priešprieša „tau“ – Dinas buvo užėmęs kalinio šalininko poziciją, tapęs jį užjaučiančiu draugu ir patikėtiniu. Kitaip tariant, „geru“ mentu.

– Teismo procesas buvo nesąžiningas! Juodai nesąžiningas! – garsiai šūkaliojo kalinys. – Ar tu girdi, ką aš tau sakau,

žmogau? Tas teisėjas paveikė prisiekusiuosius. Pasipūtęs močkrušys.

Jo požiūris į bylos teisėją visiškai nesiskyrė nuo daugelio kitų nuteistų kriminalinių nusikaltėlių. Jie retai suranda kitokį žodį žmogui su mantija apibūdinti, tuo labiau kad šis plaktuko stuktelėjimu į gongą galutinai nulemia jų ilgą ir nykią ateitį kalėjime.

Vis dėlto Dinui pavyko iš kalinio išgauti informacijos, kuri padėjo sulaikyti jo bendrą, tačiau nuteistasis taip ir nepakeitė savo nuomonės apie teisėją Kempą, ir Dinui dabar dingtelėjo į galvą, kad, remiantis tuo, ką jiems ką tik papasakojo Grigsas, tokia jo nuomonė gali būti ir pagrįsta.

Kurtis pasakė:

– Vien tik šioje apygardoje gali būti koks šimtas paauglių, kurie praėjusią naktį negrįžo namo ir kurių tėvai nežino, kur jie šiuo metu yra. Labai atsargiai vertinant.

Dinas prisiminė paauglį sūnų, ne kartą savo sugrįžimais namo gerokai po vidurnakčio privertusį motiną pulti į paniką.

– Sutinku. Per anksti daryti išvadas dėl vienos pradingusios merginos, ypač jei teisėjo duktė pratusi naktimis negrįžti namo.

– Teisėjas Kempas sprogtų iš pykčio, jei jo „ypatingas prašymas“ iškiltų į viešumą, – pažymėjo Kurtis, aiškiai parodydamas nepritarimą tokiam elgesiui. – Vis dėlto dėkui, kad mums tai pranešėte, Grigsai. Sėkmės tolesniuose tyrimuose ir veikloje. Kodėl šiandien taip anksti pasirodėte darbe?

– Dirbu viršvalandžius, pone. Beje, tikėjausi, kad galėsiu... Na... Kuo nors būti naudingas Peris Gibson. Praėjusią naktį ji buvo labai sukrėsta.

– Manau, kad ji įvertins jūsų uolumą.

Šis Kurčio teiginys buvo daugiaprasmis. Akivaizdu, kad jis pastebėjo tą patį, ką ir Dinas – vaikinas iki ausų įsimylėjęs Peris.

– Prieš susiedami panelės Džeinės Kemp dingimą su ponios Gibson pašnekovo skambučiu, suteikime jai dar keletą valandų, per kurias galėtų surimtėti ir surasti kelią namo, – pasakė Kurtis.

– Taip, pone, – jaunojo policininko manieros buvo tokios kariškos, kad Dinas bemaž tikėjosi išvysti jį atiduodant pagarbą.

– Gerų jums priešpiečių, pone. Eime, daktare Melojau.

Kurtis jau buvo benueinąs šaligatviu, tačiau Dinas jį sulaikė, jausdamas, kad Grigsas dar turi ką pasakyti. Jei tai susiję su Peris, jis nori apie tai žinoti.

– Atleiskite, Grigsai? Jei kas nors jums neduoda ramybės, mes norėtume tai išgirsti.

Buvo akivaizdu, kad naujokas nenori užminti ant nuospaudos aukšto rango ir dar daktaro vardą turinčiam detektyvui. Vis dėlto kai Dinas paragino jį išsakyti, kas guli ant širdies, jo psichologinė įtampa regimai atslūgo.

– Tikra tiesa, kad ta mergina ieškote ieško bėdos, pone, – jo balsas pritilo iki konfidencialaus šnabždesio. – Vienas iš mūsų slaptųjų agentų, sekančių narkotikų prekybą mokykloje... Taigi jis tvirtina, kad ji turi puikius fizinius duomenis ir tai žino. Ji tikra gražuolė. Jo teigimu, kartais ji taip provokuojamai elgiasi jo akivaizdoje, kad jis vos nepamiršta, jog yra policininkas, – Grigso ausys išraudo. Ne tik ausys, bet netgi jo skalpo oda, prasišviečianti pro ežiuku nukirptus plaukus.

Stengdamasis padėti jaunajam policininkui nusiraminti, Dinas pašmaikštavo:

– Nekenčiu tokių situacijų. Tai viena iš priežasčių, kodėl aš niekuomet nedirbau slaptuoju agentu.

Grigsas nusišypsojo, tarytum padaręs džiugų atradimą, kad ir Dinas turi žmogiškųjų silpnybių.

– Na, taip... Aš norėjau pasakyti, kad Džeinė yra iš tų merginų, galinčių įsivelti į labai painias istorijas.

– Linkusių flirtuoti su pavojingais žmonėmis, rizikuojančių gauti iš jų daugiau nei norėjo? – paklausė Kurtis.

– Kažkas panašaus, pone. Sprendžiant pagal tai, ką aš apie ją žinau, ji daro ką nori ir nesiskaito su niekuo. Netgi su savo artimaisiais. Labai reali kandidatė kada nors gauti rohipnolio* porciją. Jei jos ir šito Valentino keliai susikirstų ir jis būtų nusiteikęs padaryti tai, ką pareiškė ketinąs, niekas ilgai apie tai neįtartų. O pabaiga galėtų būti liūdna.

Kurtis pasiteiravo, ar kas nors jau mėgino ieškoti Džeinės Kemp ten, kur ji įpratusi šlaistytis.

– Taip, pone. Teisėjas ir prašė, kad mes ten pasižvalgytume. Slapta, žinoma. Užduotį atlieka keli žvalgybos padalinio pareigūnai ir reguliariosios tarnybos patruliai. Bet dabar vasara, tad sekso klubas dažniausiai įsikuria po atviru dangumi, o susirinkimo vietos kas kelios naktys keičiamos, taip slaptieji agentai ir tėvai atsiduria nuolatinėje...

– Sekso klubas? – Dinas pažvelgė į Kurtį tikėdamasis paaiškinimo, bet detektyvas tik patraukė pečiais. Jie abu sužiuro į Grigsą.

Akivaizdžiai įsitempęs jaunasis policininkas savo kūno svorį vėl perkėlė nuo vieno poliruoto bato ant kito.

– Jūs nežinote apie sekso klubą?

Namo Peris grįžo išsekusi. Tokiu metu ji paprastai keldavosi. Pusryčiaudavo dažniausiai tada, kai visi kiti pietaudavo. Tačiau šiandien ji buvo visiškai išsimušusi iš tvarkaraščio. Jei popiet nepavyks šiek tiek nusnūsti, šią naktį, besibaigiant laidai, ji jausis kaip tikras zombis.

Tuo labiau kad po netikėto susitikimo su Dinu buvo maža vilties, kad jai pavyks užmigti.

Ji susitepė sumuštinį su žemės riešutų sviestu, kurio nelabai tenorėjo, ir atsisėdo virtuvėje prie stalo, ant kelių pasi-

---

* Stiprus raminamasis preparatas, kurį neretai vartoja prievartautojai savo aukai apkvaišinti (*vert. past.*)

tiesė servetėlę – tarsi rimtai valgytų. Bevalgydama žiūrinėjo savo korespondenciją.

Išvydusi blyškiai mėlyną tradicinio dydžio voką su gerai pažįstamu ženklu kairiajame viršutiniame kampe, ji liovėsi kramčiusi, pakėlė pilną pieno stiklinę ir užgėrė sumuštinio kąsnį, tarytum rengdama save tam, ką perskaitys atplėšusi voką.

Trijų pastraipų laiško autorius buvo Medouvju ligoninės direktorius. Mandagiai, bet griežtai, be jokių dviprasmybių jis reikalavo, kad ji atsiimtų asmeninius buvusio ligoninės paciento, nūnai mirusio pono Džeko Donerio daiktus.

„Jūs neatsiliepėte į mano daugkartines telefonu siųstas žinutes, – skaitė ji, – todėl man belieka spėti, kad jų negavote. Šiuo laišku norėčiau jus informuoti, kad būsime priversti utilizuoti asmeninius pono Donerio daiktus, jei neatvyksite jų pasiimti.“

Paskutinė diena, iki kurios buvo nurodyta atsiimti minėtus daiktus, buvo rytojus. Rytoj. Ir laiško siuntėjo ketinimai neabejotinai buvo rimti. Nurodyta data buvo pabraukta.

Kol Džekas buvo Medouvju ligoninės pacientas, Peris vardu kreipdavosi į visus ligoninės darbuotojus, pradedant direktoriumi ir baigiant sargu. Tačiau šis laiškas labiau priminė įspėjimą visiškai nepažįstamam žmogui. Direktorius aiškiai buvo netekęs kantrybės – be abejo, todėl, kad ji sistemingai ignoravo jo telefoninius pranešimus.

Privačioje Medouvju slaugos ligoninėje ji nebuvo pasirodžiusi nuo pat tos dienos, kai 203 palatoje mirė Džekas. Ištisus šešis mėnesius ji nesurado vidinių jėgų nuvažiuoti ten ir parsigabenti jo asmeninius daiktus. Net septynerius metus ji kiekvieną dieną su labai retomis išimtimis lankė Džeką, bet išėjusi pro ligoninės duris po jo mirties nebegalėjo prisiversti vėl peržengti ligoninės slenksčio.

Jos nenoras rodytis ligoninėje nebuvo savanaudiškas. Ji nenorėjo žeminti Džeko prisiminimais, kaip jis guli ligoninės

lovoje, o jo rankos tokios suvytusios, nepaisant kvalifikuotų Medouvju fizioterapeutų pastangų. Jis gulėjo bejėgis kaip naujagimis, negalėjo pasakyti nė vieno žodžio, kažką nerišliai burbuliuodavo, negalėjo pats pavalgyti, negalėjo daryti nieko, tik pasyviai užimti savo erdvę ir pasikliauti atsidavusiais medikais, pasirengusiais pasirūpinti netgi asmeniškiausiais jo poreikiais.

Štai tokiomis sąlygomis jis ir gyveno – tiksliau, egzistavo – paskutiniuosius septynerius savo gyvenimo metus. Jis nusipelnė daugiau, nei būti prisimenamas būtent toks.

Ji padėjo sunertas rankas ant stalo ir nuleido ant jų galvą. Užmerkusi akis pamėgino prisiminti Džeką Donerį tokį, koks jis buvo, kai jiedu susitiko pirmą kartą. Stiprų, gražų, gyvybingą, savimi pasitikintį Džeką...

– Taigi tu ta naujoji, kuri sukėlė tokią sensaciją.

Jai už nugaros pasigirdo jo balsas. Kai ji atsigręžė į jį, pirmiausia jai dingtelėjo į galvą, kad jo labai įžūli šypsena. Jai skirtas kambarėlis žinių skyriaus salėje buvo toks mažas, kad jame vargiai galėjai apsisukti. Be to, jis buvo prikrautas dėžių, kurias ji buvo bepradedanti pakuoti. Džekas apsimetė nepastebįs, kad užima didžiąją dalį ir taip jau mažos erdvės.

– Taip, ta *naujoji*, – šaltai atsakė ji.

– Visa kontora apie tave kalba. Neversk manęs kartoti, ką girdėjau, ir rizikuoti būti apkaltintam seksualiniu priekabiavimu.

– Aš ką tik priimta į naujienų komandą, jūs tai norėjote pasakyti.

– Pačią geriausią naujienų komandą, – pataisė jis ją, dar plačiau išsišiepdamas. – Ar teko matyti mūsų stoties reklaminių filmukų?

– Ar jūs iš reklamos padalinio?

– Ne, esu oficialaus vadovų komiteto galva. Sakykime, pats ir *esu* oficialus stoties vadovų komitetas. Mano pareiga pasveikinti visus naujus darbuotojus.

– Dėkui. Jaučiuosi pasveikinta. Dabar, jei jūs...

– Na, iš tiesų aš dirbu pardavimo skyriuje. Džekas Doneris, – jis ištiesė jai ranką ir ji ją paspaudė.

– Peris Gibson.

– Geras vardas. Ar šis pultas tikrai tavo?

– Tikrai mano.

– Gal norėtum drauge su manim papietauti?

Jo įžūlumas nebuvo užgaulus, greičiau linksmas, ir privertė ją nusikvatoti.

– Ne. Aš užsiėmusi, – ji pakėlė rankas ir, skėstelėdama jomis, parodė aplinkui stovinčias dėžes. – Kol visa tai sutvarkysiu, ateis ir vakaras. Be to, mes ką tik susipažinome.

– Ak, tiesa, – svarstydamas, kaip pasielgti, jis prikando apatinę lūpą, tikriausiai sąmoningai stengdamasis atrodyti žavus ir valiūkiškas. Staiga jo veidas nušvito.

– Vakarienės?

Tą vakarą ji nėjo su juo vakarieniauti. Nenuėjo ir dar tris kartus. Kelias savaites po jų pažinties ji dirbo kaip pamišusi, stengdamasi parengti reportažus visomis temomis, kokias tik skirdavo redaktorius. Ji stengėsi gauti kuo daugiau eterio laiko, žinodama, kad ilgesnis buvimas eteryje yra vienintelis būdas pasiekti, kad auditorija įsimintų ir pamėgtų jos vardą, balsą ir veidą.

Ji taikėsi į vakarinių naujienų laidos pagrindinės vedėjos vietą. Spėjo, kad šiam tikslui pasiekti prireiks metų ar dvejų. Ji dar turėjo daug ko išmokti ir daug ką įrodyti kolegoms, bet nematė jokios priežasties kelti sau mažesnius tikslus. Tad ji buvo pernelyg įsitraukusi į kovą dėl pozicijų Hiustono televizijoje, kad leistų sau priiminėti kvietimus vakarienei.

Be to, Džekas Doneris per daug pasitikėjo savimi ir buvo per tvirtai įsitikinęs, kad ji anksčiau ar vėliau pasiduos jo žavesiui. Jis buvo stuomeningas kaip „misteris Amerika“. Jis buvo žavus, jo humoras – užkrečiantis. Juo žavėjosi visos televizijos stoties pastate dirbančios moterys, pradedant

koledžo stažuotojomis ir baigiant močiutėmis buhalterijos skyriaus darbuotojomis. Keista, vyrai jį taip pat mėgo. Jau keletą metų iš eilės pardavimo padalinio veiklos rezultatai buvo puikūs, ir sklandė vieša paslaptis, kad jis yra kandidatas užimti aukštą vietą vadovybėje.

– Taikausi į aukščiausią postą, – kartą jai prisipažino jis. – Noriu tapti generaliniu direktoriumi, o paskui – kas žino? Galbūt vieną dieną įsigysiu savo nuosavą televizijos stotį.

Jis buvo be galo ambicingas ir charizmatiškas, visada pasiekdavo tai, ką užsibrėžęs, o vienas iš pirmaeilių jo tikslų artimiausiu metu buvo priversti ateiti ją į pasimatymą. Galiausiai jo atkaklumas paėmė viršų, ir ji priėmė kvietimą.

Per pirmąjį pasimatymą jis nusivedė ją į kinų restoraną. Maistas buvo baisus, o aptarnavimo kokybė – dar baisesnė, bet ji visą laiką kvatojo, klausydamasi čia pat kuriamų jo istorijų apie kiekvieną niūrų restorano patarnautoją. Kuo daugiau ryžių vyno jis gėrė, tuo juokingesnės darėsi jo istorijos.

Perlaužęs savo „laimės sausainį“, jis švilptelėjo.

– Tai bent, tu tik paklausyk, – jis apsimetė, kad skaito sausainyje rasto popierėlio turinį. – „Sveikiname. Po ilgų pastangų suvilioti trokštamą damą šį vakarą jums nusišypsojo sėkmė.“

Peris perlaužė savąjį „laimės sausainį“ ir ištraukė lapelį.

– O manajame parašyta: „Nepaisykite ką tik išgirstų žodžių.“

– Tai mes negulėsime kartu?

Ji nusikvatojo išvydusi sielvartingą jo veido išraišką.

– Ne, Džekai, negulėsime.

– Tikrai?

– Tikrai.

Vis dėlto po keturių mėnesių ji atsidūrė jo lovoje. Po pusės metų visų televizijos stoties darbuotojų akyse jie buvo pora. Prieš Kalėdas Džekas pasiūlė jai tekėti už jo, o Naujųjų metų išvakarėse jo pasiūlymą ji priėmė.

Vasario mėnesį netikėtai prisnigo. Hiustonas, kur sniegas tokia pat retenybė kaip Heilio-Bopo kometos pasirodymas, sustingo ištiktas šoko, o tai reiškė, kad naujienų agentūrų komandoms darbo bus iki kaklo; jos karštligiškai skubėjo parengti begalę su šia orų anomalija susijusių reportažų, pradedant užsidariusiomis mokyklomis ir perpildytomis benamių prieglaudomis ir baigiant daugybe eismo įvykių apledėjusiuose keliuose. Peris dirbo šešiolika valandų paeiliui, skelbdama naujienas apie orą ir ne apie orą, važinėdama po įvykių vietas palaikiu agentūros furgonu, gerdama vasarošiltę kavą ir iš paskutiniųjų stengdamasi visur suspėti.

Kai galiausiai ji sugrįžo namo, Džeką rado virtuvėje, bemaišantį naminės sriubos puodą.

– Jei aš iki šiol būčiau nemylėjusi tavęs, – pasakė ji, pakėlusi puodo dangtį ir giliai uosdama, – tai dabar tikrai pamilčiau.

– Aš virčiau tau valgyti kiekvieną vakarą, jei tu persikeltum gyventi pas mane.

– Ne.

– Kodėl ne?

– Mes apie tai jau kalbėjomės mažiausiai tūkstantį kartų, Džekai, – vangiai atsakė ji, traukdama nuo kojų permirkusius batus.

Jis atsiklaupė ant kelių ir ėmė masažuoti jos sustingusius kojų pirštus.

– Aptarkime tai dar kartą. Aš vis užmirštu tavo nevykusius pasiteisinimus. Kaip žinai, mano pimpalas ilgesnis nei mano atmintis. Argi tai tavęs nedžiugina?

Ji ištraukė kojas iš jo šiltų delnų. Kojų masažas buvo pernelyg malonus, kad būtų galima jam atsiduoti šio begalinio jųdviejų disputo metu.

– Kol mudu dar nesame susituokę, aš nusiteikusi likti nepriklausoma, – matydama, kad jis vėl ketina pradėti diskusiją šia tema, ji pridūrė: – O jei tu ir toliau man neduosi dėl to ramybės, aš atidėsiu vestuves dar šešiems mėnesiams.

– Jūs esate negailestinga moteris, Peris Gibson, būsimoji Doner.

Jiedu suvalgė sriubą ir užbaigė butelį vyno, kurį Džekas buvo atsikimšęs prieš jai sugrįžtant. Jis netgi nepasisiūlė pasilikti pas ją nakčiai, ir ji buvo dėkinga jam už supratimą.

Stovėdama tarpduryje ir linkėdama jam labos nakties, ji pastebėjo, kad pusantro colio storio sniegas, paralyžiavęs miestą, jau buvo bepradedąs tirpti. Kad visa sensacingų šios dienos meteorologinių naujienų banga taptų istorija, termometro stulpeliui užteko pasislinkti per porą padalų aukštyn.

– Ačiū Dievui, rytoj sekmadienis, – atsiduso ji atsirėmusi į durų staktą. – Miegosiu visą dieną.

– Tik nepamiršk atsibusti iki vakaro.

– O kas bus rytoj vakare?

– Tu susipažinsi su mano geriausiu draugu.

Neseniai jis buvo užsiminęs, kad jo geriausias koledžo laikų draugas, kažkurioje srityje įgijęs aukštą mokslinį laipsnį kažkurios valstijos universitete, kurio ji dabar negalėjo prisiminti, grįžta dirbti į Hiustoną. Ji prisiminė tik tiek, kad Džekas labai džiaugėsi seno draugo sugrįžimu ir negalėjo sulaukti progos juos supažindinti.

– Koks jo pirmasis įspūdis apie Hiustoną? – paklausė ji, plačiai nusižiovaudama.

– Jis sako, kad dar anksti tvirtinti, bet mano, kad čia jam patiks. Kol tu dieną miegosi, mudu ketiname sporto salėje pažaisti krepšinį. Tavęs pasiimti žadame atvykti vakare apie septintą.

– Aš būsiu pasirengusi, – ji buvo beuždaranti duris, bet staiga prisiminusi šūktelėjo: – Atleisk, Džekai, primink man, koks jo vardas?

– Dinas. Dinas Melojus.

Peris pakėlė galvą, negalėdama atsitokėti.

Ji sėdėjo savo buto virtuvėje, bet prireikė kelių akimirkų, kad susigaudytų, kodėl čia sėdi. Apmąstymai buvo užleidę

vietą miegui. Ji buvo giliai įmigusi prie valgomojo stalo. Pro langus krintančios saulės šviesos kampas buvo pasikeitęs. Jai dėl sutrikusios kraujo cirkuliacijos dilgsėjo rankose – jas nuspaudė galva. Rankų kratymas tik sustiprino nematomų adatėlių dūrius. Ji ištiesė užtirpusią ranką telefono link – tai jo skambutis taip staiga išplėšė ją iš miego.

Ji atsiliepė senu diktorės papratimu:

– Peris klauso.

Aštuntas skyrius

– Kada paskutinį kartą lankėtės pas stomatologą, Emi?

– Neprisimenu. Gal prieš keletą metų.

Daktaras Bredas Armstrongas rūsčiai nužvelgė savo pacientę.

– Tai gerokai per ilgas laiko tarpas.

– Aš bijau stomatologų.

– Vadinasi, nesate buvusi pas gerą stomatologą, – jis mirktelėjo jai. – Iki šiol.

Ji sukikeno.

– Jums pasisekė, kad suradau tik vieną skylutę. Ji nedidelė, bet ją reikia užtaisyti.

– Ar man skaudės?

– Skaudės? Turiu jums pranešti, kad mano kabinete skausmas tėra žodis iš septynių raidžių, – jis paplekšnojo jai per petį. – Mano darbas – taisyti jūsų dantis. Jūsų darbas – gulėti atsipalaidavus, kol aš atliksiu savąjį.

– Vaistai tikrai puikiai veikia. Mane jau pradeda imti miegas.

– Ilgai neužtruksiu.

Gydytojo padėjėjai, prieš tai suderinę su Emi motina, davė merginai nedidelę raminamųjų vaistų dozę, kuri turėjo pašalinti tiek pacientės, tiek daktaro darbo metu susidariusią įtampą. Netrukus turėjo atvykti mergaitės motina ir parvežti

ją namo. Dabar, merginai ramiai plūduriuojant snaudulio migloje, jis galėjo neskubėdamas rengti plombą.

Pagal kortelės duomenis, merginai buvo penkiolika, bet ji atrodė pakankamai subrendusi. Puikios kojos. Trumpas sijonėlis ne kažin kiek tepridengė lygias, įdegusias šlaunis, jau nekalbant apie raumeningas blauzdas.

Jis mėgo vasarą. Vasara atidengdavo daug kūno. Jis jau dabar liūdėjo dėl beprasidedančio rudens ir besiartinančios žiemos, kai moterys basutes pakeis į batelius, o nuogas kojas paslėps po tampriomis nepermatomos medžiagos kelnėmis. Sijonai jau dabar tapo ilgesni, o moterų pečiai, per vasarą teperjuosti paplūdimio kostiumėlių virvelėmis, nūnai pasislėpė po megztiniais. Vienintelis megztinio privalumas yra tas, kad kartais jis būna prigludęs ir tuomet ypač jaudina mėginimas įsivaizduoti, kas po juo slepiasi.

Pacientė giliai atsiduso ir popierinė prijuostė nuslydo į vieną krūtinės pusę. Jam kilo pagunda ją pakelti ir dirstelėti į jos krūtis. Jei ji imtų protestuoti, jis visuomet galėtų pasiteisinti, kad tenorėjo pataisyti prijuostę, nieko daugiau.

Tačiau jis susivaldė. Bet kurią akimirką gali užeiti slaugė, kuri, skirtingai nei jo pacientė, nėra apsvaigusi nuo raminamųjų.

Jis vėl ėmė tyrinėti jaunosios pacientės kojas. Merginai atsipalaidavus jos šiek tiek prasižergė ir tarp kelių atsirado keliolikos centimetrų tarpas. Tamprus jos sijonėlio audinys labiau priminė antrą odos sluoksnį, tarp jos šlaunų sudarantį V formos įdubimą. Ar ji mūvi kelnaites? Mintis, kad ji gali būti be kelnaičių, dar labiau kaitino jo vaizduotę.

Jam nedavė ramybės mintis, ar ji nekalta. Reta kuri keturiolikos sulaukusi mergina yra nekalta. Taigi, statistikos duomenimis egzistuoja didelė tikimybė, jog ji jau yra lytiškai santykiavusi su vyriškiu. Ir žino, ko galima tikėtis iš susijaudinusio vyro. Ir nebūtų labai šokiruota, jei...

– Daktare Armstrongai? – pasigirdo asistentės balsas, nutraukdamas jo svajas. – Ar pacientė paruošta vietiniam nuskausminimui?

Jis niekada netoleravo, kad prie pacientų jo kabinete būtų vartojamas žodis „injekcija".

Jis atsistojo nuo žemos taburetės, ant kurios sėdėjo, apsimesdamas, kad studijuoja pacientės dantų rentgeno nuotraukas.

– Taip. Pirmyn. Dešimčiai minučių.

– Tuoj viską paruošiu.

Jis nusimovė gumines pirštines ir nuėjo į savo kabinetą, uždarydamas paskui save duris. Jį mušė karštis, o širdis daužėsi. Jei ne chalatas, asistentė būtų pastebėjusi erekciją. Jei ji nebūtų pasirodžiusi laiku, jis galėjo padaryti baisią klaidą. Tačiau antrą kartą jis negali sau leisti šitaip suklupti.

Tiesą pasakius, tą ankstesnįjį kartą kaltas buvo ne jis.

Ta mergina jo kėdėje buvo atsidūrusi tris kartus per du mėnesius ir sulig kiekvienu savo apsilankymu rodė jam vis didesnį draugiškumą. Ką ten draugiškumą – ji su juo atvirai flirtavo. Ji puikiai žinojo, ką daro. Kaip provokuojamai ji jam šypsojosi, atsišliejusi jo stomatologiniame krėsle – argi tai nebuvo kvietimas glamonėms?

Ir kai jis padarė tai, ką ji jam siūlė padaryti, ji puolė į tokią isteriją, kad visi jo darbuotojai ir dauguma pacientų iš laukiamojo subėgo į kabinetą ir išvydo jo pacientę, klykiančią ir kaltinančią jį seksualiniu priekabiavimu.

Jei ji būtų buvusi dvidešimt penkerių metų, kaip iš pažiūros atrodė, o ne nepilnametė, kokia buvo iš tikrųjų, į šiuos kaltinimus niekas nebūtų rimtai žiūrėjęs. Tačiau dabar jos žodžiais buvo vienareikšmiškai patikėta, o iš jo pareikalauta palikti stomatologo darbą. Kitą rytą, kai jis atvyko į kliniką, darbuotojai pasitiko jį prie durų su atsistatydinimo pareiškimais, kuriuose, be kita ko, buvo reikalaujama jiems išmokėti trijų mėnesių atlyginimo dydžio kompensacijas.

Sumauti veidmainiai.

Bet nemalonumai tuo nesibaigė. Merginos tėvai, įsiutę, kad normalus, heteroseksualus vyras atsakė į akivaizdžius jų ugningosios dukrelės kvietimo signalus, apkaltino jį vaiko tvirkinimu. Tarytum ji iš tiesų būtų vaikas. Tarytum pati nebūtų šito prašiusi. Tarytum jai nebūtų buvę malonu jausti, kaip jo ranka slysta jai tarp šlaunų.

Jis buvo atvilktas į teismą kaip žmogžudys ir, patartas savo nevykėlio advokato, turėjo atsiprašinėti tos mažos ištvirkusios kalės. Jis sutiko su žeminančiais kaltinimais, kad mainais už geranoriškumą gautų „lengvą bausmę“ – privalomus psichoterapijos ir testavimo kursus.

Vis dėlto teisėjo sprendimas buvo daug švelnesnis nei žmonos Toni.

– Tai paskutinis kartas, Bredai, – perspėjo ji.

Argi nebuvo priežasties džiaugtis ir švęsti jam sėkmingai išsisukus nuo kalėjimo? O, ne. Žmona turėjo kitų planų, jos tikslas buvo visiškas jo „žalingo įpročio“ išgyvendinimas.

– Aš nepakelsiu dar vieno išmėginimo, – pareiškė ji. Paskui ištisas valandas tarkavo jo „destruktyvią elgseną“.

Na, dar buvo keletas kitų incidentų, kaip antai pirmojoje darbovietėje. Jis parodė asistentei keletą nuotraukų. Tai buvo pokštas, dėl Dievo meilės! Iš kur jis galėjo žinoti, kad ji yra uoli Biblijos žiurkė, kuri tikriausiai galvoja, kad kūdikiai gimsta su figos lapeliais, pritaisytais jiems prie bambos. Toji asistentė paskleidė apie jį tokių šlykščių paskalų, kad jam savo noru teko palikti darbą. Bet Toni tada neprarado pasitikėjimo juo.

O dabar savo tiradą ji užbaigė šitaip:

– Leisk man pasakyti labai aiškiai, Bredai. Aš *nepakęsiu* dar vieno išbandymo. Aš neleisiu dėl to kentėti mūsų vaikams. Aš myliu tave, – pro ašaras pareiškė ji. – Ir nenoriu su tavimi skirtis. Nenoriu išdraskyti mūsų namų ir šeimos. Bet palik-

siu tave, jei tu nesiimsi spręsti savo problemos ir nesuvaldysi šio savo žalingo įpročio.

Žalingo įpročio. Ką jam daryti, jei jis turi stiprų seksualinį potraukį? Argi tai *žalingas įprotis*? Ji kalba apie jį kaip apie tikrų tikriausią iškrypėlį.

Tačiau jis tikrai nėra visiškas kvailys. Jis žino, kaip prisitaikyti prie pasaulio, kuriame gyvena. Jei visuomenė tampa vis labiau puritoniška, jis turi prisitaikyti prie visuotinai priimtinų taisyklių. Jis turi vaikščioti tiesiu ir siauru takeliu, nurodytu Bažnyčios ir valstybės, kurios, atrodo, šiuo klausimu yra sudariusios sąjungą. Vienas žingsnis į šalį nuo šio kvailo taip vadinamojo padorumo, ir tu ne tik tampi nusidėjėlis, bet ir atsiduri už įstatymo ribų.

Net ir nekalčiausias flirtas su dar viena paciente jam gali kainuoti karjerą. Jam prireikė aštuonių mėnesių, kad susirastų naują darbą Ostine, taigi prabėgo nemažai laiko, kai buvo išmokėtos išeitinės kompensacijos jo buvusiems darbuotojams, kurios gerokai paplonino jo piniginę.

Ši klinika anaiptol nebuvo tokia klestinti kaip ankstesnioji. Dabartiniai asistentai nebuvo nei labai patyrę, nei labai žinomi. Bet pajamų iš darbo užteko jo finansiniams įsipareigojimams padengti. Šeimai taip pat patiko Ostine, čia niekas nežinojo tikrosios jų atsikraustymo priežasties.

Ištisas savaites po to košmariško teismo proceso Toni krūptelėdavo kiekvieną kartą, kai tik jis pamėgindavo ją paliesti. Jie ir toliau miegojo vienoje lovoje, nors jis buvo įsitikinęs, kad tai nebuvo nuoširdus elgesys, o tik apsimetinėjimas vengiant traumuoti vaikus.

Galiausiai ji leidosi apkabinama ir bučiuojama, o kai jo grupės terapijos vadovas suteikė jam „aukso žvaigždės“ ženklelį už pažangą „sveikėjimo“ kelyje, ji pagaliau nutraukė „sekso moratoriumą“. Ji atrodė visiškai patenkinta teigiamais pokyčiais... Kol prieš keletą dienų jis nerūpestingai leido sau kiaurą naktį negrįžti į namus.

Jis sukūrė įtikimą istoriją ir ji juo patikėjo. Tikriausiai netrukus būtų viską užmiršusi, jei jis nebūtų taip vėlai sugrįžęs praėjusią naktį. Istorija apie seminarą mokesčių klausimais jos neįtikino. Jis iš tikrųjų buvo tame seminare ir užsiregistravo kaip dalyvis, tad jo buvimo faktą nesunku įrodyti. Vis dėlto jis neketino tenai ilgai pasilikti ir išėjo jau po pirmos nuobodžios valandos.

Šį rytą jam teko atsiimti kaip reikiant. Toni nuvarė vaikus nuo pusryčių stalo ir pasiuntė juos į antrą aukštą, kiekvienam nurodydama atlikti įvairius namų ruošos darbus. Tada be jokios įžangos paklausė:

– Kur tu buvai praėjusią naktį, Bredai?

Jokios įžangos, iššyk piktas, netikėtas puolimas, kuris bemat paskatino jį atstatyti dyglius.

– Tu žinai, kur aš buvau.

– Aš nemiegojau iki antros valandos nakties, o tavęs vis nebuvo. Jokie seminarai mokesčių klausimais nesitęsia taip ilgai.

– Jis ir nesitęsė taip ilgai. Seminaras pasibaigė apie vienuoliktą valandą. Aš ten susitikau keletą įdomių vaikinų. Drauge nuėjome išgerti alaus. Pasijutome alkani. Užsisakėme pavalgyti.

– Kokių vaikinų?

– Nežinau. Vaikinų, ir tiek. Mes susipažinome seminare. Džo, man atrodo, toks jo vardas, dirba „Motorolos“ vadovybėje. Vaikinas vardu Grantas ar Gregas, ar kažkokiu panašiu vardu, turi tris automobilių dažymo ir remonto dirbtuves. Dar vienas...

– Tu meluoji, – sušuko ji.

– Ką gi, ačiū už tai, kad patikėjai...

– Tu nenusipelnai pasitikėjimo, Bredai. Praėjusią naktį aš mėginau įeiti į tavo kabinetą. Durys buvo užrakintos.

Jis atsistojo, piktai patraukdamas kėdę nuo stalo, ir ši triukšmingai čiūžtelėjo grindimis.

– Baisus daiktas. Durys buvo užrakintos, pamanyk. Aš jų nerakinau. Tikriausiai jas užrakino kuris nors iš vaikų. O kodėl tu bandei ten įeiti? Kad surastum kokių nors įkalčių prieš mane? Kad viską iššniukštinėtum? Tu mane šnipinėji?

– Taip.

– Na, bent jau tai pripažįsti, – jis giliai atsiduso, tarytum siekdamas išlošti kuo daugiau laiko, kad galėtų susivaldyti. – Toni, kas tau darosi pastaruoju metu? Kiekvieną kartą, kai tik aš išeinu iš namų ir sugrįžtu, tu surengi man tikrą tardymo seansą.

– Todėl, kad dabar tu išeini iš namų dažniau ir būni išvykęs ilgiau, ir negali ar nenori man pasakyti, kur tu buvai ir ką veikei.

– Pasakyti, kur buvau ir ką veikiau? Ar aš nesu suaugęs žmogus? Ar aš neturiu teisės išeiti ir sugrįžti kada noriu? Ar privalau kiekvieną kartą prašyti tavo leidimo, jei nusprendžiu užsukti su draugais išgerti alaus? Jei man kyla noras nusišlapinti, ar taip pat reikia skambinti tau ir prašyti leidimo?

– Šį kartą tavo taktika nepadės, Bredai, – velniškai ramiai pasakė ji. – Aš nesirengiu leisti, kad viską apverstum aukštyn kojomis ir priverstum mane gailėtis dėl to, kad paklausiau, kodėl šią naktį taip ilgai negrįžai į namus. Eik į darbą. Pavėluosi, – tai buvo paskutiniai jos žodžiai. Ji išdidžiai išėjo iš virtuvės, ištiesusi nugarą taip, tarytum jai į užpakalį būtų sukištas šluotos kotas.

Jis leido jai išeiti, nes gerai ją pažinojo. Jei ji pasiekė šią teisuoliško pasipiktinimo fazę, jis gali valandų valandas keliaklupsčiaudamas šliaužioti prieš ją – vis tiek niekas, ką jis kalbėtų ar darytų, nepajėgs jos įtikinti. Dabar ji kelias dienas bus demonstratyviai šalta ir išdidi. Galiausiai suminkštės, bet kol kas...

Viešpatie! Nieko keista, kad jis šią naktį nesiveržė grįžti į namus? Kam malonu glaustytis apie ledokšnį? Jeigu jis šią naktį ir nusidėjo, kaltinti reikia Toni, ne jį.

Ačiū Dievui, jis surado naują savo „žalingo įpročio“ realizavimo būdą. Dabar jis gali mėgautis visomis sekso formomis. Galvodamas apie jam atsivėrusias galimybes, jis nusišypsojo.

Pakišęs ranką po chalatu, jis paglostė save. Jam patikdavo jausti dalinę erekciją, tad visą dieną jis slapčiomis dirsčiodavo į nuotraukas, kurias laikė užrakinęs savo stalčiuje, o kai jautėsi tikras, jog niekas neužeis, lankė savo mėgstamas interneto svetaines. Taip trokštamam efektui pasiekti jam pakakdavo tik minutės ar dviejų. Nemažai žmonių, norėdami pakelti tonusą, geria kavą. Jis aptiko kai ką labiau stimuliuojančio už kofeiną.

Vakaro sulaukti bus nelengva, bet jau ir pats laukimas teikė malonumo.

Pasiskubinkite, vakaro sutemos.

Devintas skyrius

Kai Peris įėjo į kabinetą, kur buvo laukiama, Dinas ir kiti du vyrai atsistojo. Jie jos laukė mažame Centrinio tyrimų biuro pokalbių kambaryje, kur paprastai vykdavo liudytojų ar įtariamųjų apklausos. Patalpa buvo ankšta, užtat konfidencialumas garantuotas.

Kurtis iš po stalo ištraukė Peris skirtą kėdę. Ji galvos linktelėjimu padėkojo ir atsisėdo. Ji tebebuvo su tamsiais akiniais. Dinas vargiai galėjo įžvelgti už tamsiai pilkų stiklų besislepiančias jos akis. Jam nedavė ramybės klausimas, kodėl ji niekuomet jų nenusiima.

– Tikiuosi, jums nesukėlė daug keblumų tai, kad vėl teko sugrįžti į miesto centrą, – pasakė Kurtis.

– Pasistengiau atvykti kaip galėdama greičiau.

Visi lyg susitarę pakėlė galvas ir pažvelgė į sieninį laikrodį. Buvo dvi valandos popiet. Niekam nereikėjo priminti, kad jau prabėgo dvylika Valentino nustatyto termino valandų.

Detektyvas rankos mostu parodė trečiąjį kambaryje esantį vyriškį.

– Džonas Rondo. Džonai, čia Peris Gibson.

Ji pasilenkė į priekį ir ištiesė ranką skersai stalo.

– Malonu jus matyti, pone Rondo.

Spausdamas jai ranką, jis pasakė:

– Man taip pat malonu jus matyti, ponia Gibson. Aš esu didelis jūsų laidos gerbėjas.

– Man malonu tai girdėti.

– Aš jūsų klausausi nuolat. Man didelė garbė susitikti su jumis.

Dinas atidžiai nužvelgė pareigūną, su kuriuo susitiko likus vos kelioms minutėms iki Peris atvykimo. Rondo buvo jaunas, tvarkingai apsirengęs ir dailus vyriškis. Pažvelgęs į jo bicepsus, galėjai pagalvoti, kad jis sunkumų kilnotojas. Jo veidas, žvelgiant į Peris, švytėjo lyg Kalėdų eglutė. Buvo akivaizdu, kad, kaip ir naujokui Grigsui, Rondo ji taip pat išsyk apsuko galvą.

Dinas įtarė, kad Peris apkvaitino ir seržantą Kurtį. Jiedu su seržantu pietavo „Stabo" bare. Ši žinoma Ostino pasilinksminimų vieta, garsėjanti ant žarijų kepama mėsa, alumi ir tikro garso muzika, buvo vos už kelių kvartalų nuo policijos būstinės. Jiedu žingsniavo tenai pėsčiomis.

Dienos metu ant orkestro pakylos po ąžuolais vidiniame restorano kieme buvo tuščia, bet daugybė išalkusių valstijos sostinės valdžios ir valdiškų įstaigų pareigūnų laukė eilėje, kad galėtų užsisakyti porciją ant žarijų keptos mėsos, apšlakstytos aštriu padažu.

Nusprendę nelaukti, kol atsilaisvins vieta prie stalelio, jis ir Kurtis užsisakė sumuštinių su jautienos žlėgtainiu ir išsinešė juos į medinį prieangį, kur, stoviniuodami šešėlyje, ir valgė.

Dinas nujautė, kad Kurtis paklaus jį apie Peris, bet manė, jog detektyvo klausimai bus subtilūs ir netiesioginiai. Kurtis iš pradžių kibo dantimis į sumuštinį, o paskui tiesiai šviesiai paklausė:

– Kas yra tarp jūsų ir Peris Gibson? Senos aistros atšvaitai?

Galbūt Kurčio tiesmukumas ir padarė jį tokiu geru detektyvu. Savo klausimais jis užklupdavo įtariamuosius nepasi-

ruošusius. Stengdamasis atrodyti nerūpestingas, prieš atsakydamas Dinas atsikando sumuštinio.

– Na, labiau vanduo nei liepsna. Kas buvo, pražuvo.

– Daug to vandens, įtariu.

Dinas nesiliovė kramtęs.

– Jūs nenorite apie tai kalbėti? – pasiteiravo detektyvas.

Dinas nusišluostė burną popierine nosinaite.

– Aš nenoriu apie tai kalbėti.

Kurtis linktelėjo galvą, tarytum dėkodamas už atvirumą.

– Jūs vedęs?

– Ne. O jūs?

– Išsiskyręs. Jau ketverius metus.

– Ar turite vaikų?

– Berniuką ir mergaitę. Abu gyvena su motina.

– Ar jūsų buvusi žmona ištekėjo dar kartą?

Kurtis gurkštelėjo šaltos arbatos.

– Aš nenoriu apie tai kalbėti.

Pokalbis pakrypo apie bylą, kuri, galima sakyti, dar nebuvo byla, bet kuri, kaip jiedu abu baiminosi, netrukus gali įgyti šį statusą. Dabar Dinas jau žinojo, kad Kurtis yra vienišas ir kad jis tikrai nepraleis progos vienaip ar kitaip pademonstruoti Peris savo paslaugumo ir galantiškumo.

Peris sugebėdavo patraukti vyrų dėmesį. Kiek jis ją pažinojo, niekada nematė koketuojančios ar besimaivančios. Ji neflirtuodavo ir nesistengdavo dirbtinai atkreipti į save dėmesio, provokuojamai nesirengdavo. Vyrų dėmesį traukė ne tai, ką ji *darė*, o tai, kokia ji *buvo*.

Vos tik pažvelgus į ją, kyla nenumaldomas noras ilgai ir atidžiai ją tyrinėti. Jos figūra nėra tokia geidulinga kaip Lizos. Galima sakyti, jos figūra gana kampuota ir berniokiška, ji aukštesnio nei vidutinio ūgio. Jos šviesiai rusvi plaukai su keliomis pašviesintomis sruogomis visuomet atrodo šiek tiek susitaršę, kas, jo nuomone, jai neabejotinai prideda seksua-

lumo. Bet vien to tikrai nepakanka tokiam vyrų susidomėjimui sužadinti.

Galbūt labiausiai vyrus traukia jos burna? Moterys, siekdamos paversti savo burną geismo objektu, ryžtasi skausmingoms kolageno injekcijoms. Peris tai paveldėjo genetiškai. O gal akys? Dievaži, jos tikrai pašėlusiai įspūdingos. Mėlynos ir didžiulės, jos, atrodo, kvieste kviečia tave nerti į jų gelmę plačiai pažeriant purslus, ragina patikrinti, ar pajėgsi išmatuoti jų gylį. Tačiau dabar, kai tos akys paslėptos po tamsiais akiniais, apie jas maža ką galima pasakyti.

Jaunasis Džonas Rondo, atrodo, buvo tiesiog užhipnotizuotas.

– Ar jums pavyko išsiaiškinti ką nors daugiau? – paklausė ji.

– Taip, bet mes nežinome, kiek reikšminga yra tai, ką sužinojome, – klausimą ji adresavo Kurčiui, bet Dinas, savo atsakymu užbėgdamas Kurčiui už akių, privertė ją pažvelgti į jį, o šito ji uoliai vengė nuo tos akimirkos, kai įžengė į kambarį. – Mes čia susirinkome tam, kad aptartume šios informacijos aktualumą.

– Rondo dirba mūsų departamento kompiuterinių nusikaltimų padalinyje, – įsiterpė Kurtis.

– Nesuprantu, – nusistebėjo Peris. – Kokiu būdu tai, ko jūs iš manęs prašėte, gali sietis su kompiuteriniais nusikaltimais?

– Mes dar kalbėsime apie tai, – atsakė detektyvas. – Suprantu, kad iš pažiūros tie dalykai, atrodo, negali būti susiję, o gal ir iš tikrųjų taip yra.

– Kita vertus, – pasakė Dinas, – ryšys gali būti labai glaudus. Būtent tai mes ir stengiamės nustatyti. Ar čia tos kasetės? – paklausė jis, parodydamas drobinį ryšulėlį, kurį ji atsinešė su rankine.

– Taip. Studijos garso įrašymo įranga pajėgi įrašyti tūkstantį minučių medžiagos.

– Vadinasi, kai jums kas nors paskambina, pokalbis automatiškai pradedamas įrašinėti? – paklausė Kurtis. – Taip jūs atrenkate skambučius, tinkamus siųsti į eterį, ir išvengiate įvairių nešvankybių transliavimo?

Ji nusišypsojo.

– Kai kurie mano klausytojai kartais bando kalbėti nešvankybes. Štai kodėl kiekvienas skambutis yra įrašomas. Paskui aš galiu rinktis – jį išsaugoti ir transliuoti į eterį ar ištrinti.

– Kaip tu perkeli tuos įrašus į kasetę? – paklausė Dinas.

– Tai nėra paprasta. Darydamas man paslaugą, vienas iš mūsų technikų surado būdą, kaip perkelti. Periodiškai jis permeta – tai jo terminas, ne mano – įrašus iš garso įrašymo įrangos kompiuterio į mano kasetes.

– Kam jums to reikia?

Ji droviai patraukė pečiais.

– Galbūt tai nostalgija. Įdomesni pokalbiai taip pat gali būti naudingi, jei kada norėčiau sukompiliuoti demonstracinę kasetę.

– Nesvarbu, dėl kokių priežasčių jūs kaupiate tuos pokalbių įrašus, dabar aš patenkintas, kad jūs juos turite, – pasakė jai Kurtis.

– Tikiuosi, jūs suprantate, kad kopijuojant prarandama dalis kokybės, – pasakė ji. – Garsas šiose kasetėse nebėra toks švarus kaip originaliose.

– Tai nesvarbu, – pasakė Dinas. – Kokybė gali būti svarbi vėliau, jei reikėtų identifikuoti balso savininką. Bet šiuo metu mes tenorime sužinoti, ar Valentino minimas jūsų pokalbis su mergina buvo tikras, ar išgalvotas.

– Todėl mes ir paprašėme atnešti visų skambučių, kuriuos jūs gavote praėjusią savaitę, įrašus. Jei tikrai vyko toks pokalbis ir jei jo transliavimas per jūsų programą sudegino Valentino saugiklius, tuomet mums reikia išsiaiškinti, kokia moteris jums skambino, ir pamėginti ją surasti.

– Jei dar ne per vėlu, – sumurmėjo ji.

Sprendžiant pagal susirinkusiųjų veidų išraiškas, visų galvose sukosi ta pati mintis.

– Ar jūs prisimenate skambutį, panašų į tą, apie kurį kalbėjo Valentinas? – paklausė jos Kurtis.

– Gal ir buvo toks skambutis. Aš vis mąsčiau apie tai nuo pat mūsų rytinio pašnekesio. Tikriausiai tai buvo prieš tris naktis. Važiuodama čionai, aš klausiausi to pokalbio savo automobilyje. Pažymėjau kasetę ir atsukau pokalbio pradžią.

Dinas surado pažymėtą kasetę drobiniame krepšelyje, įkišo ją į grotuvą ir paspaudė mygtuką.

– Peris klauso.

– Sveika, Peris.

– Kokios mintys jus lanko šią naktį, gerbiama pašnekove?

– Na, suprantate, prieš keletą savaičių aš sutikau vaikiną. Ir mes velniškai prilipome vienas prie kito. Aš turiu galvoje, kad tarp mūsų buvo labai labai labai karšta. (Kikenimas.) Galima sakyti, tikra egzotika.

– Taigi tikriausiai su visomis muilo operos detalėmis.

(Dar vienas skambinančiosios sukikenimas.)

– Bet man patinka būti ir su kitais vaikinais. Tad dabar jis man visą laiką pavyduliauja. Na... Suprantate, jis savinasi mane.

– Ar jūs norite perkelti jūsų santykius į naują lygmenį?

– Jūs klausiate, ar aš jį myliu? Velniai griebtų, ne. Visas reikalas sukasi tik apie malonumą. Ir viskas.

– Tačiau jam tikriausiai viskas kitaip.

– Tuomet tai jo problema. Aš paprasčiausiai nežinau, kaip man su juo pasielgti, štai kas.

– Jeigu jūs jaučiate, kad jūsų santykiai jus varžo, manau, kad tokius santykius reikia nutraukti. Mano patarimas jums – nutraukite tuos santykius kuo greičiau ir kuo švelniau. Būtų žiauru iš jūsų pusės laikyti jį pririštą prie savęs, kai jūsų širdis kažkur kitur.

– Gerai, dėkui.

– Tai ir viskas, – pasakė Peris. – Ji padėjo ragelį.

Dinas išjungė grotuvą. Keletą sekundžių kambaryje tvyrojo sunki tyla, paskui prakalbo visi iš karto. Kurtis parodė pirštu į Peris, suteikdamas žodį jai.

– Aš tik noriu pasakyti, kad šis skambutis gali neturėti nieko bendra su Valentinu. Tai buvo gana kvailas pokalbis. Aš jį pasiunčiau į eterį tik todėl, kad mano pašnekovė buvo labai emocinga. Iš jos balso supratau, kad ji jauna. Didžioji dalis mano auditorijos – „kūdikių bumo“ karta. Man norisi ją praplėsti pritraukiant daugiau jaunimo, tad, kai man paskambina akivaizdžiai jaunesnis nei įprasta pašnekovas, aš paprastai būnu linkusi tą skambutį transliuoti.

– Ar jūs išsiaiškinote jos telefono numerį?

– Patikrinau duomenų registrą. Telefono numerio laukelyje aptikau: „Numeris neteikiamas“.

– Ar kiti klausytojai reagavo į jūsų pokalbį su ja?

– Toliau kasetėje išgirsite keletą komentarų. Kai kurie klausytojai pateikė originalių pasiūlymų, kaip jai reikėtų nutraukti santykius. Dar kitiems aš padėkojau už skambutį, bet netransliavau jų į eterį ir ištryniau pokalbį. Neprisimenu, kad ta tema šią savaitę būčiau kalbėjusis dar su kuo nors studijoje ar kitur. Tačiau kiekvieną naktį man tenka kalbėtis su dešimtimis pašnekovų. Ir mano atmintis nėra šimtaprocentinė.

– Ar neprieštarautumėte, jei aš kuriam laikui pasilaikyčiau šias kasetes? – paklausė Kurtis.

– Jos yra jūsų. Aš padariau dublikatus.

– Ketinu paskirti žmogų, kuris perklausys jas visas – kiek valandų galėtų trukti visi įrašai?

– Bijau, kad kelias valandas. Čia sutelkiau visus pastarųjų trijų savaičių įrašus. Penkiolika naktų eteryje. Tačiau, žinoma, aš ištrinu daugiau skambučių nei įrašau.

– Mano paskirtas žmogus perklausys visus įrašus, ir mes įsitikinsime, ar nebuvo kokio panašaus pokalbio, galėjusio iškristi jums iš atminties.

– Ar Valentinas paskambino jums reaguodamas į šį skambutį?

– Turite galvoje tą pačią naktį? Ne. Jis visuomet prisistato vardu. Praėjusios nakties pokalbis buvo pirmas pokalbis su juo po gana ilgos tylos. Tuo esu visiškai tikra.

Kurtis atsistojo.

– Dėkui jums, Peris. Mes džiaugiamės jūsų pagalba. Tikiuosi, kad apsilankymas miesto centre nesukėlė jums pernelyg didelių nepatogumų.

– Man tai rūpi ne mažiau nei jums.

Jis akivaizdžiai norėjo išlydėti ją pro duris, bet ji nesiskubino stotis. Kurtis padvejojęs paklausė:

– Ar norite pasakyti dar ką nors?

Dinas žinojo, kodėl Peris nenori išeiti. Nubudo jos naujienų gaudytojos instinktas. Ji nori išgirsti viską, kas įmanoma, ir neketina sustoti pusiaukelėje.

– Spėju, kad jai rūpi išsiaiškinti šią situaciją, – pasakė jis.

– Taip, rūpi, – pritarė ji, linktelėdama galva.

– Manau, tai policijos reikalas, – tvirtai ištarė Kurtis.

– Jums – taip. Bet man tai yra mano asmeninis reikalas, seržante. Ypač jei Valentinas pasirodytų esąs vienas iš mano pažįstamų. Aš jaučiu atsakomybę.

– Tu neturi jaustis atsakinga, – pasakė Dinas aštriau nei ketino. Visi sužiuro į jį. – Jei jis kalba rimtai, vadinasi, yra psichopatas ir ieškos progos padaryti ką nors panašaus nepriklausomai nuo to, ar kalbėjosi su tavimi radijo laidoje, ar ne.

Kurtis sutiko su jo nuomone.

– Jis teisus, Peris. Jei tas vaikinas taip įskaudintas santykių su moterimis, kaip atrodo iš jo pokalbio su jumis, anksčiau ar vėliau jo saugikliai vis tiek būtų perdegę.

Čia įsiterpė Rondo:

– Jūs tik suteikėte jam ruporą, ponia Gibson.

– Tu esi vienintelė grandis, jungianti mus su tuo žmogumi, – Dinas pažvelgė į Kurtį, kuris tebestovėjo šalia savo kė-

dės. – Todėl aš manau, kad ji turi teisę lydėti mus tais pėdsakais, kuriais sekame.

Kurtis gūžtelėjo pečiais, bet vis dėlto atsisėdo atgal į savo kėdę. Tuomet pažvelgė tiesiai Peris į akis ir su jam būdingu tiesmukumu pareiškė:

– Galimas daiktas, mes nustatėme dingusią merginą.

– Galimas daiktas?

Dinas stebėjo, kaip ji klausosi Kurčio pasakojimo apie tai, ką jiems abiem apie teisėjo Berdo Kempo dukterį kalbėjo Grigsas. Jis jau žinojo šiuos faktus, tad dabar galėjo nuo jų atsiriboti ir sutelkti dėmesį į Peris, kuri siurbte siurbė kiekvieną detektyvo žodį.

Akivaizdu, kad ji sutelkė didžiulę radijo klausytojų auditoriją, tačiau jam buvo įdomu, ar ji nesiilgi televizijos reporterės darbo. Argi šio darbo užkratas neprasismelkia į pačią žmogaus esybę kaip teatro aktoriaus grimas?

Prieš televizijos žiūrovus ji elgdavosi natūraliai, savo solidžiu ir nešališku stiliumi pelnė jų pasitikėjimą. Ji buvo pakankamai protinga, kad suprastų, jog jei stengsis atrodyti pernelyg sąmojinga ar žavi, žiūrovai palaikys ją vėjavaike, kuri prasnaudžia visą kelią į darbą. Jei pasirinktų kitą kraštutinumą, žiūrovai tikriausiai susidarytų nuomonę, jog ji yra penio pavydo kamuojama kalė.

Peris puikiai derino įvairias žmogiškąsias savybes. Kaip reporterė ji buvo tokia pat agresyvi, kaip ir bet kuris jos kolega vyras, tačiau šis agresyvumas nė kiek nekenkė jos moteriškumui. Ji galėjo drąsiai siekti tokių karjeros aukštumų, į kokias tik būtų nusitaikiusi.

Tačiau.

Jos tylus šūksnis sugrąžino jį į dabartį.

– Merginos niekas nei matė, nei girdėjo beveik dvidešimt keturias valandas, o jos tėvai tik dabar pradeda rūpintis?

– Sunku tuo patikėti, ar ne? – pasakė Dinas. – Jie iki šiol nepateikė formalaus pareiškimo policijai, todėl Džeinės din-

gimas tebėra neoficialus. Nėra ir pareiškimų dėl kitų asmenų dingimo. Taigi Džeinės ir Valentino ryšys tėra miglota prielaida, bet mudu su Kurčiu manome, kad šią prielaidą turėtume panagrinėti.

Ji bematant suvedė galus.

– Ir jei pasirodys, kad man skambinusioji mergina išties buvo teisėjo duktė...

– Kaip tik todėl mes ir pageidavome juostų, – pasakė Dinas. – Ar ji tau pasisakė savo vardą?

– Deja, ne. Tu girdėjai visą pokalbio įrašą. Ir tas vardas man visiškai nieko nesako. Jei aš būčiau neseniai nugirdusi Džeinės vardą ar Kempo pavardę, kas labiau tikėtina, manau, kad atsiminčiau. Beje, ar tai nebus lazdos perlenkimas? Toks labai jau paviršutiniškas sutapimas, kad jo pagrindu būtų galima pradėti tyrimą.

– Mums irgi taip atrodė. Kol išgirdome apie tą interneto klubą. Sekso klubą.

– *Ką?*

Čia įsiterpė ilgai tylėjęs Rondo.

– Štai kur gali praversti mano žinios, – jis dirstelėjo į Kurtį, tarytum prašydamas leidimo tęsti.

Kurtis gūžtelėjo pečiais.

– Pasakokite. Norėdama ji ir pati galėtų tai nesunkiai išsiaiškinti.

Rondo ėmė pasakoti.

– Tas puslapis internete egzistuoja apie porą metų. Džeinė Kemp buvo viena iš jo... įkūrėjų, manau, galima tvirtinti netgi taip. Iš pradžių tai buvo daugiau ar mažiau anoniminė vietinių paauglių pokalbių svetainė. Joje galėjai rasti tik dalyvių slapyvardžius ir jų elektroninio pašto adresus. Tačiau pamažu pokalbių turinys darėsi vis intymesnis, kol svetainė tapo tokia, kokia yra dabar – ištroškusiųjų sekso susipažinimo vieta. Taigi jie flirtuoja virtualioje erdvėje.

– Flirtuoja? – nusijuokė Dinas. – Tas jų susirašinėjimas tėra daug konkretesnio bendravimo įžanga.

– Atleiskite, jei šiuo komentaru jums suteikiau nemalonių emocijų, ponia Gibson, – atsiprašė jaunasis policininkas.

– Ji suaugusi ir čia ne sekmadieninė mergaičių mokykla, – pasakė Dinas ir pažvelgė tiesiai į ją. – Vienintelis sekso klubo tikslas – užmegzti seksualinius kontaktus. Ten vaikai rašo skelbimus, kuriuose pasakoja, ką jau yra nuveikę šioje srityje ir ką norėtų nuveikti su tinkamu partneriu. Jei jie nori daugiau tarpusavio privatumo, renkasi virtualius „privačių pokalbių“ kambarius ir atvirai kalbasi tik dviese pačiomis nešvankiausiomis temomis. Štai pavyzdys, – jis atsegė segtuvą ir ištraukė popieriaus lapą, kurį buvo atspausdinęs iš kompiuterio Kurčio kabinete.

Ji peržiūrėjo jį su akivaizdžiu pasibjaurėjimu ir, pakėlusi akis nuo popieriaus lapo, pasakė:

– Bet juk jie vaikai.

– Daugiausia vyresniųjų klasių moksleiviai, – paaiškino jai Rondo. – Jie kiekvieną vakarą renkasi kurioje nors vietoje. Tai būna masinis susipažinimas seksualiniais tikslais.

Kurtis pridūrė:

– Dalį įdomumo, atrodo, sudaro mėginimai atpažinti vienas kitą, pažiūrėti, ar pavyks atskirti, kuris yra kurio interneto slapyvardžio savininkas.

– Ir jei pora, kuri tarpusavyje bendrauja internete, atpažįsta vienas kitą, jie užsiima seksu, – pridūrė Dinas.

– Arba ne, – pataisė jį Rondo. – Jeigu tai, ką jie išvysta, jiems nepatinka. Tikras partneris pasirodo prastesnis už susikurtąjį vaizduotėje. Arba pakeliui pasitaiko kas nors patrauklesnis. Nė vienas neprivalo eiti iki galo.

– Šį interneto puslapį aptiko kompiuterinius nusikaltimus tiriantys darbuotojai, – pasakė Kurtis. – Na, dauguma šio puslapio vartotojų yra nepilnamečiai, todėl jis pakliuvo vaikų seksualinio išnaudojimo padalinio personalo akiratin – jie tiria seksualinio pobūdžio nusikaltimus prieš vaikus ir vaikų pornografijos atvejus, patenkančius į Centrinio tyrimų biuro

akiratį, – jis sukryžiavo rankas ant savo masyvaus liemens. – Tai labai platūs tyrimai, todėl mes galime jiems skirti daug žmonių.

– Tai gera žinia, – pasakė Rondo. – Bloga žinia yra tai, kad sustabdyti šio reiškinio beveik neįmanoma.

Peris nepatikliai papurtė galvą.

– Leiskite man įsitikinti, jog teisingai jus supratau. Taigi merginos, panašios į Džeinę Kemp, vyksta į tam tikrą vietą, kur susitinka su iki tol nematytais žmonėmis, kuriems bendraudamos interneto pokalbių svetainėje sukėlė seksualinių lūkesčių.

– Teisingai, – pasakė Rondo.

– Ar jos beprotės? Argi nesupranta, kuo rizikuoja? Jei tokia panelė, susitikusi savo pokalbių partnerį pamato, kad jis tikrai nėra toks kaip Bredas Pitas ir pasako jam „ne, dėkui", ji tiesiog atsiduoda malonei žmogaus, kurio vaizduotę įkaitino ir kuris jaučiasi... švelniai tariant, nuviltas.

– Vargu ar jos jaučiasi priklausomos nuo kieno nors malonės, ponia Gibson, – tyliai pasakė jaunasis policininkas. – Mes čia kalbame ne apie vienuoles. Jos – pasilinksminimų vakarėlių merginos, kurios dažnai savanaudiškais tikslais iškelia vyrams ieškinius.

– Jos prašo pinigų?

– Neprašo. Reikalauja, – pasakė jiems Rondo. – Ir gauna. Daug gauna.

Ši informacija visus pribloškė ir kuriam laikui įsivyravo tyla. Galiausiai Kurtis pasakė:

– Jau nekalbant apie tai, kas akivaizdu, Peris. Mums kelia nerimą tai, kad kiekvienas nesunkiai gali tapti šio taip vadinamojo klubo nariu. Tam, kad gautum slaptažodį ir priėjimą prie šios svetainės, pakanka keleto spragtelėjimų pelės klavišu. Taigi bet koks seksualinis plėšrūnas, bet koks iškrypėlis puikiai žino, kur ieškoti naujos aukos.

– Maža to, – įsiterpė Dinas, – jo auka paprastai pati savanoriškai ateina pas jį. Jam nereikia beveik jokių pastangų.

– Baisu, nepriklausomai nuo to, ar tai susiję su Valentinu, ar ne, – pasakė ji.

– Mes stojome į kovą, kurią esame pasmerkti pralaimėti, – tęsė Rondo. – Stengiamės sutraukyti vaikų pornografijos tinklus. Tačiau sutraukius vieną, jo vietoje atsiranda ir klesti tuzinas naujų. Mes bendradarbiaujame su federalinio tyrimų biuro agentais, taip pat su „Operation Blue Ridge Thunder“, nacionaliniu informacijos tinklu, orientuotu išimtinai į interneto nusikaltimus prieš vaikus. Problemos mastai didesni, nei mes galime aprėpti. Todėl paaugliai, savanoriškai besikeičiantys nešvankiais tarpusavio komentarais, nėra prioritetinė darbo sritis.

Kurtis pridūrė:

– Tai tarytum baudos kvitų išrašinėjimas už neatsargų gatvės perėjimą, kai kitoje miesto pusėje gaujos pyškina viena kitą iš automatų.

– O kaip Džeinės tėvai? – paklausė Peris. – Ar jie jau žino apie visa tai?

– Jie turi su ja nemažai problemų, – atsakė Kurtis. – Ji jau seniai prastai elgiasi, bet nemanau, kad jie žinotų visas jos veiklos peripetijas. Mes nenorėjome jų gąsdinti galimomis jos dingimo ir Valentino skambučio sąsajomis, kol neturime sukaupę daugiau informacijos. Tikimės, kad šiokio tokio aiškumo įneš jūsų įrašas.

– Kol kas aiškumo nedaug, tiesa? – pasakė ji. – Gaila, bet...

Pasigirdo tylus beldimas į duris, jos atsidarė ir į vidų galvą kyštelėjo dar vienas detektyvas.

– Atleiskite, privalau jus sutrukdyti, Kurti. Turiu jums pranešimą.

Kurtis atsiprašė ir išėjo iš kambario.

Peris dirstelėjo į savo rankinį laikrodį.

– Jei daugiau niekuo negaliu jums padėti, man reikia eiti.

Rondo vos sprando nenusisuko šokdamas nuo savo krėslo, kad galėtų patraukti jos kėdę.

– Kada jūs turite būti radijo stotyje, ponia Gibson?

– Apie pusę aštuonių. Ir prašau vadinti mane Peris.

– Ar iki laidos jums tenka daug ruoštis?

– Aš pati parenku muziką ir sudarau pasirinktų dainų seką. Vadinamajame komercijos skyriuje jau būna parengtas komercinės reklamos tinklelis. Tačiau daug ką tenka atlikti ir spontaniškai programos metu. Niekuomet nežinau, kokios dainos gali pageidauti paskambinęs klausytojas. Tačiau galiu akimirksniu įterpti ją į norimą vietą, nes mes turime kompiuterizuotą muzikinę biblioteką.

– Ar kada nors jaudinatės prieš eterį?

Ji nusikvatojo ir papurtė galvą; jos šukuosena susišiaušė dar labiau ir ji tapo dar patrauklesnė.

– Jau per ilgai dirbu, kad imčiau drebinti kinkas.

– Ar jūs pati viena valdote visą įrangą?

– Jei turite omenyje kontrolės pultą – taip, viena. Ir pati kontroliuoju savo telefono linijas. Aš atsisakiau laidos rengėjo paslaugų. Man patinka, kad mano laida yra vienos moters šou.

– Ar, pradedant dirbti, jums daug teko įsisavinti techninių niuansų?

– Kai kuriuos teko, bet, tiesą pasakius, jūs tikriausiai daug daugiau išmanote apie kompiuterius nei aš apie radijo bangas.

Po šio netiesioginio komplimento jo veidą nušvietė kvaila šypsena.

– Argi, dirbant vienai, niekada nebūna nuobodu?

– Ne, tiesą pasakius, ne. Man patinka muzika. Be to, nuobodžiauti neleidžia klausytojų skambučiai. Kiekviena laida vis kitokia.

– Ar jums neliūdna kiekvieną naktį vienišai sėdėti studijoje?

– Ne, man tai kaip tik labai patinka.

Kol Rondo dar nespėjo pasisiūlyti tapti jos vaikų tėvu, į jų pokalbį įsiterpė Dinas.

– Aš tave palydėsiu, Peris.

Jiems einant durų link, ji pasakė:

– Norėčiau nuolatos būti informuojama apie naujienas. Prašau, paprašyk seržantą Kurtį, kad man paskambintų, kai tik ką nors sužinos.

Seržantą Kurtį. Ne jį. Panieka nė negalėjo būti labiau rafinuota, ir tai jį labai suerzino. Jis lygiai toks pat policininkas kaip seržantas Robertas Kurtis. Tačiau Kurtis jį nukonkuravo.

Tiesdamas ranką jai pro šoną, jis siekė durų rankenos, tačiau šios atsivėrė pačios ir tarpduryje pasirodė Kurtis. Jo veidas buvo daug raudonesnis nei paprastai. Netgi retučiai žilstelėję plaukai atrodė labiau pasišiaušę.

– Na, atrodo, kažkas kliūstelėjo žibalo į ugnį, – pranešė jis. – Nežinia kokiu būdu teismo rūmuose dirbantis žurnalistas sužinojo, kad policininkai ieško Džeinės Kemp. Jis apie tai paklausė teisėjo, grįžtančio į teismo salę iš poilsio kambario. Jo šviesybė labai *nepatenkintas*.

– Jo dukters gyvybei, galimas daiktas, gresia pavojus, o jis tegalvoja, kaip išvengti viešumo? – sušuko Peris.

– Lygiai tą patį pagalvojau ir aš, – pasakė Dinas. – Man visiškai nusispjauti, patenkintas jis ar ne.

– Puiku. Jūs turėsite galimybę jam pats tai pasakyti. Gavome viršininko leidimą susitikti su Kempu ir pasistengti numaldyti jo nepasitenkinimą. Tiesiog dabar.

Dešimtas skyrius

Peris įsuko į žiedinį akligatvį ties Kempo namais beveik paskui seržanto Kurčio „Ford Taurus“ be policijos atpažinimo ženklų. Iš automobilio ji išlipo tuo pat metu kaip ir jis. Kurčiui nespėjus pratarti nė žodžio, ji pasakė:

– Aš einu su jumis.

– Tai policijos reikalas, ponia Gibson.

Kreipinys į ją pavarde rodė, kad jis suirzęs. Tačiau ji nutarė nepasiduoti.

– Aš užviriau visą šią košę, šį rytą apsilankydama pas jus. Jei Valentinas daugiau niekuomet nebeapsireikš ir jei praėjusios nakties skambutis pasirodys tik akių dūmimas, aš nuoširdžiai atsiprašysiu jūsų, Ostino policijos departamento ir ypač šios šeimos. Vis dėlto jei tai ne akių dūmimas, aš, kaip ir jie, esu tiesiogiai susijusi su šia nemalonia istorija ir turiu teisę pasikalbėti su jais.

Detektyvas pažvelgė į Diną, tarytum klausdamas patarimo, kaip pasielgti su šia moterimi, užėmusia tokią nelanksčią poziciją. Dinas pasakė:

– Tai jūsų vizitas, Kurti. Bet ji moka kalbėtis su žmonėmis. Toks jos kasdienis darbas.

Šie patyrusio derybininko žodžiai nuskambėjo kaip komplimentas. Kurtis svarstė vos akimirką, paskui nenoromis sumurmėjo:

– Gerai, tik nesuprantu, kam jums reikia įsitraukti dar labiau, nei esate.

– Ne pati įsitraukiau. Valentinas mane įtraukė.

Ji su Dinu nusekė jam įkandin durų link. Tyliai, kad negirdėtų Kurtis, šnipštelėjo Dinui:

– Dėkui, kad mane užtarei.

– Kol kas man nedėkok, – jis kinktelėjo galva į plačias fasadines duris, kurios atsidarė vos tik jie pradėjo lipti prieangio laipteliais. – Atrodo, jis mūsų laukė lipte prilipęs prie durų.

Teisėjas Berdas Kempas buvo aukštas, įspūdingo stoto ir gražus vyriškis, išskyrus jo rūstų žvilgsnį, nukreiptą į Kurtį, kurį jis akivaizdžiai pažinojo asmeniškai.

– Aš stengiuosi visa tai laikyti šešėlyje, Kurti, o ką daro Ostino policijos departamentas? Atsiunčia delegaciją į mano namus. Kas, po velnių, su jumis darosi? Kas jie tokie?

Kurtis garbingai išsaugojo šaltakraujišką laikyseną, nors ir taip raudonas jo veidas bei kaklas dar labiau patamsėjo.

– Teisėjau Kempai, tai daktaras Dinas Melojus. Jis yra departamento psichologas.

– Psichologas? – teisėjas niekinamai pažvelgė į jį.

Dinas nė nemėgino tiesti teisėjui rankos, žinodamas, kad ji liks kyboti ore.

– O čia Peris Gibson, – pasakė Kurtis, mostelėdamas ranka jos link.

Jei jos vardas teisėjui ką nors ir reiškė, jis to neparodė. Mestelėjęs į ją paviršutinišką žvilgsnį, jis vėl įbedė akis į Kurtį.

– Ar tai jūs paleidote tuos melagingus gandus, kad mano duktė yra dingusi?

– Ne, teisėjau, ne aš juos paleidau. Juos paleidote jūs. Kai paskambinote vienam iš policininkų, kurį jums pavyko papirkti, ir nurodėte jam imtis jos paieškų.

Kempui ant kaktos iššoko pulsuojanti vena.

– Aš pasakiau šefui, kad noriu sužinoti, kas atsakingas už šios informacijos nutekinimą ir įvykio išpūtimą. O jis pas mane atsiunčia jus, psichiatrą ir... – jis dirstelėjo į Peris. – Dar kažką. Kokių velnių jūs čia atsibeldėte?

– Berdai, dėl Dievo meilės, – namo gilumoje pasirodė moteris, kuri nužvelgė jį griežtu žvilgsniu. – Ar mes negalime visa tai aptarti viduje, kur mažesnė tikimybė, kad kas nors gali nugirsti mūsų pokalbį? – ji greitosiomis vos ne priešišku žvilgsniu apžvelgė visus atvykėlius ir sausai tarstelėjo: – Gal užeikite į vidų?

Ir vėl Peris su Dinu nusekė paskui Kurtį. Jie buvo pakviesti į prabangiai apstatytą svetainę, galinčią lygintis su Versalio rūmų salonu. Dekoratorius akivaizdžiai jautėsi nevaržomas biudžeto, sodrindamas kambario interjerą damastais, paauksinimais, karoliukų ornamentais ir spurgais.

Teisėjas nužygiavo prie likerio buteliais nukrauto staliuko, įsipylė sau į taurę iš krištolinio grafino ir žaibiškai ją užsivertė, tarytum tai būtų viskis. Ponia Kemp prisėdo ant įmantraus dizaino sofos porankio, tarytum demonstruodama, kad neketina ilgai čionai užsibūti.

Kurtis liko stovėti. Šiame prabanga alsuojančiame kambaryje jis atrodė kaip svetimkūnis, lyg koks hidrantas.

– Ponia Kemp, ar jums pavyko susisiekti su Džeine?

Prieš atsakydama ji dirstelėjo į savo vyrą.

– Ne. Bet kai ji grįš į namus, sulauks rimtų nemalonumų.

Peris nesusilaikė nepagalvojusi, kad dabar mergina galbūt turi daug rimtesnių nemalonumų nei tie, kurie grėstų grįžus į namus.

– Ji juk paauglė, dėl Dievo meilės, – teisėjas tebestovėjo, žvelgdamas į juos taip, tarytum rengtųsi jiems skirti dvidešimties metų sunkiųjų darbų bausmę. – Paaugliai visą laiką krečia vienokius ar kitokius pokštus. Tačiau kai ką nors iškrečia *mano* duktė, tai bematant atsiduria visų dėmesio centre.

– Argi jūs nesuprantate, kad negatyvių dalykų viešinimas dar labiau komplikuoja situaciją? – įsiterpė ponia Kemp.

„Komplikuoja kam?“ – pagalvojo Peris, pasipiktinusi, kad pagrindinis ponios Kemp rūpestis yra viešumas. Argi jai nereikėtų labiau rūpintis, kaip surasti mergaitę, užuot galvojus, kas bus ar nebus apie tai pasakyta?

Kurtis stengėsi elgtis diplomatiškai.

– Teisėjau, aš nežinau, kas iš Ostino policijos departamento pranešė apie tai reporteriui. To mes tikriausiai ir nesužinosime. Kaltininkas tikrai nežengs žingsnio į priekį ir neprisipažins, o reporteris taip pat bus linkęs pridengti savo informacijos šaltinį. Aš siūlau liautis tai aptarinėjus ir...

– Lengva jums pasakyti.

– Ne taip jau lengva, – Dinas prašneko pirmą kartą, ir jo balsas buvo toks įsakmus, kad visų akys nukrypo į jį. – Aš labai norėčiau, kad mes visi trys, nusiėmę kepures, po kurio laiko ateitume pas jus prašyti atleidimo už klaidingą padėties įvertinimą, palaidą liežuvį ir sukeltą nereikalingą triukšmą. Deja, mes čia atėjome todėl, kad jūsų dukrai galbūt iškilo grėsmingas pavojus.

Ponia Kemp patraukė ranką nuo sofos ir perkėlė ją ant pagalvėlės.

Teisėjas staigiai apsisuko ant kulno ir pažvelgė į juos.

– Ką jūs norite tuo pasakyti? Iš kur jūs žinote?

– Galbūt turėčiau jums paaiškinti, kodėl aš esu čia, – tyliai pasakė Peris.

Teisėjo akys susiaurėjo.

– Koks ten jūsų vardas? Ar tai jūs esate ta darbo laiko priežiūros pareigūnė, kuri terorizavo mus praėjusiais metais?

– Ne, – ji dar kartą prisistatė. – Aš vedu radijo laidą. Ji transliuojama kiekvienos darbo dienos naktį nuo dešimtos iki dviejų.

– Radijo?

– O! – sušuko ponia Kemp. – Peris Gibson. Be abejo. Džeinė jūsų klausosi.

Peris reikšmingai susižvalgė su Dinu ir Kurčiu, tada vėl atsigręžė į teisėją, kuris akivaizdžiai nieko nežinojo apie jos radijo laidą.

– Man dažnai skambina klausytojai ir kartais jų skambučius aš transliuoju į eterį.

– Pokalbių radijas? Gauja kairiųjų radikalų, pliurpiančių tarpusavyje apie šį, tą bei aną.

Šitas turbūt pats nemaloniausias individas, kokį jai yra tekę sutikti, pagalvojo Peris.

– Ne, – atsakė ji monotonišku balsu. – Mano laida nėra pokalbių, – ji ėmė pasakoti apie savo laidą, bet netrukus jis ją nutraukė.

– Supratau. Na, ir kas iš to?

– Kartais man paskambina klausytojai, norintys pasidalyti savo asmeninėmis problemomis.

– Su visiškai nepažįstamu žmogumi?

– Savo klausytojams aš nesu visiškai nepažįstamas žmogus.

Teisėjas kilstelėjo žilstelėjusį antakį. Jis akivaizdžiai buvo nepripratęs, kad žmonės jam prieštarautų ar jį taisytų. Bet Peris visiškai nesibaimino šio žmogaus, apie kurį jau buvo spėjusi susidaryti labai prastą nuomonę.

Demonstruodamas akivaizdų storžieviškumą, jis nusisuko nuo jos ir kreipėsi į Kurtį.

– Aš kol kas taip ir nesuprantu, ką bendra su visu tuo turi radijo laidos vedėja.

– Aš manau, tai padės jums viską suprasti, – detektyvas ant kavos stalelio pastatė nešiojamąjį kasečių grotuvą. – Ar galiu paleisti?

– Kas čia?

– Sėskis, Berdai, – piktokai rėžė žmona. Peris išvydo jos akyse šmėstelint baimės šešėlį. Pagaliau padėties rimtumas pasiekė jos sąmonę. – Kas čia įrašyta? – paklausė ji Kurčio.

– Mes norime, kad jūs pasiklausytumėte ir atpažintumėte savo dukters balsą.

Teisėjas pažvelgė į Peris.

– Ji jums skambino? Kodėl?

Drauge su abiem vyriškiais ji ignoravo teisėjo klausimą ir paleido įrašą.

– Na, suprantate, prieš keletą savaičių aš sutikau vaikiną.

Peris pastebėjo, kad Dinas atidžiai stebi ponią Kemp. Ši reagavo akimirksniu, įdomu, ar todėl, kad atpažino dukters balsą, ar kad ją emociškai paveikė jaunos moters trumpalaikis, bet karštas romanas?

Kai įrašas pasibaigė, Dinas pasilenkė į ponios Kemp pusę.

– Ar tai Džeinės balsas?

– Lyg ir jos. Bet ji retai su mumis kalba taip temperamentingai, todėl sunku tiksliai pasakyti.

– Teisėjau? – paklausė Kurtis.

– Aš irgi negaliu atsakyti visiškai vienareikšmiškai. Bet koks, velniai griebtų, skirtumas, jei tai ir ji? Mes ir patys žinome, kad ji turi vaikinų. Ji juos keičia taip greitai, kad nespėjame visų ir įsidėmėti. Ji populiari mergina. Ką tai turi bendra su kuo nors?

– Mes norėtume tikėtis, kad nieko, – atsakė Kurtis. – Deja, šis pokalbis gali būti susijęs su kitu Peris adresuotu klausytojo skambučiu, – kalbėdamas jis išėmė kasetę ir pakeitė ją kita. Prieš paleisdamas ją, jis kreipėsi į teisėjo žmoną: – Ponia Kemp, norėčiau iš anksto jus perspėti. Kai kurie skambinusiojo išsireiškimai gana šiurkštūs.

Visi tylėdami išklausė įrašo. Kai Valentinas linkėjo Peris malonios nakties, teisėjas jau stovėjo prie lango atsukęs visiems nugarą ir žvelgė į lauką. Ponia Kemp nykščiu trynė sau lūpas.

Teisėjas iš lėto atsigręžė ir pažvelgė į Peris.

– Kada jūs sulaukėte šio skambučio?

– Praėjusią naktį, prieš pat programos pabaigą. Ir iškart nedelsdama paskambinau į policiją.

Dabar estafetę perėmė Kurtis ir supažindino juos su naujausia informacija.

– Džeinė yra vienintelis žinomas šiuo metu dingęs asmuo. Jei prieš kelias dienas Peris skambino ji, šie du pokalbiai gali būti susiję.

– Jei teismo salėje išgirsčiau tokius netvirtus įrodymus, aš juos paprasčiausiai ignoruočiau.

– Galbūt jūs juos ir ignoruotumėte, teisėjau, bet aš neignoruosiu, – pareiškė Kurtis. – Kai susidūrėte su reporteriu, jūs, jei teisingai suprantu, atšaukėte neoficialią savo dukters paiešką. Ką gi, pone, informuoju jus, kad šiuo metu, kai mes kalbamės, policijos patruliai intensyvina savo paieškas ir žvalgybos padalinio darbuotojai tikrina kiekvieną prieinamą informacijos šaltinį.

Teisėjas, atrodė, tuoj tuoj subliūkš.

– Kieno nurodymu?

– Mano, – pasakė Dinas. – Aš teikiau rekomendaciją ir seržantas Kurtis veikė pagal ją.

Ponia Kemp atsigręžė į jį.

– Atleiskite, mes nebuvome supažindinti. Aš nežinau, su kuo...

Jis dar kartą prisistatė ir paaiškino, kokiomis aplinkybėmis buvo įtrauktas į šią situaciją.

– Labai galimas daiktas, kad visa tai pasirodys tik akių dūmimas, ponia Kemp. Bet kol paaiškės, kad taip ir yra, mes privalome rimtai priimti šio pašnekovo žodžius.

Ji staiga pašoko ant kojų.

– Ar kas nors norėtų kavos? – ir niekam nespėjus atsakyti, išbėgo iš kambario.

– Ar buvo būtina užvirti visą šią košę? – paklausė teisėjas Diną, prieš tai pusbalsiu išbeldęs keiksmų virtinę.

Dinas vos ne vos valdėsi. Peris tai matė iš jo laikysenos ir kietai sukąstų žandikaulių, kai jis atsistojo ir pažvelgė į teisėją.

– Aš labai nuoširdžiai tikiuosi, kad jūs turėsite progos man pateikti formalų ieškinį. Tikiuosi, kad Džeinė įplauks čionai valso žingsneliu ir privers mane pasijusti beviltišku kvailiu. Tuomet jūs turėsite progos taip mane ir išvadinti, o gal netgi priversti išeiti iš darbo. Bet šiuo metu jūsų storžieviškumas yra neatleistinas, o jūsų užsispyrimas – kvailas. Mums duotas septyniasdešimt dviejų valandų terminas, kurio dvidešimt minučių jūs jau bukagalviškai iššvaistėte. Siūlau visiems pamiršti ambicijas ir sutelkti dėmesį į jūsų dukters paieškas.

Teisėjas ir Dinas kurį laiką žvelgė vienas į kitą. Nė vienas neketino nusileisti šioje tylioje valios dvikovoje. Galiausiai Kurtis atsikrenkštė ir prabilo:

– Hm, kada jūs paskutinį kartą matėte Džeinę, teisėjau?

Teisėjui akivaizdžiai palengvėjo radus priežastį nutraukti akių karą su Dinu.

– Vakar, – žvaliai atsakė jis. – Bent jau tuomet ją matė Mariana. Apie pietus. Praėjusį vakarą mes grįžome namo vėlai. Aš pagalvojau, kad ji savo kambaryje. Kad naktį jos nebuvo namie, supratau tik šį rytą, kai paaiškėjo, kad jos lovos antklodė nesujaukta, – jis atsisėdo ir užmetė koją ant kojos, bet buvo matyti, kad jam vis sunkiau sekasi išlikti lengvabūdiškam. – Aš tikras, kad dabar ji kur nors linksminasi su draugais.

– Aš turiu maždaug Džeinės amžiaus sūnų, – pasakė jam Dinas. – Šis laikotarpis – tikras išbandymas. Kartais man atrodo, kad mes abu nekenčiame vienas kito. Atmesdamas santykiams su paaugle dukra būdingus pakilimus ir nuosmukius, ar galėtumėte pasakyti, kad iš esmės jūsų santykiai su Džeine yra geri?

Buvo matyti, kad teisėjui norisi atšauti, jog jo santykiai su dukra yra ne Dino reikalas. Vis dėlto jis susivaldė ir sausai atsakė:

– Kartais mūsų santykiai būna sudėtingi.

– Ji nepaiso reikalavimo pasilikti namuose? Piktnaudžiauja alkoholiu? Susideda su vaikėzais, su kuriais jūs nenorėtu-

mėte, kad ji prasidėtų? Manau, suprantate, kad kalbu iš savo patirties.

Atskleisdamas teisėjui jųdviejų patirties bendrą vardiklį, jis pamažu griovė šio žmogaus atsiribojimo sieną, ir Kurtis atrodė patenkintas, kad pokalbis vyksta būtent taip.

– Viskas, ką paminėjote, – pripažino teisėjas ir atsigręžė į Peris.

– Seržantas Kurtis sakė, kad tas degeneratas jums skambino ir anksčiau.

– Žmogus tokiu vardu – taip.

– Ar jūs ką nors apie jį žinote?

– Ne.

– Jūs neturite jokios informacijos, kas jis galėtų būti?

– Deja, ne.

– Ar jūs sąmoningai stengiatės palaikyti tokį jūsų klausytojų geidulingumą?

Potekstėje slypintis klausimas ją pribloškė. Kol ji formulavo atsakymą, įsiterpė Dinas:

– Peris negali būti atsakinga už savo klausytojų veiksmus.

– Dėkui, Dinai, bet aš galiu atsakyti ir pati, – ji ryžtingai pasitiko į ją įsmeigtą priekabų teisėjo žvilgsnį. – Man nerūpi, ką jūs galvojate apie mane ar apie mano laidą, teisėjau Kempai. Man nereikalinga jūsų nuomonė. Aš esu čia tik todėl, kad pirmoji išgirdau Valentino pareiškimą ir drauge su Dinu – daktaru Melojumi – esu susirūpinusi dėl galimo pavojaus. Aš gerbiu jo nuomonę ir kaip psichologo, ir kaip kriminalisto. Seržantas Kurtis taip pat neeilinių gabumų detektyvas. Jūs pasielgtumėte labai išmintingai, jei rimtai apmąstytumėte tai, ką jie jums sako. Kalbant apie mano nuomonę, ji yra pagrįsta daugiamete bendravimo su žmonėmis patirtimi. Man teko kalbėtis su žmonėmis, atsidūrusiais pačiose įvairiausiose psichologinėse situacijose. Jie kalbasi su manimi kvatodami ir verkdami. Jie dalijasi savo džiaugsmu, liūdesiu, sielvartu, širdperša, pakylėta nuotaika. Kartais jie

man meluoja. Paprastai aš pastebiu melą, pastebiu, kai jie vaidina kokias nors emocijas, norėdami padaryti man įspūdį. Kartais jie taip elgiasi tikėdamiesi, jog tai padidins jų šansus pakliūti į eterį.

Ji parodė pirštu į grotuvą.

– Šis žmogus nė nesistengė pakliūti į eterį. Jis skambino visiškai ne dėl tos priežasties. Jo pranešimas buvo skirtas tik man ir aš tikrai nepajutau, kad jis meluoja ar ką nors išsigalvoja. Nemanau, kad tai bepročio skambutis. Manau, kad jis padarė ar ketina padaryti tai, ką pasakė. Galite mane užgaulioti, jei nuo to jums geriau, bet kad ir ką jūs sakytumėte, aš ketinu daryti viską, kas nuo manęs priklauso, kad padėčiau policijai sugrąžinti jums jūsų dukterį.

Įtemptą tylą, įsivyravusią po Peris pasisakymo, nutraukė pasirodžiusi Mariana Kemp. Atrodė, kad savo pasirodymui ji specialiai parinko šią akimirką.

– Nusprendžiau atnešti ne kavos, bet šaltos arbatos.

Į kambarį ją atlydėjo uniformuota kambarinė, nešina sidabriniu padėklu. Ant jo stovėjo aukštos stiklinės, papuoštos citrinos skiltelėmis ir šviežiomis mėtomis. Po kiekviena taure buvo padėta išsiuvinėta lininė servetėlė. Šalia sidabrinio dubens su cukraus kubeliais gulėjo dailios aukštos prabos sidabro žnyplės.

Kai gėrimai buvo patiekti ir kambarinė pasišalino, Kurtis nevikriai paėmė savo taurę ir pastatė ją ant kavos stalelio.

– Yra dar vienas dalykas, ką jums reikėtų žinoti, – pasakė jis Kempams. – Ar jūsų duktė turi kompiuterį?

– Ji visą laiką į jį įnikusi, – atsakė Mariana.

Teisėjas ir Mariana Kempai akmeniniais veidais klausėsi, ką Kurtis pasakoja jiems apie sekso klubą. Kai jis baigė, teisėjas pareiškė norįs sužinoti, kodėl jo žmona buvo verčiama išklausyti tokios bjaurasties.

– Todėl, kad mums reikia Džeinės kompiuterio.

Teisėjas pratrūko įnirtingais protestais. Jiedu su Kurčiu pasinėrė į audringą ginčą dėl tyrimų procedūros, teisės į privatumą ir priežasties pagrįstumo.

Galiausiai į ginčą įsivėlė ir Dinas.

– Argi merginos saugumas nėra svarbesnis už teisės aktų nuostatas? – jo garsiai ištarta frazė juos nutildė ir dabar jis stengėsi išnaudoti įgytą pranašumą. – Mums reikalinga viso Džeinės kompiuterio kietojo disko turinio kopija.

– Aš šito neleisiu, – pasakė teisėjas. – Jei iš tiesų egzistuoja kažkoks sekso klubas, mano duktė su juo neturi nieko bendra.

– Siūlytis seksualiniams ryšiams su nepažįstamais žmonėmis? – prunkštelėjo Mariana Kemp. – Šlykštu.

– Ir, žiūrint iš tėvų pozicijos, pasibaisėtina, – pasakė jai Dinas. – Bet man atrodo, kad verčiau žinoti nei nežinoti, ar ne?

„Tikriausiai ne“, – pagalvojo jis, kai nei teisėjas, nei jo žmona nieko neatsakė.

– Mes nenorime kištis nei į Džeinės, nei į jūsų privačius reikalus. Bet jos kompiuteryje galime aptikti užuominų apie tai, kur ji šiuo metu galėtų būti.

– Kokių užuominų? – paklausė teisėjas.

– Informacijos apie jums nežinomus jos draugus ir pažįstamus. Žmones, su kuriais ji keičiasi elektroninėmis žinutėmis.

– Jei jame rastumėte kokių nors įkalčių, jų nebūtų galima pateikti teisme, nes jie būtų gauti nelegaliai.

– Vadinas, jums nėra ko baimintis.

Teisėjas pats sau paspendė spąstus ir tai suprato.

Dinas tęsė:

– Jei Džeinė savo kompiuteryje turi elektroninio pašto adresų knygutę, o aš esu įsitikinęs, kad taip ir yra, mes galėtume kiekvienam jos adresatui išsiųsti žinutę, kurioje paaiškintume apie situaciją ir pasiteirautume, ar jie pastaruoju

metu yra ją matę, o jei taip, primygtinai paprašytume susisiekti su jumis.

– Tai beveik tas pat, kas paskelbti visam pasauliui, kad jos motina ir aš negalime suvaldyti savo dukters.

Dinas nejautė jokios simpatijos šiems žmonėms, tačiau neįstengė pasakyti to, kas buvo taip akivaizdu: jei Kempai būtų griežčiau kontroliavę savo dukterį, jie dabar čia nesėdėtų.

– Jos draugai atpažins jos elektroninio pašto adresą ir atidarys laišką, – pasakė jis. – Mes nurodysime, kad rašote jūs, o ne policija, ir pažadėsime, kad kiekvienas, pateiksiantis kokios nors informacijos, galės išlikti nežinomas.

– Ponia Kemp, – švelniai pasakė Peris, – elektroninės žinutės duos daugiau naudos nei policininkai, šniukštinėjantys po Džeinės susitikimo vietas. Beje, jauni žmonės bemat įsitempia pamatę besiartinančius policininkus, netgi jei jie nedaro absoliučiai nieko bloga. Džeinės draugai nebus linkę pateikti policijai kokių nors detalių apie ją. O tai, kad jie atsakys į jūsų elektroninį laišką, labiau tikėtina.

Tai buvo įtikinamas argumentas, kurį dar labiau sustiprino malonus Peris veidas. Ponia Kemp iš pradžių pažvelgė į savo vyrą, paskui vėl atsigręžė į Peris.

– Aš jus nuvesiu į jos kambarį.

Kvietimas, atrodo, buvo skirtas tik Peris, kuri drauge su ponia Kemp atsistojo ir nusekė paskui ją pro duris.

Netaręs nė žodžio, teisėjas pasisuko ant kulno ir išžygiavo į šalimais esantį kambarį. Pagal tai, ką Dinas suspėjo pamatyti pro durų plyšį prieš teisėjui jas užtrenkiant sau už nugaros, galėjai spręsti, kad ten buvo biblioteka arba studija.

Kurtis atsistodamas lengvai pliaukštelėjo sau per šlaunis.

– Puikiai mes juos suvystėme, ar ne?

Dinas nusišypsojo iš ironiškos pastabos, nors jam šypsotis nė trupučio nesinorėjo.

– Spėju, kad jo šviesybė stengiasi atsiriboti nuo viso šio purvino reikalo.

– Aš galiu garantuoti, kad jis dabar kalbasi telefonu su šefu ir maišo su žemėmis naująjį departamento psichiatrą.

– Man nesvarbu. Viską, ką pasakiau, pasakiau labai sąmoningai ir, jei reikėtų, pakartočiau dar kartą.

– Na, kartais man tenka išsakyti nuomonę jo teisme, todėl turiu laikytis diplomatijos. Nujaučiu, kad kai kitą kartą man teks sėdėti tarėjo krėsle, mano parodymai bus ignoruojami, – jis perbraukė pirštais savo išretėjusius plaukus. – Einu į lauką kai kam paskambinti, išsiaiškinsiu, gal yra kokių naujienų, leisiančių mums visiems šią naktį ramiau miegoti.

Dinas jį palydėjo iki erdvios laiptinės.

– Aš čia palauksiu Peris.

– Aš irgi pamaniau, kad jūs šito norėtumėte.

Jis nerado tinkamos replikos į paskutinį detektyvo dūrį, tad pasidavė ir, susikišęs rankas į kelnių kišenes, apsidairė po taisyklingos formos holą. Grindys buvo sudėliotos iš marmuro plytelių. Virš galvos kybojo prabangus krištolinis sietynas, atsispindintis poliruotame dviejų abiejose plataus holo pusėse prikaltų medinių gembių paviršiuje.

Virš vieno iš stalelių puikavosi aliejumi nutapytas Marianos Kemp portretas. Priešingą sieną virš tokio paties stalelio puošė to paties dailininko darbas – septynerių metų mergaitės portretas. Ji buvo basa ir dėvėjo baltos permatomos medžiagos vasarinę suknelę. Dailininko teptukas užfiksavo netgi saulės spindulius, besiskverbiančius pro šviesias mergaitės garbanas. Ji atrodė tikrų tikriausias, nekaltų nekalčiausias angelas.

Dino švarko vidinėje kišenėje suvibravo mobilusis telefonas. Pažvelgęs į ekranėlį, jis atpažino Lizos telefono numerį. Tačiau neatsiliepė, nusprendęs, kad dabar nėra tinkamas laikas kalbėtis. Ji jam skambino jau trečią sykį. Tuomet taip pat nebuvo tinkamas laikas kalbėtis.

Išgirdęs duslius žingsnius ant storo laiptų kilimo, jis pažvelgė į viršų ir išvydo besileidžiančias Peris ir Marianą

Kemp. Peris jam nežymiai linktelėjo. Rankoje ji nešėsi diską, kurį, vos tik prisiartinusi, iškart atidavė jam. Jis įsikišo diską į kišenę.

– Dėkui, ponia Kemp.

Nors ponia Kemp ir sutiko bendradarbiauti, šilti jausmai atvykėliams joje neprabudo.

– Aš palydėsiu jus į lauką, – pasakė ji.

Ji atidarė pagrindines duris ir, įvažiavimo akligatvyje pamačiusi šalia Kurčio stovinčią jauną merginą, sušuko:

– Melisa! Aš maniau, kad tu Europoje.

Išgirdusi savo vardą, mergina atsigręžė į juos. Ji buvo aukšta, išstypusi ir tikriausiai ganėtinai patraukli nuvalius storą sluoksnį makiažo. Dabar ji atrodė kaip į karo žygį išsirengęs indėnų karys.

– Sveiki, ponia. Aš ką tik sugrįžau.

– Ji Džeinės draugė? – paklausė Dinas Marianos Kemp.

– Ji jos geriausia draugė. Tai Melisa Hečer.

Už Peris automobilio stovėjo akį veriantis naujausio modelio BMW kabrioletas, bet pagal aprangą tikrai nebuvo galima pasakyti, kad mergina iš turtingos šeimos. Ji mūvėjo iš nukirptų džinsų padarytus šortus su išilgai šlaunų nusidriekusiais išsipešiojusiais draiskalais. Viršutinė dalis taip pat buvo nukirpta, tad šortus ant strėnų laikė tik išsipešiojęs medžiagos pakraštys. Po perdurta bamba kybojo du identiški safyrai. Jos berankovių marškinėlių kaklo ir rankų iškirptės buvo didžiulės, kad niekam nekiltų jokių abejonių, jog po marškinėliais daugiau nieko nėra.

Jos kelius siekiančios dryžuotos kojinės atrodė nesezoniškai šiltos, o juodi batai, surišti ant kulkšnių, būtų labiau tikę medkirčiui arba kovinės užduoties vykdyti išsirengusiam kareiviui. Nesiderindama prie šios aprangos, jai per petį kybojo „Gucci“ rankinė.

– Ar sugrįžusi tu kalbėjaisi su Džeine? – paklausė Mariana Kemp.

– Ne, – atsakė ji, pastebimai suerzinta klausimo. – Šitas vaikinas man irgi uždavinėja visus tuos kvailus klausimus. Kas čia vyksta?

– Džeinė praėjusią naktį negrįžo namo.

– Na, tai kas? Turbūt smigo kieno nors namuose. Pati žinote, – ji gūžtelėjo pečiais ir jos berankoviai marškinėliai nuslydo nuo vieno peties. Ji pasiuntė Dinui neabejotinai flirtuojantį žvilgsnį.

– Gal galėtumėte pasakyti keletą vardų? – paklausė Kurtis.

Ji vėl atsigręžė į Kurtį ir nužvelgė jį nuo galvos iki kojų.

– Vardų?

– Taip, draugų, pas kuriuos lankosi Džeinė.

– Ar tau smegenėlės perkaito?

Detektyvas atsisegė savo sportinę palaidinę ir parodė prie diržo prisegtą policininko tapatybės kortelę.

– O, šūdas. Ką ji padarė?

– Nieko tokio, ką mes žinotume.

– Ji gali būti pavojuje, Melisa, – Peris nulipo laiptais žemyn ir prisidėjo prie jų.

Merginą po jos žodžių apėmė smalsumas.

– Pavojuje? Kokiame pavojuje? Tu irgi policininkė?

– Ne, aš dirbu radijo stotyje. Aš esu Peris Gibson.

Melisos Hečer lūpos buvo nudažytos tokia tamsiai raudona spalva, kad atrodė beveik juodos. Ji plačiai išsižiojo iš nuostabos.

– Eik velniop! Tu knisi man protą, ką?

– Ne.

– O Dieve, – jos susižavėjimas buvo turbūt pati nuoširdžiausia reakcija, kurią ši mergina buvo parodžiusi per daugelį mėnesių. – Fantastika! Aš klausausi tavo laidos, kai nesiklausau kompaktų. Kartais, supranti, tiesiog nėra nuotaikos klausytis kompaktų. Tada ir įsijungiu tavo programą. Kartais muzika, kurią tu groji, užknisa, bet tu pati esi tikrai kieta, mergyte.

– Ačiū.

– Ir man patinka tavo plaukai. Ar čia, kur šviesiau, padažyta?

– Melisa, gal tu žinai, ar Džeinė yra man skambinusi, kai aš buvau eteryje?

– O, taip. Porą kartų. Tačiau jau senokai. Mes skambinome tau iš Džeinės mobiliuko ir kalbėjomės su tavimi, bet nesisakėm tau savo vardų ir tu mūsų skambučio netransliavai į eterį. Ir teisingai padarei, nes mes buvome apsinešusios ir tu tikriausiai tai jautei.

Peris jai nusišypsojo.

– Gal kitą kartą jums pasiseks.

– Ar Džeinė neskambino Peris pastaruoju metu? – paklausė Dinas. Tamsios akys, apvedžiotos dar tamsesniais dažais, nuslydo prie jo. Peris jį pristatė kaip daktarą Melojų. Jis ištiesė jai savo ranką.

Ji sutriko dėl šio mandagaus gesto, bet ištiestą ranką paspaudė.

– Kieno tu daktaras?

– Psichiatrijos.

– Psichiatrijos? Jėzau, ką Džeinė padarė? Padaugino narkotikų, ar ką?

– Mes nežinome. Iš jos nėra jokių žinių jau daugiau kaip dvidešimt keturias valandas. Jos tėvai jaudinasi dėl jos, mes – taip pat.

– Mes? Ar jūs, irgi mentas?

– Taip. Aš dirbu policijos departamente.

– Hmm, – Melisa paskubomis apžvelgė visus įtariu žvilgsniu ir Dinas pajuto jos atsargų atsitraukimą. Taigi jie ją prarado kaip informacijos šaltinį. Nepaisant to, kad ji Peris Gibson gerbėja, už viską svarbiau ištikimybė draugei. Nuo šiol ji tikrai neteiks jokios informacijos apie Džeinę. – Kaip sakiau, aš visai nieko nežinau, kur yra Džeinė ar kam ji skambino, nes ką tik grįžau iš Prancūzijos. Aš jau kokias trisdešimt va-

landų nemiegojau, tad dabar važiuoju namo ir smingu. Kai Džeinė pasirodys, pasakykite jai, kad aš sugrįžau, gerai, ponia Kemp?

Ji apsisuko ir nužirgliojo link savo automobilio, o jos „Gucci“ rankinė plačiu lanku švystelėjo ore. Tačiau jo nepriėjusi, staiga atsigręžė ir pliaukštelėjo sau per kaktą begale mirguliuojančių apyrankių apkarstyta ir daugybe žiedų apmaustyta plaštaka.

– Velniai griebtų, aš tik dabar susigaudžiau! – ji dūrė pirštu į Diną. – Nieko stebėtina, kad tu toks gražutis. Tu juk Geivino tėtis.

Vienuoliktas skyrius

– Nagi atsibusk, miegale.

Džeinė atmerkė akis. Jis buvo pasilenkęs virš jos. Jis žvelgė jai į akis visiškai iš arti, o gūsiai iš jo šnervių dvelkčiojo jai į veidą. Jis pabučiavo jai į kaktą. Ji gailiai sudejavo.

– Ar pasiilgai manęs?

Kai ji linktelėjo, jis nusikvatojo. Jis nepatikėjo, o ir kvaila būtų buvę patikėti. Nes vos tik pasitaikytų bent menkiausia galimybė, jį ta kalės išpera tikrai užmuštų.

Ji stengėsi, kad jos įniršis neatsispindėtų akyse, nes priėjo prie išvados, kad teisingiausias sprendimas šioje situacijoje yra apsimesti nuolankia. Šis psichas nori žaisti su ja kaip katė su pele, nori, kad ji jo maldautų, nori jaustis jos viešpačiu.

Taigi puiku. Ji bus jo mažas atgailaujantis žaisliukas – tol, kol jis atsuks jai nugarą, o tuomet ji, nutvėrusi kas paklius po ranka, suknežins jam makaulę.

– Kas tai? – jis pastebėjo didelę dėmę ant antklodės ir nepatenkintas caktelėjo liežuviu.

Ji buvo apsišlapinusi. Ko kito jis tikėjosi? Jis ją paliko dievai žino kuriam laikui. Ji laikė pūslės turinį kiek tik galėjo, bet galiausiai nebeliko nieko kita kaip tik prišlapinti į lovą.

– Tau teks pakeisti patalynę, – pasakė jis.

„Gerai, aš pakeisiu patalynę. Tik atrišk mane ir duok man naują paklodę, ir aš ja bematant tave pasmaugsiu."

Jis nubraukė į šalį jos susivėlusių plaukų sruogą.

– Tu trenki myžalais ir prakaitu, Džeine. Turbūt labai intensyviai mankštinaisi? Įdomu, ką tu darei? – jo žvilgsnis paklaidžiojo aplinkui, kol sustojo ties siena lovos galvūgalyje. – Hmm. Siena apibrūžinta. Tu judinai lovą, kad galvūgalio lenta daužytųsi į sieną, ar ne?

Velniai griebtų! Jis suprato, ką ji darė. Taip, ji tikėjosi išvesti iš kantrybės kaimyną, tikėjosi, kad šis, negalėdamas ilgiau kęsti monotoniško beldimo į sieną, prieis prie durų ir pareikalaus liautis. Kai ji nepaisys jo reikalavimo, jis galės pasiskųsti viešbučio savininkui, o šis galiausiai nustatys garso šaltinį.

Ji būtų išvaduota ir viską papasakotų tėvui, o jis jau pasistengtų, kad šitas šūdžius daugiau niekuomet nebeišvystų dienos šviesos. Jis būtų užrakintas kameroje kalėjimo rūsyje, suteikiant lankymo teisę visiems didžiausiems kalėjimo pederastams.

Jos svajonė išsigelbėti tokiu būdu žlugo, kai jis atitraukė lovą per keletą pėdų nuo sienos.

– Mes negalime šito sau leisti, Džeine, – jis pasilenkė ir dar kartą pabučiavo ją į kaktą. – Atleisk, kad sugadinau tavo gudrų planelį, brangioji.

Ji pažvelgė į jį su neviltim, kuri nebuvo vien tik apsimestinė, ir maldaujamai sudejavo.

– Ar tau reikia į tualetą?

Ji linktelėjo galvą.

– Gerai. Bet pažadėk, kad nemėginsi pasprukti. Mėgindama sprukti tik susižalotum, o aš nenoriu tavęs skriausti.

– Pažadu, – sumykė ji po ta baisia juosta.

Visų pirma jis atrišo jai kojas. Ji buvo nusprendusi, kad tą akimirką, kai tik bus atrišta, puls spardytis ir kovoti su juo, bet suprato, kad jos galūnės tarytum guminės. Kojos apskritai nenorėjo klausyti, o kai pavyko jas išjudinti, krutėjo be galo vangiai.

Jis atrišo jai rankas, tada pakėlė ir nunešė į vonios kambarį. Pastatęs šalia klozeto, atvožė dangtį ir švelniai ją pasodino.

Ji ištiesė ranką prie juostos, kuria buvo užklijuota burna.

– Tu gali ją nuimti, – švelniai pasakė jis. – Bet jei pradėsi šaukti, pasigailėsi.

Ji neabejojo jo žodžiais. Lupant juostą skaudėjo, bet tai padariusi, ji kelis kartus godžiai įtraukė oro.

– Prašau, duok man vandens, – paprašė užkimusiu balsu.

– Pirmiausia užbaik reikalus čia.

Jis nerodė jokio noro išeiti. Jai į akis plūstelėjo gėdos ašaros.

– Išeik ir uždaryk duris.

Jis suraukė antakius ir irzliai pažvelgė į ją.

– Na, ką tu. Tas staiga atsiradęs drovumas absurdiškas. Paskubėk, kol aš neapsigalvojau ir nepriverčiau tavęs dar kartą apsišlapinti.

Sutvarkiusi gamtinius reikalus, ji vėl paprašė vandens.

– Žinoma, Džeine. Kai tik sutvarkysi lovą. Tu ją palikai tokią šlykščią. Siaubingai šlykščią.

Ji alpėjo iš troškulio, tad klusniai pakeitė šlapias paklodes naujomis. Kol jai pavyko atlikti užduotį taip, kad jis nebeturėjo priekaištų, ji buvo išsekusi ir apsipylusi šaltu prakaitu.

Jis liepė jai atsisėsti ant kėdės tokioje vietoje, kurią galėjo matyti, kol nuėjo į virtuvę ir atsuko plastikinį vandens butelį. Ji vylėsi, kad jis jai atneš stiklinę. Ji galėtų ją sudaužyti ir stiklo šuke rėžti jam per gerklę. Jei tik rastų tam pakankamai jėgų. Tačiau silpnumas, kurį jautė, buvo keistas netgi įvertinus tą aplinkybę, kad ji daugelį valandų buvo pragulėjusi surišta lovoje. Ar praėjusią naktį jis jai davė kokių nors narkotikų? O gal jis tai daro ir dabar? Gal jis ko nors primaišė į vandenį, kurio atneš jai atsigerti?

Tačiau tai jai buvo nesvarbu. Ji buvo tokia ištroškusi, kad godžiai išgėrė paduotą vandenį.

– Ar tu alkana?

– Taip.

Jis padarė sumuštinį su sūriu ir saldžiaisiais pipirais, tuomet sumaitino jį, plėšydamas į mažus gabaliukus ir dėdamas juos po vieną jai į burną. Jai buvo kilusi mintis kąsti jam į pirštus, bet prisiminė, kad viena jo ranka laisva. Ji nebuvo pamiršusi to smūgio per veidą, kai vaizdas akyse išplaukė, o garsas kelis kartus nuaidėjo ausyse. Ji nenorėjo išprovokuoti dar vieno panašaus antausio.

Suteikdama jam bent trumpalaikį skausmą, ji patirtų milžinišką pasitenkinimą. Kaip būtų malonu suleisti dantis jam į kūną ir paleisti kraują. Bet dabar, netgi sutelkusi visas įmanomas pastangas, su juo galynėtis nepajėgtų. Pasitenkinimas, kurį patirtų, būtų pernelyg trumpas ir per brangiai kainuotų. Kol savo veiksmais ji negali pasiekti nieko kita, tik išprovokuoti jo pyktį ir kerštą, tol turi taupyti jėgas ir stengtis sugalvoti kuo gudresnį planą, kaip iš čia ištrūkti.

Jai baigus valgyti sumuštinį, jis pasakė:

– Man tu tokia patinki, Džeine, – jis paglostė jai galvą ir pirštais pakedeno susivėlusius plaukus. – Tavo nuolankumas labai gundantis, – jis švelniai palytėjo jos spenelius. – Aš tavęs labai trokštu.

Jis trumpam grįžtelėjo atgal – tiek, kiek reikia, kad paimtų savo fotoaparatą. Prakeiktas fotoaparatas. Būtent tai ją suintrigavo ir paskatino galvoti apie jį kaip apie išskirtinį. Galbūt jis tikrai ypatingas – ypatingos rūšies iškrypėlis. Dabar ji į tą fotoaparatą negalėjo nė pažvelgti; jai norėjosi grūsti jį jam į veidą taip, kad ir iš fotoaparato, ir iš jo veido kaulų liktų vieni šipuliai.

Vis dėlto buvo pernelyg įsibaiminusi, kad drįstų priešintis, ir leidosi manipuliuojama, kol jis atliko pornografinių nuotraukų seriją.

– Gulkis ant lovos.

Jai kilo noras prašyti, maldauti, siūlyti jam pinigų, prisiekinėti, kad niekam apie tai nepasakys, jei tik leis jai eiti. Bet galbūt jos žodžiai skambės įtaigiau, jei ji dar kartą sutiks su juo pasidulkinti.

Taigi ji atsigulė ant lovos ir klusniai darė viską, ką jis liepė. Kai jis baigė, ji netgi neturėjo jėgų pakelti galvos. Jis ją svaigina vaistais. Dabar ji tuo nė trupučio neabejojo.

Ji su siaubu stebėjo, kaip jis atidaro naktinio stalelio stalčių ir iš jo išima izoliacinės juostos ritinį.

– Ne, – pradėjo inkšti ji. – Prašau, ne.

– Man labai nemalonu tai daryti, Džeine, bet tu esi kekšė. Tavo meilė nėra švari. Tu esi negarbinga. Tavimi negalima pasitikėti netgi tuomet, kai tu pažadi elgtis ramiai.

– Aš elgsiuosi ramiai. Prisiekiu.

Tai buvo viskas, ką jis leido jai pasakyti prieš užklijuodamas burną lipnia juosta. Šį kartą ta pačia juosta jis pririšo jos riešus bei kojas prie lovos rėmo, priveržjdamas juos taip stipriai, kad ji neįstengė nė krustelėti.

Prieš apsirengdamas nusiprausė po dušu. Stovėdamas šalia jos lovos, ramiai vėrė diržą į kelnių kilpeles.

– Tu verki, Džeine? Kodėl? Tu juk šauniausia vakarėlių mergina.

Jis sugrūdo nešvarius lovos patalų užvalkalus į skalbinių dėžę ir paėmė raktus. Jau beveik prie durų spragtelėjo pirštais ir atsigręžė atgal.

– Vos nepamiršau. Turiu tau siurprizą.

Iš švarko kišenės išsitraukė garsajuostę ir įdėjo ją į grotuvą.

– Šitą įrašą padariau praėjusią naktį. Manau, tau bus įdomu pasiklausyti, – jis paspaudė mygtuką, pabučiavo ją ir išėjo, užrakindamas duris iš lauko pusės.

Apie trisdešimt sekundžių iš stiprintuvų sklido tyla, paskui pasigirdo telefono skambutis. Po keleto skambučių Džeinė išgirdo, kaip pažįstamas balsas sako:

– Peris klauso.

– Sveika, Peris. Tai Valentinas.

Jo vardas Valentinas?

Tai buvo pirmoji mintis, nes ji akimirksniu atpažino jo balsą. Jis buvo ne įprastas, o tas kitas, kuriuo jis kartais kalbėdavo, kai jie atsidurdavo lovoje. Ją visuomet jaudino tas žemas, beveik šnabždėjimą primenantis tembras, sudarantis įspūdį, kad kalbantysis sykiu daro kažką nedora – paprastai taip ir būdavo.

Dabar tas balsas, sklindantis iš stiprintuvų, vertė jos kūną eiti pagaugais.

Džeinė klausėsi, kaip jis pasakoja Peris Gibson jų santykių istoriją, ir garsiai kvėpavo pro nosį, žiūrėdama į muzikinį centrą su nuostaba ir nekantrumu, kuris netrukus peraugo į siaubą. Kai jis Peris Gibson išsakė savo planus dėl jos, ji kaip išprotėjusi ėmė mykti užklijuota burna.

Žinoma, niekas jos negirdėjo.

Toni Armstrong į vyro stomatologijos kabinetą atvyko prieš pat darbo pabaigą. Pakeliui sustojusi šnektelėjo su bebaigiančiu darbą kitu gydytoju. Jis atsiprašė, kad iki šiol dar nepakvietė jos su Bredu pas save pietų. Jiedu apsikeitė pažadais netrukus suderinti susitikimo datą.

Atrodo, Bredas stengiasi palaikyti gerus santykius. Ji irgi kiek išgalėdama elgtųsi taip pat.

Kai ji įžengė į jo kabinetą, registratorė nustebo ją išvydusi.

– Nusamdžiau auklę ir nusprendžiau drauge su Bredu nueiti į restoraną romantiškos vakarienės, – paaiškino Toni.

– Vaje, ponia Armstrong, daktaras Armstrongas prieš porą valandų išvyko.

Toni pagalvojo, kad jos nerimas pašnekovei atrodys greičiau kaip nusivylimas.

– Na, ką gi, sužlugo mano vakarėlis siurprizas. Ar jis jums nesakė, kur ruošiasi vykti?

– Ne, bet aš esu įsitikinusi, kad jis pasiėmė savo mobilųjį telefoną.

– Aš jam paskambinsiu. Ar nesutrukdysiu, jei nueisiu į jo kabinetą?

– Visiškai ne. Maloniai prašom. Aš prieš išeidama turiu sutvarkyti kartoteką.

Bredas buvo naujausias stomatologas klinikoje, todėl jam skirtos patalpos buvo mažiausios, bet Toni padarė viską, kad jos būtų kuo jaukesnės. Vienai sienai jaukumo teikė tinkamo dydžio rėmuose sukabinti kvalifikacijos dokumentai ir diplomai. Lentynose už jo stalo tarp stomatologijos knygų buvo prikaišiota šeimos nuotraukų. Darbo stalas buvo švarus ir tvarkingas.

Ji slapčia troško, kad viskas čia būtų taip gražu, kaip atrodo.

Atsisėdusi ant kėdės prie stalo, ji ėmėsi paieškų. Visi jo stalčiai buvo užrakinti, bet ji to tikėjosi ir atėjo pasiruošusi. Segtuku užlenktu galu be ypatingų pastangų juos visus atrakino.

Tikra tiesa, ji buvo nusamdžiusi auklę šiam vakarui. Pasidarė šukuoseną ir makiažą bei pasipuošė dailia suknia, tikėdamasi nustebinti Bredą maloniu pasiūlymu ir taip numaldyti šį rytą sukeltą įtampą.

Jų barnis visą dieną nedavė jai ramybės. Bredas išėjo iš namų piktas. O ji jautėsi ir pikta, ir nuskriausta. Namų ruoša, valgiaraščio sudarymas ir begalė kitų kasdienių darbų darbelių trukdavo nuo ryto iki vakaro. Vis dėlto jos niekaip neapleido mintys apie tą ginčą, vis kirbėjo menkutė abejonė, jog ji gali būti neteisi.

„Gal išties Bredas nemelavo apie tai, kur jis buvo praėjusią naktį?“

Galbūt ji tikrai ieško problemų ten, kur jų nėra. Jei jis visą laiką kalba tiesą, kaip jam turėtų būti pikta nuolat ją įtikinėti savo teisumu, žinant, kad ji apie jį galvoja blogiausia.

Šansai, kad jis lankėsi seminare ir paskui nuėjo išgerti alaus, buvo menki, bet, trokšdama išsaugoti šeimą, ji beviltiškai kabinosi į šią galimybę kaip tikrovę.

Taigi šią pavakarę tikėjosi jį rasti darbe ir nustebinti maloniu siurprizu, pranešdama, kad užsakė staliuką italų restorane, kurį jis jau seniai norėjo aplankyti. Ji tikėjosi, kad vakaras dviese toli nuo namų ir vaikų, prie butelio vyno, o sugrįžus – pasimylėjimas bus tikras susitaikymas, jis atleis už tai, kad ji nepagrįstai jį pasmerkė, ir užmirš tą nemalonų jų santykių epizodą.

Deja, jo nebuvo ten, kur jis turėjo būti. Jis be jokio paaiškinimo išėjo iš darbo gerokai anksčiau, nieko neinformavęs apie tai, kur ketina eiti. Tai buvo pažįstamas braižas, signalas, kuris jai išsyk sukeldavo įtampą ir tapo pasiteisinimu atrakinti vyro stalčius.

Dar po kelių akimirkų jos įtarimai pasitvirtino. Apatiniame stalčiuje ji aptiko tikrą pornografijos lobyną.

Spausdintuvu atspausdintose nuotraukose buvo visko: nuo palyginti švelnių iki itin drastiškų vaizdų. Pačios bjauriausios tiek turiniu, tiek kompozicija neabejotinai buvo mėgėjiški darbai.

Bredas yra priklausomas. Kaip ir visos priklausomybės aukos, jis nesugeba atsispirti. Nesugebėdamas pasipriešinti savo priklausomybei žmogus gali padaryti tai, ko šiaip jau nedarytų, sakysime, seksualiai priekabiauti prie bendradarbės arba glamonėti nepilnametę pacientę.

Ir vienas Dievas težino, ką jis dar gali sugalvoti.

Dvyliktas skyrius

Kai Dinas parėjo namo, pagalbinėje patalpoje ant grindų pamatė numestas šlapias maudymosi kelnaites. Geiviną rado poilsio kambaryje išsidrėbusį ant sofos priešais televizorių ir padrikai maigantį nuotolinio valdymo pultelio mygtukus bei kas dešimt sekundžių „šuoliuojantį" po įvairius kanalus. Vienintelis jo kūno apdangalas buvo strėnas juosęs rankšluostis, o plaukai atrodė drėgni.

– Sveikas, Geivinai.

– Sveikas.

– Ar maudeisi baseine?

Neatitraukdamas akių nuo televizoriaus ekrano, jis atsakė:

– Ne, aš tik mėgstu sėdėti susijuosęs rankšluosčiu.

– Kai neši šlapią rankšluostį į džiovyklą, galėtum paimti ir maudymosi kelnaites, kurias palikai ant grindų.

Geivinas perjungė dar keletą kanalų.

– Nusiprausk po dušu ir eisime valgyti, – pasakė Dinas.

– Aš nesu alkanas.

– Nusiprausk po dušu ir eisime valgyti, – pakartojo jis.

– O jei neisiu, ar vėl mane muši?

Žvilgsnis, kuriuo Dinas nužvelgė sūnų, akivaizdžiai rodė senkančią jo kantrybę. Geivinas numetė valdymo pultelį ir iššžirgliojo iš kambario. Prieš pat išeidamas pro duris, jis nusijuosė rankšluostį, parodydamas nuogus sėdmenis Dinui tiek

tiesiogine, tiek perkeltine prasme. Sutramdęs save, Dinas mintyse davė Geivinui du balus už šį simbolinį gestą.

Nesiteiraudamas Geivino pageidavimų, jis pasuko į kavinę, kurioje jie dažniausiai lankydavosi. Geivinas buvo prastos nuotaikos ir į Dino bandymus užmegzti pokalbį atsakinėjo vienskiemeniais žodžiais.

Kai atnešė jų užsakymą, Dinas pasiteiravo, ar jo mėsainis iškepęs taip, kaip jis mėgsta.

– Normaliai.

– Atleisk, kad retai vakarieniaujame namie.

– Nesvarbu. Vis tiek tavo maistas užknisa.

Dinas nusišypsojo.

– Šito negaliu ginčyti. Tu tikriausiai pasiilgai mamos gamintų naminių makaronų su padažu ir mėsos troškinio.

– Taip, pasiilgau.

– Bet manęs tu prašai tik mėsainių ir picos.

Tučtuojau ėmęsis gynybos, Geivinas paklausė:

– O ką, kas nors negerai?

– Ne. Kai buvau tavo amžiaus, valgiau tą patį.

Geivinas prunkštelėjo, lyg norėdamas pasakyti, jog negali įsivaizduoti, kad tokioje žiloje senovėje egzistavo mėsainiai ir pica.

Dinas pamėgino dar kartą.

– Šiandien sutikau seną savo draugę. Ar prisimeni Peris Gibson?

Geivinas su panieka pažvelgė į jį.

– Ar tu manai, kad aš protiškai atsilikęs?

– Tai buvo labai seniai ir tu buvai tik kūdikis. Aš nebuvau tikras, kad tu ją atsiminsi.

– Aišku, atsimenu. Ją ir Džeką. Jie ruošėsi susituokti, bet jis žuvo.

– Jis nežuvo. Jis pakliuvo į avariją. O mirė vos prieš keletą mėnesių.

– Hm. Ji dabar dirba čia, radijo stotyje.

Dinas buvo nustebęs.

– Tu tai žinojai?

– Tai žino visi. Ji populiari.

– Na, taip, kiek suprantu, jai neblogai sekasi. Šiandien ji man pasakė, kad stengiasi į savo auditoriją pritraukti jaunesnių žmonių. Ar tu kada nors klausaisi jos programos?

– Klausausi. Ne kiekvieną naktį. Kartais, – Geivinas pamirkė gruzdintą bulvytę į pomidorų padažą. – Tu jai paskambinai, ar ką?

– E... Ne. Praėjusią naktį jai paskambino vienas pamišėlis.

– Rimtai?

– Hmm, – numykė Dinas, gromuliuodamas viščiuko kepsnį. – Ji apie tai pranešė policijai. Į mane buvo kreiptasi konsultacijos. Ji ir detektyvas pageidavo išgirsti mano nuomonę apie tą skambutį.

– Detektyvas? Ar tai labai rimta?

– Labai rimta.

Jis pamojo padavėjai ir paprašė jos atnešti Geivinui dar vieną kokakolos buteliuką. Kaip žmogus, kuris pareiškė nesąs alkanas, Geivinas savo mėsainį su sūriu surijo stulbinamai greitai.

– Ir dar prašom atnešti mums traškučių su meksikietišku sūriu, – pats Geivinas jokiu būdu nebūtų prašęs nieko daugiau, bet Dinas žinojo, kad jis tikrai dar nepasisotino.

– Taip pat šiandien buvau sutikęs tavo draugę, – atsainiai tarstelėjo jis.

– Aš čia neturiu jokių draugų. Visi mano draugai Hiustone. Ten, kur anksčiau gyvenau. Savo namuose. Tol, kol mano motina neištekėjo už to pašlemėko.

„Na, štai, prasideda“, – pagalvojo Dinas.

– Ji ilgai gyveno vieniša, Geivinai.

– Taip, nes tu ją pametei.

– Juokinga. Praėjusią naktį sakei, kad ji pametė mane. Nors esi teisus abiem atvejais. Mes abu sutikome skirtis, nes žinojome, kad taip bus geriausia.

– Velniai nematė, – pasakė Geivinas, abejingai atsiduso ir nukreipė žvilgsnį pro langą.

– Ar tu nemanai, kad tavo motina turi teisę būti laiminga?

– Kas gali būti laimingas su tokiu kaip jis?

Dinas taip pat labai nesižavėjo Pet pasirinkimu. Jos vyras buvo gana nuobodus ir pilkas žmogus, todėl pašnekovui tekdavo kaip reikiant paprakaituoti, norint išprovokuoti pokalbį su juo. Vis dėlto jis buvo tiesiog pamišęs dėl Pet, o ji – dėl jo.

– Na ir kas, kad jis nėra energingas žmogus, argi tu negali paprasčiausiai būti patenkintas, kad tavo motina pagaliau susirado tą, kuris jai rūpi ir kuriam rūpi ji?

– Aš patenkintas, aš patenkintas. Tiesiog apimtas ekstazės, jei nori. Gal galime baigti šį pokalbį?

Dinas norėjo priminti, kad jis pats išprovokavo pokalbį šia tema, bet numojo į tai ranka. Atėjo padavėja ir atnešė užsakymą.

– Gal dar ko nors?

Ji kreipėsi į Geiviną, ne į jį, ir pirmą kartą Dinas pamėgino pažvelgti į savo sūnų jaunos moters akimis. Atmetus tėvišką neobjektyvumą, Geivinas visai neblogai atrodantis vaikis. Jo tamsiai rudi plaukai buvo banguoti kaip motinos, ir jam jie tikriausiai patinka, nes – dėkui Dievui – jis iš jų nepasidarė šiuolaikiškos pankiškos šukuosenos ir nenudažė tamsoje švytinčiais dažais.

Jo akys buvo labai šviesios, o žvilgsnis šiek tiek mąslus. Nors to negalėjai pasakyti dabar, kai jis sėdėjo sudribęs ir atsipalaidavęs, bet jo ūgis buvo daugiau kaip šešios pėdos, kūnas tvirtas ir lieknas, o judesiai grakštūs kaip tikro atleto.

Dinas nusišypsojo padavėjai.

– Dėkui, kol kas mums visko pakanka, – jai nueinant šalin, jis pridūrė: – Ji gana daili.

– Visai nieko, – atsakė Geivinas, abejingu žvilgsniu nužvelgęs padavėją.

– Tikrai gražesnė nei tokia viena jauna mergina, kurią aš šiandien buvau sutikęs – Melisa Hečer.

Neabejotinai šis vardas Geivinui buvo puikiai žinomas. Tai Dinas iškart pastebėjo. Bet Geivinas nutarė apsimesti kvaileliu.

– Kas, kas tokia?

– Ji sakė, kad tave pažįsta.

– Tikrai nepažįsta.

– Tai kodėl ji man sakė, kad pažįsta?

– Iš kur man žinoti? Gal ne taip ištarė vardą arba supainiojo mane su kuo nors kitu, – Geivinas, vengdamas žiūrėti į akis, žaidė su šiaudeliu, įmerktu kokakolos stiklinėje.

– Aš jai prisistačiau ir mes šiek tiek pasikalbėjome, tada ji ir pasakė: „Tu esi Geivino tėtis." Taigi ji pažįsta tave.

– Galbūt ją kas nors perspėjo saugotis manęs dėl to, kad tu esi policininkas.

– Tu nori pasakyti, kad niekas nenori draugauti su policininko sūnum?

Jis su apmaudu pažvelgė į Diną.

– Kažkas panašaus.

– Ką pasakytum apie Džeinę Kemp?

Šį kartą Geivinui nepavyko taip lengvai paslėpti savo reakcijos. Jo veido išraiška išsyk tapo budri.

– Ką tokią?

– Džeinę Kemp. Iš to, ką apie ją girdėjau, galėčiau daryti išvadą, kad ji tikrai nenorėtų draugauti su policininko sūnumi. Ar tu ją pažįsti?

– Girdėjau apie ją.

– Ir ką tu apie ją girdėjai?

Geivinas įsidėjo į burną šiek tiek meksikietiško sūrio ir pilna burna suvogravo:

– Pats žinai. Gandai gandeliai.

– Kokie gandai? Kad ji yra laukinė? Lengvo elgesio?

– Viską pats pasakei.

– Ar buvai kada nors su ja susitikęs?

– Gal ir buvau porą kartų atsitrenkęs į ją.

– Kur?

– Po velnių, kas čia dabar? Ispanų inkvizicija?

– Ne, žnyples nykščiams spausti aš pasilaikysiu vėlesniam laikui. O dabar tenoriu sužinoti, kur tu buvai atsitrenkęs į Džeinę Kemp ir jos draugę Melisą. Tų atsitrenkimų turėjo būti gana daug, jei mano vardas jai šį tą sako. Negana to, ji atpažino mane, nes tu ir aš esame panašūs.

Geivinas, įtraukęs galvą į pečius, pasimuistė savo krėsle.

– Jos slampinėja su visais tais turtingais, pasipūtusiais vaikėzais. Aš tiesiog kartais jas matau, ir viskas. Kine. Prie krantinės. Gali įsivaizduoti pats.

– Prie ežero?

– Kurio ežero? Miesto ar Trevizo?

– Tu pats man pasakyk.

– Sakau tau, mačiau jas keletą kartų, ir viskas. Neprisimenu kur.

Dinas nusikvatojo.

– Geivinai, nemalk man šūdo. Jei aš būčiau tavo amžiaus ir susitikčiau Melisą Hečer, ir jei ji būtų apsirengusi panašiai, kaip buvo apsirengusi šiandien, aš tai atsiminčiau iki smulkiausių detalių, – jis pastūmė savo lėkštę į šalį ir pasilenkė į priekį. – Pasakyk man, ką tu žinai apie sekso klubą.

Geivino veido išraiška liko nepakitusi, bet ir vėl jį išdavė akys.

– Ką tokį?

– Praėjusią naktį, kai tu manęs nepaklausei ir išėjai iš namų, ar buvai nuvažiavęs prie Trevizo ežero?

– Galbūt ir buvau. O kas?

– Aš žinau, kad prie šio ežero kai kur renkasi vaikėzai. Ar praėjusią naktį jaunimo minioje tu matei Džeinę Kemp? Ir prieš tau pateikiant man suknistą suktą atsakymą, pasakysiu, kad jau daugiau kaip dvidešimt keturias valandas ji yra dingusi.

– Dingusi?

– Ji negrįžo į namus nuo vakar vakaro. Nuo to laiko niekas jos nematė ir negirdėjo. Šiandien į pavakarę, prieš pat man

išeinant iš darbo, policijos patruliai surado jos automobilį. Jis stovėjo netoli iškyloms skirtos paežerės teritorijos, kedrų guotelio pavėsyje. Džeinės nebuvo nė ženklo. Praėjusį vakarą ji akivaizdžiai su kažkuo susitiko ir išvyko su tuo žmogumi. Ar tu ją matei? Ar su ja buvo dar kas nors?

Geivinas nuleido žvilgsnį į savo prišniaukštą lėkštę ir keletą sekundžių į ją žiūrėjo.

– Aš jos nemačiau.

– Geivinai, – pasakė jis, nuleisdamas balsą. – Gerai žinau geležinę taisyklę, draudžiančią skleisti paskalas apie draugus. Ta pati taisyklė galiojo ir kai augau aš. Bet kalba eina ne apie lojalumą ar išdavystę. Reikalas daug rimtesnis. Todėl prašau, kad negintum ar dengtum Džeinės ar ko nors kito, slėpdamas informaciją apie juos. Girtuokliavimas, narkotikai ir visa kita velniava, kuri galbūt vyko tą naktį, šiuo atveju manęs nedomina. Jei Džeinė išvyko su piktavališkai nusiteikusiu vaikinu, jos gyvybei gali grėsti rimtas pavojus. Ar tai žinodamas, tu esi absoliučiai tikras, kad jos nematei?

– Sakau, kad nemačiau! Dieve! – jis apsidairė aplinkui suvokdamas, kad atkreipė į save prie aplinkinių stalelių sėdinčių žmonių dėmesį. Susmuko krėsle ir sumurmėjo sau į sterblę: – Ko tu kabinėjiesi prie manęs?

– Aš nesikabinėju prie tavęs.

– Tu dabar atlieki policininko pareigas.

Dinas giliai atsiduso.

– Taip, galbūt. Aš kreipiuosi į tave kaip į informacijos šaltinį. Pasakyk man, ką žinai apie sekso klubą.

– Nežinau, apie ką tu kalbi. Aš noriu į tualetą, – jis pasislinko iki stalelio krašto ir jau norėjo sprukti, bet Dinas įsakė jam pasilikti savo vietoje.

– Nuo trejų metų buvai pratinamas pakentėti, kol tau atneš puoduką. Tad ir dabar gali keletą minučių pakentėti. Ką tu žinai apie sekso klubą?

Geivinas siūbavo pirmyn ir atgal, piktai žiūrėdamas pro langą, visa savo povyza spinduliuodamas priešiškumą. Dinas

pagalvojo, kad jis apskritai atsisakys kalbėti, bet galiausiai Geivinas prabilo:

– Na, gerai, aš girdėjau draugus kalbant, kad tai yra interneto puslapis, kuriame jie elektroniniais laiškais susirašinėja su panelėmis. Tai viskas.

– Nevisiškai viskas, Geivinai.

– Na, tai viskas, ką apie jį žinau. Atsimink, kad aš su tais vaikėzais nelankiau mokyklos! Mano šaknys buvo nukirstos ir aš buvau persodintas čia, tad jie nėra...

– Tu slampinėji su vaikėzų gauja nuo pat pirmos dienos, kai mes čia atsikraustėme. Tavo giesmelė „o, aš vargšas, netekęs visų savo draugų“ šiek tiek pasenusi. Tau reikia sugalvoti ką nors nauja, kad būtum įtikinamesnis. O ta mergina šiuo metu galbūt kovoja dėl savo gyvybės, aš nė trupučio neperdedu. Tad liaukis raukęsis ir gailavęs savęs bei duok man tiesų atsakymą. Ką tu žinai apie tą interneto klubą ir Džeinės Kemp dalyvavimą jame?

Geivinas dar keletą sekundžių patylėjo, paskui tarsi pasiduodamas atrėmė galvą į krėslo atkaltę.

– Džeinė susitikinėja su vaikinais, kurių suranda internetu, ir jie dulkinasi. Ji daro bet ką. Ji ir ta Melisa.

– Taigi tu jas pažįsti.

– Aš žinau, kas jos tokios. Tame klube dalyvauja daugybė merginų. Aš nežinau jų visų vardų. Jos mokosi įvairiausiose miesto mokyklose. Internete yra skelbimų puslapis ir klubo nariai tarpusavyje kalbasi apie tai, ką kuris iš jų daro.

– Ar tu esi to klubo narys, Geivinai?

Jis atsisėdo tiesiai.

– Ne! Reikia žinoti, kaip tapti klubo nariu, o aš nesiteiravau, nes jau vien parodydamas, kad šito nežinau, pasirodyčiau kaip kvailys.

– Kaip tapti klubo nariu, nėra tokia jau didelė paslaptis. Šį klubą stebi policijos skyriaus kompiuterinių nusikaltimų padalinys.

Geivinas nusikvatojo.

– Tikrai? Ir ką jie ketina daryti? Jie negali šito klubo sunaikinti, tai žino kiekvienas.

– Sekso paslaugų pageidavimas ir jų siūlymas yra nusikaltimas.

– Šitą tu gerai žinai, – apmaudžiai sumurmėjo jis. – Tu esi policininkas.

Jis pastatė automobilį ąžuolų giraitėje, ten pat, kur automobilius buvo palikę ir kiti. Vieno ąžuolo kamiene įrengtoje slėptuvėje turėjo polistireno dėžutę-šaldytuvą alui ir vynui laikyti. Jis išsiėmė alaus ir nusinešė jį ežero pakrantės link, prie iš storų lentų sukalto žvejybinio molo, nusidriekusio apie trisdešimt jardų gilyn į ežerą.

Šios nakties susitikimo vieta yra čia.

Jis atvyko apsižvalgyti.

Apsirengęs buvo taip, kad ištirptų minioje. Priklausymą kitai kartai maskavo dabartiniam jaunimui būdingi iš nupjautų džinsų padaryti šortai ir trumparankoviai trikotažiniai marškinėliai. Vis dėlto, imdamasis papildomų atsargumo priemonių, jis žemai nuleido beisbolo kepuraitės snapelį, kad mestų šešėlį ant veido.

Kai kurie iš čia susirinkusiųjų jam buvo pažįstami. Jis buvo juos matęs panašiuose ankstesniuose susirinkimuose arba klubuose Šeštojoje gatvėje bei aplink universiteto miestelį. Kiti jam buvo nematyti. Juk visuomet ir visur atsiranda naujų veidų.

Čia galėjai gauti įvairiausių malonumų – alkoholio, narkotikų, sekso. O šią naktį buvo netgi sudaryta galimybė azartiniams lošimams. Ežero pakrantėje mergina, dėvinti tiktai apatinę maudymosi kostiumėlio dalį ir šiaudinę skrybėlę, klūpojo ant kelių ir čiulpė vaikinui. Aplinkui sustoję jaunuoliai lažinosi, kiek laiko vaikinui pavyks „ištempti“ iki ejakuliacijos.

Jis įsiterpė į skanduojančių žiūrovų ratą, apjuosusį minėtą porą, ir pastatė penkis dolerius. Teko tik stebėtis vaikino savikontrole, nes mergina žinojo, kaip reikia „dirbti". Jis pralošė savo užstatą.

Neskubėdamas jis nužingsniavo molu. Nesistengė atkreipti niekieno dėmesio, nes paprastai jam to ir nereikėdavo. Ir šis susirinkimas nepasirodė esąs kuo nors išskirtinis. Netrukus prie jo prisiartino dvi merginos, kurios elgėsi taip meiliai, kad jis išsyk suprato, jog jos išgėrusios po ekstazio tabletę.

Jos jį apkabino, pradėjo glamonėti, bučiuoti į lūpas, kalbėti jam, kad jis yra fantastiškas, kad mėnulis nuostabus, nakties oras dieviškas, o gyvenimas puikus.

Jos paprašė jo palaikyti jų drabužius, kol nuogos išsimaudys. Nuo molo jis stebėjo, kaip jos plaukdamos tarytum undinės raitosi vandenyje, kartkartėmis sustodamos jam pamojuoti ar pasiųsti oro bučinį.

Kai jos išlipo iš vandens ir apsirengė – na, iš dalies apsirengė, – jis nusivedė jas į savo automobilį ir padavė abiem po butelį alaus.

Viena iš merginų į jį įsmeigė savo stiklinį žvilgsnį.

– Ar tau patinka linksmintis?

– Aš juk esu čia, ar ne? – tai buvo išmintingas atsakymas. Neįpareigojantis. Patvirtinimas buvo tik numanomas.

Ji paglamonėjo jį per šortus ir sukikeno:

– Man atrodo, kad tau patinka linksmintis.

– Mums *patinka* linksmintis, – sušvebeldžiavo kita.

Jos mokėjo viską. Per kitą valandą ant galinės jo automobilio sėdynės jos jam įrodė, kokios yra šaunios pasilinksminimų merginos. Kai jis galiausiai joms pasakė, kad turi važiuoti, jos nenorėjo su juo atsisveikinti. Jos jį bučiavo, glėbesčiavo ir maldavo pasilikti, kad patirtų dar daugiau malonumų ir žaidimų.

Galiausiai jam šiaip taip pavyko jų atsikratyti ir jis išvažiavo. Manevruodamas tarp automobilių per improvizuotą

stovėjimo aikštelę gatvės link, jis pastebėjo porą vaikinų, žvelgiančių į jį su akivaizdžiu pavydu. Jie tikriausiai matė, kaip jis išlipa pro galines automobilio dureles su dviem gražuolėmis ir šiaip taip išsivaduoja iš jų glėbesčiuojančių rankų ir kojų bei narkotikų sukeltos meilės euforijos.

Tikriausiai šie nevykėliai apgailestauja, kad šį vakarą jų nelydėjo tokia pat sėkmė meilėje kaip jo? Nėra jokių abejonių, kad taip ir yra.

Vis dėlto jis pastebėjo ir tą vaikiną, kurį atpažino kaip slaptą kovos su narkotikais padalinio agentą. Tam policininkui trisdešimt, bet iš pažiūros neduotum nė dienos virš aštuoniolikos. Iškišęs galvą pro automobilio langą, jis derėjosi su žinomu narkotikų prekeiviu.

„Koks skirtumas tarp to narkotikus perkančio tariamo narkomano ir to, ką darau aš?" – paklausė savęs Džonas Rondo.

Jie elgiasi visiškai vienodai. Norint efektyviai kovoti su nusikalstamumu, būtina suvokti jo prigimtį ir mechanizmą. Nuo tada, kai jo padalinys aptiko sekso klubą, jis savarankiškai nusprendė atlikti šiokį tokį tyrimą. Po darbo valandų ir, žinoma, ten, kur vyksta klubo susirinkimai.

Jis troško padaryti karjerą Centriniame tyrimų biure, kuris, galima sakyti, buvo policijos departamento širdis. Tik čia vyksta visi kraują kaitinantys įvykiai ir tik čia jis nori dirbti.

Dabar, tiriant Kempo dukters dingimo atvejį, jis turi realių šansų pasižymėti ir pelnyti paaukštinimą. Šioje istorijoje yra visko, kas visada bus dėmesio centre – tai žinomas žmogus, seksas ir nepilnamečiai. Sudėk visa tai į krūvą, ir ažiotažas dėl tyrimo garantuotas.

Kompiuterinių nusikaltimų padaliniui sekso klubo egzistavimas buvo sena naujiena. Darbuotojai apie jį žinojo jau keletą mėnesių ir, puikiai suvokdami pastangų jį panaikinti beviltiškumą, buvo daugiau ar mažiau apie jį užmiršę.

Bet skelbimai interneto „skelbimų lentoje" ir toliau liko Rondo dėmesio centre. Jis laikė savo pareiga nuolat sekti si-

tuaciją ir stebėti, ar klubo nariai tikrai daro tai, kuo giriasi, ar paprasčiausiai elektroniniu paštu dalijasi savo nežabotomis fantazijomis. Jis išsiaiškino, kad dauguma pareiškimų elektroninėje skelbimų lentoje atitinka tikrovę.

Tai, kad jis atliko šį tyrimą, yra gerai. Jei nebūtų akylai stebėjęs sekso klubo, nebūtų sugebėjęs įžvalgiai ir išsamiai atsakyti į visus klausimus, kuriuos šį rytą jam uždavė Kurtis, Melojus ir Peris Gibson. Tad argi jo neapmokami viršvalandžiai nebuvo naudingi policijos departamentui?

Taigi šiai situacijai ištirti reikia daugiau pastangų. Visa tai dėl karjeros galimybių Centriniame tyrimų biure. Pagaliau tai jo darbas, jo pareigos, kurias jis prisiekė uoliai vykdyti. Jis dirba slaptuoju agentu, ir viskas tuo pasakyta.

Nenuostabu, kad, kai Toni sugrįžo namo iš Bredo Armstrongo stomatologijos kabineto, namuose jo nebuvo. Susirūpinusiai auklei ji paaiškino, kad prastai pasijuto ir kad ji bei daktaras Armstrongas atsisakė savo planų šį vakarą praleisti restorane. Ji sumokėjo auklei už penkias darbo valandas.

Tris kartus mėgino prisiskambinti Bredui jo mobiliuoju telefonu. Tris kartus paliko jam balso pašto pranešimus, į kuriuos jis nereagavo. Pašildė vaikams dešrainius vakarienei. Jiems pavalgius, su mergaitėmis pažaidė stalo žaidimą, o sūnus tuo metu pasižiūrėjo mėgstamos laidos įrašą.

Jiems jau belipant laiptais aukštyn į vonią, sugrįžo Bredas, apdalijo vaikus šokolado batonėliais ir visus iš eilės suspaudė tarsi meškos glėbyje. Taip pat jis turėjo geltonų rožių puokštę, kurią kalta veido išraiška įteikė Toni.

– Ar galėtume vėl būti draugai? Prašau?..

Negalėdama nė žiūrėti į nenuoširdžią atgailą jo akyse, ji nuleido galvą. Jis tai priėmė kaip atleidimo ženklą ir paskubomis pabučiavo jai į skruostą.

– Ar tu pavalgei?

– Aš laukiau tavęs.

– Puiku. Aš paguldysiu vaikus į lovą. Padėk ką nors ant stalo. Esu išbadėjęs.

To, ką jis pamatė virtuvėje ant stalo, tikrai nesitikėjo. Apetito nekeliantis vaizdas privertė jį sustingti.

– Iš kur visa tai gavai? – piktai paklausė jis. – Gali neatsakyti. Aš ir pats žinau.

– Taip. Suradau šiandien popiet, nuėjusi į tavo kabinetą. Kabinetą, iš kurio tu buvai slapčia dingęs, Bredai. Tu niekam nepasakei, kur išeini, ir ištisas valandas neatsakei į skambučius mobiliuoju telefonu. Tad nemėgink manęs statyti į gynybinę poziciją. Aš atsisakau atsiprašinėti už tai, kad pažeidžiau tavo privatumą, kai tavo privatumas slepia štai ką.

Išvydęs priešais save akivaizdžius savo liguisto potraukio įrodymus, jis staiga prarado bet kokią kovos dvasią. Jis sumažėjo ir fiziškai, ir dvasiškai, tarytum iš jo kūno ir sielos lyg iš baliono būtų išėjęs oras. Jis patraukė kėdę ir atsisėdo už stalo, nuleido pečius, o rankas bejėgiškai pasidėjo ant kelių.

Toni paėmė iš maisto sandėliuko plastikinį maišelį ir sušlavė į jį visą bjaurių nuotraukų ir žurnalų kolekciją. Užrišo jį virvute ir nunešė į garažą.

– Aš jį nuvešiu tiesiai į atliekų surinkimo konteinerį, – pasakė ji sugrįžusi. – Man labai nepatiktų, jei tas maišas atsitiktinai atsirištų ir mūsų kaimynai ar netgi šiukšlių surinkėjai pamatytų, kas jo viduje.

– Toni, aš esu... Juk aš neturiu kaip apsiginti, tiesa?

– Taip, šį kartą tikrai neturi.

– Ar tu dėl to mane paliksi? – jis paėmė jos ranką ir suspaudė savo drėgname delne. – Prašau, nepalik manęs. Aš myliu tave. Aš myliu vaikus. Prašau, nesugriauk mūsų šeimos.

– Aš nieko negriaunu, Bredai, – pasakė ji, išvadavusi savo plaštaką. – Griauni tu, ne aš.

– Aš nieko negaliu su savimi padaryti.

– Vadinasi, tai dar rimtesnė priežastis man tave palikti ir pasiimti vaikus. Kas, jei kuris iš jų būtų suradęs tas nuotraukas?

– Aš rūpestingai jas saugojau.

– Taip, tu rūpestingai jas saugojai, lygiai kaip narkomanas slepia savo narkotikų atsargas ar alkoholikas butelį juodai dienai.

– Nagi, tęsk, – sušuko jis.

Jo atgailavimas pamažu tirpo, o jo vietą užėmė priešiška gynyba. Paskui turėjo sekti moralinio pranašumo demonstravimas. Šis scenarijus jau tiek kartų vyko praeityje. Atgailautojo virsmas kankiniu buvo tiesiog užprogramuotas, ir Toni žinojo, kada kurios fazės laukti.

– Niekam žalos nedarančio potraukio prilyginimas priklausomybei nuo narkotikų yra absurdiškas, ir tu tai žinai, – pasakė jis.

– Nedarančio žalos? Kai kuriose iš tų nuotraukų užfiksuotos nepilnametės mergaitės. Jos yra išnaudojamos sugedusių ir iškrypusių šioje industrijoje besisukančių asmenų. Ir kaip tu gali tokį savo potraukį vadinti nekenksmingu, kai jis kelia pavojų tavo karjerai, mūsų šeimai ir santuokai?

– Santuokai? – jis prunkštelėjo. – Aš nebeturiu žmonos. Aš turiu kalėjimo prižiūrėtoją.

– Jei taip ir toliau tęsis, tu turi puikių galimybių iš tiesų atsidurti kalėjime, Bredai. Ar tu to nori?

– Jau kam kam, o man tikrai kalėjimas negresia, – atsakė jis, teatrališkai pavartęs akis.

– Kažin, nebent pripažintum sau ir kitiems, kad esi seksualinis maniakas, ir priimtum pagalbą, kurios tau reikia, kad įveiktum šią maniją.

– Seksualinis maniakas, – jis tulžingai nusikvatojo. – Ar tu nejauti, kaip absurdiškai tai skamba, Toni?

– Daktaras Morganas nemano, kad tai absurdiška.

– Jėzau. Tu jam skambinai?

– Ne, jis skambino man. Tu ištisas tris savaites nedalyvavai terapijos grupės užsiėmimuose.

– Todėl, kad tai laiko švaistymas. Nuo visko, apie ką ten

kalbama, mane tiesiog pykina. Taigi aš klausiu tavęs, ar tai geriausias vakaro praleidimo būdas?

– Teismas tave įpareigojo lankyti tuos užsiėmimus, ne aš.

– Spėju, kad tu ketini visa tai išplepėti mano bandomojo laikotarpio priežiūros pareigūnui. Pasakyti jam, kad aš esu blogas berniukas ir nevaikštau į terapijos seansus su kitais iškrypėliais.

– Man ir nereikėjo jam sakyti. Daktaras Morganas jau pasakė.

– Daktaras Morganas yra pats didžiausias ligonis visoje grupėje! – sušuko jis. – Jis pats yra besigydantis seksualinis maniakas. Ar tu tai žinojai?

Ji šaltakraujiškai tęsė toliau:

– Daktaras Morganas privalo pranešti tavo bandomojo laikotarpio priežiūros inspektoriui, jei tu praleidi du užsiėmimus paeiliui. Rytoj dešimtą valandą ryto tau paskirtas susitikimas su juo. Jis yra privalomas.

– Žinoma, niekam nesvarbu, kad turiu atšaukti susitikimus su pacientais ir kęsti savo asistentų nepasitenkinimą.

– Tai kaina, kurią tu turi sumokėti už savo elgesį.

– Ir miegoti ant sofos, suprantama.

– Aš norėčiau, kad būtų taip.

Jo akys susiaurėjo iki plyšelių.

– Galiu garantuoti, kad norėtum. Nes tau akivaizdžiai nepatinka niekas, ką mes darome lovoje.

– Taip tvirtinti nesąžininga.

– Nesąžininga? Aš tau pasakysiu, kas yra nesąžininga. Nesąžininga būti žmona, kuri verčiau linkusi šnipinėti nei dulkintis. Kada paskutinį kartą mes tai darėme? Ar tu bent jau prisimeni? Abejoju, kad prisimeni. Kaip tu gali galvoti apie seksą, kai esi taip užsiėmusi šnipinėjimu?

Jis pašoko ant kojų ir žengė prie jos. Suėmęs ranka už sprando, suspaudė jį taip stipriai, kad šito niekaip negalėjai palaikyti švelnumo išraiška.

– Galbūt, jei tu miegamajame dažniau išjungtum šviesą, man nereikėtų žiūrinėti savo nešvankių nuotraukų.

Jis trūktelėjo ją prie savęs. Ji pasuko galvą, stengdamasi išvengti jo bučinio, ir pamėgino nuo jo atsistumti. Bet jis prirėmė ją prie bufeto ir jai nebuvo kur dėtis. Ištikta šoko, ji sušuko:

– Liaukis, Bredai. Tai nejuokinga.

Jos pyktis, atrodo, jį seksualiai jaudino. Jo veidą išmušė raudonis ir jis prispaudė prie jos apatinę savo kūno dalį.

– Ar jauti, Toni? Gerai jauti?

– Palik mane ramybėje!

Ji pastūmė jį taip stipriai, kad jis susvirduliavo ir, žengęs žingsnį atgal, atsitrenkė į stalą. Ranka užsidengusi burną, ji pamėgino nuslopinti savo kūkčiojimą. Ji buvo ir įpykusi, ir išsigandusi. Dar niekados nebuvo mačiusi jo tokio. Jos vyras jai staiga tapo nepažįstamu žmogumi.

Jis atgavo pusiausvyrą ir ryžtingai išsitiesė, tada stvėrė savo švarką ir raktus. Visą namą sudrebino durų trinktelėjimas. Toni nusvirduliavo prie artimiausios kėdės ir, sudribusi joje, keletą minučių tyliai kūkčiojo, nenorėdama, kad išgirstų vaikai.

Jos gyvenimas byra į šipulius ir ji negali nieko pakeisti. Net ir dabar ji tebemyli Bredą. Jis atsisakė priimti pagalbą, kad išsivaduotų nuo savo priklausomybės. Kodėl jis nori sunaikinti tą meilę, kurią jiedu kadaise jautė vienas kitam? Kodėl jis sąmoningai nusprendė ją ir savo vaikus iškeisti į savo „nekenksmingą pomėgį“? Argi tai jam atrodo mažiau vertinga nei jo...

Staiga ji kažką prisiminė ir puolė pro duris į garažą. Šiukšlių maišas, į kurį ji buvo sukimšusi visą jo pornografiją, buvo dingęs.

Savo didžiausią meilę Bredas pasiėmė su savimi.

Tryliktas skyrius

Radijo stotyje Peris turėjo savo kabinetą, kuriame dirbdavo tuomet, kai nebūdavo eteryje. Tiesą pasakius, kabinetu šio mažo kambarėlio nelabai galėjai pavadinti. Jame nebuvo jokių kabinetui būdingų atributų, netgi lango. Jo tinkuotos sienos prieš kelis dešimtmečius buvo nudažytos bjauria vyniojamojo popieriaus spalva. Garsą slopinančios lubų plokštės buvo įdubusios ir margos nuo vandens paliktų dėmių. Jos darbo stalas buvo pagamintas iš bjauraus pilko plastiko. Jo pakraščiai aptrupinti – tikriausiai ankstesnio darbuotojo, kuriam ši aplinka kėlė beviltišką depresiją.

Šiame kabinete nebuvo jokių jos asmeninių daiktų. Nebuvo nei ant sienų kabančių įrėmintų diplomų, nei plakatų, menančių atostogų metu apkeliautas vietas, nei besišypsančių draugų nuotraukų ar fotoateljė darytų šeimos portretų. Kambarėlyje nebuvo nieko asmeniška ir šio principo buvo laikomasi sąmoningai. Nuotraukos ir kiti panašūs dalykai provokuoja klausimus.

„Kas čia?“

„Tai Džekas.“

„Kas tas Džekas? Tavo vyras?“

„Ne, mes buvome susižadėję, bet taip ir nesusituokėme.“

„Kodėl? Kur Džekas dabar? Ar dėl jo tu dabar visą laiką nešioji tamsius akinius? Ar dėl jo dirbi viena? Gyveni vieniša? Esi vieniša?“

Netgi draugiški bendradarbių pasmalsavimai gali sukelti žiaurią širdgėlą, todėl ji pasistengė užkirsti tam kelią, santykiai su bendradarbiais klostėsi grynai profesiniu lygmeniu, iš savo darbo aplinkos ji pašalino bet kokias užuominas apie asmeninį gyvenimą.

Žinoma, kambarėlyje vyravo netvarka. Atgrasus darbo stalas buvo klote nuklotas laiškais. Jie čia kasdien būdavo suverčiami maišais – gerbėjų laiškai, muzikos kūrinių reitingų lentelės, vidiniai įstaigos dokumentai ir begalinis srautas informacinės medžiagos, siunčiamos jai iš įrašų kompanijų, reklamuojančių savo naujausią produkciją. Kadangi kambarėlyje nebuvo vietos netgi dokumentų spintai pastatyti, ji stengėsi visą gaunamą medžiagą kuo tvarkingiau rūšiuoti ir dėlioti į krūvas, bet tai buvo begalinis procesas.

Sudariusi muzikos programą artėjančios nakties laidai ir suvedusi ją į kompiuterį, ji kibo į korespondencijos krūvą. Kokią valandą jai padirbėjus su laiškais, atvirame tarpduryje išdygo Stenas. Jis atrodė suirzęs.

– Labai dėkui, Peris.

– Už ką?

Jis įėjo į vidų ir uždarė duris.

– Spėk, kas šiandien buvo atėję pasimatyti su manimi.

– Nekenčiu spėlionių.

– Du Ostino šauniausieji.

Ji padėjo peiliuką, skirtą laiškams atplėšti, ir pažvelgė į jį.

– Policininkai?

– Ir už tai aš turiu padėkoti tau.

– Jie atėjo pas tave į namus? – jai dingtelėjo į galvą, kad arba Karsonas, arba uolusis Grigsas tikriausiai bus paskambinę Stenui ar jį iškvietę, kad užduotų keletą klausimų, susijusių su Valentino skambučiu.

Jis pastūmė į šalį vokų krūvą ir atsisėdo ant stalo kampo.

– Jie mane tardė ir rašėsi mano atsakymus į mažus juodus bloknotus. Visa tai labai priminė gestapą.

– Liaukis dramatizavęs, Stenai.

Kadangi jai teko sugrįžti į policijos būstinę, o vėliau vyko nemalonus vizitas pas Kempus, ji neturėjo laiko prieš darbą pamiegoti. Kol galės pailsėti, jai dar teks atlaikyti keturių valandų radijo laidą ir jos metu elgtis taip, tarytum nieko nebūtų atsitikę. Perspektyva buvo bauginanti.

Tąsymasis su įžeista Steno savigarba neatrodė geriausias būdas išeikvoti jėgų likučius ar laiką, likusį iki tos akimirkos, kai vakarinės laidos vedėjas transliacijos studiją perduos jai.

– Šį rytą aš pranešiau apie Valentino skambutį detektyvui, – paaiškino ji. – Pasirodo, mūsų rajone dingo viena jauna moteris. Policija tiria, ar egzistuoja ryšys tarp jos pradingimo ir Valentino skambučio. Policininkai preliminariai nori apklausti visus, kurie gali būti su tuo susiję, netgi labai netiesiogiai. Tad nereikia manęs užsipulti. Tu nesi išskirtas iš kitų. Mervinas taip pat atsidūrė policijos sudarytame apklaustinų žmonių sąraše.

– O, puiku. Aš esu viename sąraše su *sargu*. Ką gi, dabar jaučiuosi daug geriau.

Akimirką jai pasirodė, kad jo sarkazmas pagrįstas.

– Apgailestauju. Tikrai. Policija rimtai ėmėsi šio reikalo, nes jie, kaip ir aš, įsitikinę, kad tai nėra paprasčiausio pamišėlio skambutis. Tikiuosi, kad mes visi persūdome su savo interpretacijomis ir kad visa tai pasirodys tik muilo burbulas. Bet jei mūsų nuojauta teisinga, merginos gyvybė pastatyta ant kortos. Nesvarbu, aš apgailestauju, kad jūs per atsitiktinumą buvote įtraukti į šią istoriją.

Jis suminkštėjo, bet tiktai truputėlį. Svarbiausias Steno rūpestis visuomet buvo Stenas.

– Policija taip pat kalbėjosi su stoties direktoriumi. Be abejo, jis išsyk paskambino dėdei Vilkinsui, kuris savo ruožtu paskambino policijos šefui ir, kaip supratau, davė jam pylos.

– Tuomet esu tikra, kad tu išvaduotas nuo visų įtarimų.

– Ką, aš iš tiesų buvau tarp įtariamųjų? – sušuko jis.

– Tai tik kalbos figūra. Pamiršk. Eik ir nusipirk kokį nors menkniekį. Juk parduotuvėse turi būti kas nors tokio, ko tu dar neturi. Padaryk sau ką nors malonaus. Ir pasijusi geriau.

– Tai nėra taip lengva, Peris. Mano dėdė buvo įkaitęs dar labiau nei aš. Jis visą dieną be perstojo skambinėja viršininkui, mėgindamas išsiaiškinti, „kas, velniai griebtų, čia vyksta“. Žinoma, aš parafrazuoju. Tu ir pati gali tikėtis, kad būsi pakviesta į direktoriaus kabinetą.

– Aš ten jau buvau.

Stoties direktoriaus skambučio mobiliuoju telefonu ji sulaukė išeidama iš Kempo dvaro. Jis pareiškė norą su ja susitikti, bet jį pateikė pageidavimo, o ne reikalavimo forma. Ji gavo pylos už tai, kad prieš skambindama policijai apie Valentino skambutį nepranešė jam. Pagrindinis jo rūpestis buvo stoties reputacija.

– Aš jam leidau išklausyti mūsų pokalbio įrašą, – pasakė ji Stenui. – Įrašas jį sujaudino, kaip ir kiekvieną, kuriam teko jį išklausyti. Jis pasikalbėjo telefonu su seržantu Kurčiu – detektyvu, vadovaujančiu tyrimui.

Direktorius su Kurčiu kalbėjo įjungęs telefono garsiakalbį, kad jų pokalbį girdėtų ir Peris. Jie sutarė, kad Peris ir visi kiti radijo stoties darbuotojai galės netrukdomi bendrauti su policija, bet direktorius iškėlė sąlygą, kad jei Džeinės Kemp dingimo istorija taps sensacija, radijo stoties vaidmuo joje neturi būti pabrėžiamas.

Kurčio atsakymas buvo toks:

– Kalbant nuoširdžiai, pone, man labiau rūpi tos merginos gyvybė nei spaudoje sumirgėjęs jūsų radijo stoties pavadinimas.

Prieš jai paliekant direktoriaus kabinetą, direktorius gaižiai pabrėžė, kad jos taip branginamas anonimiškumas gali greitai subliūkšti. Jai buvo dingtelėjusi į galvą tokia mintis, tačiau ji vylėsi, kad taip neatsitiks. Ne vienus metus savo privatumą ji saugojo su aukso krūvą ginančio šykštuolio fana-

tizmu. Ji daugiau niekuomet nenorėjo tapti centrine sensacingos istorijos figūra.

Vis dėlto ji pritarė Kurčio minčiai, kad Valentino aukos išgelbėjimas svarbiau už viską. Kokį poveikį tai turės jos asmeniniam gyvenimui, palyginti tebuvo mažmožis.

Stengdamasi galutinai numaldyti Steno nepasitenkinimą, ji pasakė:

– Būk ramus, aš irgi kaip reikiant atsiėmiau, kad elgiausi ne pagal protokolą. Tu nebuvai vienintelis, kuris šiandien gavo per nagus. O dabar gal galėčiau grįžti prie savo darbo?

– Tai buvo rankinis laikrodis su įmontuotu GPS imtuvu.

– Kas?

– Tas menkniekis, kurį šiandien nusipirkau.

Ji nusijuokė, o jis pasiuntė jai oro bučinį ir pasuko durų link. Atsisukęs per petį mestelėjo:

– O, tiesa, Mervinas telefonu pranešė, kad serga.

– Serga?

– Gavau balso pašto pranešimą, – atsiliepė jis. – Jame nebuvo pasakyta nieko daugiau.

Jos žiniomis, Mervinas niekuomet anksčiau nesirgo ir ji staiga susidomėjo, iš kur tokia staigi jo liga. Ji atidėjo pašto rūšiavimą kitam kartui ir pasuko link mažos darbuotojų virtuvėlės užpakalinėje pastato pusėje.

Šią vėlyvą valandą pastatas buvo tylus ir menkai apšviestas. Kiti darbuotojai jau seniai buvo išėję į namus, jų kabinetuose tvyrojo tamsa. Peris buvo pripratusi prie tylos, tamsos ir dulkių, įkaitusių elektroninės įrangos komponentų, kepintos kavos ir tabako dūmų tvaiko, sklindančio nuo užuolaidų, dešimtmečiais jį gėrusių, kol rūkymas darbo vietoje buvo uždraustas.

Radijo stotis „FM 101,3" priklausė Vilkinso valdomam žiniasklaidos konglomeratui, sudarytam iš penkių laikraščių, trijų tarpusavyje susijusių televizijos stočių tinklo, kabelinių paslaugų tiekimo bendrovės ir septynių radijo stočių. Kon-

glomerato valdybos patalpos užėmė tris viršutinius aukštus didžiuliame ir grakščiame Atlantos dangoraižyje su stiklinėmis liftų šachtomis ir per du aukštus krintančiu vandens kriokliu steriliame granitiniame vestibiulyje.

Šios radijo stoties pastatas, perimtas iš subankrutavusio ankstesniojo savininko, buvo tolimas šiuolaikiškam ir grakščiam valdybos biurui kaip gauruotasis mamutas. Vestibiulyje nebuvo jokio vandens krioklio, tik nuolat gurguliuojantis vandens aušintuvas, kuris kartais praleisdavo vandenį ant grindų.

Nepatrauklios išvaizdos dviaukštis pastatas stovėjo ant kalvos Ostino priemiestyje, už keleto mylių nuo valstijos valdžios rūmų. Pastatas buvo pastatytas šeštojo dešimtmečio pradžioje; toks jis ir atrodė. Per savo gyvavimo laiką buvo pakeitęs dvidešimt du kiekvieną centą skaičiuojančius savininkus.

Kompanijos šulai į aptriušusį ir neskoningą pastatą tikrąja žodžio prasme žiūrėjo pro pirštus – čia jie apsilankydavo tik analizuodami reitingų lenteles. Išoriškai pažvelgus, radijo stotis „FM 101,3" buvo neišraiškinga pilka dėmelė spindinčio korporacijos įvaizdžio fone. Vis dėlto finansiškai ji vertėsi neabejotinai sėkmingai ir buvo patikimas pajamų šaltinis.

Nepaisant pastato trūkumų, Peris čia patiko. Šis pastatas turėjo sielą. Nors ir randuotas, jis laikėsi tvirtai.

Paėjėjus tamsiais koridoriais, mirganti fluorescencinės lempos šviesa virtuvėje atrodė pernelyg ryški. Nepaisant tamsių akinių, akims prireikė keleto sekundžių prie jos prisitaikyti. Iš savo lentynėlės spintelėje ji išsiėmė arbatos pakelį ir įmerkė jį į puodelį vandens, kurį užsikaitino senoje mikrobangų krosnelėje. Vandeniui puodelyje dar nespėjus įgauti arbatos spalvos, ji išgirdo artėjančius balsus. Ji iškišo galvą į koridorių ir apstulbo, pamačiusi Diną, žingsniuojantį paskui Steną, kaip tik tą akimirką besakantį jam:

– Ji man neminėjo, kad šiuo metu laukia lankytojo.

– Ji manęs ir nelaukia.

Pamatęs Peris, Stenas pasakė:

– Jis beldėsi į fasadines duris. Aš jo neįleidau, kol jis man neparodė policininko ženklelio.

Mėgindama paslėpti nuo bendradarbio savo nerimą, ji pasakė:

– Daktaras Melojus dirba Ostino policijos skyriuje. Jis konsultuoja detektyvus Valentino skambučio psichologinės analizės klausimais.

– Taip jis man ir sakė, – Stenas nužvelgė Diną nuo galvos iki kojų. – Du už vieno kainą. Policininkas ir psichiatras.

– Kažkas panašaus, – atsakė Dinas, šyptelėjęs pro kietai suspaustas lūpas.

Steno žvilgsnis klajojo nuo vieno prie kito, bet nė vienas iš jų daugiau nebepratarė nė žodžio. Tikriausiai supratęs, kad jo draugija daugiau nepageidaujama, jis pasakė Peris:

– Jei manęs prireiks, aš būsiu technikų patalpose.

Dinas žiūrėjo, kaip Stenas žingsniuoja koridoriumi tolyn. Kai jis nutolo pakankamai, kad nebegalėtų girdėti jų pokalbio, Dinas atsigręžė į Peris.

– Tai Krenšou? Savininko sūnėnas? Ar jis gėjus?

– Iš kur man žinoti. Ką tu čia veiki, Dinai?

Jis įėjo į virtuvėlę, bematant sumažindamas ir taip jau nedidelę patalpos erdvę.

– Kas nors tavo pamainos metu turėtų likti su tavimi.

– Su manimi būna Stenas.

– Tu linkusi jam patikėti savo gyvybę?

Ji blausiai šyptelėjo.

– Tu nori man kažką pasakyti.

– Kol mes sužinosime ką nors daugiau apie tą, kuris vadina save Valentinu, tau reikia policijos apsaugos.

– Kurtis pasisiūlė atsiųsti man Grigsą ir Karsoną. Aš atsisakiau.

– Aš buvau sutikęs Grigsą. Jis atrodo pasinėręs į šį reikalą kaip berniukas, žaidžiantis žvalgus, bet nei jis, nei...

– Karsonas.

– ...nei Karsonas nėra tinkamai parengti derėtis su žmonių grobikais. Aš turiu būti su tavimi, jei Valentinas paskambintų dar kartą. Jei pastebėčiau, kad jis ima jaustis netvirtai, galėčiau su juo pasikalbėti ir galbūt įtikinčiau jį įvardyti savo belaisvę ir pasakyti mums, kur jis ją laiko.

Tai buvo jo specializacijos sritis, todėl nuskambėjo kaip įtikimas argumentas, pagrindžiantis jo norą būti su ja. Tačiau ji suabejojo šiuo jo motyvu.

– Jis gali ir nepaskambinti. Ir tu būsi veltui praleidęs visą vakarą.

– Jis nebūtų praleistas veltui, Peris. Aš esu čia ir dėl to, kad norėjau pasikalbėti su tavimi.

– Tu jau kalbėjaisi su manimi.

– Vienu du.

Ji pastatė arbatos puodelį ant dėmėto bufeto, atsukdama jam nugarą.

– Dinai, prašau, nedaryk šito.

Jis prisiartino prie jos iš užnugario ir ji sulaikė kvėpavimą, bijodama, kad jis jos nepaliestų. Ji nežinojo, kokia bus jos reakcija, jei jis taip padarys, ir nenorėjo būti testuojama.

– Niekas nepasikeitė, Peris.

– Viskas pasikeitė, – liūdnai nusijuokė ji.

– Kai tu šį rytą įėjai į mano kabinetą, viskas sugrįžo. Viskas iki smulkmenų. Aš apsvaigau lygiai taip, kaip tą dieną, kai pirmą kartą pamačiau tave. Pameni? Tai buvo naktį po dienos sniego.

Sniegą Hiustone pakeitė šaltas lietus, kuris plūstelėjo į vidų pro fasadines duris, kai ji jas atidarė, kad įleistų Džeką su Dinu.

Ji energingai pamojo jiems greičiau eiti į vidų, kad galėtų uždaryti duris. Džeko pristatymo žodžiai nugrimzdo jos atmintyje, juos nustelbė šlapių nuo lietaus apsiaustų šnarėjimas ir pastangos suskliausti neklusnius skėčius, varvinančius vandens lašus ant jos prieškambario grindų.

Pakabinusi jų apsiaustus ant kabyklos ir kampe atrėmusi skėčius, ji atsisuko ir nusišypsojo geriausiam savo sužadėtinio draugui.

– Taigi pradėkime nuo pradžių. Sveikas, Dinai. Aš esu Peris. Labai malonu tave matyti.

– Tą patį pasakyčiau ir apie save.

Jo rankos paspaudimas buvo tvirtas, o šypsena – šilta ir draugiška. Ji atkreipė dėmesį, kad jis pora colių aukštesnis už Džeką. Jo tamsiai rudi plaukai smilkiniuose buvo per anksti žilstelėję. Jis nebuvo klasikinio grožio pavyzdys kaip Džekas – jo grožis buvo grubesnis. Džekas jai buvo užsiminęs, kad Dinas turi galios vesti moteris iš proto. Ji išsyk suprato, kodėl. Asimetriški jo veido bruožai kaustyte kaustė dėmesį. Atsvara veido grubumui buvo akys, šviesiai pilkos, įrėmintos tamsių, tiesių blakstienų. Išties įspūdingas derinys.

– Aš maniau, kad Džekas meluoja, – pasakė jis.

– Džekas meluoja? Niekuomet!

– Kai aš jo paklausiau, kaip tu atrodai, jis pasakė, kad, tave pamatęs, aš neteksiu žado. Maniau, kad jis perdeda.

– Jis nelinkęs perdėti.

– Šį kartą jis tikrai neperdėjo.

Iš kitos kambario pusės atsklido besišypsančio Džeko balsas.

– Kol jūs abu aptarinėjate mano charakterio trūkumus, aš einu suplaksiu kokteilių.

Paskui buvo nuotaikinga vakarienė Džeko mėgstamoje kepsninėje. Pavalgę jie nuėjo į netoliese esantį barą, kur, atsisėdę priešais židinį, mėgavosi įvairių rūšių kava. Vyrai ją

linksmino istorijomis iš savo studijų laikų. Be abejo, pokalbyje dominavo Džekas, bet Dinas, atrodo, buvo linkęs užleisti jam pagrindinį vaidmenį. Džekas buvo talentingas, sąmojingas pasakotojas.

Dinas savo ruožtu buvo puikus klausytojas. Jis jos pasiteiravo apie darbą ir, kol ji dėstė darbo dienos kasdienybę, jis nė akimirkai nenuleido nuo jos akių. Jis apdovanojo ją tokiu dėmesiu, su kokiu turbūt klausytųsi orakulo, pranašaujančio žmonijos ateitį. Jis fiksavo kiekvieną žodį ir uždavinėjo tikslius bei prasmingus klausimus. Tai buvo ypatinga Dino dovana – padėti pašnekovui jaustis taip, tarytum jis būtų visos visatos centras.

Džekas bare taip atsipalaidavo, kad gerokai padaugino brendžio. Kai Dinas sustabdė automobilį šalia jos namų, jis miegojo ant užpakalinės automobilio sėdynės.

– Aš manau, mes jį praradome, – su lengva pašaipa pastebėjo jis.

Ji pažvelgė į savo sužadėtinį, kuris tyliai knarkė pro pravirą burną.

– Turbūt tu teisus. Ar nuveši jį į namus ir saugiai paguldysi į lovą?

– Jei man nereikės jo pabučiuoti labai nakčiai.

Ji nusikvatojo.

– Aš tiek apie tave prisiklausiau iš Džeko, kad dar tavęs nemačiusi jau laikiau savo draugu. Pažadėk man, kad netrukus mes vėl drauge praleisime vakarą.

– Pažadu.

– Gerai, – ji ištiesė ranką automobilio durelių rankenos link.

– Palauk. Aš palydėsiu tave į vidų.

Nepaisydamas jos protestų, jis išlipo ir, kol ji išsiropštė iš keleivio sėdynės, spėjo apeiti automobilį su skėčiu. Jiedu drauge nužingsniavo fasadinio įėjimo link. Jis netgi paėmė

jai iš rankų raktą, laisvąja ranka atrakino duris ir palaukė, kol ji išjungs apsaugos sistemą.

– Ačiū, kad palydėjai mane, – padėkojo ji.

– Nėra už ką. Kada numatyta data? – paklausė jis.

– Kokia data?

– Vestuvių data. Turiu pasižymėti ją savo kalendoriuje. Geriausias draugas turi jose dalyvauti, pati supranti.

– Datos aš dar nepasirinkau. Galbūt rugsėjo ar spalio mėnesį.

– Taip negreitai? Iš Džeko kalbų susidariau įspūdį, kad viskas įvyks greičiau.

– Būtų greičiau, jei viskas būtų taip, kaip nori jis. Vis dėlto aš noriu rudeninių spalvų.

– Taip, tai būtų puiku. Ar tuoksitės bažnyčioje?

– Taip, presbiterijonų.

– O kur švęsite?

– Tikriausiai užmiesčio klube.

– Reikės nemažai planuoti.

– Taip, nemažai.

– Hmm.

Jis, atrodo, nematė, kad lietaus lašai varva nuo metalinių skėčio rėmo galų ir tykšta tiesiai jam ant batų. Jis nematė, kad lietaus šuorai pro praviras duris krinta ant jos buto grindų. Jau netgi tą pirmosios pažinties vakarą jų žiūrėjimas vienas kitam į akis, stovint jos buto tarpduryje, tikriausiai buvo keletu sekundžių per ilgas.

Dinas pirmas nusuko į šalį akis ir kimiu balsu pratarė:

– Labanakt, Peris.

– Labanakt.

Dažniausiai, kai būsimasis sutuoktinis supažindinamas su ilgamečiu geriausiu draugu, iš pirmo žvilgsnio tarp jų nekyla didelių simpatijų ir tai suteikia širdgėlos trečiajam, kuris myli juos abu. Tačiau Dinas jai patiko iš pirmo žvilgsnio.

Nieko neįtardama, ji pamanė, kad tai geras, sėkmę lemiantis ženklas.

Dabar Dinas paėmė ją už rankos ir apgręžė veidu į save. Jis žvelgė į ją tuo pažįstamu bauginamai skvarbiu žvilgsniu, kuriuo ją pervėrė jau pirmą jų pažinties naktį, ir tas žvilgsnis vis dar traukė lyg magnetas. Ji jautė, kaip jos valia tirpsta, ir žinojo, jei tučtuojau nepasipriešins, neišvengiamai pralaimės.

– Dinai, maldauju. Netrauk viso to į paviršių.

Ji pamėgino apeiti jį aplinkui, bet jis pastojo jai kelią.

– Mūsų gyvenimo aplinkybės galbūt ir pasikeitė, Peris, bet tai, kas svarbu – ne.

– Svarbu yra tai, kas visuomet buvo svarbu. Džekas.

– Jis perėjo tikrą pragarą, – pasakė Dinas. – Aš tai žinau.

– Tu negali nė įsivaizduoti, kokiu pragaru tapo jo gyvenimas po tos nakties.

Jis palenkė savo veidą ir iš arti pažvelgė į ją.

– Iš tiesų, negaliu šito įsivaizduoti. Nes tu viską darei, kad aš negalėčiau ateiti pas jį ir su juo pasimatyti. Niekada.

– Todėl, kad jis nebūtų norėjęs, jog tu – ypač tu – jį pamatytum tokį, koks jis buvo, – pasakė ji lūžtančiu balsu. – Patikėk mano žodžiu, ištisus septynerius metus jis buvo gyva mirtis, kol liovusi plakti širdis jo mirtį padarė oficialia.

– Aš apgailestauju dėl to, kas atsitiko, lygiai kaip ir tu, – įtemptu balsu sušnibždėjo jis. – Argi nežinai? Ar tu manai, kad galėčiau palaimingai viską pamiršti? Jėzau, Peris, ar tu manai, kad aš esu toks bejausmis? Aš gyvenu kasdien nešiodamas visa tai savo širdyje.

Jis giliai atsiduso ir pirštais lyg šukomis perbraukė savo plaukus. Paskui akimirkai pakėlė akis į lubas ir vėl pažvelgė į ją.

– Tačiau, rizikuodamas tave supykdyti, turiu tau pasakyti štai ką. Tai, kas atsitiko Džekui, atsitiko dėl jo kaltės. Ne tavo, ne mano. Jo.

– Avarija nebūtų atsitikusi, jei...

– Bet ji *atsitiko*. Ir mes negalime sugrįžti laiku atgal ir padaryti, kad ji nebūtų atsitikusi.

– Kaltės jausmo kontrolė, metodo numeris 101, daktare Melojau?

– Gerai. Ką gi. Tiesiai šviesiai kalbant, aš nesiruošiu leisti kaltės jausmui sugraužti mane gyvą. Aš paleidau jį savais keliais.

– Kaip tau gerai.

– Gal tavasis kaltės jausmo valdymo metodas geresnis? Emociškai sveikesnis? Manai, kad protingiau išsikasti duobę ir pasislėpti joje? – jis niekinančiu žvilgsniu apžvelgė virtuvėlę. – Apsidairyk aplinkui. Čia juk tamsus, purvinas, niūrus žiurkių urvas.

– Man čia patinka.

– Tu manai, kad nieko geresnio nenusipelnei.

Kai jis žengė žingsnį link jos, ji tvirčiau apkabino save rankomis, tarytum gintųsi nuo jo artumo. Tai buvo savotiška psichologinė gynyba nuo jo žodžių. Ji suprato, kad jis teisus, tačiau tai tik stiprino jos ryžtą priešintis.

– Peris, Dievas mato, tai, ką tu dirbi, dirbi gerai. Tavo klausytojai tave myli. Bet tu lengvai galėtum gauti televizijos naujienų diktorės vietą.

– Ką tu išmanai?

– Aš žinau, kad esu teisus. Negana to – *tu pati* žinai, kad aš esu teisus.

Negalėdama pakelti jo skvarbaus žvilgsnio, ji nuleido galvą ir įsmeigė akis į linoleumo atplaišą tarp savo ir jo batų. Ji iš paskutiniųjų priešinosi norui stverti jį už atlapų ir maldauti arba liautis kalbėti, arba įtikinti ją, kad jos atgaila atlikta.

– Aš padariau tai, ką turėjau padaryti, – tyliai pasakė ji.

– Todėl, kad buvai įsitikinusi, jog tai tavo pareiga?

– Tai buvo mano pareiga.

– Buvo, – pakartojo jis, pabrėždamas šį žodį. – Kokią pareigą jauti Džekui dabar, kai jis miręs? – jis suėmė ją už pečių. Tai buvo pirmas kartas per septynerius metus, kai jiedu prisilietė vienas prie kito. Jos kūnu nuvilnijo karščio banga ir ji vargais negalais atsispyrė troškimui pulti jam į glėbį ir visu kūnu prisispausti prie jo.

Vietoj to ji pasakė:

– Dinai, prašau, baik. Man teko priimti keletą sunkių sprendimų, bet aš įvykdžiau tai, ką nusprendžiau. Kaip tu pats sakei, tai jau buvo. Bet kuriuo atveju aš nenoriu su tavimi apie tai diskutuoti.

– Aš irgi nenoriu diskutuoti.

– Arba kalbėtis apie tai, – pridūrė ji.

– Tada ir nesikalbėkime.

– Aš netgi nenoriu apie tai galvoti.

– O aš niekada nesiliausiu apie tai galvojęs.

Jo balso tembras pažemėjo, o pirštai dar tvirčiau suspaudė jos pečius. Ji pajuto, kaip jis šiek tiek pasislinko artyn – tiek, kad jų drabužiai susilietė, ir ji pajuto jo alsavimą į savo plaukus.

Pokalbį apie Džeko mirtį pakeitė kita nemaloni tema, kurios ji dar labiau vengė. Ji išdrįso pakelti galvą ir pažvelgti jam į akis.

– Kodėl tu slepiesi tamsoje, Peris?

– Aš nesislepiu.

– Nesislepi? Aš vargiai galėjau matyti kelią eidamas šiuo koridoriumi.

– Reikia priprasti.

– „Sveika, tamsa, mano senoji drauge."

– Tu cituoji „Simoną ir Garfunkelį"?

– Ar šiuo metu tai tavo mėgstama daina?

– Galbūt tau reikėjo būti muzikinės laidos vedėju, – šyptelėjo ji, tikėdamasi praskaidrinti pokalbio nuotaiką, bet jis nesiruošė pasiduoti.

Jo žvilgsnis įsmigo jai į veidą.

– Tu labai graži, bet nė vienas tavo klausytojas nežino, kaip tu atrodai.

– Šito žinoti nebūtina. Radijas skirtas klausyti.

– Paprastai radijo žmonės siekia kilti aukščiau. Radijuje tu neturi veido, tik balsą.

– Tai ir yra viskas, ko man reikia. Aš nenoriu žmonių dėmesio sau.

– Tikrai? Tuomet galbūt tau reikėtų atsisveikinti su tamsiais akiniais.

– Ji negali. Jos akys jautrios šviesai.

Nė vienas nepastebėjo, kaip jiems kalbantis Stenas atsidūrė čia. Jiedu atsigręžė, o Dino rankos nuslydo jai nuo pečių.

Stenas nepatikliai nužvelgė Diną, bet jo žodžiai buvo skirti Peris.

– Dabar be penkių minučių dešimt. Haris skaito paskutines naujienas, po kurių bus paskutinė komercinė pertraukėlė. Tau laikas.

Keturioliktas skyrius

– Sveikas, Geivai!

Geivinas dirstelėjo per petį, norėdamas pasižiūrėti, kas jį pasveikino, tada stabtelėjo ir palaukė, kol Melisa Hečer jį pasivys. Kai ji prisiartino pakankamai, kad matytų jo veido išraišką, šypsena jos veide dingo.

Nepasisveikinęs jis išpyškino:

– Daug kalbos, Melisa. Ar tu stengiesi sugriauti mano gyvenimą, ar esi pernelyg kvaila, kad laikytum burną užčiauptą?

– Tu siunti?

– Tu puikiai žinai, kad siuntu.

– Kodėl? Ką aš padariau?

– Tu pasakei mano tėčiui, kad mes pažįstame vienas kitą.

– Na, ir kas čia tokio?

– Tas ir tokio, kad šį vakarą mes valgėme mėsainius „Čili" bare ir jis užsivedė manęs klausinėti apie sekso klubą.

Ji įrėmė vieną ranką sau į strėnas.

– Oi, tarytum aš būčiau papasakojusi tavo tėveliui apie sekso klubą. Kvailystės!

– Na, jam apie jį papasakojo kažkas kitas.

– Tikriausiai tas mentas. Toks trumpas, žilstelėjęs, – ji išpūtė cigaretės su marihuana dūmą ir pasiūlė jam. – Imk. Atrodo, tau reikia ko nors atpalaiduojančio.

Jis atstūmė pasiūlytą cigaretę.

– Ką tu žinai apie Džeinę?

– Ji kaip reikiant su visais susiėdusi. Su savo tėvais. Su policininkais. Su visais, – pro Geivino petį pamačiusi grupelę pažįstamų, ji jiems pamojavo ranka ir šūktelėjo: – Ei, sveiki, bičai, aš sugrįžau iš Prancūzijos ir turiu ką papasakoti!

Geivinas žengė į šalį užstodamas jai draugus ir priversdamas žvelgti į jį.

– Ar Džeinė tikrai dingo?

– Turbūt, kad taip. Bent jau taip man sakė tavo tėtis. Beje, jis labai fainas. Ar jis turi draugę?

Dėl jos intelekto lygio vargu ar galėjai kaltinti vien tik narkotikus. Ji tikriausiai jau gimė su nepakankamu pilkosios smegenų medžiagos kiekiu.

– Melisa, ką tu žinai apie Džeinę?

– Nieko.

– Tu jos geriausia draugė, – nenusileido jis.

– Aš buvau išvykusi iš šitos suknistos šalies, – piktai atkirto ji. – Ir ištisas kelias savaites nesimačiau su Jos Aukštybe. Aišku? – Ji dar kartą užsitraukė žolės. – Klausyk, manęs laukia žmonės. Užtrauk ir tu, kodėl nenori?

Ji paliko jį ir nuskubėjo pas draugus, kurie prie alaus statinaitės buvo pritaisę sodo laistymo žarną su purkštuvu ir paeiliui gėrė iš jo. Alus taškėsi ant žemės, bet niekas į tai nekreipė dėmesio. Jo buvo iki valios.

Geivinas pasuko pas savo draugelius, kurie ir vėl būriavosi aplink Kreigo visureigį, ir įteikė jiems nepraimtą iš tėčio spintelės nušvilptą „Maker's Mark" butelį. Jo tėvas dabar labai užsiėmęs Džeinės Kemp paieškomis, todėl gali praeiti kelios dienos, kol jis susigaudys, kad spintelėje trūksta vieno butelio burbono.

Kreigas savo kišeniniu peiliu ėmė krapštyti raudoną ženklą.

– Ar praėjusią naktį buvo nemalonumų?

– Ne tik praėjusią naktį, bet ir šiandien, – Geivinas atsirėmė į užpakalinį automobilio buferį, akimis ieškodamas minioje pažįstamo veido ir silueto.

– Tu buvai toks nusibaigęs.

– Grįždamas namo kelis kartus vėmiau.

– O, varge.

– Nelinkėčiau jums šito, – pasakė jis, pasakodamas apie savo nuotykį prie pašto dėžutės. – Srovė buvo kaip iš gaisrininkų žarnos.

Kompanijos juoką nutraukė vaikinas, pasiteiravęs apie Džeinę.

– Girdėjot apie jos dingimą?

– Apie tai buvo pranešta per vietinių naujienų laidą, – pasakė kažkuris iš kompanijos. – Mano mama klausinėjo, ar aš ją pažįstu.

– Garantuoju, kad jai neišsipasakojai, kaip gerai ją pažįsti.

– Taip, bet ir tu nepasakojai savo mamai, kad pažįsti Džeinę kaip šventąją.

– Ką tu žinai apie šventuosius?

– Mano dėdė dvasininkas.

– Ir ką?

– Jis mėgino mane išgelbėti. Bet jam nepavyko. Duok butelį.

Vaikinai toliau tarpusavyje švaistėsi pašaipomis ir juokeliais, vis patraukdami viskio. Kreigas išlipo iš savo visureigio ir atsirėmė į buferį šalia Geivino.

– Kas tau yra šį vakarą?

– Nieko.

– Šiaip nėra nuotaikos, ką? – paklausė Kreigas, suteikdamas Geivinui progą paaiškinti savo blogos nuotaikos priežastį, bet nesulaukęs komentaro tik gūžtelėjo pečiais ir drauge su Geivinu įsistebeilijo į minią. Staiga susijaudinęs jis sušnibždėjo: – Ei, ar matai tą žmogų, va, tenai?

Geivinas pažvelgė. Kreigas rodė į žmogų, kuris išlipo pro automobilio galines dureles, susitvarkė drabužius ir užsidėjo

beisbolininko kepuraitę. Jam iš paskos išsirangė dvi merginos. Tai buvo gražuolės lėlės Barbės – krūtiningos blondinės, nors jų matomi krūtinkauliai leido spėti, kad jos nešioja implantus.

– Jų papai netikri, – pareiškė Geivinas.

– Na, tai kas?

Kreigui tai tikrai nerūpėjo – jis ir toliau įsmeigęs akis žiūrėjo į vyriškį.

– Kažin, ar tos merginos žino, kad jis mentas?

Geivinas krūptelėjo.

– Jis mentas? Negali būti.

– Sklando tokie gandai.

Jiedu stebėjo toliau. Trijulė išlipusi pradėjo glėbesčiuotis. Vyriškis šiaip taip išsivadavo iš merginų rankų, prieš tai švelniai paplekšnojęs kiekvienai per sėdmenis ir pažadėjęs greitai vėl su jomis pasimatyti.

Merginos nupėdino šalin, deja, tolyn nuo Kreigo ir Geivino. Vyriškis sėdo į automobilį, šį sykį į vairuotojo vietą, ir užvedė variklį. Jam manevruojant pro Kreigo visureigį, jo ir Geivino žvilgsniai susitiko.

– Suknistas agentas, – sumurmėjo Kreigas.

– Tu esi *tikras*, kad jis mentas?

– Devyniasdešimt devyni kablelis devyniasdešimt devyni procento.

– Ir ką gi jis čia veikia?

– Tą patį, ką ir mes, ir šią naktį jam neblogai pasisekė.

– Taip, dviguba sėkmė.

– Laimingas bybis, – jiedu žvelgė jam įkandin, kol galiniai automobilio žibintai dingo už posūkio, tuomet Kreigas pridūrė: – Mačiau, tu kalbėjaisi su Melisa.

– Tą tai ji moka. Kalbėtis, – jis papasakojo Kreigui apie atsitiktinį savo tėčio susitikimą su ja prie Kempų namo. – Jis žino apie sekso klubą.

– Nesijaudink dėl to, – pasakė Kreigas, niekinamai prunkštelėdamas. – Ką jie gali padaryti, konfiskuoti visų kompiuterius?

– To paties aš paklausiau ir savo senio. Nieko jiems nesigaus, jie myža prieš vėją.

Geivinas kalbėjo tvirčiau nei jautėsi. Nerimas gniaužė jį kaip alkis tuščią skrandį. Štai kodėl jis dar kartą nepakluso tėčiui ir vakare išėjo iš namų. Vis tiek jo laukia nemalonumai, taigi koks skirtumas, vienu daugiau ar mažiau.

Prieš keletą savaičių, tarsi nujausdamas, kad taip gali nutikti, jis pasidarė atsarginį automobilio raktelį. Kai tėtis pavėžėjo jį iki namų ir išvyko į radijo stotį, namuose jis neužtruko. Taip pasielgė ne dėl to, kad būtų norėjęs ir toliau demonstruoti nepaklusnumą. Jį kamavo nerimas, ką gali atnešti keletas artimiausių dienų.

– Kaip manai, kur ji galėtų būti?

Atrodo, Kreigas skaityte skaitė jo mintis.

– Kas, Džeinė? Iš kur, velniai griebtų, aš galiu žinoti?

– Na, aš pamaniau, kad tu galėtum žinoti.

– Iš kur?

Kreigas pažvelgė į jį ir irzliai pasakė:

– Aš juk mačiau, kad praėjusį vakarą tu buvai su ja.

Kai pamažu tildami nuskambėjo paskutiniai dainos „I'll Never Love This Way Again" akordai, Peris prabilo į mikrofoną.

– Tai buvo Diona Vervik. Tikiuosi, kiekvienas gyvenime turi žmogų, kuris gali įspėti slapčiausias jūsų svajones ir visas jas paversti tikrove.

Šią naktį studijoje ją kaustė klaustrofobija, kurios priežastis buvo Dinas. Jis jau tris valandas ir šešiolika minučių sėdėjo ant aukštos sukiojamosios taburetės, tokios pat, ant kokios sėdėjo ji. Jis buvo tiek toli, kad ji nekliudoma galėjo judėti ir valdyti kontrolės pultą, tačiau sykiu ir tiek arti, kad ji nė akimirkos nepamiršo apie jo buvimą. Jis sėdėjo nejudėdamas ir beveik nieko nesakydamas, bet jo akys sekė kiekvieną jos judesį.

Ypač intensyvų jo žvilgsnį ji pajuto šią akimirką, kai užsiminė apie svajonių išpildymą.

– Dabar tvanki naktis, aštuoniasdešimt du laipsniai pagal Farenheitą, viena valanda šešiolika minučių, bet iki antros valandos mūsų „101,3“ programoje aš jums grosiu gaivią klasiką. Skambinkite man ir pasakokite, kur šią naktį klajoja jūsų mintys. Štai, gavau pageidavimą iš Mardžės ir Džimo, švenčiančių trisdešimtąsias savo santuokos metines. Karpenterių „Close to You“. Tai buvo jų vestuvių daina. Linkiu džiugiai atšvęsti jubiliejų, Mardže ir Džimai.

Prasidėjus dainai, ji bakstelėjo mygtuką ir išjungė mikrofoną, tada pažvelgė į Diną ir paspaudė vieną iš mirksinčių telefono linijos mygtukų.

– Peris klauso.

– Sveika, Peris. Mano vardas Rodžeris.

Kaskart, kai jai tekdavo pakelti telefono ragelį, tiek ji, tiek Dinas baiminosi ir sykiu vylėsi, kad tai bus Valentinas. Dinas turėjo portatyvų diktofoną su nauja kasete, paruoštą įrašymui.

Ir šį kartą jo įtampa atslūgo, išgirdus pasisveikinimą:

– Sveikas, Rodžeri.

– Ar negalėtumėte man pagroti dainą?

– Kokia proga?

– Jokios progos. Aš tiesiog norėčiau dainos, ir tiek.

– Noras yra pakankama proga. Kokią dainą norėtumėte išgirsti?

Ji bematant įtraukė pageidautą dainą į grosimų dainų sąrašą, atitinkamai vieną iš jo pašalinusi. Įrėmė kumščius į strėnas, atsistojo ir pasirąžė.

– Pavargai? – paklausė Dinas.

– Praėjusią naktį beveik nemiegojau, šiandien taip pat nepavyko nė bluosto sudėti. Tu turbūt irgi pavargęs, juk nesi pratęs nemiegoti tokiu vėlyvu metu.

– Labiau pratęs, nei tau galėtų pasirodyti. Aš jau seniai retai temiegu visą naktį. Dažnai tik snūduriuoju, laukdamas, kol namo sugrįš Geivinas.

– Ar jis pas tave leidžia vasarą?

– Ne, jis pas mane gyvena daugmaž nuolatinai.

Ji akivaizdžiai nustebo.

– Ar Pet nieko blogo neatsitiko?

– Ne, ne, viskas gerai, – paskubomis atsakė jis, reaguodamas į jos susirūpinimą. – Jai sekasi puikiai. Pagaliau susirado naują vyrą. Visų, išskyrus Geivino, nuomone, jis puikus vyrukas.

Peris buvusiąją Dino žmoną buvo sutikusi viename iš Geivino mažosios lygos beisbolo mačų; taip pat ji su Džeku kartą buvo pakviesti į jos namus Geivino gimtadienio proga. Ji ją prisiminė kaip dailią miniatiūrinę moterį, kuri buvo pernelyg rimta ir griežta.

Džekas ir neklaustas išpasakojo, kad Dinas susituokė vos baigęs koledžą. Tačiau jų sąjunga truko mažiau nei metus. „Beveik tiek, kiek reikėjo pagimdyti Geiviną ir parsigabenti jį iš ligoninės namo. Jie netiko vienas kitam ir tai aiškiai matė, tad sutarė, jog visiems, netgi vaikui, bus geriausia, jei jie nebekankins vienas kito ir taikiai išsiskirs."

Nors Geivinas gyveno su Pet, tačiau Dinas su juo matydavosi po keletą kartų per savaitę ir aktyviai dalyvavo visuose jo gyvenimo reikaluose. Jis drauge su Pet lankydavosi tėvų susirinkimuose, treniruodavo vaikų futbolo ir beisbolo komandas ir kitaip auklėjo Geiviną. Po skyrybų paprastai vaiko ugdymas užgula to iš tėvų pečius, pas kurį lieka vaikas. Peris žavėjosi Dinu dėl to, kad jis taip rimtai žiūri į tėvo pareigas.

– Ar jis ir įtėvis nesutaria? – paklausė ji.

– Tai Geivino kaltė. Jis ėmė ne tik neklausyti, bet elgtis visiškai nepakenčiamai. Pet ir mudu susitarėme, kad Geivinas kurį laiką gyvens pas mane, – jis jai trumpai nupasakojo įtampos kupinus jų dabartinius santykius. – Velniai griebtų, Peris, aš visuomet norėjau jį auginti pats. Ir trokštu, kad viskas vyktų sklandžiai.

– Esu tikra, kad laikui bėgant jūsų santykiai susigulės. Geivinas geras vaikas.

Jis nusikvatojo.

– Pastaruoju metu esu linkęs tuo abejoti. Vis dėlto tikiuosi, kad tas mielas vaikas, kurį tu prisimeni, kažkur tebesislepia po priešiškumo ir irzlumo kauke.

Pusę dviejų iš informacijos monitoriaus ji perskaitė keletą naujienų. Paskui sekė keletas minučių komercinės reklamos, kurios metu ji priiminėjo klausytojų skambučius. Vienas klausytojas pakvietė ją į pasimatymą. Ji mandagiai atsisakė.

– Galbūt tau reikėjo priimti jo pasiūlymą, – paerzino Dinas. – Jo balsas skambėjo taip beviltiškai.

– Kaip beviltiškai girto, – atkirto ji, į jo šypseną atsakydama šypsena ir trindama pokalbio įrašą iš aparatūros kompiuterio.

Vėliau paskambino apsvaigusi iš laimės porelė, kuri buvo ką tik susižadėjusi.

– Jis paprašė manęs atkimšti butelį vyno, o tuomet man įteikė taurę, kurios dugne gulėjo žiedas, – netgi spigus merginos tonas negalėjo paslėpti žavaus britiško akcento. – Mano draugės Londone negalės tuo patikėti! Kai buvome mergaitės, mes per televizorių susižavėjusios stebėdavome Dalaso komandos rungtynes ir svajodavome, kad vieną dieną sutiksime dailų teksasietį.

Juokdamasi iš akivaizdžios jaunosios moters euforijos, Peris paklausė, kokią dainą jiedu norėtų išgirsti.

– „She's Got a Way". Mano draugas sako, kad Bilis Džoelis šią dainą tikriausiai parašė apie mane.

– Aš esu tikra, kad jis teisus. Ar jūs neprieštarautumėte, jei šį pokalbį išgirstų visi mūsų laidos klausytojai?

– Tai būtų fantastiška!

Ji užsirašė porelės vardus ir priėmė dar keletą skambučių. Pasibaigus komercinei reklamai, pasiuntė į eterį savo pokalbį

su sužadėtiniais, kurį palydėjo jų užsakyta daina. Po jos ėjo „Precious & Few“, po šios nuskambėjo „The Rose“.

Kontrolės pultą ji valdė profesionaliai, todėl, maigydama mygtukus, sykiu galėjo kalbėtis su Dinu apie Geiviną.

– Kaip jis reagavo, kai jam papasakojai apie susitikimą su Melisa Hečer?

– Apsimetė, kad jos nepažįsta.

Peris smalsiai pažvelgė į jį ir jis perskaitė jos mintį.

– Taip, tai jaudina ir mane. Kodėl jis nenorėjo tiesiog pasakyti, kad ją pažįsta? Jis neigė ir tai, kad pažįsta Džeinę Kemp, kol aš įrodymais neprirėmiau jo prie sienos.

– Ar gerai jis ją pažįsta?

– Ne itin. Bent jau sprendžiant iš to, ką man pasakė, nors šiomis dienomis aš ne visuomet iš jo išgaunu tiesą.

– Ne taip, kaip tuomet, kai jis sulankstė savo dviračio ratą.

– Tu prisimeni tą įvykį?

– Mudu du Džeku buvome atėję pas tave į svečius. Geivinas tą savaitgalį leido su tavimi. Jis drauge su kaimynų vaikais važinėjosi dviračiais. Namo grįžo stumdamas savąjį. Priekinis dviračio ratlankis buvo perlenktas beveik perpus. Tu jo paklausei, ar jis suko piruetus, ir kai jis prisipažino, tu visam vakarui išsiuntei jį į jo kambarį.

– Tai buvo griežta bausmė, nes jis mėgo sukinėtis aplink tave ir Džeką. Be to, uždaviau jam atlikti keletą namų ruošos darbų, kad galėtų uždirbti pinigų naujam ratui įsigyti.

– Esi griežtas, bet teisingas tėvas, Dinai.

– Taip manai?

– Taip. Savo veiksmais tu pabrėžei turto vertę, o ne padarytą žalą dviračiui, kas tave suerzino.

Jis liūdnai nusišypsojo.

– Aš jam tūkstantį kartų sakiau, kad nesuktų piruetų ir nešokinėtų su dviračiu ant šaligatvio bortelių, nes tai pavojinga. Visiškai netroškau, kad jis taptų organų donoru.

– Teisingai. Jis lengvai galėjo prasiskelti galvą ar nusisukti sprandą. Tu buvai susinervinęs dėl to, kas galėjo atsitikti, todėl ir buvai piktas.

– Manau, man reikėjo visa tai jam paaiškinti.

– Jis ir pats tai žinojo, – tyliai pasakė ji.

Jis žvelgė tiesiai į ją ir tai buvo daugiau negu žvilgsnis. Jie nenuleido vienas nuo kito akių, kol baigėsi visa Betės Midler daina. Kai muzika nutilo, Peris vėl atsigręžė į kontrolės pultą ir įjungė mikrofoną.

– Nepamirškite rytoj iš ryto prisijungti prie Čarlio ir Čado kompanijos. Jie bus su jumis, kai vyksite į darbą. Dabar su jumis esu aš, Peris Gibson, ir romantiškų klasikinių meilės dainų kolekcija. Telefono linijos bus aktyvios iki dviejų valandų nakties. Skambinkite man.

Kai prasidėjo kita dainų serija, ji dirstelėjo į kompiuterio ekraną.

– Iki programos pabaigos liko vos devynios minutės.

– Argi ne panašiu metu jis paskambino praėjusią naktį? Prieš pat programos pabaigą?

Kai ji linktelėjo galvą, jis pridūrė:

– Kiek laiko galėtum su juo kalbėtis, jei jis paskambintų?

Ji parodė į ekraną, kur laikrodis rodė laiką, likusį iki dainos pabaigos.

– Tiek liko šios dainos laiko. Po jos skambės dar dvi.

Jis tylomis skaičiavo.

– Vadinasi, kai pasibaigs paskutinė daina, tegalėsi palinkėti labos nakties klausytojams ir atsisveikinti.

– Teisingai.

Jis apžvelgė telefono linijų mygtukus ant kontrolės pulto. Trys iš jų mirksėjo.

– Jei tai bus ne Valentinas, stenkis kuo greičiau užbaigti pokalbį. Kitos linijos tegu lieka laukimo režime. O jei tai bus jis, nepamiršk paprašyti, kad leistų tau pasikalbėti su Džeine.

Ji giliai atsikvėpė, dirstelėjo į Diną, įsitikino, kad jo pirštas ant diktofono įrašymo klavišo, ir nuspaudė vieną iš mirksinčių kontrolės pulto mygtukų. Jai skambino Rachelė ir pageidavo dainos „It Might Be You", kurią norėjo skirti savo vyrui Pitui.

– Ak, Stefenas Bišopas.

– Tai buvo pirmoji daina, pagal kurią mudu šokome mūsų vestuvių pobūvio metu.

– Tai tokia puiki daina, kad tikrai nusipelno vienos iš pirmųjų pozicijų, – Peris pažadėjo klausytojai, kad daina bus transliuojama ateinančią naktį per pirmąjį programos pusvalandį.

– Nuostabu. Dėkui.

Peris vėl pažvelgė į Diną ir nuspaudė dar vieną iš mirksinčių mygtukų.

– Peris klauso.

– Sveika, Peris.

Išgirdus šį balsą, kraujas sustojo jos gyslose. Ji įsmeigė išsigandusį žvilgsnį į Diną, kuris nedelsdamas nuspaudė diktofono įrašymo klavišą. Automatinio pokalbio įrašymo sistemos ekrane buvo matyti skambinančiojo telefono numeris, kurį Dinas tučtuojau užsirašė. Jis įtemptai žvelgė į kompiuterio ekraną, tarytum mėgintų jame pamatyti ne tik telefono numerį, bet ir pašnekovo veido bruožus.

– Sveikas, Valentinai.

– Kaip sekėsi praėjusią dieną? Buvai labai užimta?

– Susitvarkiau.

– Nagi, Peris. Papasakok man, ką veikei praėjusią dieną? Ar nors kartelį prisiminei mane? O gal nurašei kaip paprasčiausią beprotį? Ar pranešei apie mane policijai?

– Kodėl turėčiau pranešinėti? Kol jūs man neleisite pasikalbėti su mergina, kurią skelbiatės pagrobęs, aš neturėsiu jokio pagrindo tikėti, kad ji iš tikrųjų egzistuoja ir kad tai, ką jūs man praėjusią naktį kalbėjote, yra tiesa.

– Liaukis žaidusi kvailus žaidimėlius, Peris. Be abejo, ji egzistuoja. Kodėl turėčiau švaistytis tokiais žodžiais, jei tai nebūtų tiesa?

– Tam, kad atkreiptumėte į save mano dėmesį.

Jis nusikvatojo.

– Na, ir kaip? Ar atkreipsi į mane dėmesį šį kartą?

– Šį kartą?

– Tu nekreipei dėmesio į mano ankstesnį perspėjimą, ir štai kas atsitiko.

Ji pažvelgė į Diną ir nieko nesuprasdama papurtė galvą.

– Apie ką jūs kalbate, Valentinai?

– Išties, argi nebūtų įdomu sužinoti, apie ką? – tyčiojosi jis. – Jeigu gražiai manęs paprašysi, aš galbūt ir duosiu tau keletą užuominų. Bet tu turi manęs *labai* gražiai paprašyti. Na, o dabar man kilo nuostabi mintis, – jis giliai ir garsiai įkvėpė, kad ji girdėtų. – Vien tavo balso pakanka, kad mane sujaudintum. Aš pagalvojau apie tai, kad mudu galėtume susitikti, supranti. Galbūt netrukus, Peris.

Ji nusipurtė iš pasibjaurėjimo, bet ramiu balsu tęsė toliau:

– Aš netikiu, kad jūs laikote pagrobęs merginą. Jūs tik malate liežuviu ir pučiate miglą man į akis.

Dinas pritariamai linktelėjo galvą.

– Vis dar nori žaisti žaidimėlius, Peris? Aš patarčiau šito nedaryti. Tu jau iššvaistei dvidešimt keturias iš septyniasdešimt dviejų valandų. Likusios keturiasdešimt aštuonios man bus nepalyginti malonesnės nei tau. Kalbant apie mano belaisvę, ji truputį pavargusi, o jos inkštimas ir maldavimai ima neigiamai veikti mano nervus. Bet ji vis dar karšta, o aš esu puikios formos.

Tai pasakęs, jis padėjo ragelį.

– Tai ne tas pats numeris, kuriuo jis skambino praėjusį kartą, – pasakė Dinas, traukdamas savo mobilųjį telefoną. – Ar šią naktį kas nors pasirodė kitaip, Peris? Gal balsas pasikeitęs, palyginus su paėjusia naktimi?

Dinas yra policininkas, ji – ne. Vis dar apimta šleikštulio nuo ką tik pasibaigusio pokalbio, ji vargiai galėjo persijungti į ramius nusikaltimo tyrėjos apmąstymus.

– Ne, – atsakė kimiu balsu. – Jo kalba buvo visiškai tokia pat.

– Man irgi taip atrodo, bet manau, kad tu galėjai atkreipti dėmesį į... Sveikas, Kurti, jis ką tik skambino, – jis ėmė kalbėtis mobiliuoju telefonu. – Numeris kitas. Pasiruošę?

Kol jis telefonu kalbėjosi su detektyvu, atsidarė puikiai garsą izoliuojančios durys ir pasirodė Stenas.

– Klausyk, Peris, mes transliuojame tylą.

Ji nė nepastebėjo, kad muzika buvo nutilusi. Skubiu gestu paprašiusi tylos, ji įjungė mikrofoną.

– Būkite saugūs, būkite laimingi, mylėkite ką nors. Aš esu Peris Gibson, linkiu jums ramios nakties, – ji nuspaudė keletą mygtukų ir pranešė: – Programos transliacija baigta.

– Tas bjaurybė skambino vėl? – paklausė Stenas.

Dinas, atsukęs jiems nugarą, telefonu toliau kalbėjosi su Kurčiu.

Stenui ji pasakė:

– Palik žinutę rytinės laidos technikams. Paprašyk jų, kad paskutinįjį įrašymo įrangoje esantį pokalbį perrašytų į kasetę ir padarytų keletą kopijų. Jos bus geresnės kokybės nei įrašas, kurį savo diktofonu padarė Dinas.

Jis atrodė įsižeidęs.

– Aš pats žinau, kaip perkelti įrašą į kasetę, Peris. Galėčiau tai padaryti ir dabar.

Ji kurį laiką dvejojo. Stenas atrodė demonstratyviai prislėgtas jos nepasitikėjimo, ir ji pasakė:

– Dėkui, Stenai, tai būtų didelė pagalba.

Dinas baigė pokalbį, tuomet atsigręžė ir vienu staigiu judesiu nuo kėdės atlošo sugriebė savo švarką ir nuo stalo diktofoną.

– Šis numeris priklauso kitam telefono automatui. Patruliai jau važiuoja.

– Aš taip pat einu namo, – pasakė Peris.

– Žinoma, kad eini. Tik dabar aš jokiu būdu nepaliksiu tavęs vienos.

Jis atidarė duris. Jiems išeinant, ji šūktelėjo Stenui:

– Gal galėtum užvežti kasetes į mano namus?

Dinas išstūmė ją pro duris ir jas uždarė Stenui nespėjus nė prasižioti.

Penkioliktas skyrius

Melisa Hečer pavydėjo Džeinei Kemp visko. Džeinė buvo turtingesnė, gražesnė, šaunesnė, labiau mėgstama ir labiau geidžiama. Melisa Džeinę lenkė apsukrumu.

Jei ji būtų mėginusi konkuruoti su Džeine, išsyk būtų atsidūrusi nuošalėje. Tačiau ji buvo pakankamai gudri, kad sugebėtų padaryti Džeinę savo geriausia drauge.

Vis dėlto pirmąją naktį, jai sugrįžus iš Prancūzijos, kai būtent ji turėjo atsidurti dėmesio centre, visi tenorėjo kalbėtis apie Džeinę ir jos paslaptingą dingimą. Melisa jautėsi įžeista. Ji kunkuliavo nuo įspūdžių apie nuogalių paplūdimius Žydrojoje pakrantėje, apie išragautus vynus ir išbandytus narkotikus. Istorija, kaip Sen Tropeze jai pavyko įsigyti žiedą krūties speneliui, turėjo kokiam pusvalandžiui atimti žadą visai auditorijai.

Deja, jos naujausi nuotykiai užsienyje nieko nedomino. Džeinės vardas skambėjo visų lūpose ir buvo visų pokalbių tema.

Melisa netikėjo jokiomis neįtikėtinomis istorijomis, pradedant spėlionėmis, kad ji galėjo pabėgti iš namų su naujoku puolėju iš amerikietiškojo futbolo „Dalaso kaubojų“ komandos, kurį sutiko Šeštojoje gatvėje esančiame klube, ir baigiant sapaliojimais, kad ją pagrobė plėšikai, tikėdamiesi išpirkos, kurią jos senis atsisakė sumokėti, arba seksualinis maniakas, kuris pavertė ją savo sekso verge.

„Mėšlas visi tie išvedžiojimai", – su apmaudu galvojo Melisa. Jei Džeinė mėgautųsi medaus mėnesiu su Dalaso „kaubojumi", ji tikrai pasistengtų, kad visi apie tai sužinotų. Melisa neatmetė galimybės, kad teisėjas galėtų atsisakyti mokėti išpirką grobikams, bet tai jis būtų padaręs prieš į jį nukreiptus prožektorius ir kameras ir šį įvykį panaudojęs savo rinkimų kampanijos reklamai. O jei kas ir galėtų pakliūti sekso vergijon, tai tikriausiai tik vaikinas, kuris susidėjo su Džeine.

Džeinė paprasčiausiai prisigėrė. Ji prisidulkino iki sąmonės netekimo. Ir viskas. Kai tik ji pasijus geriau ir atgaus jėgas, tučtuojau pasirodys ir piktdžiugiškai pasijuoks iš sąmyšio, kurį sukėlė. Ji smagiai išsityčios iš visų išgąsčio ir nerimo. Tokia yra Džeinė. Ji tiesiog pražysta, galėdama šokiruoti ir provokuoti aplinkinius.

Kokia panaši į ją vadinamoji geriausia draugė, pavogusi iš jos rampos šviesą jau pirmą naktį jai grįžus iš Europos, svarstė Melisa. Vakaras tapo tikra našta, jos nuotaika buvo rūškana. Prisiklausiusi apie Džeinę tiek, kad užtektų visam gyvenimui, Melisa nusprendė eiti namo ir pasiduoti skrydžio sindromo alpuliui.

Bet išvydusi šiek tiek vyresnį vaikiną, ji pakeitė savo nuomonę.

Jį buvo mačiusi ir anksčiau. Nors negalėjo visiškai pasikliauti atmintimi, tačiau beveik neabejojo, kad Džeinė kartą buvo su juo susitikusi. Žinoma, labai apmaudu pripažinti, bet jis tikriausiai rinktųsi Džeinę, jei Džeinė būtų šalia. Tačiau Džeinės nebuvo.

Taigi Melisa nužirgliojo prie vyriškio, kuris stovėjo atsirėmęs į savo automobilio vairuotojo dureles ir stebėjo minią.

– Tu jau išvažiuoji ar dar tik atvažiavai?

Jis nužvelgė ją nuo galvos iki kojų ir jo lūpas pamažu iškreipė šypsena.

– Šiuo metu – nei taip, nei taip.

Ji žaismingai pliaukštelėjo jam per ranką.

– Manau, tu ne taip supratai mano žodžius.

– Tu neketini žaisti dviprasmybėmis?

Ji nežinojo, kas yra dviprasmybės, tad gūžtelėjo pečiais ir apdovanojo jį žaviausia savo šypsena.

– Galbūt.

Jis buvo dailus. Iš pažiūros – apie trisdešimt penkerių metų. Šiek tiek sensteléjęs ir apkiautęs, bet kas čia tokio? Jam tikriausiai padarys įspūdį jos kelionės.

– Aš ką tik grįžau iš Prancūzijos.

– Na, ir kaip tenai?

– Prancūziškai.

Jis nusišypsojo, įvertindamas jos sąmojų.

– Buvo tikras smagumėlis. Aš nė žodžio nesuprantu, kokį velnią jie ten burbuliuoja tarpusavyje, bet man patinka klausytis jų kalbos. Vienas vaikinas, mačiau, per pusryčius gėrė vyną. Tėvai duoda vyno netgi vaikams, ar gali tuo patikėti? Ir žmonės ten viešuose paplūdimiuose deginasi nuogi.

– O tu?

Ji gudriai nusišypsojo.

– O kaip tau atrodo?

Jis ištiesė ranką ir brūkštelėjo jai per žastą.

– Uodas.

– Šį vakarą jie pikti. Galbūt verčiau atsisėskime į tavo automobilį.

Jis palydėjo ją prie keleivio durelių ir jas atidarė, tada apėjo aplink automobilį ir atsisėdo į vairuotojo vietą. Užvedė variklį ir įjungė kondicionierių.

– Hmm, taip daug geriau, – pasakė ji, stengdamasi kuo patogiau įsitaisyti ant vėsios odos sėdynės. – Puikus automobilis, – pagyrė apžvelgdama vidų. Žvilgtelėjusi į galinę sėdynę paklausė: – Kas tai?

– Plastikinis šiukšlių maišelis.

– Ir pati matau, – prunkštelėjo ji. – Man rūpi, kas viduje.

– Nori pasižiūrėti? – jis ištiesė ranką pro sėdynių tarpą ir, paėmęs maišelį, padėjo jai ant kelių.

– Tikiuosi, ne purvini skalbiniai? – paklausė ji ir jis nusijuokė.

Melisa atrišo raištelį, pažvelgė į vidų ir išsitraukė žurnalą. Jo pavadinimas ir viršelio turinys pasakė viską, bet ji apsimetė abejinga.

– Prancūzijoje tokių žurnalų galima nusipirkti ant kiekvieno kampo. Ten niekas į tokius dalykus kreivai nežiūri. Ar galiu pažiūrėti?

– Būk mano viešnia.

Kol ji pervertė žurnalą, jo pirštai jau grabinėjo vidinę jos šlaunies pusę. Jis palenkė galvą ir nosimi palietė jos krūtį.

– Kas tai?

– Mano suvenyras iš Prancūzijos, – ji pakėlė liemenėlę ir išdidžiai parodė jam savo spenelio žiedą. – Pliaže sutikau vaikiną, kuris pažinojo dantų gydytoją, laisvu nuo pagrindinio darbo metu veriantį auskarus.

Jis pradėjo kvatotis.

– Kas čia juokinga?

Jis piršto galiuku apvertė sidabrinį žiedelį.

– Tai, kas užrašyta vidinėje pusėje.

Dino namų telefono balso pašto dėžutėje buvo septyni Lizos pranešimai. Jis išklausė visus septynis.

– Negaliu įsivaizduoti, kodėl tu man nepaskambinai, – prasidėjo paskutinis pranešimas. – Aš daugiau negu supykusi, Dinai. Ir išsigandusi. Gal kas nors atsitiko tau arba Geivinui? Kai gausi šį mano pranešimą, prašau, paskambink. Jei per valandą neišgirsiu tavo balso, pradėsiu skambinti į Ostino ligonines.

Žinutė buvo išsiųsta trečią valandą dvidešimt minučių nakties. Panaši buvo atsiųsta ir į jo mobiliojo telefono balso pašto dėžutę. Visų labiausiai jis dabar nenorėjo skambinti

Lizai. Ne, dar labiau nenorėjo, kad ji pradėtų skambinti į ligonines.

Jis surinko jos mobiliojo numerį ir ji atsiliepė jau po pirmo šaukimo signalo.

– Man viskas gerai, – tučtuojau pasakė jis. – Nei aš, nei Geivinas nesame ligoninėje ir tu turi teisę būti beprotiškai įsiutusi. Pirmyn.

– Dinai, kas vyksta?

Jis sudribo į krėslą prie stalo virtuvėje ir pirštais lyg šukomis perbraukė plaukus.

– Darbo reikalai. Mes pakliuvome į krizinę situaciją.

– Aš negirdėjau jokių naujienų apie...

– Tai ne nacionalinė krizė. Ne lėktuvo katastrofa, ne įkaitų drama, ne masinė žmogžudystė, nieko panašaus į tai. Bet labai kebli byla. Aš į ją įsivėliau šiandien anksti rytą... Turbūt reikėtų sakyti vakar rytą. Mano konsultacijų prireikė, vos atėjau į darbą, ir jos tęsėsi visą dieną. Aš ką tik grįžau ir esu nusibaigęs kaip šuva. Tačiau niekas iš to, ką pasakiau, nėra pateisinimas, kad neatsakiau į tavo skambučius.

– Kas tai per byla?

– Pradingo viena mergina. Įtariamasis jos pagrobėjas iš egoistinių sumetimų paskambino ir pasakė, ką planuoja su ja padaryti, jei mums nepavyks jos surasti per jo nurodytą terminą, – jis neturėjo jėgų jai nieko daugiau pasakyti. Beje, jei imtų atvirauti, tektų papasakoti apie Peris. Liza apie Peris nieko nežinojo ir dabar tikrai nebuvo tinkamiausias laikas aiškintis.

– Man labai gaila, kad teko išgyventi tokią pragarišką dieną.

– Jėzau, Liza, tai man reikia tavęs gailėtis, o ne tau manęs.

Buvo daugybė dalykų, dėl kurių jis išties turėjo pagrindo gailėtis. Kad apsimetė į jos meilę atsakąs meile, ir apsimetė taip gerai, kad ji juo patikėjo. Kad nepasakė jai, jog pasiliktų Hiustone, o tai jis privalėjo padaryti. Kad troško, jog jos kelionė į Čikagą užtruktų ilgiau nei keletą dienų.

Jis kvailai paklausė:

– Kaip sekėsi susitikimai su tais švedais?

– Danais. Jie priėmė mano pasiūlymą.

– Gerai. Nors ir nieko nuostabaus.

– Kaip Geivinas?

– Viskas gerai.

– Daugiau nebesipykstate?

– Kraujo praliejimo išvengiame.

– Tu atrodai išsekęs. Taigi daugiau su tavimi nekalbėsiu ir leisiu pailsėti.

– Be to, kalbant apie šiandieną...

– Tai nesvarbu, Dinai.

– Velniai griebtų, tikrai nesvarbu. Aš priverčiau tave be reikalo nerimauti. Štai kas svarbu.

Jis niršo ant jos už tai, kad ji neniršo ant jo. Jei ji būtų jį užsipuolusi, tai būtų apmaldę jo sąžinės priekaištus. Jam nereikėjo jos supratimo. Jis nenorėjo būti švelniai paguldytas į lovą. Jis norėjo, kad ji būtų pikta kaip velnias.

Vis dėlto rimtas konfliktas būtų pareikalavęs per daug energijos, kurios jis neturėjo, tad pokalbį teko baigti varganu apgailestavimu:

– Na, kad ir kaip buvę, aš atsiprašau.

– Priimta. O dabar eik į lovą. Pasikalbėsime rytoj.

– Pažadu. Labos nakties.

– Labos nakties.

Jis tiesiai iš šaldytuve stovėjusio butelio patraukė didelį gurkšnį vandens ir per tamsų namą nužingsniavo miegamųjų kambarių link. Pro Geivino kambario durų apačią nesklido nei lempos šviesa, nei blausus kompiuterio monitoriaus švytėjimas. Jis sustojo ir kyštelėjo galvą į vidų.

Geivinas miegojo. Vienais apatiniais jis gulėjo ant nugaros, ilgas rankas išmetęs plačiai į šalis, nusispardęs antklodę. Jis vos tilpo į lovą. Alsavo pro burną, kaip ir visuomet nuo pat kūdikystės. Šią akimirką jis atrodė toks jaunas ir nekal-

tas. Jam jau šešiolika: jau ne berniukas, bet dar ir ne vyras. Vis dėlto miegodamas labiau panašus į vaiką nei suaugusį žmogų.

Stovėdamas ir žiūrėdamas į savo miegantį sūnų, Dinas suprato, kad skausmingas tvinkčiojimas giliai krūtinėje yra ne kas kita kaip meilė. Jis nemylėjo Geivino motinos, kaip ir ji jo nemylėjo. Bet jie abu mylėjo Geiviną. Nuo tos dienos, kai suprato, kad gims vaikas, savo meilę, kurią turėjo skirti vienas kitam, jie skyrė žmogui, kurį buvo pradėję.

Akivaizdu, kad jie nesugebėjo Geivinui įteigti, kad myli jį. Jis vis dar netiki, kad drausminančios priemonės skirtos jam apsaugoti ir kad disciplina nėra pasismaginimo šaltinis tėvams, kad jie tikrai nedemonstruoja, koks jis jiems yra svarbus, o taip yra iš tikrųjų.

Velniai griebtų, Dinas tikrai norėjo būti rūpestingas tėvas. Jis stengėsi, kad viskas būtų kuo geriau. Ir tikrai nesitikėjo, kad jo sūnus gali bent akimirką suabejoti, jog yra mylimas. Matyt, kažkur suklupo, padarė klaidingą ėjimą, nepadarė to, ką turėjo padaryti. Ir štai dabar sūnus jo nekenčia ir šito neslepia.

Slegiamas tokių minčių naštos, Dinas nusigręžė nuo Geivino lovos ir tyliai uždarė duris.

Pagrindinis miegamasis buvo didelis kambarys aukštomis skliautuotomis lubomis, plačiais langais ir su židiniu. Kambarys reikalaute reikalavo geresnės apdailos ir baldų – dabar čia stovėjo tik būtiniausi baldai ir lovatiese užtiesta lova. Kai Dinas įsigijo šį namą, pasakė Lizai, kad būsto dekoravimą palieka jai – galės tuo užsiimti, kai jiedu susituoks. Jis melavo ir jai, ir sau. Jis nė sykio nepakvietė jos praleisti nakties šioje lovoje.

Jis į lizdą vonioje įkišo mobiliojo telefono kroviklį, kad telefonas, jei kas skambintų, būtų po ranka, tuomet nusirengė ir įlipo į dušo kabiną, leido vandeniui tekėti per pečius ir mąstė apie viską, kas įvyko po Valentino skambučio.

Lenktynės telefono automato link buvo visų jų dalyvių tuščios pastangos. Prie automato iš įvairiausių pusių sulėkė trys policijos ekipažai, seržantas Robertas Kurtis, kuris atvyko taip tvarkingai apsirengęs, tarytum būtų pats vidudienis, ir jis su Peris.

Jiedu atvyko kai tik buvo patvirtinta, kad prie telefono automato, iš kurio buvo skambinta, Valentino nėra nė kvapo. Šalimais įsikūrusi „Wal-Mart" parduotuvė buvo užsidariusi jau prieš kelias valandas. Automobilių stovėjimo aikštelė atrodė kaip plynas laukas. Nebuvo jokių liudininkų, išskyrus benamę katę, kuri ėdė bandelės su dešrele likučius, kažkieno netaikliai švystelėtus į atliekų konteinerį.

– Deja, katinas nekalba, – gaižiai atsiduso Kurtis.

Dinas ir Peris drauge su detektyvu sulipo į jo automobilį aptarti nesėkmingo mėginimo sučiupti Valentiną. Peris atsisėdo ant galinės sėdynės, o Dinas – priekyje, keleivio vietoje.

– Aš įrašiau jo skambutį į kasetę, – pasakė jis Kurčiui.

– Išklausykime įrašą.

Jis paleido įrašą; jam pasibaigus, atsuko kasetę atgal ir visi išklausė dar kartą. Kai įrašas baigėsi, Kurtis tarstelėjo:

– Atrodo, jis nežino, kad mes jį persekiojame.

– Šis faktas galėtų būti mums naudingas, – pasakė Dinas.

– Tiktai iki rytojaus, kai naujiena pasirodys laikraščiuose, – Kurtis atsigręžė į Peris. – Ką jis turi galvoje sakydamas, kad jūs nekreipėte dėmesio į jo ankstesnįjį perspėjimą?

– Kaip ir jam sakiau, neturiu jokio supratimo.

– Jūs neprisimenate jokio ankstesnio perspėjimo?

– Jei kada nors anksčiau būčiau sulaukusi panašaus skambučio, būčiau tučtuojau pranešusi apie jį policijai.

– Būtent taip ji ir pasielgė praėjusią naktį, – Dinui nepatiko, kaip policijos detektyvas žiūri į Peris. – Kur jūs lenkiate?

– Niekur. Tik svarstau.

– Tada suteikite mums garbės išgirsti jūsų svarstymus.

Kurtis atsigręžė į jį ir atrodė pasirengęs pakelti balsą, tačiau prisiminė, kad Dinas aukštesnio rango nei jis.

– Aš tiesiog mąstau apie Peris.

– Apie Peris?

– Apie tai, kodėl ji atsisakė televizijos diktorės karjeros ir siekia anonimiškumo. Šito, kalbant tiesiai, aš nesuprantu, – pasakė jis, atsigręždamas į ją. – Dauguma šioje srityje dirbančių žmonių yra ekstravertai. Jie ieškote ieško viešumo. Jų nuotraukos puikuojasi reklaminių skelbimų stenduose. Jie organizuoja viešus pasirodymus ir panašius dalykus.

– Aš nesu viena iš pamišusių vairuotojams skirtų laidų vedėjų. Mano programa, kitaip nei jų, nėra triukšminga. Mano muzika yra kitokia, kaip ir aš. Aš esu balsas be kūno, sklindantis iš tamsos. Aš esu garsinė anoniminių skelbimų lenta. Jei mano klausytojai žinotų, kaip aš atrodau, tarp manęs ir jų neliktų konfidencialumo. Kartais žmogui lengviau bendrauti su nepažįstamuoju, nei su artimu draugu.

– Akivaizdu, kad Valentinui tikrai lengviau, – tarė Kurtis, – jei jis jūsų tikrai nepažįsta.

– Gal jis jos ir nepažįsta, tačiau nebenori likti nepažįstamas, – pasakė Dinas.

Peris ir Kurtis buvo pakankamai nuovokūs, kad suprastų, jog jis turi omenyje Valentino užuominą, kad jis ir Peris artimiausiu laiku galėtų tapti meilužiais.

Tačiau Kurtis tęsė savo mintį:

– Jūs žinote, – pasakė jis, – kai kurie iš tų telefoninių sekso maniakų atrodo labai įprastai. Stori, bjaurūs, be galo tolimi tam įvaizdžiui, kurį sukuria balsas.

Dinas žinojo, kad tai nėra atsitiktinis pastebėjimas.

– Ką gi, jūs užmetėte jauką. Aš ant jo užkibsiu.

– Užuot gulinėję ant šilko lovos su minimaliais aprangos atributais, kaip patys norėtų, kad jų pašnekovai įsivaizduotų, iš tiesų jie vilki treningais ir avi sportbačiais, o sėdi kokioje nors netvarkingoje virtuvėje. Svarbiausia – vaizduotė, – jis

atsisukęs kreipėsi į Peris. – Žmonės girdi balsą ir mintyse susikuria tavo įvaizdį. Aš ir pats taip darau.

– Ir?

– Mano susikurtas įvaizdis nė trupučio neatitiko tikrovės. Įsivaizdavau jus tamsiaplaukę juodomis akimis. Būrėjos tipo moterį.

– Man nemalonu, kad jus apvyliau.

– Aš nesakiau, kad jūs mane apvylėte. Tiesiog jūsų išvaizda nėra tokia egzotiška, koks egzotiškas balsas, – jis patogiau įsitaisė savo sėdynėje, kad kalbant su ja nereikėtų laikyti pasukus galvos. – Aš tenoriu pasakyti, kad kai kurie žmonės gali būti susidarę neadekvatų jūsų įvaizdį. Valentinas tikriausiai yra vienas iš tokių.

– Peris negali būti atsakinga už jos klausytojo vaizduotę, – pasakė Dinas. – Ypač jei jis kenčia nuo psichinių, emocinių ar seksualinių problemų.

– Taip, jūs tai sakėte anksčiau, – ignoruodamas Dino komentarą kaip neesminį detektyvas toliau kalbėjosi su Peris. – Ar jūs turite asmeninių priežasčių siekti anonimiškumo?

– Labai realių. Tam, kad apsaugočiau savo privatumą. Kai dirbi televizijoje, visuomet esi matoma ir pastebima, netgi kai nesi eteryje. Man tai nepatiko. Mano gyvenimas buvo kaip atversta knyga. Viskas, ką aš pasakydavau ar padarydavau, būdavo kritikuojama, tuo spekuliuojama ar daromos išvados, o tie, kurie tai darydavo, apie mane beveik nieko nežinojo. Radijas man suteikia galimybę būti eteryje ir sykiu išlikti nematomai. Dirbdama šį darbą, galiu vaikščioti, kur noriu, ir likti neatpažinta, manęs niekas nebado pirštais. Galiu išsaugoti savo gyvenimo privatumą.

Kurtis atsikrenkštė, tikriausiai norėdamas pasakyti, kad nežino Peris gyvenimo istorijos, bet dabar nelinkęs į tai gilintis.

– Ar ilgai saugote telefoninių pokalbių įrašus?

– Neribotai.

Jo veide atsirado demonstratyvi nuostaba.

– Taigi turėtumėte būti sukaupusi begalę skambučių.

– Nepamirškite, kad išsaugau tiktai tuos, kuriuos, mano nuomone, verta saugoti.

– Apie kokį skaičių kalbame? Apie šimtus? – ji linktelėjo galvą. Jis tęsė: – Dalį laiko iš mums likusių keturiasdešimt aštuonių valandų skirsime visiems tiems įrašams perklausyti, mėginsime surasti tą, apie kurį šią naktį kalbėjo Valentinas. Galbūt pavyks į vidų patekti pro kiemo duris...

– Peržiūrėjus senas bylas, – užbaigė Dinas, staiga supratęs, kur suka Kurtis.

– Teisingai. Paskambinau draugui, dirbančiam senų bylų padalinyje, – senų bylų padalinys buvo atskirame pastate, esančiame už keleto mylių nuo policijos būstinės. – Jis pažadėjo kai kurias peržiūrėti ir išsiaiškinti, ar nėra paralelių su Džeinės Kemp byla.

– Ir jei tokia byla atsirastų, mes galėtume patikrinti, ar nusikaltimo padarymo metu Valentinas skambino Peris.

– Nepulkite į per didelę euforiją, – perspėjo ji juos. – Galimas daiktas, aš to skambučio nesu išsaugojusi. Kita vertus, kaip galėčiau neprisiminti perspėjimo dėl žmogžudystės?

– Abejoju, ar pirmąjį kartą jis galėjo būti toks arogantiškas, – pasakė Dinas. – Serijiniai prievartautojai ir žudikai paprastai pamažu darosi narsesni. Jie pradeda atsargiai ir sulig kiekvienu agresijos aktu tampa vis drąsesni, kol ima žaisti slėpynių su policija.

– Tai galiu patvirtinti ir iš savo patirties, – sutiko Kurtis.

– Kai kurie iš tokių žmonių nori būti pagauti, – pasakė Dinas. – Jie nebekontroliuoja savęs ir nesąmoningai ieško būdų būti sustabdyti.

– Kažkodėl man neatrodo, kad Valentinas priklausytų šiai kategorijai, – pasakė ji. – Jis atrodo labai pasitikintis savimi. Arogantiškas.

Dinas pažvelgė į Kurtį ir aiškiai matė, kad patyręs detektyvas su ja sutinka. Deja, jai pritarti buvo linkęs ir Dinas.

– Kita vertus, – pasakė Dinas, – jis gali mumis ir manipuliuoti. Galbūt jūs neprisimenate nė vieno tokio skambučio, nes tokio ir nebuvo. Gal Valentinas klaidingomis užuominomis bando nukreipti mūsų dėmesį į šalį.

– Gali būti, – pasakė Kurtis. – Manęs neapleidžia nuojauta, kad jis kikena iš mūsų sau į rankovę, – jis kreipėsi į Peris: – Ką jūs žinote apie Merviną Petersoną?

– Iki vakar dienos težinojau jo vardą.

– Kodėl klausiate? – paklausė Dinas detektyvą.

– Jis pasislėpė, – atsakė Kurtis. – Jam į namus paskambino pareigūnai ir pasakė, kad norėtų atvykti su juo pasikalbėti. Bet kai jie atvyko, namuose jo nebebuvo. Jis paskubomis išsinešdino. Plautuvėje buvo sukrauti nešvarūs pusryčių indai, o ant stalo stovėjo dar šiltas kavos puodukas. Štai kaip staiga jis pradingo.

– Ką jis nori paslėpti? – paklausė Peris.

– Tai mes dabar ir tiriame, – atsakė Kurtis. – Asmens kodas jo paraiškoje dėl darbo radijo stotyje, pasirodo, priklauso devyniasdešimties metų amžiaus juodaodei moteriai, kuri prieš keletą mėnesių mirė senelių namuose.

– Mervinas Petersonas buvo jos giminaitis? – paklausė Dinas.

– Kai mes tai sužinosime, aš jus informuosiu.

Peris pasakė:

– Mervinas, ar koks ten jo vardas, gal ir turi ką slėpti, bet aš netikiu, kad jis galėtų būti Valentinas. Valentinas kalba tokiu baisiu šnabždančiu balsu, bet dirbtinai. O Mervinas, jei apskritai ką ir pasako, tai būna tiesiog murmėjimas, ir tiek.

Dinas pageidavo sužinoti, kaip atrodo Mervinas.

– Kokio jis amžiaus?

– Apie trisdešimties. Aš niekados rimčiau jo neapžiūrinėjau, bet apibūdinčiau kaip išvaizdų vyriškį.

– Ką gi, belieka laukti, ką mums pavyks išsiaiškinti, – pasakė Kurtis.

– Ar pavyko ką nors naudinga aptikti Džeinės kompiuteryje? – paklausė Dinas.

– Nešvankybes. Begalę nešvankybių. Prirašytų kitų vaikėzų.

– Arba maniakų.

Kurtis pripažino Dino pastabą kaip pagrįstą.

– Kad ir iš kur jos būtų atsiųstos, tai itin šlykštūs tekstai, ypač turint galvoje, kad daugumos autoriai tik vyresniųjų klasių mokiniai. Rondo nukopijavo jos elektroninio pašto adresų knygelę ir dabar nustatinėja adresatų tapatybes.

Tuo jų susitikimas ir baigėsi. Į Peris protestus prieš jai paskirtą policijos apsaugą atsižvelgta nebuvo. Kurtis jau buvo pasiuntęs Grigsą ir Karsoną budėti prie jos namų.

– Jie abu serga žvaigždžių liga. Net jei saugotų prezidentą, vargu ar savo pareigą atliktų geriau, nei saugodami jus. Jų automobiliai visą naktį stovės kelkraštyje prie jūsų namų.

Dinas ją parvežė namo.

– O kaip mano automobilis? – paklausė ji, kai jis atsisakė vežti ją iki radijo stoties, kad ji galėtų jį pasiimti.

– Paprašyk vieną iš savo gerbėjų, kad iš ryto jį tau pristatytų.

Ji rodė jam kelią į savo namus. Ji gyveno miškingame, kalvotame miesto pakraštyje. Kalkakmenio namas gražiai derėjo išsikėtojusių ąžuolų giraitėje, akį traukė jo išpuoselėta aplinka. Lenktas takelis, įrėmintas baltalapių tropinių kaladžių, vedė į gilų priebutį. Abiejose blizgančių juodų fasadinių durų pusėse maloniai švietė dvi vienodos lempos žalvariniuose laikikliuose.

Prie šios jaukios aplinkos visiškai nesiderino šalikelėje stovintis policijos patrulių ekipažas. Kai Dino ir Peris automobilis sustojo už jo, du jauni policininkai šokte iššoko iš savojo.

Dinas ramiai kilstelėjo ranką savo paslaugas siūlyti pasiruošusiam Grigsui.

– Aš pats ją palydėsiu.

Jis pareikalavo drauge užeiti į vidų ir, nepaisant to, kad aliarmo sistema nebuvo užfiksavusi namuose jokio judėjimo,

vis dėlto apžiūrėjo kiekvieną kambarį, kyštelėjo galvą į spintas, dušo kabiną ir netgi po lova.

– Nepanašu, kad Valentinas galėtų slėptis po lova, – pasakė ji.

– Prievartautojai dažnai slepiasi aukos namuose ir laukia, kol ji sugrįš. Taip jie patiria malonumą.

– Ar tu mėgini mane įbauginti?

– Be abejo. Aš linkiu tau gero, tad noriu, kad tu bijotum, Peris. Tas vaikinas ketina bausti moteris, atsimeni? Jis įniršęs ant Džeinės – bent jau mes tebemanome, kad tai Džeinė – už tai, kad buvo jam neištikima. Jis įniršęs ir ant tavęs, kad palaikei jos poziciją.

– Netgi nesuvokiau, kad šitaip įmanoma užimti kieno nors poziciją.

– Na, taip diktuoja jo nesveika vaizduotė, o vaizduotė visuomet yra...

– Yra tiesa. Aš tai žinau.

– Jo užuominą, kad tu ir jis artimiausiu metu galėtumėte tapti meilužiais, galima suprasti, kad tave jis nusižiūrėjo kaip kitą auką. Viena ir antra jam yra vienas ir tas pat.

Ji viršutiniais dantimis prikando apatinę lūpą.

– Vadinasi, baigęs su Džeine, jis imsis manęs.

– Taip neatsitiks, jei leisi man tave saugoti, – jis priėjo ir uždėjo rankas jai ant pečių. – Bet kol jis neatsidūrė už grotų, verčiau jo bijok.

Ji blausiai šyptelėjo.

– Sakykime, aš jo nebijau. Bet nesu ir kvaila. Tad būsiu apdairi.

Kai ji pamėgino nuo jo pasitraukti, jis jos nepaleido.

– Pirmą kartą per visą mūsų draugystę mes esame kartu miegamajame.

– Draugystę?

– Argi mes nebuvome draugai?

Ji išlaukė keletą stiprių širdies tvinksnių ir tyliai pasakė:

– Taip. Mes buvome draugai.

– Geri draugai.

Tą akimirką jis ištiesė ranką ir, nuėmęs jos tamsius akinius, pamėtėjo juos ant gretimai stovinčio krėslo ir įdėmiai įsistebeilijo jai į akis. Jos buvo tokios pat puikios kaip ir tuomet, kai jis pirmą kartą jas išvydo. Tamsiai mėlynos, inteligentiškos, išraiškingos. Ji žvelgė į jį nemirksėdama, o jos žvilgsnis buvo skvarbus.

Jis giliai su palengvėjimu atsiduso.

– Aš bijojau, kad tu netekai regėjimo viena akimi arba buvai rimtai sužalota, todėl ir nešioji tamsius akinius.

– Ne, man nieko nenutiko, – kimiai pasakė ji. – Netgi neliko pastebimų randų. Bet mano akys vis dar labai jautrios šviesai.

Neatitraukdamas nuo jos akių, jis pasilenkė į priekį ir pro jos petį ištiesė ranką jungiklio link. Jis užgesino šviesą ir kambarį užliejo tamsa. Jis taip ir liko pasilenkęs į priekį, o jų kūnai glaudėsi nuo krūtinės iki kelių. Ji nepasitraukė atgal, tad jo rankos apkabino jos kaklą, o pirštai paniro į plaukus. Jis pakėlė jos veidą aukštyn, o savąjį palenkė žemyn.

– Dinai, nereikia.

Šie žodžiai išsprūdo kaip trūkčiojantis atodūsis jam į lūpas, kurios akimirksniu prigludo prie josios. Jų lūpos prasivėrė vienu metu ir kai liežuviai palietė vienas kitą, jos aimana išreiškė tokį pat alkį, koks kankino ir jį. Jis prirėmė ją prie sienos, norėdamas patirti ją visą, pajusti jos skonį. Trokšte trokšdamas jos.

Jis apkabino ranka ją per liemenį ir prispaudė apatinę jos kūno dalį prie savęs, padidindamas spaudimą toje vietoje, kur spaudimas jau ir taip buvo intensyvus. Ji atplėšė savo lūpas ir suaimanavo jo vardą.

Jis perbraukė lūpomis jai per akis, skruostikaulius, kuždėdamas:

– Mes pakankamai ilgai laukėme šios akimirkos, Peris. Ar ne tiesa?

Tada jo lūpos sugrįžo prie josios ir įsisiurbė į jas dar aistringiau nei pirmąjį kartą. Jo plaštaka įsispraudė tarp jų kūnų, o delnas apglėbė krūtį. Dar prieš jo nykščiui priglundant prie spenelio, ranka pajuto jo standumą. Jis juto, kaip jos rankos įsikerta jam į nugaros raumenis, kaip jos klubai ima judėti pirmyn ir atgal.

Jis prisiminė, kaip, murmėdamas kažką netgi sau pačiam nesuprantama, palenkė galvą, aklosiomis ieškodamas lūpomis jos krūties.

– Ponia Gibson? Daktare Melojau?

Dinas krūptelėjo taip, lyg būtų gavęs kulką į nugarą. Peris sustingo, tada šiaip taip išsivadavo iš plyšio tarp Dino ir sienos.

Dinas atrodė kaip jautis, išvydęs raudoną skudurą.

– Tas prakeiktas naujokas. Aš jį tikrai užmušiu.

Tą akimirką jis tikrai norėjo jį užmušti. Jam norėjosi pulti koridoriumi prie durų ir plikomis rankomis griebti Grigsą už gerklės – jis tikriausiai taip ir būtų padaręs, jei Peris jo nebūtų sugriebusi. Ji apėjo aplink jį ir, pakeliui taisydamasi plaukus bei drabužius, žengė svetainės link.

Grigsas stovėjo ant laukujų durų slenksčio.

– Jūs palikote atviras duris, – pasakė jis Dinui, vos per pusę žingsnio sekančio įkandin Peris. – Ar viskas gerai?

– Viskas puiku, – pasakė jam Peris. – Daktaras Melojus maloniai sutiko patikrinti mano namus.

Grigsas keistai žiūrėjo į ją. Arba jis pastebėjo, kad jos veidas rausvas, o lūpos ištinusios, arba buvo nustebintas jos pagreitėjusio alsavimo, tarytum ji būtų uždususi, arba jį pribloškė tai, kad pirmą kartą išvydo ją be tamsių akinių. Vis dėlto greičiausiai jo nuostabą sukėlė viskas iškart.

Šią akimirką Dinas nepajėgė elgtis diplomatiškai ir sausai pareiškė:

– Galite būti laisvas.

Jis niekada nemėgo policininkų, kuriems patikdavo demonstruoti valdžią, bet šį kartą pats taip elgėsi ir nesijautė dėl to blogai.

Peris buvo daug malonesnė.

– Daktaras Melojus netrukus išeis. Mes abu dėkingi jums už uolumą.

– Eee... Vienas žmogus... Atrodo, jo vardas Stenas?.. Jis užvežė jums šitai, – jis ištiesė jai keletą garsajuosčių.

– A, tiesa. Dėkui.

– Padėkite jas čia, ant stalo.

Grigsas padarė, kaip paliepė Dinas. Dar kartą atsiprašydamas pažvelgė į jį ir paskubomis išėjo, uždarydamas paskui save duris.

Dinas vėl ištiesė rankas Peris link, bet ji išsisuko nuo jo prisilietimo.

– To neturėjo nutikti.

– Ko? Nutraukto bučinio? Ar bučinio?

Ji pažvelgė į jį negeru žvilgsniu.

– Tai buvo daugiau nei bučinys, Dinai.

– Tai pasakei tu, ne aš.

Ji apkabino save per juosmenį.

– Siūlyčiau nieko tame neįžvelgti. Tai nepasikartos.

Jis keletą akimirkų žiūrėjo į ją, tyrinėdamas įsitempusį jos veidą ir tvirtą laikyseną, tada tyliai pasakė:

– Nedaryk šito, Peris.

– Ko nedaryti? Negrįžti prie savo jausmų?

– Nesitrauk. Neužsidaryk. Neužtrenk durų prieš mane. Nebausk manęs. Nebausk savęs.

– Tau reikia eiti. Jie laukia, kol tu išeisi.

– Man nesvarbu. Aš laukiau septynerius metus.

– Ko laukei? – piktai paklausė ji. – Ko tu laukei, Dinai? Laukei, kol Džekas numirs?

Šie žodžiai jį įskaudino, ir ji žinojo, kad taip bus. Ji tai pasakė tyčia, kad jį įskaudintų ir išprovokuotų, bet jis pasiryžo, kad ir kas nutiktų, nepasiduoti. Iš visų jėgų slopindamas savo pyktį ir stengdamasis išlikti ramus, jis pasakė:

– Aš laukiau progos bent jau atsidurti štai tokiu atstumu nuo tavęs.

– Ir ko tu tikėjaisi iš šios akimirkos? Tu tikėjaisi, kad aš pulsiu tau į glėbį? Kad pamiršiu viską, kas atsitiko, ir...

Kai ji žengė keletą žingsnių tolyn nuo jo, jis klausiamai pakėlė antakius.

– Ir ką, Peris? Kad mylėjai mane? Ar tu tai norėjai pasakyti? Ar šito tu taip beprotiškai bijai? Bijai minties, kad mes galbūt jau tada įsimylėjome vienas kitą ir tebemylime iki šiol?

Ji nesistengė jam atsakyti. Tylėdama nuėjo prie pagrindinių durų ir jas atidarė.

Prie šaligatvio stovėjo automobilis su „sarginiais šunimis“, jam neliko nieko kita kaip išeiti.

Jo protas jau buvo atvėsęs, bet kūnas tebedegė troškimu suvokti – gręžte išgręžti – koks būtų buvęs jos atsakymas į paskutinį jo klausimą.

Šešioliktas skyrius

Džeinė atsisakė planų jam atkeršyti ir dabar iškėlė sau svarbiausią tikslą – išgyventi.

Dabar pastangos ištrūkti iš šio kambario jai atrodė tokios pat tolimos, kaip ir prisiminimai iš vaikystės gimtadienių vakarėlių. Žiūrinėdama tų vakarėlių nuotraukas, ji nejautė jokio emocinio ryšio su maža mergaite, užsidėjusią iš sidabriško popieriaus padarytą diademą ir pučiančią žvakutes ant specialiai jai iškepto torto. Taip pat ir prisiminimai apie bandymus pabėgti nuo savo pagrobėjo, svajonės apie kerštą dabar atrodė tarytum blausūs prisiminimai iš kažkieno kito gyvenimo. Netgi pats strategijų kūrimas dabar jai atrodė neįsivaizduojamas.

Ji buvo tokia silpna, kad net jei jos rankos ir kojos nebūtų surištos, ji vis tiek nebūtų galėjusi pajudėti. Per paskutinius du apsilankymus jis nedavė jai nei maisto, nei vandens. Ji galėjo kęsti alkį, bet jos gerklė degte degė iš troškulio. Ji maldavo akimis, bet į šį tylų jos prašymą jis nekreipė dėmesio.

Pats jis buvo linksmas ir šnekus, atrodė netgi per daug pakylėtas. Palenkęs galvą į vieną pusę, jis tyrinėjo ją su nauju susidomėjimu.

– Aš abejoju, ar tavęs kas nors ilgisi, Džeine. Tu juk taip blogai elgeisi su tokia daugybe žmonių, pati žinai, apie ką kalbu. Ypač vyrų. Tavo ypatingas talentas, galima sakyti, tavo hobis,

paskatinti vyrą tavęs geisti, o tada jį pažeminti viešu atstūmimu. Aš tavęs troškau jau seniai, dar gerokai prieš tau prie manęs prisiartinant tą pirmąjį vakarą. Tu šito nežinojai? Gryna tiesa. Aš išsiaiškinau tavo elektroninio pašto vardą: „Batuota Katytė“. Teisingai? Labai šmaikštu. Tu juk mėgsti avėti kaubojiškus batus. Tavo mėgstamiausieji yra raudoni, ar ne? Vieną vakarą jais apsiavusi tu netgi buvai pas mane. Palauk! Aš tuojau.

Jis pasirausė kambaryje ir netrukus surado fotoalbumą, kurio ieškojo.

– Taip, štai čia tu esi su tais savo batais. Vien tik su batais, – pridūrė jis su gudria šypsenėle lūpose.

Kai jis atgręžė tą nuotrauką į ją, ji pasuko savo galvą į šalį ir užmerkė akis. Tai jį supykdė.

– Iš tiesų, nejaugi tu galvoji, kad kas nors jaudinasi dėl tavo dingimo?

Netrukus jis išėjo. Jai palengvėjo matant jį išeinantį, bet sykiu ėmė baimė, kad jis niekada nebesugrįš. Nepaisant to, kad burna buvo užklijuota lipnia juosta, ji gana garsiai kūkčiojo. O galbūt jos verksmas tebuvo garsus jos ausims? Sykį ji užspringo ir ją apėmė panika. Ji pagalvojo, ar žmogus gali paskęsti savo paties ašarose.

„Tvardykis, Džeine!“ – pyktelėjo ji ant savęs.

Ji tai atlaikys. Jai pavyks. Ji gali ištverti, kol atskubės pagalba, o pagalba atskubės netrukus. Tėvai, jos ieškodami, dabar visą Ostiną verčia aukštyn kojomis. Jos tėvelis turtingas. Jis nusamdys privačius detektyvus, pasitelks Federalinį tyrimų biurą, armiją, viską, ko prireiks, kad tik ją surastų.

Ji nekentė tų kietakakčių mentų iš Ostino policijos departamento, ne kartą pamokslavusių jai už tai, kad vairuoja girta, dėl jos netinkamo elgesio, dėl pas ją aptiktų draudžiamų preparatų. Jei ji nebūtų teisėjo Kempo duktė, paraidžiui savo pareigas vykdantys policininkai jau begalę kartų būtų ją pasodinę už grotų.

Kita vertus, ji yra dulkinusis su keletu jaunesnių Ostino policijos pareigūnų, ne tokių stuobrių kaip tie veteranai – kad ir tuo narkotikų prekybos sekliu, dirbančiu jos mokykloje. Jį suvilioti buvo tikras iššūkis, tačiau kai jis pagaliau pasidavė, ji patyrė tikrą nusivylimą.

Vis dėlto nėra taip, kad visame policijos departamente ji neturėtų nė vieno draugo. Taigi jos draugai iš policijos taip pat jos ieško.

Be to, jos kankintojas paskambino Peris Gibson. Kodėl jis taip padarė, Džeinė neturėjo supratimo ir jai tas buvo nesvarbu. Tikriausiai jis didžiavosi tuo savo skambučiu, nes jį įrašė, kad galėtų duoti jai paklausyti. Ar jis norėjo, kad ji žinotų, jog jį vardu vadina gerai žinoma radijo persona? Egoistiškas idiotas. Argi jis nežino, kad Peris vardu bendrauja su visais, kas tik jai paskambina?

Nesvarbu. Svarbu yra tai, kad į šį reikalą jis įtraukė ir Peris. O ji daugelį galėtų sukelti ant kojų. Niekas nedrįs ignoruoti Peris Gibson.

Bet Džeinės optimizmas greitai išblėso. Laikas nenumaldomai bėgo. Jos grobikas pareiškė Peris, kad ketina ją nužudyti po septyniasdešimt dviejų valandų. Kada tiksliai jis jai skambino? Kiek valandų, dienų jau praėjo? Ji prarado laiko nuovoką ir netgi nesusigaudė, ar dabar diena, ar naktis. Kas, jei eina septyniasdešimt pirmoji ar septyniasdešimt antroji valanda?

Netgi jei jis jos ir nenužudys, ji gali numirti iš bado ir troškulio. Kas, jei jis paprasčiausiai ims ir nebeateis? Kiek ji galėtų išgyventi be maisto ir vandens? O kas, jei – ir ši jos baimė buvo pati didžiausia – kas, jei jis teisus ir niekam nė truputėlio nerūpi, kad ji pradingo?

Praėjusią naktį daktarui Bredui Armstrongui neteko ilsėtis savo patogioje lovoje, bet, atvykęs į stomatologijos kabinetą likus pusei valandos iki pirmojo kliento apsilankymo, jis jautėsi kuo žvaliausiai.

Naktis buvo kupina nuotykių ir jam pavyko nusnūsti vos porą valandų. Miegas buvo ne vienintelis jo energijos šaltinis. Mergina su sidabriniu žiedu, įvertu į spenelį – galingiausias kiekvieną vyrą veikiantis užtaisas.

Su pasitenkinimu tyliai sau kikendamas, jis įžengė į kliniką ir pasisveikino su registratore.

– Labas rytas, daktare. Tikiuosi, poniai Armstrong praėjusį vakarą pavyko jus surasti. Ji buvo tokia nusivylusi, kad jums skirtas netikėtas vakaras dviese sužlugo.

– Mudu ramiai pavakarieniavome suguldę vaikus į lovas, taigi viskas baigėsi gerai. Ar man yra kokių nors pranešimų?

– Du kartus skambino kažkoks ponas Hethevėjus, bet nė sykio nepaliko jokio pranešimo. Tik paprašė perduoti jo pageidavimą, kad paskambintumėte jam. Gal sujungti su juo?

Ponas Hethevėjus buvo jo bandomojo laikotarpio priežiūros inspektorius. Net ir geriausios nuotaikos, Hethevėjus buvo sausas ir humoro jausmo nepažįstantis pedantas, mėgstantis žvelgti į žmones pro tikriausiai dar jo senelei priklausiusių akinių viršų. Bredo supratimu, tokį žvilgsnį jis pasirinko kaip bauginimo metodą.

– Ne, dėkui. Aš pamėginsiu jam paskambinti vėliau. Kitų pranešimų nėra?

– Ne, tai viskas.

Šį kartą Toni tikriausiai supyko kaip reikiant. Įprastai jau būtų mėginusi paskambinti, bent jau tam, kad įsitikintų, jog jis kaktomuša nesusidūrė su aštuoniolikamečio padaužos vairuojamu automobiliu, nepatyrė širdies smūgio, nebuvo apiplėštas ir nužudytas. Visada taip būdavo – pirmuosius žingsnius susitaikymo link žengdavo ji. Argi ne taip turi elgtis mylinti ir santykius branginanti žmona, kai vyras po ginčo išeina iš namų trenkdamas durimis?

Taigi jo tikrai negalima kaltinti dėl nieko, ką jis veikė praėjusią naktį, tiesa? Taip, jis sulaužė santuokinę ištikimybę, bet dėl šio jo nuopuolio labiau kalta Toni. Ji nė nemėgino

rodyti jam užuojautos ir supratimo. Ne – ji paprasčiausiai jį iškoneveikė.

Taip, jis turi erotinių žurnalų ir nuotraukų kolekciją. Baisus čia daiktas. Gal kam ši medžiaga ir gali pasirodyti pornografija, ir kas? Na, galbūt jo kolekcija spalvingesnė nei kitų. Bet argi toks mažmožis gali būti pagrindas kelti baudžiamąją bylą?

Po praėjusios nakties kivirčo jos naujas kaltinimas bus tas, kad jis pradėjo elgtis pernelyg šiurkščiai. Jis jau girdėjo jos žodžius. „Iš kur kyla šita agresija, Bredai? Aš tavęs nepažįstu." Toni turi daug puikių savybių, bet ji stokoja atradėjos dvasios. Visa nauja ar neįprasta ją gąsdina. Praėjusią naktį jis matė baimę jos akyse.

Ji galėtų pasimokyti iš tos merginos, kurią jis susitiko prie ežero. Melisa, toks jos vardas. Bent jau taip ji jam prisistatė. Jis, žinoma, nepasakė jai savo vardo, bet ir neprisiminė, kad ji būtų jo klaususi. Į nuotykius linkusiai merginai vardas nėra svarbu.

Šią merginą, vaikštinėjančią su įvairiais partneriais, jis matė daug kartų, tad nieko nuostabaus, kad jos nešokiravo jo karštos nuotraukos. Atrodo, jos jai nuoširdžiai patiko ir ją kaip reikiant įkaitino. Ji darė viską, ko tik jis norėjo. Ta mergina buvo visiškai kitokia nei kitos – ir ji, ir jos spenelio žiedas. Toni tikriausiai paduotų jį į teismą, jei jis jai pasiūlytų prasidurti kūną tokioje vietoje. Velniai griebtų, koks „užvedantis" dalykas!

Jis atsisėdo prie savo rašomojo stalo ir įsijungė kompiuterį. Asistentai stebėjosi, kodėl kompiuterį jis pasistatė taip, kad ekrano užpakalinė dalis būtų atsukta į patalpą, užuot pastatęs jį galu į sieną – taip nebūtų matyti kadaruojančių laidų. Jis paaiškino kažką banalaus, bet tikroji priežastis buvo jo nenoras, kad kiti matytų, kas jo kompiuterio monitoriuje.

Jis aplankė keletą savo mėgstamiausių interneto svetainių, bet nusivylė – jų turinys nuo vakar ryto nebuvo atnaujintas.

Nepaisant to, jis atidžiai jas visas peržiūrėjo, ieškodamas moterų su žiedu spenelyje. Tačiau nerado nė vienos.

Vėliau jis užsiims detalesne paieška, pamėgins pasirausti atidžiau ir surasti naujų egzotiškų svetainių. Galbūt sekso klubo nariai atrado kokių nors naujų puslapių, apie kuriuos jis dar nežino. Vaikai visuomet būna naujų teritorijų paieškos avangarde.

Jis surinko savo slaptažodį ir pateko į sekso klubo puslapį. Išsyk atsivertė virtualią skelbimų lentą ir jau ketino paieškos laukelyje įrašyti raktinius žodžius, kai kažkas pasibeldė į kabineto duris, o po akimirkos jos atsivėrė.

– Daktare Armstrongai?

– Ką? – stačiokiškai paklausė jis.

– Atleiskite, – pasakė asistentė. – Nenorėjau jūsų trukdyti, bet jūsų pacientas jau paruoštas.

Jis prisivertė nusišypsoti.

– Dėkui. Tučtuojau ateisiu, tik baigsiu rašyti elektroninį laišką mamai.

Asistentė dingo už durų. Jis pažvelgė į laikrodį. Kabinete jis praleido daugiau nei pusę valandos, o atrodė, kad tepraėjo penkios minutės.

– Laikas skriste skrenda... – sukikeno jis sau panosėje. Kai kurie vyrai prie rytinės kavos puodelio peržvelgia akcijų rinkos suvestines, kai kurie – dienraščių sporto puslapius. Jis domisi kitkuo. Argi tai nusikaltimas?

Jis sugrįžo į pradinį puslapį ir dėl visa pikta suaktyvino paslaugą, ištrinančią visus jo naršymo internete pėdsakus, kad niekas nesužinotų, kuriuos puslapius jis lankė.

Aptarnavęs tris pacientus, jis padarė pertraukėlę. Kavos bare jo laukė jam paliktas laikraštis. Iš baro į savo kabinetą jis atsinešė laikraštį, spurgą bei kavos puodelį. Gurkštelėjo kavos, atsikando spurgos ir, atvertęs pirmą laikraščio puslapį, vos neužspringo, išvydęs jos nuotrauką.

Tai buvo portretas, atliktas tikriausiai mokykloje praėjusiais metais. Sarkastiškai ironiška buvo tai, kad nuotraukoje

ji išėjo kukli ir santūri. Atrodė, jog žvelgia tiesiai į jį ir jos žvilgsnis buvo toks, kad jam norėjosi nusukti akis į šalį. Tačiau nežiūrėti į ją jis negalėjo.

Šalia nuotraukos buvo prierašas: ji apygardos teisėjo duktė – Viešpatie; mokyklos abiturientė; išvardinti nusižengimai; draudimas tris dienas lankyti mokyklą, kurį užsidirbo praėjusį semestrą; paslaptingos jos dingimo aplinkybės.

Reporteris plačiai nušvietė jos narystę interneto klube, kurio paskirtis padėti susirasti sekso partnerį. Visos klubo veiklos detalės buvo pateiktos juodu ant balto. Reporteris išnarpliojo klubo veiklos principą, aprašė pokalbių kambarius, seksualinio turinio pranešimus virtualioje skelbimų lentoje, slaptus narių susirinkimus – kurie, žinia, klubo nariams anokia paslaptis – ir nežabotas orgijas, vykstančias šių susirinkimų metu. Visi, su kuriais Džeinė buvo turėjusi kokių nors kontaktų, yra ieškomi ir apklausiami policijos. Kai kurios reporterio užuominos liudijo apie galimą šio įvykio ir Peris Gibson radijo laidos ryšį.

Bredas atsirėmė alkūnėmis į stalą ir delnais suėmė galvą.

Seržantas Robertas Kurtis, kuris subūrė tyrėjų komandą, nekomentuoja spėjamų panelės Kemp sąsajų su sekso klubu, tačiau pareigūnas Džonas Rondo iš kompiuterinių nusikaltimų padalinio pareiškė, kad tokia sąsaja nėra atmestina.

„Mes visa tai dar aiškinamės“, – pasakė Rondo.

Pareigūnai, paklausti apie žmogžudystės galimybę, nuo komentarų susilaikė.

Straipsnyje taip pat buvo paminėta, kad Ostino policijos departamento personalas susilaikė nuo komentarų, kai buvo teiraujamasi, kodėl žmogaus dingimo bylos tyrimo ėmėsi žmogžudysčių bylų detektyvas. Plepesnis Rondo prasitarė reporteriui: „Šiuo metu mes neturime absoliučiai jokių žmogžudystės įrodymų ir esame linkę manyti, kad panelė Kemp paprasčiausiai pabėgo iš namų.“ Geras atsakymas, tik ne į konkretų žurnalisto klausimą.

Buvo ir vienas teisėjo Kempo sakinys: „Kaip ir visi paaugliai, Džeinė linkusi elgtis spontaniškai ir neatsakingai, nesiskubindama mūsų informuoti apie savo planus. Ponia Kemp ir aš esame įsitikinę, kad ji greitai sugrįš. Dabar dar gerokai per anksti gąsdinančioms spekuliacijoms."

Bredas tiesiog pašoko, kai suskambo jo telefonas. Drebančia ranka jis paspaudė vidaus selektoriaus mygtuką.

– Klausau?

– Antrąja linija skambina jūsų žmona, daktare Armstrongai. Taip pat atvyko kitas pacientas.

– Dėkui. Duokite man penkias minutes.

Jis nusišluostė prakaitą nuo išrasojusios panosės ir prieš paimdamas telefono ragelį keletą kartų giliai įkvėpė. Nusprendė, kad laikas demonstruoti romumą.

– Sveika, brangioji. Klausyk, prieš tau pradedant kalbėti, aš noriu, kad tu žinotum, kaip aš apgailestauju dėl praėjusio vakaro. Aš myliu tave. Nekenčiu savęs už visa tai, ką tau prišnekėjau. Tas šiukšlių maišas su popieriais? Tai praeitis. Aš jį išmečiau. Ir viską, kas su tuo susiję. O kas dėl... Dėl mano elgesio... Aš nežinau, kas buvo su manimi atsitikę. Aš...

– Tu praleidai susitikimą.

– Kaip?

– Susitikimą dešimtą valandą su ponu Hethevėjumi. Jis skambino man, nes negalėjo tavęs rasti darbe.

– Viešpatie. Aš apie tai pamiršau, – tai buvo tikra tiesa, jis tikrai užmiršo. Užėjęs į savo kabinetą, jis užmušė pusvalandį prie interneto, paskui aptarnavo tris pacientus, perskaitė straipsnį laikraščio pirmajame puslapyje...

– Kaip toks svarbus dalykas galėjo iškristi tau iš atminties, Bredai?

– Aš turėjau pacientų, – irzliai atsakė jis. – Pacientai man taip pat yra labai svarbūs. Turiu galvoje mūsų finansinius įsipareigojimus už būstą, už automobilį. Ar pamiršai, kad, be kita ko, mes turime ir valgyti? Pagaliau tai mano darbas.

– Visa tai nebeturės jokios reikšmės, jei tu būsi pasodintas į kalėjimą.

Jis pažvelgė į Džeinės Kemp nuotrauką.

– Aš nebūsiu pasodintas į kalėjimą dėl to, kad praleidau vieną susitikimą su bandomojo laikotarpio priežiūros inspektoriumi.

– Jis nusiteikęs geranoriškai. Tau susitikimą paskyrė pusė dviejų šiandien.

Ji vėl grįžo prie griežto tono, tarytum jis būtų ne jos vyras, o mažametis sūnus. Dievas mato, jis suaugęs žmogus.

– Aš tikrai neturiu laiko su tavimi kalbėtis, Toni. Aš turiu darbą.

– Ir priklausomybę, – atkirto ji.

Jėzau, ji nepalieka jam jokios galimybės atsitraukti.

– Aš tau pasakiau, kad atsikračiau visų tų žurnalų. Visą jų ryšulį išmečiau į šiukšlių konteinerį. Gerai? Dabar laiminga?

Pasigirdo juokas, kuriame nuskambėjo ne džiaugsmo, o gilaus liūdesio gaidelės.

– Gerai, Bredai, nesvarbu. Tik nemanyk, kad tu gali visus apkvailinti. Tikrai ne Hethevėjų ir jau tikrų tikriausiai ne mane. Jei nesusitiksi su juo nurodytu laiku, jis privalės apie tai informuoti, o pasekmės bus liūdnos.

Tai pasakiusi, ji padėjo ragelį.

– Ir tuomet tu galėsi joti ant balto žirgo, mieloji! – sušuko jis į telefono ragelį prieš trenkdamas jį ant aparato. Paskui staiga pašoko ant kojų, o jo kėdė ant ratukų nudardėjo tolyn nuo stalo. Vieną ranką įrėmęs sau į strėnas, o kita trindamas sprandą, jis ėmė vaikštinėti po kabinetą.

Bet kuriuo kitu atveju jis tikrai būtų supykęs ant Toni už tai, kad kalba su juo tokiu pakeltu balsu. Iš tiesų jis ir yra supykęs. Netgi įniršęs kaip velnias. Bet Toni dabar palauks. Šiandien jam reikia susitelkti prie daug rimtesnės problemos.

Įvertinus visas aplinkybes, jo reikalai nėra jau tokie geri. Jis buvo apkaltintas seksualiniu priekabiavimu. Kaltinimas

buvo visiška klastotė, o teismo procesas – gryniausias farsas. Tačiau jo reputacija jau suteršta.

Praėjusią naktį jis turėjo lytinių santykių su jauna moterimi. Dieve sergėk, jeigu jai dar nėra septyniolikos. Nesvarbu, kad ji patyrusi kaip už dešimt dolerių parsiduodanti kekšė. Dešimt dolerių, velniai griebtų. Už antrąjį „raundą" jis apdovanojo ją penkiasdešimties dolerių dovanėle. Nepaisant akivaizdžios jos patirties, jei ji nepilnametė, vadinasi, jis padarė nusikaltimą. Ir jo žmona, kuri bendrauja su jo grupinės terapijos vadovu bei bandomojo laikotarpio priežiūros inspektoriumi, dabar tikriausiai telefonu pliurpia jiems apie naujai išryškėjusias smurtines jo elgesio tendencijas.

Vis dėlto didžiausią įtampą ir stipriausius žarnyno spazmus jam kėlė tai, kad jis niekaip negalėjo prisiminti, ar kada nors buvo matęs Melisą drauge su Džeine Kemp.

Septynioliktas skyrius

Seržantas Kurtis paskambino Peris tuo metu, kai ant skrudintos duonos riekelės ji tepė žemės riešutų sviestą.

– Ar praėjusią naktį aš jums užsiminiau apie senas bylas?

– Ar tarp jų pavyko rasti ką nors panašaus?

– Studentės Medi Robinson nužudymo bylą. Jos kūnas buvo rastas praėjus trims savaitėms, kai jos kambario draugė pranešė policijai apie jos dingimą. Kūną surado ūkininkas negiliame kape vienoje savo ganykloje. Dykvietėje. Mirties priežastis – pasmaugta tvarsčiu ar virve. Kūnas jau buvo gerokai apiręs. Maitėdos ir temperatūra buvo kaip reikiant pasidarbavę.

Peris pastūmė į šalį savo pusryčius.

Kurtis tęsė:

– Bet koroneris sugebėjo nustatyti, kad kūnas buvo apdorotas sutraukiamuoju preparatu, – po reikšmingos pauzės jis pridūrė: – Ir iš vidaus, ir iš išorės.

– Taigi, jei kūnas būtų surastas greičiau...

– Žudikas padarė viską, kad bet kokie galimi DNR pėdsakai būtų sunaikinti ir nieko nebūtų galima įrodyti. Taip pat aplink kūno radimo vietą nebuvo aptikta nei batų pėdsakų, nei padangų žymių. Tikriausiai visa tai sunaikino atmosferos veiksniai. Be to, ji buvo be drabužių, taigi – jokių įkalčių.

Peris pajuto didžiulę užuojautą aukai, kuri patyrė tokią

žiaurią ir nežmonišką mirtį. Ji pasiteiravo Kurčio, ką dar jis žino apie tą merginą.

– Jai buvo devyniolika metų. Patraukli, bet ne kokia ypatinga gražuolė. Studentė. Jos kambario draugė pripažino, kad jų gyvenimo būdas nebuvo vienuoliškas. Daug pasilinksminimų. Beveik kiekvieną vakarą jos praleisdavo kompanijose. Štai čia ir prasideda visas įdomumas. Anot draugės, Medi draugavo su vyriškiu, kurį ji apibūdino kaip „ypatingą".

– Kuria prasme?

– Ji pati negalėjo pasakyti. Medi maža tekalbėdavo apie tai, kas tą vyriškį išskiria iš kitų. Merginos buvo draugės nuo aštuntos klasės. Paprastai viena kitai patikėdavo visas paslaptis. Bet Medi jai nieko nepasakodavo apie šį paslaptingą vyrą, išskyrus tai, kad jis šaunus, nuostabus ir ypatingas.

– Ar ta kambario draugė niekada jo nematė?

– Jis nesilankydavo jų namuose. Tai Medi eidavo su juo susitikti. Draugė net nežinojo kur. Jis niekada neskambindavo joms į butą, tik į Medi mobilųjį. Kambario draugės manymu, jis buvo vedęs ir tai buvo jųdviejų slapto bendravimo priežastis. Visuose savo meilės žygiuose jiedvi su Medi laikėsi vieno tabu: neprasidėti su vedusiais vyrais. Ne dėl moralinių sumetimų, bet dėl to, kad, jos teigimu, tokie santykiai neturi perspektyvos.

Taigi Medi įsimylėjo tą vyriškį, tačiau po kurio laiko pasakė draugei, kad ketina nutraukti šiuos santykius. Pasipasakojo, kad jis pradėjo ją pernelyg savintis, o tai ją erzina, kaip ir ta aplinkybė, kad jis nė sykio jos nebuvo nusivedęs niekur kitur, tik į savo butą, kurį ji pavadino niūria landyne – taigi tame bute jie užsiiminėdavo seksu. Ji užsiminė, kad jai daug kas jų santykiuose ir seksualiniuose žaidimuose atrodo keista ir ji norėtų pasikeitimų. Kambario draugė mėgino kamantinėti norėdama išgauti daugiau detalių, tačiau ji atsisakė apie tai kalbėti. Tepasakė, kad jų romanas baigtas.

Norėdama išblaškyti jos melancholiją, draugė patarė jai permiegoti su kitu vaikinu. Medi pasinaudojo jos patarimu.

Jos nuėjo į barą, gerokai išgėrė ir Medi į namus parsivežė vaikiną. Tiriant bylą, jis kurį laiką buvo įtariamųjų sąraše, tačiau vėliau iš jo buvo išbrauktas.

Paskutinį kartą Medi Robinson matė prie Trevizo ežero, kur didelė jaunimo minia šventė vasaros atostogų pradžią. Merginų keliai tą vakarą išsiskyrė. Kambario draugė namo grįžo viena, nusprendusi, kad Medi tikriausiai susirado partnerį nakčiai. Tai buvo įprasta. Bet kai Medi nepasirodė namuose ir ateinančias dvidešimt keturias valandas, ji informavo policiją. Aš nedalyvavau tiriant šią bylą, todėl neišsyk apie ją pagalvojau. Ją tyrę Centrinio žvalgybos biuro detektyvai pametė nusikaltėlio pėdsakus, byla buvo perduota kitam padaliniui, – baigęs šios istorijos apžvalgą, Kurtis giliai atsikvėpė.

– Vadinasi, tai įvyko maždaug pavasario semestro pabaigoje?

– Taip, praėjusios gegužės pabaigoje. Kūnas buvo surastas birželio dvidešimtą dieną. Ar turite tokio senumo skambučių įrašų?

– Turiu archyve. Ar atnešti jums dublikatus?

– Kiek galima greičiau. Prašau jūsų.

– Stenai?

Jis paskubomis pašoko nuo kėdės, kai Peris, įėjusi į savo kabinetą, išvydo jį jos darbo vietoje. Tačiau jis greitai susitvardė ir atsiliepė savo tradiciniu liūdnu balsu:

– Sveika.

Ji numetė rankinę ant popierių šūsnies, sukrautos ant jos darbo stalo.

– Tu sėdėjai mano vietoje.

Prieš ateidama į savo kabinetą, ji buvo užsukusi į saugyklą ir iš ten pasiėmė keletą kompaktinių diskų su telefoninių pokalbių įrašais, perkeltais iš automatinio įrašymo aparatūros. Ji juos padavė technikui ir paprašė jų turinį perkelti į garsajuostes.

– Garsajuostes? Regresuojame, ar ne? – suniurnėjo jis.

– Dėkui, – tepasakė ji, nesivargindama jam aiškinti, kad Centriniame tyrimų biure tebedirbama su garsajuostėmis, ir išėjo, nesuteikdama jam galimybės pasipriešinti jos keistam pageidavimui.

– Ką tu veiki mano kabinete? – paklausė ji Steną, užimdama savo vietą. Kaip ir praėjusią naktį, jis, neprašydamas leidimo, pastūmė popierius nuo stalo kampo ir atsisėdo ant jo.

– Aš nesu iš tų laimingųjų, kurie turi savo kabinetus, o čia man pasirodė pati ramiausia vieta laukti.

– Ko laukti?

– Mano dėdės Vilkinso. Šiuo metu jis tariasi su generaliniu direktoriumi.

– Apie ką?

– Apie mane.

– Kodėl apie tave, ar tu ką nors padarei?

Jis įsižeidė.

– Kodėl visi linkę manyti, kad aš ką nors padariau?

– O ką, nepadarei?

– Ne!

– Tai kodėl tavo dėdulė Vilkinsas kalbasi apie tave su mūsų generaliniu direktoriumi?

– Dėl to prakeikto telefono skambučio.

– Valentino skambučio?

– Jis išjudino kažkokius reikalus. Dėdė šiandien anksti rytą atskrido kompanijos lėktuvu, paskambinęs prižadino mane, liepė nedelsiant atvykti ir laukti susitikimo su juo. Taigi aš, versdamasis per galvą, atlėkiau čionai, o jis jau sėdi pas direktorių anapus užrakintų durų. Aš su juo netgi nepasimačiau.

– Kokius reikalus?

Užuot atsakęs į jos klausimą, jis uždavė savąjį.

– Ar aš gerai dirbu, Peris?

Sykiu ir linksmai, ir liūdnai ji papurtė galvą.

– Stenai, tu čia visiškai nieko nedirbi.

– Bet aš sėdžiu kiekvienos darbo dienos naktį iki pat suknistos antros valandos.

– Tavo kūnas čia sėdi. Tu tik užimi vietą. Bet neatlieki jokio darbo.

– Todėl, kad šiems aparatams niekuomet nieko bloga neatsitinka.

– O jei atsitiktų, ar tu žinotum, kaip juos pataisyti?

– Galbūt ir žinočiau. Aš gerai išmanau techniką, – aikštingai atšovė jis.

– „Technika" – per daug abstraktus žodis, kalbant apie milijonų dolerių vertės elektroninę aparatūrą. Ar tu bent jau nutuoki radijo technologiją, Stenai?

– O tu?

– Aš nesu technikė.

Stenas priminė sugadintą, inkšti pripratusį vaikigalį. Kiekvieną naktį jai norėdavosi jį pasmaugti už jo nekompetentingumą ir atsainų požiūrį į darbą. Neišmanymas buvo atleistinas, bet abejingumas – ne. Bent jau ji taip manė.

Kiekvieną kartą, prašnekdama į mikrofoną, ji žinodavo, kad jos klausosi šimtai tūkstančių žmonių. Ji įsivaizduodavo, kaip savo balsu liečiasi prie jų automobiliuose ir namuose. Ji tapdavo kiekvieno pašnekove ir partnere.

Klausytojų auditorija jai nebuvo vien tik šešiaženklis skaičius, kuriuo kiekviena radijo stotis demonstruoja savo patrauklumą reklamos agentūroms. Kiekvienas to skaičiaus vienetas buvo individas, skiriantis jai savo laiką, ir ji kiekvienoje savo laidoje kiekvienam savo klausytojui stengdavosi suteikti geriausia.

Stenas niekada apie stoties auditoriją negalvojo kaip apie žmones. O jei ir galvojo, šios jo mintys niekuomet nepavirsdavo veiksmais. Jis niekuomet nerodė jokios iniciatyvos. Ateidavo laiku, šiaip taip, vis dirsčiodamas į laikrodį, iškentėdavo iki programos pabaigos ir bematant sprukdavo pro duris užsiimti sau vienam težinomais reikalais.

Nepaisant viso to, ji nejautė jam jokių kitų emocijų, išskyrus gailestį. Jis čia atsidūrė neatsitiktinai. Jo ateitis buvo nulemta tą pačią sekundę, kai jis gimė Krenšou giminėje. Jo dėdė buvo bevaikis senbernis. Stenas buvo vienintelis šios giminės vaikas. Kai mirė jo tėvas, jis, patinka kam nors tai ar ne, tapo akivaizdžiu vieninteliu žiniasklaidos imperijos paveldėtoju.

Nė vienas darbuotojas nebuvo linkęs viešai pripažinti fakto, kad Stenas nėra motyvuotas ir pasirengęs perimti vadovavimą korporacijai, kai jo dėdė Vilkinsas užleis savo pozicijas, kas tikriausiai atsitiks ne anksčiau nei jo mirties valandą.

– Aš gilinuosi į verslo reikalus iš apačios į viršų, – niūriai pasakė jis Peris. – Man reikia bent šiek tiek pažinti visus jo aspektus, kad būčiau pasiruošęs, kai ateis laikas, perimti vadovavimą. Bent jau taip mano dėdulė Vilkinsas.

– Kokius reikalus išjudino Valentino skambutis?

Jo burną iškreipė paniekos grimasa.

– Et, tai menkniekis.

– To menkniekio pakako, kad tavo dėdė Vilkinsas imtų suktis kaip vilkelis.

Jis išleido kosminį atodūsį.

– Prieš tai, kai aš buvau paskirtas – tiksliau būtų pasakyti ištremtas į šią pirmarūšę radijo stotį, dirbau Džeksonvilio televizijos stotyje Floridoje. Palyginus su šiuo sąvartynu, ten buvo rojus. Buvau užmezgęs romanėlį su viena tos stoties darbuotoja.

– Tai tu nesi gėjus?

Jis reagavo taip, tarytum jam į nugarą kas būtų įbedęs karštą žarsteklį.

– Gėjus? Kas sako, kad aš gėjus?

– Taip spėliojama.

– Gėjus? Jėzau! Nekenčiu tų juodasprandžių idiotų. Jei tu nevairuoji visureigio keturiais varomaisiais ratais, jei negeri degtinės iš butelio ir nesirengi kaip plevėsa, vadinasi, esi pederastas.

– Tai kaip ten su ta moterimi Floridoje?

Jis paėmė popieriaus skiautelę ir pradėjo ją lankstyti.

– Mes nesusivaldėme ir pradėjome glamonėtis darbe. Staiga ji ėmė klykti, kad aš prie jos seksualiai priekabiauju.

– O tai buvo netiesa?

– Taip, Peris, tai buvo netiesa, – atsakė jis, pabrėždamas kiekvieną žodį. – Šis kaltinimas buvo toks pat falsifikatas, kaip ir jos trisdešimt šeštojo C dydžio liemenėlė. Aš neverčiau jos santykiauti su manimi. Iš tiesų, tai ji lipo ant manęs.

– Tu papasakojai daugiau, nei man reikėjo, Stenai.

– Nesvarbu, kaip ten buvo, bet ji pateikė ieškinį. Vilkinsas sutvarkė, kad visas šis reikalas nepasiektų teismo, bet tai jam kainavo nemažą sumelę. Jis pasiuto ant manęs, ne ant jos. Ar gali tuo patikėti? Jis man išrėžė: „Koks avigalvis tu turėjai būti, kad sugalvojai darbo vietoje išsitraukti pimpalą?“ Aš jo paklausiau, ar jis kada nors girdėjo apie Bilą Klintoną. Ši mano pastaba jam labai nepatiko, ypač dėl to, kad visi mūsų laikraščiai rėmė Klintoną kaip kandidatą į prezidentus. Taigi dėl šios priežasties aš dirbu čia – atlieku bausmę, – jis numetė dabar jau beformį popieriaus gniužulą į šiukšlių krepšį. Jis švelniai skimbtelėjo atsitrenkdamas į metalinį jo dugną. – Štai kodėl dėdė šoko į kompanijos lėktuvą ir šį rytą atlėkė čionai.

Tęsinį Peris ir pati galėjo numanyti.

– Kai tu jam pasakei, kad buvai apklaustas policijoje, Vilkinsas nusprendė, kad jam reikia atvykti į Ostiną ir užtikrinti, kad tas nelemtas epizodas Floridoje neiškiltų aikštėn.

– Jis tai pavadino žalos kontrole.

– Skamba kaip tikro mafijos krikštatėvio žodžiai.

Dabar situacija jai buvo aiški. Steno tremtis į radijo stotį „101,3“ buvo bausmė už tai, kad supainiojo darbą su malonumu. Dėdulė Vilkinsas, skirdamas Steną dirbti čionai, išsyk nepasakė stoties vadovybei apie incidentą su kompanijos darbuotoja, bet jautė, kad turi tai padaryti dabar, kol apie šį

faktą nesužinojo Ostino policijos departamentas ir įtarimas dar nekrito ant jo sūnėno.

– Ar tai buvo vienintelis incidentas, Stenai?

Jo akys susiaurėjo; jis pažvelgė į ją pakėlęs smakrą aukštyn.

– Ką tu nori tuo pasakyti?

– Mano klausimas buvo gana paprastas. Taigi taip ar ne?

Staiga jo arogancija dingo.

– Tai buvo vienintelis kartas, ir, patikėk manimi, aš išmokau šią pamoką. Aš niekuomet daugiau nė pirštu nepaliesiu jokios darbuotojos.

– Kaip korporacijos savininką, ši biografijos detalė gali tave padaryti juridiškai pažeidžiamą.

– Norėčiau, kad kas nors būtų mane apie tai perspėjęs prieš man pradedant dirbti Džeksonvilyje.

Peris nutylėjo ir nepasakė, kad jis neturėjo būti perspėtas. Tai savaime suprantama, ir kiekvienam turi būti žinoma be jokio specialaus instruktažo. Ji taip pat nepasakė, kad laiko jį bjaurybe už tokį poelgį, nepriklausomai nuo aplinkybių.

Jis pažvelgė į ją su nuoskauda veide.

– Tai visi galvoja, kad aš esu gėjus?

Kaip būdinga Stenui pagrindinį dėmesį skirti nesvarbiam dalykui.

– Tu per gerai rengiesi.

Tarpdury pasirodė elektrikas ir pasakė, kad jos pageidautos garsajuostės jau paruoštos ir kad jis jas paliko ant stalo vestibiulyje.

– Dar daugiau garsajuosčių? – paklausė Stenas.

– Gali būti, kad tai ne pirmas kartas, kai Valentinas savo skambučiu man pranešė apie būsimą žmogžudystę.

– Kas atsitiko praėjusią naktį, kai tu su Melojumi lėkte išlėkei? Kiek supratau, Valentino sučiupti nepavyko.

– Deja, ne. Tas telefono automatas buvo prie „Wal-Mart“ parduotuvės. Policijos patrulių automobiliai atsidūrė tenai per keletą minučių, bet aplinkui nieko nebebuvo.

– Šį rytą per žinias girdėjau apie dingusią merginą. Be to, apie tai rašoma laikraščio pirmajame puslapyje.

Ji linktelėjo galvą ir prisiminė teisėjo Kempo žodžius. Džeinės tėvai tvirtai įsitikinę, kad jų dukters dingimas yra sąmoningas ir savanoriškas – tai, Peris nuomone, baisi klaida. Kita vertus, ji nuoširdžiai troško, kad jie būtų teisūs.

Ji atsistojo ir paėmė savo rankinę, ruošdamasi išeiti.

– Iki vakaro, Stenai.

– Kas tas Dinas Melojus?

Klausimas nudribo lyg iš dangaus ir buvo jai visiškai netikėtas.

– Aš tau jau sakiau. Etatinis Ostino policijos departamento psichologas.

– Kuris naktimis dirba asmens sargybiniu? – jis nužvelgė ją pašaipiu žvilgsniu. – Kai praėjusią naktį aš tau užvežiau tas kasetes, policininkas man pasakė, kad Melojus yra pas tave.

– Nesuprantu, ką tu nori man tuo pasakyti.

– Manau, kad nesupranti sąmoningai. Kas Melojus yra tau asmeniškai, Peris?

Jei ji jam nieko nepasakys, jis gali imti knistis savarankiškai ir išsiaiškinti daugiau, nei ji norėtų, kad jis žinotų.

– Mudu pažinojome vienas kitą Hiustone prieš daugelį metų.

– Mmm, hmm. Spėju, kad labai gerai pažinojote vienas kitą.

– Nelabai gerai, Stenai, o tik gerai. Jis buvo geriausias Džeko draugas.

Tuo baigdama pokalbį, ji apėjo jį ratu ir žengė durų link. Ant slenksčio sustojo ir atsigręžė.

– Ką tu žinai apie Merviną?

– Tik tiek, kad jis yra bukagalvis.

– Ar jis mėgsta sėdėti prie kompiuterio, naršyti po internetą?

Jis prunkštelėjo.

– Lyg aš žinočiau. Iš jo esu girdėjęs vos kelis murmtelėjimus. O iš kur toks staigus susidomėjimas juo?

Ji kurį laiką svyravo, nežinodama, ar akivaizdus Mervino pabėgimas nuo policijos yra ta informacija, kurią Kurtis būtų linkęs viešinti.

– A, šiaip pasmalsavau, be jokios priežasties. Pasimatysime vakare.

Peris ir seržantas Kurtis užsidarė mažame tardymo kambarėlyje ir susėdo priešais vienas kitą už apibraižyto stalo. Ant jo gulėjo tas pats mažas diktofonas, kuriuo Kurtis naudojosi praėjusią dieną, ir garsajuostės, kurias ji buvo atsinešusi iš radijo stoties.

Jie pradėjo nuo įrašų, padarytų likus savaitei iki Medi Robinson dingimo. Vakar ji su Dinu priėjo prie išvados, kad Valentinas skambindamas specialiai keičia balsą. Dėl tokios dirbtinės balso moduliacijos jis tapo charakteringas ir lengvai atpažįstamas, todėl nesunkiai atsijojamas nuo kitų skambučių.

Kurtis trumpam išėjo atnešti jiems kavos. Kai jis grįžo, Peris susijaudinusi pasakė jam:

– Man atrodo, suradau, ko ieškojome. Šis įrašas neturi datos ir laiko žymos, kurios būtų, jei jis būtų įrašytas naująja aparatūra, bet jis yra toje garsajuostėje, kurios įrašai padaryti kaip tik tuo metu. Tą vakarą jis buvo ypač niūrus, bet jo skambutį aš pasiunčiau į eterį. Jo teiginiai išprovokavo tolesnius klausytojų skambučius, kurie kelias valandas laikė visas mano telefono linijas užimtas.

Kurtis vėl atsisėdo į savo vietą.

– Taigi jūs jį padarėte to vakaro įžymybe.

– Netyčia, užtikrinu jus. Pasiruošęs? – ji paspaudė mygtuką.

– Moterys neištikimos, Peris. Kodėl taip yra? Tu esi moteris. Kai jūs turite vyrą, kuris, galima sakyti, valgo jums iš delno, kodėl jūs užsigeidžiate kito? Argi kokybė nėra geriau už kiekybę?

– Man labai gaila, kad šį vakarą jūs nelaimingas, Valentinai.

– Aš nesu nelaimingas, aš esu piktas.

– Ne kiekviena moteris yra neištikima.

– Deja, tokia mano patirtis.

– Jums paprasčiausiai kol kas nepasisekė sutikti tinkamos moters. Ar norėtumėte šį vakarą išgirsti vieną dainą?

– Kokią?

– Barbros Streisand puikią „Cry Me a River" interpretaciją. Tai banali klišė, bet kas nori, tas suranda, ko ieško.

– Pagrok tą dainą, Peris. Net jei ji pati būtų pamesta taip, kaip pametė mane, tai nebūtų pakankamas atlygis, kurio ji nusipelnė.

Peris sustabdė grotuvą ir pažvelgė į Kurtį, kuris vėl mąsliai sukiojo apie pirštą savo žiedą. Patylėjęs jis pasakė:

– Spėju, kad atlygis, kurio, jo manymu, ji nusipelnė – tai uždusinti ją ir užkasti jos kūną suknistoje karvių ganykloje. Atleiskite man už mano prastą prancūzų kalbą.

Peris atrėmė kaktą į delnus ir nykščiais ėmė masažuotis smilkinius.

– Iš to, ką jis kalbėjo, aš niekad nebūčiau supratusi, kad jis ketina ją nužudyti.

– Nagi, tik nepradėkite savęs dėl to kaltinti. Jūs nesate minčių skaitytoja.

– Jo žodžiuose neįžvelgiau jokios realios grėsmės.

– Niekas jo žodžiuose nebūtų pastebėjęs jokios grėsmės. Beje, ir mano teiginys tėra spėjimas. Valentinas gali neturėti nieko bendra su Medi Robinson.

Ji nuleido rankas ir pažvelgė į jį.

– Bet jūs vis tiek linkęs manyti, kad jie susiję, tiesa?

Jam nespėjus nieko atsakyti, durys atsidarė ir pasirodė Džonas Rondo. Jis akinamai nusišypsojo Peris.

– Labas rytas.

– Sveikas, Džonai.

Jis buvo akivaizdžiai patenkintas, kad ji prisimena jo vardą.

– Ar yra naujienų?

– Mes manome, kad taip.

– Ir aš jų turiu, – jis pažvelgė į Kurtį. – Ar galiu su jumis minutėlę pasikalbėti anapus durų?

Kurtis atsistojo.

– Palaukite, po akimirkos grįšiu.

– Aš paieškosiu daugiau Valentino skambučių.

Detektyvas su jaunesniuoju pareigūnu išėjo ir išbuvo anapus durų daug ilgiau nei akimirką. Kai jis sugrįžo, ji vėl turėjo laimikį.

– Šis skambutis toje pačioje garsajuostėje, vadinasi, laiko skirtumas tarp vieno ir kito skambučio – vos kelios dienos. Čia Valentinas visiškai kitoks. Labai linksmas. Jis tvirtina, kad neištikima mylimoji „visiems laikams pašalinta iš jo gyvenimo“, jis ypač pabrėžia žodžius „visiems laikams“. Pasiklausęs įrašo išsyk pajusite kitokią jo nuotaiką, – matydama, kad Kurtis jos klausosi viena ausimi ir apie kažką galvoja, ji nutilo ir po akimirkos paklausė: – Ar kas nors negerai?

– Galbūt. Man labai nemalonu galvoti, kad gali būti negerai, bet... – jis perbraukė delnu per savo storą sprandą, tarytum jį staiga būtų pradėję peršėti. – Manau, žinote, kad Melojus turi sūnų.

– Geiviną.

– Jūs jį pažįstate?

– Aš jį pažinojau, kai jis buvo mažas berniukas. Nemačiau jo nuo tada, kai jam suėjo dešimt metų.

Kurčio nerimas buvo daugiau negu akivaizdus. Ją persmelkė baimė dėl Dino.

– Kodėl klausiate, seržante? Kuo čia dėtas Geivinas? Kas atsitiko?

Aštuonioliktas skyrius

– Geivinai?

– Ką?

Dinas pastūmė sūnaus kambario duris ir įėjo į vidų.

– Įjunk savo kompiuterį.

– Ką?

– Tu girdėjai, ką aš pasakiau.

Geivinas gulėjo ant lovos ir žiūrėjo televizijos sporto kanalą. Jis tikrai turėjo įdomesnių užsiėmimų nei stebėti dviejų Europos komandų futbolo rungtynių kartojimą. Kodėl jis neužsiima kokia nors naudinga veikla, užuot be drabužių drybsojęs lovoje?

„Todėl, kad aš jo neprispaudžiu", – pagalvojo Dinas.

Jo sūnus tingus, nes jis kaip tėvas taip pat tingus. Mėginimai priversti Geiviną pakelti užpakalį niekada nebuvo verti tų didžiulių pastangų, kurių prireikdavo jam išjudinti. Vėliau, vengdamas kivirčų, jis į daug ką įprato žiūrėti pro pirštus. Tačiau taip daryti nederėjo. Jis nėra televizijos žaidimo dalyvis, besistengiantis užkariauti Geivino simpatijas. Jis nėra ir jo draugelis, ganytojas ar terapeutas. Jis yra jo tėvas. Jam jau seniai laikas griežtai įtvirtinti savo autoritetą.

Jis ištraukė Geivinui iš rankų nuotolinio valdymo pultą ir išjungė televizorių.

– Įjunk savo kompiuterį, – pakartojo jis.

Geivinas atsisėdo.

– Kam reikia?

– Manau, tu pats žinai.

– Ne, nežinau.

Nepagarbus jo tonas ir akiplėšiška veido išraiška pakurstė Dino įniršį. Jis jį jautė rusenant savo krūtinėje kaip karštos anglies gabalą. Bet ne, jis nepradės šaukti. Nepradės.

Įtemptu balsu Dinas pasakė:

– Mes galime vykti tiesiai į policijos skyrių, kur būsi apklaustas dėl Džeinės Kemp dingimo, bet verčiau įjunk savo suknistą kompiuterį, kad aš bent jau žinočiau, kokia padėtis, kai tave ten nuvešiu. Šiaip ar taip, dienos, kai galėjai vedžioti mane už nosies, baigėsi.

Šį rytą jis pasiliko namuose, kad sutvarkytų įtariamojo apklausos, kurią atliko prieš keletą dienų, dokumentaciją. Šią bylą tiriantis detektyvas jau buvo pradėjęs nekantrauti dėl jo vėlavimo.

Jis žinojo, kad jei dirbs savo kabinete, negalės galvoti apie nieką daugiau, išskyrus Peris ir bylą, su kuria ji susijusi. Jis negalės ramiai sėdėti Centriniame žvalgybos biure, žinodamas, kad šalimais esančiame kabinete ji ir Kurtis klausosi jos garsajuosčių.

Taigi jis paskambino poniai Lester ir ją informavo, kad šį rytą dirbs namuose, o tada atsisėdęs prisivertė susitelkti ties vėluojančia savo ataskaita. Jis buvo ką tik užbaigęs šį darbą, kai jam paskambino Kurtis ir pranešė galbūt visą jo gyvenimą aukštyn kojomis verčiančią naujieną.

– Policija nori mane apklausti? – paklausė Geivinas. – Kodėl?

Dinas laikėsi įsikibęs vilties siūlelio, kad galbūt Džonas Rondo padarė didžiulę klaidą, bet susirūpinusi Geivino veido išraiška jam akivaizdžiai sakė, kad Rondo pateikta informacija yra teisinga.

– Tu man melavai, Geivinai. Tu esi aktyvus sekso klubo narys. Tu daug kartų susirašinėjai elektroniniu paštu su Džeine

Kemp ir, remiantis tuo, ką jūs rašydavote vienas kitam, galima spręsti, kad jūs pažįstate vienas kitą nepalyginti geriau, nei tu mėginai mane įtikinti. Ar ginčysi kurį nors iš šių mano teiginių?

Geivinas jau sėdėjo ant savo lovos kraštelio, nuleidęs galvą tarp sukūprintų pečių.

– Ne.

– Kada tu paskutinį kartą su ja mateisi?

– Tą vakarą, kai ji pradingo.

– Kuriuo metu?

– Anksti. Aštuntą ar panašiai. Buvo dar šviesu.

– Ar tą vakarą tu buvai susitaręs su ja susitikti?

– Ne. Paskutinėmis savaitėmis ji manęs vengė kaip raupsuotojo.

– Kodėl?

– Ji tokia. Priverčia tave ją įsimylėti, o paskui, pats supranti, staiga sužinai, kad jai esi praeitis. Girdėjau, kad ji draugauja su kitu vaikinu.

– Koks jo vardas?

– Nežinau. Niekas nežino. Sklinda gandai, kad jis vyresnis.

– Kokio amžiaus?

– Nežinau, – Geivinas nekantriai numykė, išreikšdamas savo nekantrumą. – Galbūt per trisdešimt.

– Tai kas atsitiko tą naktį?

– Aš priėjau prie jos ir mes pradėjome kalbėtis.

– Tu ant jos niršai, – Geivinas nustebęs pažvelgė į jį, tylomis klausdamas, iš kur jis tai žino. – Savo paskutiniame elektroniniame laiške tu išvadinai ją kale. Ir blogiau.

Geivinas sunkiai nurijo seiles ir vėl nuleido galvą.

– Aš tuo nenorėjau pasakyti nieko baisaus.

– Tačiau policija į viską žiūri kiek kitaip. Ypač turint galvoje tai, kad tą naktį ji dingo.

– Aš nežinau, kas jai nutiko. Prisiekiu Dievu, nežinau. Ar tu manimi netiki?

Dinas beprotiškai norėjo juo patikėti, bet jis atsispyrė pagundai atleisti vadžias. Dabar ne laikas sentimentams. Geivinas jame turi matyti kietą ir į kompromisus nelinkusį tėvą, o ne artimą bičiulį.

– Tikiu ar netikiu, aptarsime vėliau. O dabar įjunk savo kompiuterį. Man reikia išsiaiškinti, ar labai prasti tavo reikalai.

Geivinas nenoriai nuslinko prie stalo. Dinas pastebėjo, kad, suaktyvindamas operacinę aplinką, jis užrašė vartotojo vardą ir slaptažodį – šito nereikėtų, jei jis neturėtų ko slėpti.

Sekso klubo pagrindinis puslapis atrodė mėgėjiškai. Tai buvo virtualus poilsio kambarys grafitais išpaišytomis sienomis. Dinas pamojo Geivinui pasitraukti į šalį. Jis atsisėdo į jo kėdę ir ištiesė ranką prie pelės.

– Tėti, – suaimanavo Geivinas.

Dinas nekreipė į jį dėmesio ir spragtelėjo ant skelbimų lentos. Kurtis jam buvo pasakęs Geivino ir Džeinės slapyvardžius: „Britva“ ir „Batuota Katytė“. Apie dešimt minučių jis naršė po pranešimus, sustodamas ties tais, kurie buvo parašyti jo sūnaus ir teisėjo dukters. Skaityti šį susirašinėjimą nebuvo lengva.

Paskutinė jai skirta Geivino žinutė buvo šlykšti, užgauli, o šiandienos kontekste – tikras įkaltis. Sunkia širdimi Dinas uždarė klubo puslapį ir išjungė kompiuterį. Keletą akimirkų jis spoksojo į tamsų monitoriaus ekraną, mėgindamas susieti ką tik perskaitytų eilučių autorių ir mažą berniuką, kurį jis mokė mikliai naudoti beisbolininko pirštinę, berniuką su juokingu plyšiu tarp priekinių dantų ir strazdanomis ant nosies balnelio, paauglį, kurio didžiausia problema buvo suprakaitavusių kojų kvapas.

Dinas negalėjo gaišti sielvartaudamas. Savo sielvartą jis privalo pasilaikyti ateičiai. Dabar svarbiausia išvaduoti sūnų nuo visų įtarimų.

– Šį kartą verčiau būk su manimi visiškai atviras, Geivinai. Aš noriu tau padėti ir stengsiuosi tai padaryti. Jei tu man

meluosi, tavo melas suriš man rankas ir padėti aš negalėsiu. Kad ir kaip būtų blogai, ar yra dar kas, ką turėčiau žinoti?

– Apie ką?

– Apie Džeinę ir tave. Ar tu tikrai turėjai su ja seksualinių santykių? – jis mostelėjo galva kompiuterio link. – Ar jūs tik susirašinėjote ir kalbėjotės?

– Vieną kartą mes tai padarėme, – atsakė Geivinas, nusukdamas žvilgsnį į šalį.

– Kada?

– Prieš kokį mėnesį ar pusantro, – pasakė jis, pakeldamas pečius. – Netrukus kai ją susitikau. Tuo metu mes jau keitėmės elektroniniais laiškais. Aš buvau naujas jaunuolis mieste. Manau, tai buvo vienintelė priežastis, kodėl ji susidomėjo manimi.

– Kur tai įvyko?

– Visa mūsų grupė susitiko parke. Negaliu prisiminti kuriame. Ji ir aš atsiskyrėme nuo visų ir susėdome į mano automobilį. Ar esi kada nors tai daręs ant užpakalinės automobilio sėdynės? – tulžingai paklausė jis.

Jis mėgina jam primesti pasipriešinimo taktiką. Kaltės perkėlimas – tai klasikinis dėmesio atitraukimo metodas, kurį Dinas atpažino iš karto ir ant šito kabliuko neužkibo.

– Ar naudojaisi prezervatyvu?

– Be abejo.

– Ar esi tuo tikras?

– Esu tikras. Velniai griebtų, ar aš kvailas?

– Ar su ja buvai tik tą vienintelį kartą?

Geivinas pasimuistė, atmetė atgal plaukų sruogą, užkritusią jam ant kaktos, ir apsidairė po kambarį, stengdamasis nesusitikti su Dino žvilgsniu.

– Geivinai?

Jis teatrališkai atsiduso.

– Na, buvo dar vienas kartas. Ji norėjo manęs.

– Klausimai tie patys.

– Kur tai atsitiko? Kažkokio klubo rūsyje Šeštojoje gatvėje.

– Viešai?

– Na, manau, galima sakyti, viešai. Mes buvome neužsirakinę, bet kambaryje nieko daugiau nebuvo.

Jo vaizduotėje šmėkštelėjo reginys, kaip jis skambina Pet ir jai pasakoja, kad jos mažasis berniukas sėdi kalėjime už viešą ištvirkavimą. „Kur buvai tu, Dinai?“ – paklaustų ji. Iš tiesų, *kur* jis buvo, kai jo sūnus rašė nešvankius laiškus ir tarpuvartėse užsiiminėjo oraliniu seksu?

Tačiau ir save jis kaltins vėliau.

– Šiuos du kartus? Ir viskas?

– Taip, paskui ji atšalo ir metė mane.

– Bet tu nebuvai tam pasiruošęs.

Geivinas pažvelgė į jį, tarytum tėvas būtų beprotis.

– Po velnių, ne. Ji tikrai karšta.

– Vis dėlto prašau, – pusbalsiu ištarė Dinas, – jei turi pasakyti dar ką nors, pasakyk man. Nenoriu sulaukti daugiau jokių bjaurių siurprizų, ko nors, ką policininkai žinos, o tu nuo manęs būsi nuslėpęs.

Geivinas svyravo gal pusę minutės, tada pasakė:

– Ji, na... – jis atidarė savo stalo stalčių, išėmė iš jo „Žiedų valdovo“ egzempliorių minkštais viršeliais ir ištraukė tarp knygos puslapių slėptą jos nuotrauką.

– Kitą naktį ji man davė šitą.

Dinas paėmė nuotrauką. Jis nežinojo, kas jį nustebino labiau – merginos poza ar jos begėdiška šypsena. Jis įsikišo nuotrauką į švarko kišenę.

– Dabar nusiprausk po dušu ir apsirenk.

– Tėti...

– Paskubėk. Man nurodyta tave pristatyti iki vidurdienio. Mūsų lauks advokatas.

Pagaliau padėties rimtumas, atrodo, įveikė sūnaus paaugliškąkiplėšiškumą.

– Man nereikia advokato.

– Bijau, kad tau jo prireiks, Geivinai.

– Aš nieko Džeinei nepadariau. Argi tu manimi netiki, tėti?

Jo niauraus atšiaurumo neliko nė pėdsako. Jis atrodė jaunas ir išsigandęs, ir Dinui dilgtelėjo širdyje kaip ir praėjusią naktį, kai jis žiūrėjo į miegantį sūnų.

Jam norėjosi apkabinti jį ir nuraminti, kad viskas bus gerai. Bet šito pažadėti jis negalėjo, nes ir pats nebuvo tikras, kad tai tiesa. Norėjo pasakyti, kad jis linkęs juo tikėti, deja, ir šito nepasakė. Pernelyg dažnai Geivinas piktnaudžiavo jo pasitikėjimu.

Jam taip norėjosi pasakyti sūnui, kad myli jį, bet jis tylėjo. Bijojo išgirsti Geivino repliką, kad šie žodžiai šiek tiek pavėlavo.

Daugiau kaip valandą Peris lūkuriuodama vaikštinėjo koridoriumi. Ir vis tiek krūptelėjo, kai dvigubose Centrinio žvalgybos biuro duryse pasirodė Dinas, kuris su Geivinu ir advokatu tardymo patalpoje buvo susitikęs Kurtį ir Rondo.

Išvydęs ją, Dinas nustebo.

– Nežinojau, kad esi čia.

– Negaliu išvykti, kol neįsitikinau, kad Geivinui viskas gerai.

– Tu žinai?

– Aš buvau su Kurčiu ir klausiausi įrašų, kai... – ji nutilo, nežinodama, kaip pasakyti.

– Kai mano sūnus tapo įtariamuoju?

– Kol kas mes juk neturime jokių įrodymų apie įvykdytą nusikaltimą, ir spėjama, kad Džeinė šiuo metu yra kur nors pas draugę.

– Žinoma. Štai kodėl Kurtis dabar šantažuoja Geiviną.

Ji stumtelėjo jį link suolo ir privertė atsisėsti. Tai buvo bjaurus, nykus, mėlyno viniplastiko baldas, kurio viršutinė dalis buvo pritaisyta ant pigios metalinės konstrukcijos;

pro daugybę plyšelių apvalkale buvo matyti išlindę kamšalo draiskalai. Tikriausiai juos nesąmoningai pašė įtampos kamuojamų liudytojų, įtariamųjų ir aukų, susirūpinusių savo ar savo mylimųjų likimu, pirštai. Jie nebūtų atsidūrę čia, jei jų gyvenimas galbūt visiems laikams nebūtų apvirtęs aukštyn kojomis.

– Kaip Geivinui sekasi visa tai ištverti? – tyliai paklausė ji.

– Jis palūžęs. Ačiū Dievui, kad nepradeda aikštytis. Manau, jis galų gale suprato, kad iki ausų įklimpo į mėšlą.

– Tik todėl, kad keitėsi su Džeine seksualinio turinio elektroninėmis žinutėmis. Lygiai taip pat elgėsi daugybė kitų.

– Taip, bet Geivino kūrybinis talentas pranoko kitų, – karčiai nusijuokęs atsakė jis. – Ar jie tau rodė ką nors iš jo susirašinėjimo su Džeine medžiagos?

– Ne. O jei ir būčiau perskaičiusi, tai nebūtų pakeitę mano nuomonės apie jį. Jis buvo nuostabus berniūkštis ir bus puikus jaunas vyras.

– Prieš dvi dienas aš galvojau, kad namų arešto nesilaikymas – didžiulis nusižengimas. O dabar visa tai... Jėzau, – jis atsiduso, atrėmė alkūnes į kelius ir delnuose paslėpė veidą.

Peris uždėjo ranką jam ant peties. Šis jos judesys buvo instinktyvus. Jam reikėjo, kad kas nors jį paliestų, o jai reikėjo paliesti jį.

– Ar skambinai Pet?

– Ne. Kam ją jaudinti, galbūt paaiškės, kad tai tik keletas purvinų elektroninių laiškelių?

– Aš įsitikinusi, kad viskas taip ir bus.

– Tikiuosi. Jis du kartus mums pasakojo apie tai, ką veikė tą naktį. Abu sykius jo teiginiai sutapo.

– Vadinasi, jis kalbėjo tiesą.

– Arba jo melas labai gerai surepetuotas.

Žvelgdamas tiesiai priešais save į atvirą laiptinę kitoje prieškambario pusėje, jis suspaustais pirštais pastukseno sau į lūpas.

– Aš kiekvieną dieną bendrauju su melagiais, Peris. Dauguma žmonių, šiaip ar taip, meluoja. Kai kurie net patys neįtaria, kad meluoja. Ką nors teigia ar kuo nors tiki taip ilgai, kad tai tampa jų tiesa. Mano darbas filtruoti jų teiginių melą ir prisikasti prie tikrosios tiesos.

Kai jis nutilo, Peris irgi tylėjo, suteikdama jam galimybę sukaupti mintis. Jo odos šiluma pro marškinius pasiekė jos delną, kuris tebesiilsėjo ant jo peties.

– Geivinas pripažįsta, kad namo važiavo girtas, – pasakė jis. – Jis pripažįsta, kad pakeliui buvo sustojęs ir išsivėmė kažkieno kieme; pripažįsta, kad buvo išvažiavęs iš namų ir nepaisė mano draudimo. Jis pripažįsta, kad Džeinė jam patinka ar bent jau patinka tai, ką jiedu tarpusavyje darė. Jis tvirtina, kad tą naktį su ja kalbėjosi ir mėgino ją prisivadinti eiti drauge su juo. Bet ji arogantiškai atsisakė. Jis supyko ir prišnekėjo jai tokių dalykų, kuriuos sunku įsivaizduoti sprūstančius iš mano sūnaus lūpų. Jis pripažįsta, kad, palikdamas ją, buvo įniršęs, bet tvirtina, kad paliko. Jis sako, kad prisidėjo prie grupės vaikinų ir su jais gėrė tekilą, kol galiausiai girtas grįžo namo. Daugiau jis Džeinės nematė.

Pasukęs galvą, jis susidūrė su Peris žvilgsniu.

– Aš juo tikiu, Peris.

– Gerai.

– Ar aš naivus? Ar aš matau tai, ką noriu matyti?

– Ne. Manau, tu juo tiki todėl, kad jis sako tiesą, – ji padrąsindama lengvai spustelėjo jam petį. – Ką aš galėčiau dėl tavęs padaryti?

– Nueik su mumis pavakarieniauti. Su Geivinu ir manimi.

Nesitikėjusi tokio kvietimo, ji paskubomis atitraukė ranką nuo jo peties ir pažvelgė į šalį.

– Aš dirbu naktimis, ar pamiršai?

– Mes galime pavakarieniauti iki tau vykstant į radijo stotį. Galėtume susiruošti anksti.

Ji papurtė galvą.

– Šiandien popiet aš turiu atlikti kai kuriuos neatidėliotinus reikalus. Beje, ir apskritai nemanau, kad tai gera mintis.

– Dėl to, kas atsitiko praėjusią naktį?

– Ne.

– Taip.

Suerzinta jo įsitikinimo, ji atšovė:

– Na, gerai, taip.

– Todėl, kad tu žinai, jei mes liksime vienu du, tai pasikartos dar kartą.

– Ne, nepasikartos.

– Pasikartos, Peris. Žinau, kad pasikartos. Maža to – tu to nori lygiai taip pat, kaip to noriu aš.

– Aš...

– Dinai?

Išgirdę ištariant jo vardą, jie atšoko vienas nuo kito. Jų link, ką tik išėjusi pro lifto duris, žingsniavo moteris. Ją galėjai apibūdinti vienu žodžiu: pritrenkianti.

Pagal užsakymą siūdintas jos kostiumėlis išryškino, o ne slėpė visus figūros apvalumus ir išlinkimus. Prie dailių kojų labai tiko trumpas madingas sijonėlis ir aukšti kulniukai. Lūpų ir blakstienų dažai buvo vienintelis makiažo pėdsakas – tik tiek, kiek būtina. Ji nedėvėjo jokių kitų papuošalų, išskyrus į akis nekrintančius deimantinius auskarus, plonytę prie kaklo prigludusią auksinę grandinėlę ir rankinį laikrodį. Šviesūs pečius siekiantys plaukai buvo perskirti per vidurį: klasikinė, tačiau laisvo ir nesudėtingo stiliaus šukuosena. Tikra Kalifornijos mergina direktorės kostiumėliu.

Dinas pašoko ant kojų.

– Liza.

Ji apdovanojo jį kerinčia šypsena.

– Čikagoje sekėsi taip puikiai, kad reikalus sutvarkiau diena anksčiau nei planavau. Pakeičiau skrydžių bilietus į ankstesnius reisus ir tikėjausi šiandien tave pradžiuginti vėlyvais pietumis drauge. Ponia Lester man pasakė, kad tave rasiu čia, ir atrodo, man tikrai pavyko padaryti staigmeną.

Ji apkabino jį, pabučiavo į lūpas, tada atsisuko ir nusišypsojo Peris atvira ir draugiška šypsena.

– Sveiki.

Dinas trumpai pristatė moteris vieną kitai.

– Liza Duglas, Peris Gibson.

Peris neprisiminė, kaip atsistojo, bet pasijuto stovinti veidas į veidą su Liza Duglas, kurios rankos paspaudimas buvo tvirtas, kaip moters, pratusios verslo reikalus tvarkyti daugiausia su vyrais.

– Malonu jus matyti, – silpnu balsu pasakė Peris.

– Man taip pat malonu jus matyti. Ar jūs policininkė? Dirbate drauge su Dinu? – ji stengėsi įžvelgti Peris akis pro tamsius jos akinius ir tikriausiai nusprendė, kad ji dirba slaptąja agente.

– Ne, aš dirbu radijuje.

– Tikrai? Ar būnate eteryje?

– Vėlai naktį.

– Apgailestauju, aš ne...

– Nereikia teisintis, – nutraukė ją Peris. – Mano programa prasideda tuomet, kai dauguma žmonių jau būna lovose.

Po trumpos, bet nejaukios tylos Dinas pasakė:

– Mudu su Peris pažinojome vienas kitą, kai gyvenome Hiustone. Prieš daugelį metų.

– Ak, – pratarė Liza Duglas, tarytum šis trumpas atodūsis būtų viską paaiškinęs.

– Turiu jūsų atsiprašyti. Vėluoju į susitikimą, – Peris atsigręžė į Diną. – Viskas bus gerai. Aš tuo tikra. Perduok Geivinui mano linkėjimus. Ponia Duglas, buvo malonu su jumis susitikti, – ji greitai nuėjo liftų link.

Dinas šūktelėjo ją vardu, bet ji apsimetė neišgirdusi ir ėjo toliau. Pasisukusi už kampo, ji išgirdo Lizą Duglas sakant:

– Man susidarė įspūdis, kad aš kažkur įsiterpiau. Ar ją ištiko kokia bėda?

– Bėda ištiko mane, – atsakė jis. – Geiviną ir mane.

– Dieve mano, kas atsitiko?

Tuo metu atsidarė lifto durys. Peris įžengė į kabiną ir apsidžiaugė pamačiusi, kad ji yra vienintelė keleivė. Kai durys užsidarė, ji atsirėmė į galinę sienelę. Ji daugiau nebegirdėjo Dino pokalbio su Liza. Jai šito ir nereikėjo. Jų bučinio familiarumas buvo gana iškalbingas.

O ir jam daugiau nebereikalinga jos ranka ant peties. Dabar jis turi kitą guodėją – Lizą.

Geivinas neabejojo, kad jei ir sulauks šimto metų, ši diena bus pati baisiausia jo gyvenime.

Vizitui į policijos skyrių jis apsirengė geriausiais drabužiais ir tėčiui net nereikėjo apie tai priminti. Dabar tie drabužiai tikriausiai visiškai sugadinti, nes jau pusantros valandos visas jo kūnas žliaugte žliaugia prakaitu. Prakaito kvapas niekuomet neišsivadės.

Per televizorių ir kino teatruose matytuose filmuose apie įtariamųjų kaltumą visada sprendžiama pagal jų kūno kalbą. Taigi jis stengėsi nesimuistyti ir pasitempęs sėdėti nepatogioje kėdėje. Stengėsi žvilgsniu nešaudyti po kabineto kertes, bet žiūrėti tiesiai į seržantą Kurtį. Gavęs klausimą neišsisukinėjo, stengėsi kalbėti tiesiai ir kiek įmanoma išsamiau, nors ir reikėjo pasakoti pasibjaurėtinus dalykus.

Jis prisiminė tėčio patarimą – dabar ne laikas slėpti informaciją. Nors ir nebuvo linkęs ką nors slėpti. Jie jau žino apie elektroninį susirašinėjimą, sekso klubą ir visa kita. O apie tai, kur yra Džeinė Kemp ir kas jai atsitiko, jis ir pats nežino. Apie jos likimą jis žino tiek pat, kiek ir jie.

Taip, jis užsiiminėjo su ja seksu. Bet tą patį buvo galima pasakyti apie bet kurį vyrą, su kuriuo jam teko bendrauti atvykus į Ostiną, išskyrus tėtį ir sėdinčiuosius šiame kambaryje.

Visus, išskyrus vieną. Ir jis, labiau nei tiesmuki Kurčio klausimai, vertė jį be atvangos prakaituoti. Jis buvo pristatytas kaip Džonas Rondo.

Tą pačią akimirką, kai Rondo įžengė į kambarį, Geivinas jį atpažino. Tai jį praėjusią naktį jis matė drauge su dviem krūtiningomis gražuolėmis išlipantį pro automobilio užpakalines dureles. Ir jie tikrai neatrodė kaip maldininkų grupelė.

Nebuvo abejonės, kad jaunasis policininkas taip pat jį pažino. Kai jis išvydo Geiviną, jo akys šiek tiek išsiplėtė, bet per milijoninę sekundės dalį vokai vėl sugrįžo į normalią padėtį. Jis perspėjamai nužvelgė Geiviną, priversdamas susitraukti jo sėklidžių kapšelį – šis žvilgsnis nubraukė visas abejones, kad jiedu vienas kitą yra matę.

Kiti, taip pat ir jo tėtis, šį Rondo žvilgsnį tikriausiai suprato kaip griežtą pasmerkimą dėl elektroninių žinučių, kuriomis jis keitėsi su Džeine. Vis dėlto Geivinas žinojo tikrąją šio žvilgsnio priežastį. Jis suprato, kad Rondo gali jam pridaryti labai didelių nemalonumų, jei jis atskleis jo viršininkams informaciją apie jo „laisvalaikio užsiėmimus".

Dar didesnę baimę Geivinas pajuto tada, kai Kurtis paprašė tėtį išeiti iš kabineto. Pastaruoju metu tėvas su juo elgėsi kaip tikras policininkas, be perstojo jį kamantinėjo apie įvairiausius dalykus. Viskas priėjo iki to, kad Geivinas net bijojo su juo susidurti, žinodamas, kad laukia pamokslas ar kas panašaus. Bet šiandien jis buvo patenkintas, kad tėtis šalia ir jį palaiko. Geivinas žinojo, kad ir kokie prasti būtų jo popieriai, tėvas jo neapleis.

Kartą jis prisiminė, kaip jiedu per ilgąjį savaitgalį buvo nuvykę į paplūdimį prie Ramiojo vandenyno įlankos. Tėtis perspėjo pernelyg toli neplaukti. „Bangos stipresnės ir aukštesnės, nei atrodo nuo kranto. Be to, palei krantą teka stipri šoninė povandeninė srovė. Būk atsargus."

Jam taip norėjosi padaryti tėčiui įspūdį ir parodyti, koks geras jis plaukikas ir kaip sugeba pilvu čiuožti per bangas. Tačiau netrukus jis pajuto, kad nebesiekia kojomis dugno ir bangos neleidžia jam nei plaukti, nei atsikvėpti. Jį apėmė panika ir jis ėmė blaškytis. Paniro po vandeniu žinodamas, kad ima skęsti.

Staiga pajuto, kaip per krūtinę jį apkabino stipri ranka ir ištraukė į vandens paviršių.

– Viskas gerai, sūnau, aš laikau tave.

Jis ėmė spurdėti ir muistytis, vis dar tebesistengdamas pajusti pagrindą po kojomis.

– Atsipalaiduok ir pasikliauk manimi, Geivinai. Aš tavęs nepaleisiu. Pažadu.

Tėtis nuplukdė jį iki pat kranto. Iškėlęs iš vandens, jis ant jo nešaukė. Jis nesakė: „Kvailas vaike, ar aš tau nesakiau? Kada tu pagaliau imsi manęs klausyti ir dėtis į galvą mano žodžius?“

Jis tik atrodė labai susirūpinęs ir ilgai bei kantriai dunksėjo delnu Geivinui per nugarą, kol šis iškosėjo visą jūros vandenį, kurio buvo prisitraukęs į plaučius. Paskui apsupo Geiviną dideliu rankšluosčiu ir ilgai sėdėjo šalia jo, tvirtai prispaudęs jį prie šono. Nieko nesakydamas. Tik sėdėjo ir žiūrėjo kažkur į vandens tolumas, spausdamas jį prie savęs.

Kai savaitgalis baigėsi ir mama paklausė, kaip sekėsi, tėtis mirktelėjo jam viena akimi ir pasakė jai, kad viskas sekėsi kuo puikiausiai. „Mes puikiai praleidome laiką“, – pasakė jis. Jis niekada taip ir nepapasakojo motinai, kad Geivino nebūtų tarp gyvųjų, jei jis nebūtų jo išgelbėjęs.

Dabar Geivinas taip pat pasikliovė tėčiu ir tikėjosi, kad jis ir šįkart jį išgelbės, jei tektų skęsti. Jis toks – žmogus, kurį gera jausti šalia sunkią akimirką.

Štai kodėl jis taip išsigando, kai detektyvas paprašė tėtį išeiti iš kabineto, nes jie nori su juo pasikalbėti vieni. „Aš išeisiu, jei advokatas liks su juo“, – pareiškė tėtis.

Kurtis sutiko. Prieš išeidamas, tėtis pažvelgė į jį ir pasakė:

– Aš lauksiu prie durų, sūnau, – ir Geivinas tvirtai žinojo, kad taip ir bus.

Tėčiui išėjus, Kurtis taip rūsčiai pažvelgė, kad jis ėmė muistytis kėdėje, pamiršęs savo pasiryžimą taip nesielgti. Kurį laiką tvyrojo tyla ir jis ėmė galvoti, ar nebus detektyvas netekęs žado, bet šis staiga pasakė:

– Žinau, kad tėčiui girdint sunku kalbėti apie kai kuriuos dalykus. Merginas ir seksą.

– Taip, pone.

– Dabar, kai tavo tėvo šalia nėra, aš norėčiau tau užduoti keletą labiau asmeniško pobūdžio klausimų.

„Labiau asmeniškų klausimų nei tie, kuriuos jie jam ką tik buvo pateikę? Jie tikriausiai šaiposi iš manęs“, – pagalvojo Geivinas.

– Gerai.

Klausimai buvo beveik tokie patys, kaip ir tie, kuriuos jam uždavinėjo prieš tėčiui paliekant kabinetą. Ir jis lygiai taip pat atvirai ir tiesiai atsakinėjo Kurčiui. Jis dar kartą jam papasakojo apie tuos du kartus, kai jis su Džeine užsiiminėjo seksu.

– Tą vakarą, kai paskutinį kartą ją matei, ar neturėjai su ja jokių seksualinių kontaktų?

– Ne, pone.

– Ar matei ją užsiimančią seksu su kuo nors kitu?

„Jie mano, kad aš galėčiau žiūrėti, kaip ji užsiima seksu su kuo nors kitu? Nejaugi jie mano, kad aš koks iškrypėlis?“ – pagalvojo jis.

– Aš nebūčiau prie jos prisiartinęs ir pradėjęs su ja kalbėtis, jei ji būtų buvusi su kitu vaikinu.

– Ar tu buvai ją palietęs?

– Ne, pone. Mėginau paimti ją už rankos, bet ji ją atitraukė. Ji man pasakė, kad aš esu nuskurdėlis ir kad mano skurdeiviškumas jai įgriso iki gyvo kaulo.

– O tu ją apšaukei kale ir taip toliau?

– Taip, pone.

– Kaip ji buvo apsirengusi?

Kaip ji buvo apsirengusi? Šito jis negalėjo prisiminti. Kai atmintyje pamėgino atgaivinti jos atvaizdą, tematė jos veidą, geidulingas akis ir šypseną, kuri sykiu buvo ir provokuojanti, ir negailestinga.

– Negaliu prisiminti, – atsakė jis.

Kurtis pažvelgė į Rondo.

– Ar turite dar klausimų?

– Iš kur gavai tą jos nuotrauką?

Geivinui buvo labai sunku pažvelgti jam į akis, bet jis įveikė savo baimę.

– Tą nuotrauką ji pati man davė.

– Kada?

– Tą vakarą. Ji pasakė: „Susitaikyk su tuo, Geivinai." Ir padavė nuotrauką. „Štai tau suvenyras nuo manęs", – pridūrė ji. Suprask, kai man jos trūks, galėsiu pasinaudoti nuotrauka.

– Ar ji tau sakė, kas ją fotografavo?

– Kažkoks jos draugas.

– Ar ji pasakė jo vardą?

– Ne.

– Ar tu klausei?

– Ne.

Kurtis palaukė, kad įsitikintų, jog Rondo daugiau klausimų nebeturi, ir kai šis išsisėmęs atsilošė kėdėje, Kurtis atsistojo.

– Šiam kartui viskas, Geivinai. Nebent tu prisimeni dar ką nors.

– Ne, pone.

– Jei ką nors prisiminsi, nedelsdamas informuok mane arba savo tėvą.

– Gerai, pone. Tikiuosi, kad Džeinė netrukus bus surasta.

– Ir mes tikimės. Dėkui už geranorišką bendradarbiavimą.

Kaip ir žadėjo, tėtis laukė prie Centrinio tyrimų biuro durų, bet Geivinas nustebo išvydęs šalia jo sėdinčią Lizą. Ji tučtuojau pašoko ir pasileido prie jo. Prisiartinusi paklausė, ar viskas gerai, ir vos neuždusino jo savo glėbyje.

– Man reikia į tualetą, – sumurmėjo jis ir pasišalino, niekam nespėjus jo sustabdyti.

Tualete buvo tuščia. Jis įlindo į kabiną ir pasilenkęs po pertvara patikrino, ar kur nors nematyti kojų. Kai įsitikino, jog yra

vienas, pasilenkė virš klozeto ir išsivėmė. Šiandien jis nebuvo daug valgęs, tik šiek tiek javainių pusryčiams, tad daugiausia vėmė tulžimi, o paskui tik tuščiai žiaukčiojo, kol kaklo kraujagyslės nuo įtampos taip išpampo, jog atrodė, kad tuoj sprogs. Spazmai buvo tokie aštrūs, kad jam net paskaudo šonus.

Baimė jau kartą privertė jį vemti. Kai jam buvo keturiolika, jis slapčia išvažiavo pasivažinėti motinos automobiliu. Tuo metu ji buvo išėjusi į pasimatymą su vyriškiu, už kurio ir ištekėjo. Ji neleido jam eiti drauge pavakarieniauti su tuo nevykėliu, todėl jis nusprendė, kad su ja atsiteis neteisėtai pasivažinėdamas jos automobiliu.

Jis nuvažiavo tik iki artimiausio „McDonald's" restorano, kur nusipirko „Big Mac" mėsainį. Pakeliui į namus, likus vos vienam kvartalui, į gatvę tiesiai priešais jo automobilį iššoko ką tik įsigytas jaunas kaimyno auksaspalvis retriveris. Tą šuniuką pažinojo ir mėgo visų aplinkinių namų gyventojai, nes jis buvo gražus ir draugiškas, o kai Geivinas prieš keletą dienų jį susitiko gatvėje, šuniukas džiaugsmingai pašokęs lyžtelėjo jam veidą.

Jis laiku nuspaudė stabdžius ir taip išvengė tragedijos, bet buvo taip arti susidūrimo, kad grįžęs namo išvėmė visą skrandžio turinį. Jo mama taip ir nesužinojo, kad jis buvo paėmęs automobilį, o šuniukas užaugo į gražų šunį, kuris tebėra gyvas ir sveikas. Išskyrus sąžinės graužatį, jokių poelgio pasekmių jis nepatyrė.

Šį kartą jo nelydėjo tokia sėkmė.

Prieš išeidamas iš tualeto kabinos, jis dukart nuleido vandenį. Priėjo prie praustuvo, prisisėmė rieškučias šalto vandens ir nusiprausė veidą, keletą kartų paskalavo burną, paskui dar kartą nusiprausė veidą ir tik tuomet užsuko čiaupą ir išsitiesė.

Kol pastebėjo, kad tualete stovi Rondo, policininkas viena ranka nutvėrė jį už pakaušio, o kita tvirtai suėmė už riešo ir iki pat menčių užlaužė ranką jam už nugaros.

Devynioliktas skyrius

Rondo maktelėjo Geivino nosį į veidrodį. Jo veidas atsitrenkė su tokia jėga, kad Geivinas nusistebėjo, kaip stiklas nesudužo. Dėl skruostikaulio jis nebuvo tikras. Iš skausmo jam iš akių ištryško nevyriškos ašaros. Atrodė, kad Rondo tuoj tuoj išners ranką iš peties sąnario. Dusdamas iš skausmo, jis prašvokštė:

– Atsitrauk nuo manęs, asile.

Rondo sušnypštė jam tiesiai į ausį.

– Tu ir aš turime paslapčių, tiesa?

– Aš žinau jūsų paslaptį, pareigūne Rondo, – jo lūpos buvo prispaustos prie veidrodžio, bet jis sugebėjo kalbėti taip, kad būtų galima suprasti. – Laisvu nuo darbo policijos departamente metu jūs dulkinatės su vyresniųjų klasių moksleivėmis.

Rondo kilstelėjo užlaužtą ranką dar aukščiau menčių. Nepaisant Geivino ryžto nerodyti jokios baimės, jis suriko.

– Dabar aš tau pasakysiu tavo paslaptį, Geivinai, – sušnibždėjo jis.

– Aš neturiu paslapties.

– Tikrai turi. Tau nusibodo tos mažos kalės žaidimai. Tu nusprendei, kad laikas ją pamokyti. Ir paskyrei jai pasimatymą. Ji ėmė elgtis užgauliai ir tu įniršai.

– Jūs idiotas.

– Tu buvai taip įpykęs, toks pažemintas, kad ėmei nebekontroliuoti savęs, Geivinai. Turint galvoje tavo nuotaikas, man baisu ir pagalvoti, ką tu jai padarei.

– Aš nieko nepadariau.

– Žinoma, kad padarei, Geivinai, – monotonišku balsu pasakė jis. – Tavo motyvas buvo tiesiog tobulas. Ji tave pametė, pavertė pajuokos objektu. Ji iš tavęs išsityčiojo interneto skelbimų lentoje, kad apie tave galėtų pasiskaityti kiekvienas. „Bebybis skarmalius." Ar ne taip ji tave pavadino? Tu negalėjai su tuo taikstytis. Pajutai, kad privalai jai užkimšti burną. Visiems laikams.

Aštrus Rondo liežuvis šį scenarijų nupiešė įtikinamai. Geiviną apėmė panika pagalvojus apie tai, kad kiti policininkai, taip pat ir seržantas Kurtis, gali patikėti Rondo išvedžiojimais.

– Taip, ji tyčiojosi iš manęs ir aš ant jos buvau įniršęs, – pasakė jis. – Bet visa kita yra mėšlas. Tą naktį aš buvau su draugais. Jie paliudys už mane.

– Gauja valkatėlių ir pislių, apsinešusių nuo tekilos ir žolės? – Rondo su panieka nusišiepė. – Tu manai, kad tai, ką jie pasakys, teisme bus priimta už gryną pinigą?

– Teisme?

– Aš tikiuosi, kad tu turi kitą alibi, Geivinai. Ką nors tikresnio nei tų nevykėlių, su kuriais slampinėji, liudijimai.

– Man nereikia jokio alibi, nes aš nieko nepadariau Džeinei, o tiktai kalbėjausi su ja.

– Tu netrenkei jai per galvą geležiniu strypu ir neįmetei jos kūno į ežerą?

– Jėzau! Ne!

– Ir dabar nevaikštai drebėdamas iš baimės ir laukdamas tos akimirkos, kada kūnas bus surastas? Galiu lažintis, kad man pavyktų surasti žmonių, kurie paliudytų, jog matė tave ir Džeinę besigalynėjančius.

– Jie meluotų. Aš nieko nepadariau.

Rondo žengė dar arčiau, priremdamas Geivino šlaunis prie praustuvo.

– Ar padarei, ar nepadarei, man visai nesvarbu, Geivinai. Tu gali būti paleistas arba patupdytas į kalėjimą iki gyvenimo pabaigos, man vienas ir tas pat. Bet jei tu išpliurpsi mano paslaptį, aš padarysiu viską, kad teismo akivaizdoje tu atrodytum kaltas kaip šūdas. Aš pasistengsiu visus įtikinti...

– Kas, po velnių, čia vyksta? – Geivinas išgirdo žemą ir galingą tėčio balsą nuo tarpdurio ir po akimirkos pajuto atsklidusį šviežio oro gūsį. Tėvas atplėšė Rondo ir bloškė jį į sieną, tada ranka kaip replėmis apkabino Rondo kaklą. – Ką, velniai griebtų, tu čia darai? – jo riksmas aidėjo nuo visų tualeto patalpos paviršių. – Geivinai, ar tau viskas gerai?

Jo skruostas pulsavo, o petį velniškai skaudėjo, bet Geivinas nesirengė skųstis Rondo akivaizdoje.

– Man viskas gerai.

Tėtis įdėmiai nužvelgė Geiviną, tikriausiai norėdamas įsitikinti, jog jis nėra rimtai sužeistas, ir atsigręžė į Rondo.

– Saugok tave Dieve, jei būsi jam ką nors padaręs.

– Atleiskite, daktare Melojau. Aš perskaičiau visus tuos dalykus, kurių internete prirašė jūsų sūnus. Tai paprasčiausiai... Kai kurios susirašinėjimo vietos tiesiog pasibjaurėtinos. Aš turiu mamą, seserį. Apie moteris šitaip kalbėti negalima. Užėjęs atlikti gamtinių reikalų, aš pamačiau jį ir man, spėju, tiesiog užvirė kraujas.

Geivinas dabar nenorėjo būti Rondo vietoje. Tėtis ugnimi alsavo jam tiesiai į veidą, o ranka kaip ir anksčiau tvirtai laikė suėmęs jį už gerklės. Rondo veidas darėsi vis raudonesnis, bet šis stovėjo lyg druskos stulpas, tarytum bijotų savo krustelėjimu sukelti tokį Geivino tėvo rūstybės sprogimą, kuriam būtų bejėgis pasipriešinti.

Pagaliau Dinas nuleido ranką, bet savo žvilgsniu laikė Rondo prispaudęs prie sienos. Jo balsas buvo ramus ir suvaldytas, bet grėsmingas.

– Jei tu dar kada nors paliesi mano vaiką, aš nusuksiu tavo suknistą sprandą. Ar tu mane supratai?

– Pone, aš...

– *Ar tu mane supratai?*

Rondo nurijo seiles, linktelėjo galvą ir pasakė:

– Taip, pone.

Nepaisant jo nuolankumo, praėjo dar kelios akimirkos, kol Dinas atplėšė nuo jo savo veriantį žvilgsnį ir žengė žingsnį atgal. Jis ištiesė ranką Geivinui.

– Eime, sūnau.

Geivinas dirstelėjo į Rondo, išeinantį iš tualetų jiems įkandin. Galbūt jaunajam policininkui pavyko įtikinti tėtį, kad jį užliejo nekontroliuojamo teisuoliško pasipiktinimo banga, dėl ko jis dabar nuoširdžiai gailisi.

Geivinas nebus kvailas. Užuot ieškojęs dar didesnių nemalonumų, jis pasilaikys mažą purviną Rondo paslaptį. Kas jam darbo, kad policininkas gyvena dvilypį gyvenimą, dulkinasi su nepilnametėmis merginomis? Nepanašu, kad tos merginos su juo prasideda ne savo noru.

Kai jie išėjo iš tualeto, Geivinas dirstelėjo į tėtį. Jo žandikauliai buvo kietai suspausti, jis atrodė kupinas ryžto įvykdyti savo grasinimą ir nusukti Rondo sprandą. Geivinas džiaugėsi, kad ne jis atsidūrė tos kunkuliuojančio pykčio patrankos taikiklyje.

Jis žinojo, kad greitai ant jo skruostikaulio puikuosis mėlynė, o galbūt jau dabar ji buvo matyti, nes tą akimirką, kai juos pamatė, Liza šūktelėjo:

– Kas atsitiko?

– Nieko, Liza, – atsakė jai Dinas. – Viskas puiku, tik man teks atsisakyti pietų su tavimi. Su manimi nori pasikalbėti seržantas Kurtis.

Buvo akivaizdu, kad, kol jis tualete stengėsi pro burną ištuštinti savo vidurius, tėtis Lizą supažindino su visomis aktualijomis.

– Jis pageidauja, kad aš susitikčiau su vienu žmogumi. Labai apgailestauju, kad tu sutrumpinai savo kelionę tik tam, kad sugrįžusi papultum į šį chaosą.

– Tavo chaosas, tai ir mano chaosas, – pasakė ji.

– Dėkui. Šį vakarą aš paskambinsiu tau į namus.

– Aš mielu noru palauksiu, kol tu būsi laisvas.

Dinas papurtė galvą.

– Aš neturiu supratimo, kiek užtruksiu. Gali būti, kad iki vėlaus vakaro.

– A, štai kaip... – ji atrodė tokia nusivylusi, kad Geivinas pajuto jai užuojautą. – Suprantu, savo paties labui tau dabar labai svarbu būti čia. Ar nori, kad parvežčiau Geiviną namo?

„Prašau, tik ne tai“, – mintyse suaimanavo Geivinas. Liza puiki moteris. Ir tikrai graži. Bet ji per daug stengiasi, kad jis ją pamėgtų. Neretai jos pastangos tokios akivaizdžios, kad kelia jam tikrą neapykantą. Jis nėra mažas berniukas, kurio simpatijas galima užkariauti maloniai su juo paplepėjus ar parodžius jam išskirtinį dėmesį.

– Dėkoju už pasiūlymą, Liza, bet aš leisiu Geivinui parvažiuoti namo pačiam mano automobiliu.

Geivinas staiga atsigręžė į tėtį, manydamas, kad turbūt negerai išgirdo. Ne, štai jis tiesia jam savo automobilio raktelius. Prieš dvi dienas jis privertė Geiviną atiduoti raktelius nuo jo barškalo. O dabar patiki jam savo brangų užsieninį automobilį.

Šis pasitikėjimas Geivinui pasirodė daug svarbesnis, nei tėčio grasinimas nusukti Rondo sprandą. Ginti savo vaiką privalu, bet pasitikėti juo ar ne, sprendžia kiekvienas sava valia, o tėtis apsisprendė juo pasitikėti, kai neturėjo jokio pagrindo. Netgi priešingai, dėl jo elgesio tarp jų su tėčiu turėjo iškilti aukšta nepasitikėjimo siena.

Šią aplinkybę reikia gerai apmąstyti ir išanalizuoti. Tik vėliau, kai jis liks vienas.

– Aš tau paskambinsiu, kai būsiu laisvas, Geivinai. Tu atvažiuosi iš namų ir mane paimsi. Ar toks planas tau tinka?

Jam gniaužte gniaužė gerklę, bet jis sugebėjo pasakyti:

– Žinoma, tėti. Aš lauksiu tavo skambučio.

Nepaisant chaotiškos ir neapibrėžtos situacijos, Peris nepasinaudojo ja kaip papildoma priežastimi atidėti būtiną išvyką į Medouvju ligoninę.

Be to, galbūt ir sąžinės priekaištai dėl praėjusios nakties bučinių su Dinu paskatino ją paskambinti slaugos ligoninės direktoriui ir pasakyti jam, kad ligoninėje bus trečią valandą dienos.

Kai ji paskubomis atvyko, direktorius jau laukė prie pagrindinio įėjimo. Jiedu paspaudė vienas kitam ranką; direktorius, aiškiai jausdamasis nepatogiai, ėmė atsiprašinėti dėl laiško tono.

– Aš pavėluotai apgailestauju, kad mano žodynas buvo toks...

– Nereikia jokių atsiprašinėjimų, – pasakė ji jam. – Savo laišku jūs mane paraginote padaryti tai, ką aš turėjau padaryti jau prieš keletą mėnesių.

– Tikiuosi, nepagalvojote, kad nesu jautrus jūsų sielvartui, – pasakė jis, lydėdamas ją gūdžiu ligoninės koridoriumi.

– Tikrai nepagalvojau.

Džeko daiktai buvo sukrauti saugykloje. Atrakinęs duris, direktorius parodė tris užantspauduotas dėžes, sudėtas ant metalinės lentynos. Dėžės nebuvo nei didelės, nei sunkios ir Peris lengvai galėjo nusinešti jas į savo automobilį viena, bet direktorius primygtinai siūlėsi jai padėti.

– Aš apgailestauju dėl visų nepatogumų, kuriuos mano vėlavimas pasiimti daiktus sukėlė jums ir ligoninės personalui, – pasakė ji, kai jiedu sukrovė dėžes į automobilio bagažinę.

– Aš suprantu, kodėl jūs norėjote pamiršti šią vietą. Ligoninė jums negali kelti gerų prisiminimų.

– Taip, bet čia Džekas buvo puikiai slaugomas. Dėkui jums.

– Jūs mums pakankamai atsidėkojote savo dosnia parama.

Apmokėjusi didžiules Džeko medicininės priežiūros sąskaitas, ji padovanojo ligoninei visą likusį jo turtą, taip pat brangią gyvybės draudimo sutartį, kurią jis įsigijo, kai jiedu susižadėjo. Šis draudimas atiteko jai, bet ji negalėjo nė pagalvoti apie tai, kad galėtų tais pinigais pasinaudoti.

Ji ir direktorius kepinant popiečio saulei atsisveikino Medouvju ligoninės automobilių stovėjimo aikštelėje, žinodami, kad vargu ar dar kada nors jų gyvenimo keliai susikirs.

Taigi dabar ant virtuvinio Peris stalo stovėjo trys dėžės. Joms atidaryti niekuomet neatsiras tinkamo laiko, tad ji nusprendė verčiau tai atlikti iškart nei be galo laukti ir bijoti tos akimirkos. Pasiėmusi raižymui skirtą peilį, ji perpjovė lipnią juostą, kuria buvo užklijuotos visos trys dėžės.

Pirmojoje buvo sukrautos pižamos – ketveri marškiniai ir ketverios kelnės. Viskas tvarkingai sulankstyta. Tas pižamas ji jam nupirko, kai tik jis buvo paguldytas į Medouvju ligoninę. Pižamos buvo nusitrynusios ir švelnios nuo begalinio skalbimo, bet nuo jų sklido šleikštulį keliantis antiseptikų kvapas, kuris jai asocijavosi su ligoninės koridoriais. Ji uždarė šią dėžę.

Antroje dėžėje buvo daugiausia popieriai, įprastiniai notariškai patvirtinti ir trimis egzemplioriais padauginti dokumentai iš draudimo kompanijų, apygardos valdžios institucijų, ligoninių, medicininių ir teisėtvarkos įstaigų, kuriose Džekas Doneris buvo paverstas socialinio draudimo numeriu, statistiniu elementu, klientu, sąskaitininkui užpildyti skirtu laukeliu.

Kaip jo valios vykdytoja, ji turėjo sutvarkyti visus formalumus, susijusius su jo mirtimi. Visi formalūs dokumentų terminai alsavo praeitimi, o patys dokumentai buvo ne daugiau

kaip sausi istorijos liudytojai. Ji nejautė nei noro, nei būtinybės juos dar kartą skaitinėti.

Beliko trečioji dėžė. Ji buvo iš visų trijų mažiausia. Jau prieš ją atidarydama ji žinojo, kad jos turinys bus emociškai skaudžiausias, nes čia buvo sudėti asmeniniai Džeko daiktai. Jo rankinis laikrodis. Piniginė. Keletas mėgstamiausių knygų, kurias ji jam skaitydavo balsu savo kasdieninių vizitų į Medouvju ligoninę metu. Įrėminta jo tėvų nuotrauka – kai Peris susipažino su Džeku, jų jau nebuvo tarp gyvųjų. Ji ne kartą pagalvojo, kokia laimė, kad jie nesulaukė tos dienos, kai jų vienintelis sūnus pavirto tuo, kuo buvo jie patys paskutiniaisiais savo gyvenimo metais.

Kai Džekas buvo perkeltas į Medouvju ligoninę, ji ištuštino jo namus. Drabužius atidavė labdarai. Sukaupusi valią, pardavė jo baldus, automobilį, slides, valtį, kurioje jis mėgdavo žvejoti ešerius, teniso raketes, gitarą, galiausiai patį namą – visa tai tam, kad apmokėtų astronomines medicinines sąskaitas, kurių nedengė jo sveikatos draudimas.

Taigi šie daiktai buvo visa, ką Džekas Doneris turėjo savo mirties valandą. Mirties valandą jis buvo netekęs visko, netgi savo žmogiškojo orumo.

Piniginės oda buvo minkšta nuo susidėvėjimo. Mokėjimo kortelės, seniai nebegaliojančios, tebebuvo sukištos į skyrelius. Iš plastikinio langelio jai šypsojosi jos pačios veidas. Pamačiusi už savo nuotraukos kyšančią popieriaus skiautelę, ji ištraukė ją lauk. Tai buvo laikraščio iškarpa, kurią Džekas buvo kelis kartus perlenkęs, kad ji tilptų už nuotraukos.

Išlanksčiusi iškarpą, joje išvydo dar vieną savo nuotrauką. Tai nebuvo išdailintas portretas, atliktas fotostudijoje. Čia ją užfiksavo žurnalistas. Nuotraukoje ji atrodė pavargusi, susitaršiusiais plaukais ir nusivylusi, žvelgianti kažkur į tolumą. Nuleistoje rankoje laikė užmirštą mikrofoną. Straipsnio antraštė skelbė: „Karjeros vertas reportažas“.

Jos akis sudrumstė ašaros; ji tarp pirštų patrynė iškarpos kraštelį. Džekas didžiavosi jos vaidmeniu šioje istorijoje, taip didžiavosi, kad saugojo apie tai pasakojančią laikraščio iškarpą. Ar jis kada nors vėliau suvokė žiaurią savo pasididžiavimo ironiją?

Juokinga, kad visiškai nepažįstamas žmogus, su kuriuo jie niekada net nebuvo susitikę, padarė tokį lemtingą posūkį jų gyvenime. To žmogaus vardas buvo Albertas Doris. Tą dieną, kai jis nusprendė savo šeimą paimti įkaitais, jis pakeitė Džeko ir jos likimą.

Buvo įprastas ir nuobodus antradienis. Bet kai prieš pietus buvo gautas sensacingas pranešimas, kad ginkluotas vyras savo namuose įkaitais paėmė buvusią žmoną ir tris vaikus, žinių skyriaus darbuotojai sujudo lyg bičių avilys.

Paskirtas fotoreporteris turėjo važiuoti į įvykio vietą. Kol jis skubiai krovėsi į krepšį savo aparatūrą, užduočių skirstytojas paskubomis apibėgo studijoje esančius reporterius.

– Kas laisvas? – klausinėjo jis.

– Aš, – Peris prisiminė, kaip pakėlė ranką lyg mokinukė, žinanti teisingą atsakymą.

– Bet tu turi įrašyti garsinę medžiagą reportažui apie gaubtinės žarnos vėžio prevenciją.

– Ji jau įrašyta ir yra pas redaktorių.

Žurnalistas veteranas cigaretę, kurios niekuomet neprisidegdavo pastato viduje, iš vieno dėmėtų nuo nikotino lūpų kampučio stumdė į kitą ir pro surauktus antakius žiūrėjo į ją.

– Gerai, Gibson, imkis šios užduoties. Kai Maršalas baigs reportažą iš teismo salės, aš jį atsiųsiu tavęs pakeisti. Tik pasistenk tenai nesumauti padėties. Eik!

Drauge su operatoriumi ji įsigrūdo į televizijos naujienų tarnybos furgoną. Buvo smarkiai susijaudinusi ir nekantravo kuo greičiau pradėti savo pirmąjį reportažą iš įvykio vietos.

Operatorius žaismingai nardė Hiustono greitkelio transporto srovėje, patyliukais niūniuodamas Springstino melodiją.

– Kaip tu gali išlikti toks ramus?

– O kodėl reikėtų būti neramiam? Rytoj panašus pamišėlis kur nors kitur sukels lygiai tokią pat beprotišką situaciją. Visos tokios istorijos panašios kaip du vandens lašai. Keičiasi tik vardai.

Apskritai jis buvo teisus, bet ji susigaudė, kad jo palaimingą nuotaiką didžia dalimi palaiko lūpose smilkstanti marihuanos cigaretė.

Incidentas vyko viduriniosios klasės gyvenamajame rajone. Gatvės gale jau buvo pastatytos barikados. Peris iššoko iš furgono ir nubėgo prie grupės reporterių, susibūrusių aplink specialiojo sukarinto policijos būrio pareigūną, kuris kalbėjo Hiustono policijos departamento vardu.

– Vaikų amžius nuo ketverių iki septynerių metų, – išgirdo Peris jo žodžius, sprausdamasi pro minią. – Ponas ir ponia Doriai prieš keletą mėnesių išsiskyrė. Neseniai ji laimėjo teisminį ginčą dėl vaikų priežiūros teisių. Tai viskas, ką mes šiuo metu žinome.

– Ar poną Dorį supykdė toks teismo sprendimas? – sušuko vienas reporteris.

– Galima numanyti, bet tai tik spekuliacijos.

– Ar jums pavyko pasikalbėti su ponu Doriu?

– Jis ignoravo mūsų pastangas su juo susisiekti.

Paskui Peris atskubėjo jos operatorius. Jis prasibrovė pro minią ir padavė jai mikrofoną, prijungtą prie kameros.

– Tada iš kur jūs žinote, kad jis yra tenai ir laiko savo šeimą įkaitais? – paklausė kitas reporteris.

– Ponia Doris paskambino telefonu 911 ir sugebėjo mums perduoti pranešimą, bet jos pokalbis buvo nutrauktas. Taigi mūsų informacija remiasi ponios Doris pranešimu.

– Ar ji pasakė, kokį šaunamąjį ginklą jis turi?

– Ne.

– Ar jūs žinote, ko ponas Doris siekia šiuo savo poelgiu? – paklausė Peris.

Specialiojo policijos padalinio pareigūnas atsakė:

– Šiuo metu tikrai žinome tik tiek, kad padėtis labai įtempta. Ačiū už dėmesį.

Šiais žodžiais jis baigė pokalbį. Peris atsigręžė į operatorių.

– Ar įrašei mano klausimą?

– Taip. Ir jo atsakymą.

– Gerai.

– Skambino iš žinių skyriaus. Jie ketina po trijų minučių transliuoti tavo tiesioginį reportažą. Ar gali ką nors pasakyti į eterį?

– Tu dirbk su kamera, o aš sugalvosiu, ką pasakyti.

Ji išsirinko neblogą vietą, iš kur ketino periodiškai perduoti informaciją tiesiogiai į eterį. Dorių namai buvo siauros, medžiais apsodintos gatvelės gale – bet kurią kitą dieną ši gatvelė galėjo atrodyti kaip tikras rojaus kampelis.

Dabar visa gatvelė buvo prikimšta greitosios pagalbos ir naujienų tarnybų furgonų, policijos automobilių, joje grūdosi paspoksoti susirinkę smalsuoliai. Peris, suradusi vieną iš Dorių kaimynių, paklausė, ar ji nenorėtų apie šią šeimą papasakoti tiesiogiai į eterį – laimė, moteris sutiko.

– Aš visuomet maniau, kad jis labai malonus vyriškis, – pasakė moteris. – Niekuomet nebūčiau pagalvojusi, kad jis galėtų šitaip pasielgti. Tačiau iki galo negali pažinti nė vieno. Kiekvienas savaip kraustosi iš proto.

Prabėgo monotoniška valanda. Peris pastebėjo, kad automobiliu be policijos ženklų atvyko Dinas Melojus. Nekreipdamas dėmesio į smalsuolius, jis, lydimas uniformuotų pareigūnų, pro kleganįią reporterių grupę nužingsniavo prie sukarinto policijos padalinio furgono, stovinčio pusiaukelėje tarp barikadų ir namo. Pamačiusi, kaip jis įlipo į automobilį, Peris paskambino užduočių skirstytojui ir pranešė apie tai.

– Ar jūs neužsičiaupsite, po velnių! – sušuko jis, tildydamas klegesį. – Per jų keliamą triukšmą neįmanoma susikaupti, – tada kreipėsi į Peris: – Koks, atleisk, jo vardas?

Ji pakartojo Dino vardą ir pavardę.

– Jis yra psichologijos ir kriminologijos daktaras, dirba Hiustono policijos departamente.

– Ir tu jį pažįsti?

– Asmeniškai. Jis specialiai apmokytas vesti derybas su įkaitų grobikais. Jo čia nebūtų, jei būtų manoma, kad jo sugebėjimai šiuo atveju nepravers.

Šis jos komentaras kaip akimirkos sensacija tučtuojau buvo pasiųstas į eterį, įsiterpdamas į kitų žinių tarnybų transliacijas.

Baigiantis trečiai krizės valandai ir nevykstant jokiems pokyčiams, visi ėmė truputį nuobodžiauti ir perversiškai trokšti, kad kas nors atsitiktų.

Peris nusprendė padaryti pertraukėlę, kai išvydo smulkutę moterį, stovinčią smalsuolių minios pakraštyje. Ji buvo prisiglaudusi prie vyro, kuris ją laikė apkabinęs per pečius, ir tyliai, bet smarkiai kūkčiojo.

Įdavusi mikrofoną operatoriui, ji prisiartino prie poros ir prisistatė. Vyriškis išsyk nusiteikė priešiškai ir pasiūlė dingti iš akių, bet moteris kiek padvejojusi pasisakė esanti ponios Doris sesuo. Iš pradžių ji nenorėjo kalbėti, vis dėlto Peris pavyko ją prakalbinti ir ji išklojo audringą Doris santuokos istoriją.

– Ši informacija galėtų būti labai naudinga policijai, – švelniai patikino ji moterį. – Ar jūs nesutiktumėte pasikalbėti su vienu policijos pareigūnu?

Moteris tebebuvo įtari ir įsibaiminusi. Jos vyras ir toliau neslėpė savo priešiškumo.

– Žmogus, apie kurį kalbu, nėra paprastas policininkas, – pasakė ji jiems. – Jis ne iš sukarinto policijos padalinio. Jis čia atvyko turėdamas vienintelį tikslą – pasirūpinti, kad jūsų

sesuo ir jos vaikai liktų sveiki ir gyvi. Galite juo pasitikėti. Duodu garbės žodį.

Po kelių minučių Peris jau prašė uniformuoto policininko, kad šis neneštų žinutę į policijos padalinio furgoną ir asmeniškai įteiktų ją Dinui.

– Jis mane pažįsta. Mudu draugai.

– Man nesvarbu, nors ir jo sesuo būtumėte. Melojus dabar užsiėmęs ir neturi laiko kalbėtis su reporteriais.

Ji davė ženklą jai už nugaros stovinčiam operatoriui, kad šis prisiartintų.

– Ar tu filmuoji?

– Dabar jau filmuoju, – atsakė jis, pakeldamas ant peties uždėtą kamerą ir priglausdamas akį prie vaizdo ieškiklio.

– Būtinai stambiu planu parodyk šio pareigūno veidą, – ji atsikrenkštė ir ėmė kalbėti į mikrofoną. – Šiandien pareigūnas Antonijus Garsa iš Hiustono policijos departamento trukdė pastangoms išgelbėti šeimą, kurią paėmė įkaitais ginkluotas vyriškis. Pareigūnas Garsa atsisakė perduoti svarbų pranešimą...

– Ką, velniai griebtų, jūs čia veikiate, panele?

– Aš transliuoju į eterį ir pristatau jus kaip pareigūną, kuris trukdo įkaitų gelbėjimo operacijai.

– Duokite man tą prakeiktą žinutę, – pasakė jis, griebdamas popierėlį jai iš rankos.

Paskui sekė ilgas ir kankinantis ketvirtį valandos trukęs laukimas, kol Dinas išlipo iš furgono ir nužingsniavo barikadų link. Stumdamas į šalį jam panosėn kišamus mikrofonus, jis ėmė dairytis minioje pažįstamo veido. Pamatęs Peris, stovinčią prie televizijos stoties naujienų tarnybos automobilio ir mojuojančią jam, jis nosies tiesumu patraukė prie jos.

– Sveikas, Dinai.

– Sveika, Peris.

– Aš niekada be reikalo nesinaudočiau mūsų pažintimi. Tikiuosi, tu tai žinai.

– Žinau.

– Aš nebūčiau tavęs atitraukusi nuo reikalų, jei nemanyčiau, kad tai gyvybiškai svarbu.

– Tą patį tu parašei žinutėje. Ką nori pasakyti?

– Lipkime į vidų.

Jie sulipo į furgoną, į kurį ji prikalbino ateiti ir ponios Doris seserį bei jos vyrą. Ji supažindino juos su Dinu. Automobilyje buvo ankšta, nors operatorius ir liko lauke. Peris nenorėjo, kad Dino pašnekovus trikdytų kamera ir prožektoriai.

Dinas atsitūpė priešais sutrikusią moterį ir tyliai bei ramiai prašneko:

– Visų pirma aš noriu, kad jūs žinotumėte, jog aš ketinu padaryti viską, ką galiu, kad išsaugočiau sveiką jūsų seserį ir jos šeimą.

– Taip sakė ir Peris. Ji mums davė žodį, kad galime jumis pasitikėti.

Dinas greitosiomis dirstelėjo į Peris.

– Bet aš bijau, kad policininkai šturmuos namą, – pasakė moteris trūkčiojančiu nuo emocinės įtampos balsu. – Jei jie mėgins taip pasielgti, Albertas nužudys ją ir vaikus. Aš žinau, kad jis taip padarys.

– Ar jis anksčiau yra kėlęs pavojų jų gyvybėms? – paklausė Dinas.

– Daug kartų. Mano sesuo visuomet sakydavo, kad vieną dieną jis ją tikrai nužudys.

Jis kantriai klausėsi jos pasakojimo, nutraukdamas ją tik tada, kai norėdavo ką nors pasitikslinti, ir švelniai padrąsindamas, jei ji užsikirsdavo ar imdavo dvejoti. Furgone netrukus pasidarė tvanku, jautėsi marihuanos kvapas. Tačiau Dinas, atrodė, nė nepastebi nepatogumų ir karščio, jį išdavė tik kakta, išrasojusi prakaito lašeliais. Jis nė akimirkai nenuleido akių nuo kūkčiojančios moters veido.

Dinas uždavinėjo tikslius klausimus, o atsakymus tikriausiai dėjosi į galvą, nes nieko neužsirašinėjo. Kai ji jam išpasa-

kojo viską, kas, jos nuomone, galėtų būti svarbu, jis padėkojo ir patikino ją, kad pasiryžęs išlaisvinti jos seserį ir sesers vaikus, ir pasiteiravo, ar ji galėtų būti netoli jo, jei jam prireiktų papildomų konsultacijų. Ji ir jos vyras sutiko jam padėti.

Jiems išlipus iš tvankaus furgono, Peris padavė Dinui butelį vandens. Jis susimąstęs gurkšnojo iš jo, jiems drauge žingsniuojant barikados link. Tarp jo antakių buvo įsibrėžusi gili nerimo raukšlė.

Galiausiai ji išdrįso jo paklausti, ar pokalbis buvo naudingas.

– Labai naudingas. Bet aš turiu rasti būdą prašnekinti poną Dorį.

– Dabar tu turi jo mobiliojo telefono numerį.

– Tavo dėka.

– Aš labai patenkinta, kad galėjau būti naudinga.

Garsa ir kiti uniformuoti pareigūnai stūmė į šalis reporterių minią, žeriančią klausimus per barikadą besiropščiančiam Dinui. Perlipęs Dinas buvo benueinąs tolyn, bet stabtelėjo ir atsigręžė:

– Tu teisingai pasielgei, Peris.

– Tu taip pat.

Ji nejudėdama stovėjo ir žiūrėjo, kaip jis įlipa į sukarintos policijos furgoną. Tada paskambino užduočių skirstytojui ir papasakojo paskutines naujienas.

– Gerai padirbėjai. Paranku turėti draugų tokiose vietose. Kadangi palaikai ryšius su tokiu svarbiu pareigūnu, pasilik ir sek įvykius iki pabaigos.

– Kaipgi Maršalas?

– Aš šį reportažą paskyriau tau, Peris. Tai bus pirmas tavo savarankiškas reportažas. Neapvilk manęs.

Po valandos ji ir kiti žurnalistai sužinojo, kad Melojui pagaliau pavyko užmegzti kontaktą su Doriu. Jis įtikino vyriškį, kad leistų jam pasikalbėti su ponia Doris, kuri pro ašaras pasakė, kad ji ir vaikai tebėra gyvi ir nesužaloti, tik siaubingai įbauginti.

Šią naujieną Peris perdavė į eterį penktosios valandos televizijos naujienų pradžioje. Tą pačią informaciją ji pakartojo ir per šeštos valandos naujienas, nes per tą laiką nieko neįvyko, ir žinių laidos pabaigoje trumpai papasakojo incidento raidą nuo pat pradžių. Taip pat ji ekspromtu atsakė į studijose esančių žurnalistų klausimus.

Septintą valandą atvyko Džekas, nešinas mėsainiais ir keptomis bulvytėmis jai ir operatoriui.

– Kas čia rūko žolę? – paklausė jis.

– Ji rūko, – atsakė operatorius, įsikišdamas į burną skrudintą bulvytę. – Niekaip negaliu jos atpratinti nuo tos žolės.

Tačiau baigęs valgyti ir išlipęs iš automobilio, jis nedrąsiai prisiartino prie Džeko.

– Džekai, apie... supranti...

Džekas atviraširdiškai nusišypsojo.

– Nežinau, apie ką tu kalbi.

– Dėkui, žmogau, – pasakė operatorius, pastebimai nusiraminęs.

Kai jiedu liko vieni, Peris apmaudžiai pažvelgė į Džeką.

– Iš tavęs išeitų puikus viršininkas.

– Geras viršininkas turi siekti savo pavaldinių lojalumo, – jo lengvabūdišką šypseną pakeitė susirūpinimas. Jis ištiesė ranką ir paglostė jai skruostą. – Tu atrodai pervargusi.

– Mano skaistalai jau prieš kelias valandas išbluko, – prisiminusi, kaip Dinas stojiškai nepaisė diskomforto, ji pridūrė: – Turbūt ne taip ir svarbu, kaip aš atrodau prieš kamerą, dabar svarbiau šis incidentas ir reportažas apie jį.

– Tu fantastiškai padirbėjai.

– Dėkui.

– Ne, aš rimtai. Stotis ūžia iš susižavėjimo kaip bičių avilys.

Tą rytą, išvykdama žinių tarnybos furgonu, būsimą reportažą ji įsivaizdavo kaip pagaliau atsiradusią puikią progą atkreipti į save dėmesį, galbūt užsitarnauti pripažinimą ir sukelti ūžesį, apie kurį kalbėjo Džekas.

Tačiau per dieną daug kas pasikeitė. Lūžio momentas buvo Dino pokalbis su ponios Doris seserimi. Po pokalbio ji kitomis akimis ėmė žiūrėti į skausmingą šios šeimos gyvenimo tikrovę, sužinojo tragedijos dalyvių vardus – ir pasijuto žmogumi, dalyvaujančiu žmogiškojoje dramoje, o ne karjeros ir pripažinimo siekiančia reportere. Ji suvokė, kaip žema siekti naudos iš kitų nelaimės.

– Ar dar buvai susitikusi su Dinu? – paklausė Džekas, nutraukdamas jos mintis.

– Tik kartą. Jis buvo atėjęs pasiteirauti ponios Doris sesers apie Doris vaikų mėgstamą maistą, žaislus, žaidimus, gyvūnėlius. Norėjo, kad pokalbis su ponu Doriu būtų asmeniškesnis.

Džekas mąsliai suraukė antakius.

– Jei viskas baigtųsi blogai, Dinui tai būtų tikra tragedija.

– Jis padarys viską, ką sugeba.

– Aš žinau. Ir tu žinai. Tai žino kiekvienas, išskyrus Diną. Atsimink mano žodžius, Peris. Jei penki žmonės neišeis iš to namo gyvi sveiki, jis dėl to užgrauš save.

Džekas prabuvo su ja dar valandą, o paskui išvažiavo, gavęs pažadą, kad ji jam paskambins, jei tik kas nors įvyktų. Tačiau nieko nevyko. Ištisas valandas. Sėdėdama furgone keleivio sėdynėje, ji rašinėjo į savo bloknotą ir stengėsi surasti galimybę kitaip pažvelgti į šią istoriją. Staiga į priekinį automobilio stiklą pabarbeno Dinas.

– Ar kas nors atsitiko? – paklausė ji.

– Ne, nieko. Atleisk, jei tave išgąsdinau, – pasakė jis ir priėjęs sustojo prie atviro šoninio lango. – Trumpam išlipau iš savo automobilio, noriu pakvėpuoti grynu oru bei pramankštinti kojas.

– Džekas norėjo, kad tu ateitum.

– Jis buvo pasirodęs?

– Buvo atvežęs mums mėsainių. Ar tu ten turėjai ko užkąsti?

– Sumuštinį. Bet tikrai neatsisakyčiau gurkšnio vandens.

Ji padavė jam butelį.

– Aš iš jo gėriau.

– Lyg tai būtų svarbu, – jis patraukė didelį gurkšnį, paskui užsuko butelį ir atidavė jai. – Noriu tavęs paprašyti vieno dalyko. Ar galėtum paskambinti Geivinui? Kai tik man tenka dalyvauti tokiose operacijose, jis labai baiminasi, – jis probėgšmais šyptelėjo. – Per televiziją rodo pernelyg daug laidų apie policijos darbą. Taigi, pasakyk jam, kad ką tik su manimi kalbėjaisi, ir patikink, kad viskas gerai.

Išvydęs jos klausiamą žvilgsnį, jis pridūrė:

– Aš su juo jau kalbėjausi. Ir Pet jį tikino, kad man viskas bus gerai. Bet tu žinai, kokie tie vaikai. Jis tikrai bus ramesnis, jei informacija ateis iš kito žmogaus, o ne iš tėvų.

– Man bus malonu atlikti šią užduotį. Ar pageidautum dar ko nors?

– Ne, tik tiek.

– Tai menkniekis.

Jo kaklaraiščio mazgas buvo atpalaiduotas, o marškinių rankovės atraitotos iki alkūnių. Įkišęs alkūnes pro atvirą langą, jis pasirėmė į dureles, bet galvą ir toliau laikė nukreipęs nelemtojo namo link. Ilgai žiūrėjęs į tą pusę, jis tyliai pasakė:

– Jis gali juos nužudyti, Peris.

Ji nieko neatsakė, žinodama, kad jos atsakymo jis ir nelaukia. Jis su ja pasidalijo savo didžiausia baime – ir ji buvo patenkinta, kad jis laiko ją tokiu žmogum, kuriam galima patikėti savo mintis. Ji svarstė, kokį padrąsinimą sugalvoti, kad jis nenuskambėtų banaliai.

– Neįsivaizduoju, kaip žmogus gali nušauti savo vaikus, nors kaip tik tai jis ketina padaryti, – atrėmęs galvą į sunertas plaštakas, jis nykščiu patrynė raukšlėtą kaktą. – Kai paskutinį kartą kalbėjausi su juo, girdėjau, kaip viena jo mergaitė šaukė: „Prašau, tėveli. Prašau, nenušauk mūsų.“ Jei jis

nuspręs nuspausti šautuvo gaiduką, aš nieko nebegalėsiu pasakyti ar padaryti, kad jį sustabdyčiau.

– Jei ne tu, jis tikriausiai jau būtų nuspaudęs tą gaiduką. Tu darai viską, ką tik gali, – ji spontaniškai delnu palietė jo plaukus.

Jis akimirksniu pakėlė galvą ir pažvelgė į ją, galbūt galvodamas, iš kur ji žino, kad jis daro viską, ką gali, o galbūt norėdamas dar kartą išgirsti šį jos padrąsinimą. O gal tik tam, kad įsitikintų, jog ji tikrai palietė jo plaukus.

– Žinai, informacija pasiekia ir mus, – pasakė ji beveik pakuždomis. – Policininkai apie šį bei tą prasitaria. Visi kalba, kad tu tikras šaunuolis.

Tokiu pat tyliu balsu jis paklausė:

– O kaip manai tu?

– Aš irgi manau, kad tu šaunuolis.

Ji norėjo jam nusišypsoti, kaip šypsosi draugas draugui, bet taip susiklosčius aplinkybėms nedrįso. Padėtis buvo per daug rimta. O jai krūtinę taip spaudė jaudulys, kad ji negalėjo laisvai kvėpuoti. Vis dėlto svarbiausia buvo kaustantis Dino žvilgsnis.

Kaip tą naktį, kai jiedu susipažino, taip ir dabar jųdviejų akyse švietė šis tas daugiau nei vien tik draugiškumas. Tik dabar žvilgsnis buvo ilgesnis, o abipusė trauka – daug stipresnė.

Ji ketino nuleisti pakeltą ranką, kuri atrodė lyg nusikaltimo vietoje pagauta kaltininkė, taip pasielgusi prieš jos valią. Bet rankos nuleidimas šį jos veiksmą būtų padaręs tik labiau matomą ir atskleidęs jo prasmę, kurios ji ir pati sau nedrįso prisipažinti.

Vėliau ji galvojo, kad visa tai būtų pasibaigę bučiniu, jei nebūtų supypsėjęs jo pranešimų gaviklis. Deja, jis kaip sykis supypsėjo ir akimirksniu viskas stojo į savo vietas.

– Doris nori pasikalbėti su manimi, – pasakė jis ir, netaręs daugiau nė žodžio, nubėgo prie policijos furgono.

Buvo jau vidurnaktis, kai jis galiausiai suderėjo dėl vaikų paleidimo. Doris baiminosi, kad vaikams išėjus namą gali šturmuoti sukarintos policijos pareigūnai. Dinas jį užtikrino, kad neleis tam įvykti, jei vaikai paliks namą. Doris sutiko su sąlyga, kad Dinas pats ateis iki pagrindinio įėjimo ir nuneš vaikus tolyn nuo pastato. Be abejo, Peris sutartų sąlygų detalių nežinojo iki pat pabaigos.

Jai besikalbant su ponios Doris seserimi, prie jų pribėgo operatorius ir pasakė:

– Žiūrėk, Peris, Melojus eina prie pastato.

Girdėdama krūtinėje besidaužančią širdį, ji žiūrėjo, kaip Dinas, aukštai iškėlęs rankas, stovi ties pagrindinio įėjimo prieangiu. Niekas negirdėjo, ką jis ir Doris kalba vienas kitam pro praviras duris, bet jai atrodė, kad ten jis išbuvo visą amžinybę.

Galiausiai durys atsidarė iš vidaus ir pro jas išbėgo berniukas, kuriam įkandin pasirodė mergaitė, ant rankų nešina mažiausiuoju vaiku. Visi jie verkė ir dangstėsi akutes nuo akinančios į namą nukreiptų prožektorių šviesos.

Dinas apkabino juos ir, prispaudęs prie savęs, nuvedė čia pat netoliese laukiantiems vaikų teisių apsaugos tarnybos darbuotojams, kurie paėmė vaikus savo globon.

Vienas iš Dorio reikalavimų, kaip Peris vėliau sužinojo, buvo tas, kad vaikai nebūtų perduoti buvusios žmonos seseriai, kuri esą jo visuomet nekentusi ir stengusis nuteikti prieš jį žmoną.

Kai Peris stovėdama prieš kamerą pasakojo apie vaikų paleidimą, jos balsas buvo užkimęs iš nuovargio, o išvaizda – nelabai tinkama ekranui. Visuotinai įsivyravusi optimizmo dvasia atgaivino išsekusias čia esančiųjų jėgas.

Reportažą ji baigė džiugia pastaba apie šį nuotaikos pasikeitimą.

– Ištisas valandas atrodė, kad šios krizės atomazga gali būti tragiška. Šiuo metu, kai vaikai paleisti sveiki ir gyvi, po-

licijos pareigūnai tikisi, kad krizė praėjo ir įvykiai pakryps teigiama linkme.

Jos paskutinį žodį nutraukė du driokstelėję šūviai. Šis garsas užčiaupė burną ir Peris, ir kitiems reporteriams, perduodantiems reportažus savo stotims. Dar niekada iki šiol ji nebuvo patyrusi taip staiga stojusios ir tokios spengiančios tylos.

Tą tylą suplėšė pasigirdęs trečias – paskutinis – šūvis.

Peris dar kartą peržvelgė laikraščio iškarpą, ją sulankstė lygiai taip pat, kaip tai buvo padaręs Džekas, ir užkišo ją už savo nuotraukos jo piniginėje. Tuomet įdėjo piniginę į dėžę. Jai darėsi silpna nuo minties, kad jei Džekas tą krizės naktį būtų susiejęs su tuo, kas nutiko vėliau, jis, užuot saugojęs šią iškarpą, tikriausiai būtų suplėšęs ją į skutelius.

Dvidešimtas skyrius

Ji buvo smulkutė moteris. Plaštakos, gniaužančios drėgną nosinę, atrodė kaip vaiko. Sukryžiuotas ties čiurnomis kojas ji laikė pakišusi giliai po kėde. Atrodė įsitempusi lyg fortepijono klasės studentė, laukianti savo eilės prieš komisiją atlikti muzikinį kūrinį.

Kurtis juos supažindino.

– Tai ponia Toni Armstrong, čia ponas Dinas Melojus.

– Malonu jus matyti, ponia Armstrong.

Kurtis su ja elgėsi ne mažiau galantiškai nei su Peris.

– Gal galėčiau jums pasiūlyti ko nors išgerti?

– Dėkui, ne. Kaip manote, kiek tai galėtų užtrukti? Ketvirtą valandą aš turiu važiuoti pasiimti vaikų.

– Jūs būsite laisva gerokai anksčiau.

Prieš susitikimą Dinas atsikvėpė vos trisdešimt sekundžių – tiek, kiek reikėjo sugrįžti į Kurčio kabinetą išlydėjus Geiviną ir Lizą. Jis neturėjo supratimo, kodėl pakviestas dalyvauti šioje apklausoje. Jis nesisėdo ant kėdės, o liko stovėti, atsirėmęs į sieną, kol kas tik kaip tylus stebėtojas.

Ponia Armstrong nebuvo trapi ir baiminga gėlelė, kaip atrodė iš jos elegantiškos išvaizdos. Matyt, ji pasijuto tarytum atsidūrusi tarp agresyviai nusiteikusios gaujos, nes ryžtingai nutraukė visas Kurčio mandagumo frazes ir pasuko tiesiai prie reikalo.

– Ponas Hethevėjus pranešė, kad jūs pageidavote su manimi pasimatyti, seržante Kurti, taigi aš atėjau. Tačiau niekas man nepaaiškino, kodėl jūs norėjote pasikalbėti su manimi. Ar man reikėtų išsikviesti advokatą? Ar mano vyras turi kokių problemų, apie kurias aš nežinau?

– Ar jis turi problemų, mes taip pat nežinome, ponia Armstrong, – ramiu balsu atsakė Kurtis. – Bet jis nesilaiko lygtinio nuteisimo sąlygų, tiesa?

– Tiesa.

– Ir Hethevėjus teigia, kad jūs neseniai pastebėjote kitų nerimą keliančių jo elgesio pokyčių.

– Taip, – atsakė ji, nuleisdama galvą.

Kurtis užjaučiamai linktelėjo galvą.

– Hethevėjus paskambino vienam iš SNSR pareigūnų, kuris paskatino mane pasidomėti jūsų vyru.

Dinas ėmė suprasti, kas vyksta. SNSR – seksualinių nusikaltėlių sulaikymas ir registravimas – priklauso Centrinio tyrimų biuro veiklos sričiai. Detektyvai, tiriantys seksualinius nusikaltimus, informuoti apie dabartinį Kurčio tyrimo objektą. Pernelyg dažnai seksualinis nusikaltimas ir žmogžudystė yra to paties nusikaltimo sudedamosios dalys.

– Ar galėtumėte trumpai supažindinti mane su situacija? – paklausė Dinas.

– Prieš aštuoniolika mėnesių Bredlis Armstrongas buvo apkaltintas seksualiniu priekabiavimu prie nepilnametės ir nuteistas penkeriems metams lygtinai, jam paskirta privalomoji terapija ir taip toliau. Tačiau pastaruoju metu jis ėmė praleidinėti grupės susitikimus. Bandomojo laikotarpio priežiūros inspektorius šiandien jam buvo paskyręs susitikimą, bet jis nepasirodė. Inspektorius perkėlė susitikimo laiką, tačiau jis neatėjo. Ponia Armstrong kreipėsi į jo advokatą, kuris apsilankė klinikoje – ponas Armstrongas dantų gydytojas, – kad paragintų jį susiimti ir paklusti tvarkai. Deja, pasirodo, kad Armstrongas dingo, nors šią popietę buvo paskyręs susi-

tikimų su pacientais. Niekas nežino, kur jis yra. Jis neatsiliepia savo mobiliuoju telefonu.

Įsiterpė Toni Armstrong:

– Aš pritariu tam, kad Hethevėjus paskambino jums. Ir norėčiau, kad Bredas būtų areštuotas už lygtinio nuteisimo sąlygų nepaisymą, o ne... už ką nors kitka.

– Ką kitka? – paklausė Dinas.

– Baiminuosi, kad jis atsidūrė ties riba, kurią peržengęs gali padaryti dar vieną nusikaltimą. Jis daro beveik viską, ko neturėtų daryti.

Kurtis, matydamas, kad Dinas pakankamai susipažino su situacija, pasiūlė jam savo kėdę. Dinas atsisėdo.

– Žinau, kad jums sunku apie tai kalbėti, ponia Armstrong. Mes nesistengiame, kad jūsų padėtis taptų dar keblesnė. Priešingai, mes norime jums padėti.

Ji nusišnypštė nosį ir linktelėjo galvą.

– Bredas vėl kaupia pornografines nuotraukas. Visą kolekciją radau pas jį darbe. Negaliu prieiti prie informacijos jo kompiuteryje – jis nuolat keičia slaptažodžius, saugo jo turinį nuo manęs, bet žinau, ką ten rasiu. Ano teismo proceso metu paaiškėjo, kad jis buvo uolus pornografinių interneto puslapių lankytojas. Ir aš nekalbu apie meninę ar elegantišką erotiką. Bredas ieško juodžiausios pornografijos, ypač jei vaizduojamos merginos yra nepilnametės. Bet tai dar ne blogiausia. Aš ne viską pasakiau bandomojo laikotarpio priežiūros inspektoriui, – ji vangiai šyptelėjo Dinui. – Nežinau, kodėl dabar apie tai jums pasakoju. Galbūt todėl, kad noriu sustabdyti Bredą, kol jis dar labiau nesusipainiojo.

– Ko jūs nepasakėte ponui Hethevėjui?

Ji jiems papasakojo apie dažną vyro dingimą iš darbo ir iš namų, melą ir pastangas pateisinti savo veiksmus.

– Manau, visa tai ženklas, kad jis ima nebekontroliuoti savęs.

Dinas su ja sutiko. Visa tai yra klasikiniai bloga lemiantys ženklai.

– Ar jis pradeda gintis, kai mėginate su juo apie tai kalbėtis? Tampa perdėtai jautrus ir piktas? Ar jis kaltina jus įtarumu ir nepasitikėjimu?

– Kiekvieną mano kaltinimą jis linkęs atremti, o mane kaltina tuo, kad esu nusiteikusi priešiškai ir jo nepalaikau.

– Gal jis pradėjo smurtauti?

Ji papasakojo, kas praėjusią naktį atsitiko virtuvėje.

Kai ji baigė, Dinas tyliai paklausė:

– Jūs jo nematėte nuo tada, kai jis supykęs išėjo iš namų?

– Taip, bet šį rytą mes kalbėjomės telefonu. Jis atsiprašinėjo, sakė, kad nežino, kas su juo pasidarė.

– Ar kada nors anksčiau jis būdavo su jumis šiurkštūs?

– Ne, mūsų santykiuose niekuomet nebuvo netgi žaismingo šiurkštumo. Tokio jo nesu mačiusi.

Dar vienas blogas ženklas, pagalvojo Dinas.

Ji tikriausiai pastebėjo susirūpinimą jo veide. Jos akys ėmė blaškytis nuo jo prie Kurčio ir atgal.

– Man kol kas dar niekas nepaaiškino, kodėl esu čia.

– Ponia Armstrong, – paklausė Kurtis, – ar jūsų vyras kada nors klausosi naktinių radijo stočių?

– Retsykiais, – padvejojusi atsakė ji.

– Ar kada nors anksčiau jis buvo dingęs iš namų?

– Kartą. Netrukus po to, kai vienos pacientės tėvai apkaltino jį seksualiai priekabiavus prie jų dukters. Jis buvo ieškomas tris dienas, surastas ir areštuotas.

– Kur jis buvo surastas?

– Kažkokiame trečiarūšiame motelyje. Jis sakė, kad slėpėsi bijodamas, kad niekas juo nepatikės.

– O jūs? – paklausė Dinas.

– Ar aš juo patikėjau? – ji liūdnai papurtė galvą. – Tai nebuvo pirmas kartas, kai pacientė ar bendradarbė skundėsi netinkamu jo elgesiu ar nederamu lytėjimu. Jis dirbo įvairiose stomatologijos klinikose, netgi įvairiuose miestuose. Bet nusiskundimai – tie patys. Bredo elgesys prieš aną incidentą

buvo panašus į jo elgesį dabar. Tik dabar šie požymiai labiau išreikšti. Jis nebe taip stengiasi juos paslėpti. Dabar jis labiau linkęs mane ignoruoti ir su manimi nesiskaityti, todėl elgiasi ne taip apgalvotai. Štai kodėl dabar labai lengva jį susekti.

– Jūs jį sekėte? – paklausė Dinas. Tuo pat metu nuskambėjo ir Kurčio klausimas:

– Kada jūs jį susekėte?

– Vieną naktį praėjusią savaitę, – ji pasitrynė kaktą, tarytum susigėdusi šio prisipažinimo. – Dabar tiksliai neprisimenu. Bredas paskambino iš darbo ir pranešė, kad namo grįš vėlai. Jis sugalvojo pasiteisinimą, bet aš jį kiaurai permačiau. Paprašiau kaimynę pabūti su vaikais, nuvykau prie jo darbo. Suspėjau dar prieš jam išeinant, tad galėjau jį sekti nuo pradžių. Jis nuvažiavo į parduotuvę, kurioje prekiaujama knygomis ir filmais suaugusiesiems. Ten užtruko beveik dvi valandas. Paskui nuvažiavo prie Trevizo ežero.

– Kur konkrečiai?

– Nežinau. Niekuomet tos vietos nebūčiau radusi, jei nebūčiau jo sekusi. Tai nuošali vieta. Aplink jokių namų ar komercinių statinių. Štai kodėl buvau nustebusi, kai ten išvydau tokią daugybę žmonių. Daugiausia jaunų. Paauglių.

– Ką jis ten veikė?

– Didžiąją laiko dalį – nieko. Tiesiog sėdėjo savo automobilyje ir stebėjo. Jaunuoliai girtuokliavo, šlaistėsi, poravosi. Galiausiai Bredas išlipo iš automobilio ir prisiartino prie vienos merginos, – ji nuleido galvą. – Jiedu kurį laiką kalbėjosi, paskui ji su juo įlipo į automobilį. Tada aš nuvažiavau.

– Jūs nemėginote jo užklupti?

– Ne, – atsakė ji liūdnai šypsodamasi. – Aš jaučiausi išsipurvinusi – spėju, labiau nei jis. Labiau už viską norėjau kuo greičiau iš tenai dingti, grįžti namo ir ilgai praustis po dušu. Taip ir padariau.

Iš pagarbos jos sutrikimui ir Dinas, ir Kurtis kurį laiką tylėjo. Galiausiai Kurtis paklausė:

– Ar galėtumėte apibūdinti tą jauną moterį, kurią matėte su juo?

Ji kiek pamąstė ir papurtė galvą.

– Nemanau, kad pajėgčiau. Visa, ką galėčiau pasakyti, kad ji tikriausiai tebėra vidurinės mokyklos moksleivė. Buvo tamsu, tad man nepavyko gerai įžiūrėti jos veido.

– Ji buvo blondinė ar tamsiaplaukė? Aukšta ar smulki?

– Man atrodo, blondinė. Aukštesnė už mane, bet žemesnė už Bredą. Jo ūgis penkios pėdos ir dešimt colių.

– Ar tai galėtų būti ši mergina? – Kurtis paėmė laikraštį su Džeinės Kemp nuotrauka ir padavė jį jai.

Ji pažvelgė į laikraštį, paskui į kiekvieną iš policininkų.

– Dabar žinau, kodėl jūs norėjote su manimi pasikalbėti, – pasakė ji, o jos akys prisipildė baimės. – Aš skaičiau apie tą merginą. Tai dingusi teisėjo duktė. Taip ir yra, tiesa? Štai kodėl aš čia.

Užuot jai atsakęs, Kurtis paklausė:

– Ar jūs užsiminėte vyrui apie tai, ką matėte ir kad užklupote jį ten, paežerėje?

– Ne. Kai tą naktį jis grįžo namo, aš apsimečiau mieganti. Kitą rytą jis buvo žavingas ir švelnus. Dūko su vaikais, planavo su jais savaitgalio linksmybes. Vaidino puikų vyrą ir tėvelį.

Ji susimąstė. Dinas jautė, kad Kurtis ketina nutraukti jos mintis dar vienu klausimu, ir ramiu rankos mostu paprašė jį palaukti.

Galiausiai Toni Armstrong pakėlė galvą ir prašneko žiūrėdama tiesiai į Diną.

– Kartais man atrodo, kad Bredas iš tikrųjų tiki savo melu. Tarytum jis gyventų fantazijų pasaulyje, kur jokie veiksmai neturi pasekmių. Jis jaučiasi galintis daryti ką nori, nebijodamas būti pagautas ar nubaustas.

Tai buvo labiausiai jaudinantys žodžiai iš viso to, ką jie išgirdo. Dinas abejojo, ar ji pati tai suvokė, bet Kurtis tai tikrai

suprato. Kai Dinas pažvelgė į jį, detektyvas sėdėjo mąsliai suraukęs antakius.

Jis, kaip ir Dinas, gerai žinojo, kad žudikai maniakai ir seksualiniai plėšrūnai dažnai savo fantazijas priima kaip tikrovę, kuri jiems yra tokia patraukli ir atrodo tokia autentiška, kad jie linkę elgtis pagal jos dėsnius. Jie dažniausiai tiki, kad yra aukščiau už visuomenę ir jos įstatymus – visuomenę, kuri juos skaudžiai nuskriaudė, – ir yra atsakingi tiktai prieš Dievą, kuris supranta ir netgi laimina jų perversijas.

Kurtis atsikrenkštė.

– Dėkoju už mums paskirtą laiką, ponia Armstrong. Mūsų pokalbio turinys toks slogus, todėl ypač dėkoju jums už atvirumą.

Neatrodė, kad ji nori užbaigti pokalbį.

– Aš jums pasakiau keletą baisių dalykų apie savo vyrą, vis dėlto jis negali būti susijęs su tos jaunos moters dingimu.

– Mes neturime jokių priežasčių tvirtinti, kad jis yra su tuo susijęs. Kaip minėjau, mes vienu metu sekame kelių įtariamųjų pėdsakais, – Kurtis padarė pauzę, paskui pridūrė: – Jums padedant, mes galėtume jį eliminuoti iš įtariamųjų sąrašo.

– Kaip galėčiau jums padėti?

– Leiskite mūsų ekspertams peržiūrėti jo kompiuterio turinį. Tegu jie panagrinėja jo bylas, o mes pažiūrėsime, ką jie suras. Dingusi mergina buvo aktyvi interneto svetainės, kurioje rašomi seksualinio turinio pranešimai, dalyvė. Šie pranešimai jai padėjo užmegzti kontaktus su daugybe vyrų. Jei ji ir jūsų vyras niekada nesusirašinėjo, vadinasi, tikimybė, kad jis ją pažinojo, menka.

Ji šiek tiek pagalvojo:

– Negaliu leisti, kol nepasitariau su Bredo advokatu.

Kurtis sutiko su tokia sąlyga, nors nebuvo labai patenkintas tokiu jos sprendimu.

Dino akyse ponia Armstrong dar labiau pakilo. Ji ne pastumdėlė. Šis kietumas tikriausiai nėra įgimtas, atsirado tur-

būt tuomet, kai dėl vyro priklausomybės ją užgriuvo sunkumai. Ji privalėjo užsiauginti šarvus, kad išgyventų ir išsaugotų nesužalotą savo psichiką.

Kurtis palaukė, kol ji atsikėlė nuo kėdės, ir palydėjo ją iki durų.

– Dėkui, kad nesudarėte mums sunkumų, ponia Armstrong. Tikiuosi, jūsų vyras greitai bus surastas ir jam bus suteikta pagalba, kuri būtinai reikalinga.

– Jis tikrai negali būti tas žmogus, kurio jūs ieškote.

– Tikriausiai ne. Beje, mes apskritai nesame tikri, kad Džeinė Kemp iš tikrųjų pagrobta. Tačiau, kaip jūs, be abejo, jau supratote, visi, kurie praeityje yra padarę seksualinio pobūdžio nusikaltimų, tampa potencialiais įtariamaisiais, kai tik manoma, kad įvykdytas seksualinis nusikaltimas. Jūsų vyras tiesiog pasirinko netinkamą laiką praleisti susitikimą su bandomojo laikotarpio priežiūros inspektoriumi. Štai ir viskas.

Tai nebuvo viskas, ir ji buvo pakankamai protinga, kad tai suprastų. Ir per daug mandagi, kad į akis Kurtį išvadintų melagiu. Taigi ji atsisveikino ir išėjo.

– Tikra dama, – ištarė Kurtis prabėgus keletui akimirkų, kai ji uždarė duris.

– Inteligentiška, – Kurtis pažvelgė į Diną, klausydamasis jo komentaro. – Jos vyras klimpsta vis gilyn, ir ji tai supranta. Ji taip pat suprato, kad jūsų šūdo malimas yra šūdo malimas. Nepaisant to, ką jai kalbėjote, jūs beveik neabejojate, kad tarp Armstrongo ir Džeinės dingimo gali būti ryšys.

– Negaliu šito atmesti, – Kurtis įsitaisė už stalo savo krėsle ir paragino atsisėsti Diną. Iš stiklinės vazos jis pasiėmė saldų „Baby Ruth“ batonėlį, o kitą pasiūlė Dinui.

– Ne, dėkui.

Išvyniojęs saldumyną, Kurtis tęsė:

– Pati Armstrongo žmona matė, kaip jis viliojo nepilnametę seksualiniams kontaktams. Į tą atokią vietą prie ežero jis

nuvyko vedinas šio tikslo. Iš kur jis galėjo sužinoti, kaip ten nuvykti? Tik vienu būdu.

– Sekso klubo svetainėje, – pasakė Dinas.

– Taip. Interneto skelbimų lenta jam – kaip valgiaraštis. Apetitas kyla skaitinėjant, kas ten parašyta, tada jis važiuoja į susirinkimo vietą ir susiranda merginą, kuri rašė labiausiai patikusį skelbimą. Ir dar – mergina, kurią Toni Armstrong matė su juo, labai panaši į Džeinę Kemp.

– *Labai* apskritai, – pasakė Dinas. – Jos žodžiai tiktų pusei Ostine ir jo apylinkėse gyvenančių vyresniųjų klasių merginų apibūdinti.

– Nesvarbu, dauguma sutapimų beveik idealūs. Jūs sutinkate su tuo?

Dinas pirštais lyg šukomis perbraukė aukštyn plaukus.

– Na, taip, sutinku.

Jis jautė simpatiją Toni Armstrong. Jos reakcija į spėjamas jos vyro ir Džeinės Kemp sąsajas jam atrodė kaip spontaniška ir nesąmoninga viltis, kad mylimas žmogus, kuriuo ji dar šiek tiek pasitiki, yra nekaltas.

– Jei ji artimiausiu metu nesutiks, kad mūsų specialistai prieitų prie jo kompiuterio, aš ketinu reikalauti teismo orderio, – pasakė jam Kurtis. – Gali būti, jog Rondo pavyks surasti Armstrongo adresą Džeinės elektroninio pašto užrašų knygutėje, bet tai užtruks ilgiau. O dabar aš visus informavau, kad pageidauju nedelsiant susitikti su daktaru Armstrongu, kai tik jis bus surastas. Mes jau paskelbėme jo automobilio paiešką.

– Tiesa, kalbant apie automobilius, ar jau yra Džeinės automobilio laboratorinių tyrimų rezultatai?

Kurčio veide pasirodė pasidygėjimo grimasa.

– Akivaizdus perlenkimas. Jie surankiojo kiekvieną siūlelį ar plaukelį, natūralų ar dirbtinį. Paėmė kiliminės dangos pavyzdžius, surinko audinio ir popieriaus gabalėlius. Sužvejojo kiekvieną suknistą dulkelę. Prireiks savaičių, kol visa tai bus ištirta.

– Ar rasta kitų žmonių pirštų atspaudų?

– Tiktai keliasdešimt. Dabar ieškoma atitikmenų. Galbūt mums pasiseks ir vienas iš jų pasirodys besąs Bredo Armstrongo. Tyrėjai taip pat aptiko žemės, maisto, augalų ir medžiagų, kurių laikymas reglamentuotas, pėdsakų. Viską, ką tik įmanoma sugalvoti, ir mes galime nesunkiai nustatyti rastųjų medžiagų sudėtį. Bet tai toks pat šaudymas užrištomis akimis į dangų, kaip ir renkant medžiagą kempingo teritorijoje.

Ta mergina, galima sakyti, gyveno savo automobilyje. Kaip teigia jos draugai ir netgi tėvai, čia ji darė viską – valgė, gėrė, miegojo ir dulkinosi. Vienintelis ten surastas daiktas, kurio savininkas yra neabejotinas, tai žmogaus plaukas, ir jis atitinka plauką, kurį ištraukėme iš šepečio jos namuose, vonios kambaryje. A, tiesa, dar sudžiūvęs fekalijų gabalėlis. Nustatyta, kad tai šuns fekalijos, ir tai logiška, nes automobilyje taip pat aptikta keletas šuns plaukų, priklausančių šeimos augintiniui.

– Neprisimenu, kad būčiau pas juos matęs ar girdėjęs šunį.

– Jis laikomas skalbykloje. Teisėjas alergiškas šunims, – Kurtis baigė valgyti savo batonėlį, suglamžė jo popierėlį ir įmetė jį į šiukšlių dėžę. – Kol kas tiek informacijos.

– Taigi nerasta nieko, kas galėtų duoti užuominą apie tai, kas jai nutiko, – pasakė Dinas.

– Jokių kovos pėdsakų, tokių kaip drabužių draiskanos ar batų žymės ant vidinių paviršių. Tik vienas vienintelis plaukas, ne kuokštas, kuris galėtų būti išpeštas besigalynėjant. Jokių nagų nuolaužų, kurios irgi galėtų liudyti apie pasipriešinimą. Jokių kraujo pėdsakų. Benzino bakas puspilnis, taigi ji paliko automobilį ne todėl, kad baigėsi benzinas. Variklis veikia normaliai. Oro slėgis visose padangose pakankamas. Taigi atrodo, kad ji paliko automobilį savo valia ir palikdama jį užrakino.

– Ketindama grįžti atgal, – mąsliai pratarė Dinas. – Kas pasakytina apie kitas toje vietoje aptiktas padangų žymes?

– Jūs žinote, kiek žmonių skaito sekso klubo tinklalapį? Keletas šimtų. Sakykime, kad tą naktį tenai buvo susirinkę visi iki vieno. Tarkime, dauguma atvažiavo po du ar tris, vadinasi, bus daugiau kaip šimtas automobilių. Mes padarėme keletą provėžų kopijų ir dabar aiškinamės padangų markę ir gamintoją, bet šiems dalykams išsiaiškinti prireiks dienų, jei ne savaičių, o tiek laiko mes neturime. Taip pat reikia laiko – daug laiko – DNR pavyzdžiams ištirti, netgi išgrynintiems. To tikrai nespėsime padaryti per, – jis dirstelėjo į savo rankinį laikrodį, – mažiau nei trisdešimt šešias valandas.

– Ką pasakytumėte apie nuotrauką, kurią Džeinė davė Geivinui? Ar ji suteikė kokios nors informacijos?

– Atlikta juostiniu fotoaparatu, ne skaitmeniniu. Juosta nebuvo išryškinta kaimynystėje esančioje dirbtuvėje.

– Mūsų vaikinas turi nuosavą fotolaboratoriją?

– Arba naudojasi kieno nors kito. Šia kryptimi dirba keletas žmonių, kurie stengiasi išsiaiškinti fotopopieriaus ir chemikalų tiekėjus, bet vėlgi...

– Laikas.

– Teisingai. Ir mūsų fotografas mėgėjas, galimas daiktas, neperka medžiagų iš parduotuvės. Jis gali jų užsisakyti paštu arba pirkti internetu, – jo išretėjusiam ežiukui tikrai nieko netrūko, bet jis pirštais lyg šukomis perbraukė plaukus aukštyn. – Be to, sumaišties įneša dar kai kas. Atsimenate sargą Merviną?

– Kokios naujienos apie jį?

– Mums pavyko išsiaiškinti, kad, be Mervino Petersono, jis dar vadinosi Morisu Grinu, Marčiu Bentonu ir Marku Raitu.

– Kokia jo gyvenimo istorija?

– Tikrasis vardas Lensis Rėjus Fišeris. Daug kartų teistas nepilnamečių teisme už smulkius nusikaltimus. Sulaukęs aš-

tuoniolikos, atliko bausmę Hantsvilio kalėjime už akiplėšišką automobilio vagystę. Bausmės laikas buvo sutrumpintas, kai išdavė savo kameros draugą, kuris Lensiui Rėjui išsiplepėjo apie savo žmogžudystę. Bet išleistas į laisvę toliau darė įvairiausius nusikaltimus, už kuriuos gaudavo minimalias bausmes, paprastai mainais į prisipažinimą padarius mažesnį nusikaltimą. Dažniausi nusikaltimai – čekių klastojimas ir mokėjimo kortelių vagystės.

– Kur jis yra?

– Nežinau. Mes jo tebeieškome, kaip ir bandomojo laikotarpio priežiūros inspektorius. Jis dingo iš savo buto, kai mes jam paskambinome ir pranešėme, kad norime su juo pasimatyti. Grigsas ir Karsonas neriasi iš kailio jį žvejodami. Taigi, Mervinas vengia su mumis susitikti ir tai perša mintį, kad lygtinio paleidimo sąlygų nesilaikymas nėra jo vienintelis nusikaltimas, o tualetų valymas radijo stotyje nėra vienintelis pajamų šaltinis.

– Arba jis slepia ką nors dar blogesnio, – pasakė Dinas.

– Mes gavome orderį ir apieškojome jo butą. Kompiuterio neradome.

– Jis galėjo jį pasiimti su savimi.

– Galėjo, bet paliko kitų brangių dalykėlių.

– Kokių?

Kurtis išvardijo visą sąrašą elektroninės įrangos, kurios vargiai būtų įmanoma įsigyti iš vidutinio sargo atlyginimo.

– Daugiausia garso aparatūra. Paskutinis technikos išradimas. Be to, paėmėme pilnas visokio šlamšto dėžes, kurias dar teberūšiuojame. Bet įdomiausia štai kas. Vienas jo nusikaltimas buvo išprievartavimas. Jo DNR duomenys įtraukti į registrą.

– Jei galėtumėte palyginti jo duomenis su tuo, kas surinkta Džeinės automobilyje...

– Jūs tikriausiai norėjote pasakyti, jei turėčiau laiko juos palyginti.

Diną kamavo tas pats nerimas, kaip ir detektyvą. Viskas virto aukštyn kojom. Jie turi kelis tikrus pėdsakus, bet nėra nusikaltimo ir nėra aukos. Jie ieško pagrobėjo, tvirtai nežinodami, ar Džeinė Kemp pagrobta. Jų tyrimas remiasi prielaida, kad ji laikoma uždaryta prieš savo valią, kad jos gyvybei gresia pavojus, bet remiantis visu tuo, ką jie žino...

Dinui į galvą staiga dingtelėjo nauja mintis.

– Kas, jei...

Kurtis pažvelgė į jį, ragindamas tęsti.

– Sakykite, sakykite. Šiuo metu aš esu atviras bet kokioms naujoms idėjoms.

– Ar negali būti, kad visos šios situacijos režisierė yra pati Džeinė?

– Siekdama dėmesio?

– Arba norėdama pasismaginti. Ji galėjo paprašyti savo draugą tiesiog dėl juoko paskambinti Peris ir stebėti, kiek kils sąmyšio ir kuo viskas baigsis?

– Tai nėra neįtikima mintis. Bet nėra ir originali. Šį rytą aš buvau nuėjęs į teismo rūmus pasikalbėti su teisėju ir...

– Kaip visuomet jis užsiėmęs darbo reikalais?

– Iki kaulų smegenų, – su pasidygėjimu atsakė Kurtis. – Jis apsėstas minties, kad Džeinė tai daro tyčia, norėdama pakenkti jam ir jo žmonai. Lapkričio mėnesį vyks rinkimai ir teisėjui dabar mažiausiai reikalingas negatyvus viešumas. Svarbiausia – švarus šeimos įvaizdis ir visa kita. Jis mano, kad Džeinė kiek galėdama stengiasi sumažinti jo galimybes išsaugoti teisėjo krėslą.

– Velniai griebtų.

– Kas?

– Aš dabar galvoju kaip teisėjas Kempas.

– Ir gali būti, kad jūs abu esate teisūs, – nusijuokė Kurtis.

Jiedu keletą sekundžių mąstė apie visa tai, o tada Dinas pasakė:

– Ne, aš taip nemanau, Kurti. Valentinas mane įtikino.

Arba anoniminis išdaigininkas Džeinės draugas turi pakankamai psichologijos žinių, kad sugeba melą pateikti kaip tikrovę, arba jis nemeluoja.

– Taigi jūs man siūlote manyti, kad jis nemeluoja.

– Džeinė atvyko į pasimatymą su tuo vyriškiu. Jie susitiko numatytoje vietoje. Ji užrakino savo automobilį ir išvyko su juo.

– Gali būti ir taip, – pasakė Kurtis.

– Tai atitinka Geivino pasakojimą.

Detektyvas kurį laiką mąsliai žvelgė į savo nupoliruoto bato galą.

– Geivinas galėjo ją kur nors nusivežti savo automobiliu, kad jie vienumoje galėtų išsiaiškinti tarpusavio santykius.

– Ir užuot aiškinęsis santykius, Geivinas ją nužudė? Ar taip jūs galvojate?

Kurtis pakėlė galvą ir gūžtelėjo pečiais, tarytum sakydamas: „Galbūt“.

– Trumpai pasikalbėjęs su Džeine, Geivinas prisidėjo prie savo draugų kompanijos. Jis jums pateikė jų vardus ir telefono numerius. Ar jūs patikrinote jo parodymus?

– Jie tikrinami.

Abejingas detektyvo atsakymas dar labiau suerzino Diną.

– Jūs manote, kad jis galėtų pakeisti savo balsą taip, kad šis skambėtų kaip Valentino? Ar negalvojate, kad aš sugebėčiau atpažinti savo sūnaus net ir modifikuotą balsą?

– Kodėl jūs turėtumėte *norėti* jį atpažinti?

Dinas visuomet mokėjo išlikti ramus kritikuojamas. Kartais jo atlikta įtariamojo, potencialaus liudininko ar į nemalonumus įsipainiojusio policininko parodymų analizė būdavo sutinkama priešiškai ir dėl to jis nebuvo populiarus tarp savo kolegų pareigūnų. Jis tai vertino kaip neišvengiamą darbo specifiką.

Vis dėlto tai buvo pirmas kartas per visą jo darbo laiką, kai kitas suabejojo jo paties morale. Ir tai jį baisiai siutino.

– Jūs mane kaltinate tuo, kad aš trukdau siekti teisingumo? Jūs manote, kad aš slepiu įrodymus? Gal jums reikia Geivino plaukų sruogos?

– Vėliau gal ir prireiks.

– Bet kuriuo metu. Duokite man žinią.

– Aš nieko prieš jus neturiu. Problema ta, kad jūs daug ką slepiate, daktare.

– Pavyzdžiui?

– Kad ir santykius su Peris Gibson. Tarp jūsų yra šis tas daugiau, nei leidote man žinoti.

– Tai ne jūsų suknistas reikalas.

– Gal ir ne mano, – atsakė Kurtis, jausdamas, kaip jo įniršis ima lygiuotis su Dino. – Bet viskas prasidėjo nuo jos, – jis pasilenkė į priekį ir nuleido balsą, kad niekas, esantis už kabineto pertvaros, negalėtų jo išgirsti. – O judu buvote pagrindiniai veikėjai per įkaitų dramą Hiustone. Apie jus buvo rašoma visų laikraščių pirmuosiuose puslapiuose, jūs buvote rodomi televizijos žinių naujienų pradžioje.

– Ten buvo žuvusiųjų.

– Taip, aš girdėjau. Tai jus labai paveikė. Jūs kuriam laikui pasitraukėte iš darbo, kad vėl galėtumėte vaikščioti iškėlęs galvą.

Apimtas įniršio, Dinas tylėjo.

– Netrukus po šių įvykių Peris sužadėtinis, jūsų geriausias draugas – dar vienas žmogus, kurio vardo jūs nepaminėjote, tampa visišku invalidu. Ji atsisako televizijos naujienų reporterės darbo ir pasišvenčia jo slaugai, o jūs...

– Visą šitą istoriją aš žinau. Iš kur jūs gavote tą informaciją?

– Turiu draugų Hiustono policijos departamente. Aš jų paprašiau, – nesidrovėdamas atsakė jis.

– Kodėl?

– Nes man dingtelėjo į galvą, kad galbūt Valentino motyvas atsirado iš viso to.

– Taip nėra.

– Jūs tuo tikras? Valentino aukos, atrodo, yra neištikimos moterys. Ar jūs manote, kad patraukli ir energinga moteris, kokia yra Peris, liko ištikima Džekui Doneriui visus tuos septynerius metus, kol jį slaugė?

– Nežinau. Kai ji su Džeku paliko Hiustoną, aš praradau su jais ryšį.

– Visiškai?

– Ji pati taip norėjo.

– Nesuprantu. Jūs turėjote būti svarbiausias žmogus jų vestuvėse.

– Jūsų šaltinis Hiustone labai išsamus.

– Jis man nepasakė nieko, ko nebuvo parašyta laikraščiuose. Kodėl Peris paprašė jus pasitraukti iš jos gyvenimo?

– Ji neprašė, ji šito pareikalavo. Ji elgėsi taip, kaip, jos nuomone, būtų pageidavęs Džekas. Drauge studijuodami koledže, mes daug sportavome. Buvome bičiuliai ir užsiiminėjome įvairiausia fizine veikla bei žaidimais. Jis nenorėjo, kad aš jį matyčiau tokį bejėgį.

Kurtis lėtai linktelėjo galvą, tarytum tai būtų iš dalies jį tenkinantis atsakymas.

– Ir dar vienas dalykas man atrodo keistas, – pasakė jis. – Jos akiniai nuo saulės.

– Jos akys jautrios šviesai.

– Bet akinių ji nenusiima net tamsoje. Ji juos buvo užsidėjusi ir praėjusią naktį, kai jūs atvykote prie „Wal-Mart“ parduotuvės. Buvo vidurnaktis, o danguje nesimatė netgi mėnulio, – Kurtis įsmeigė į jį aštrų žvilgsnį. – Panašu, kad ji stengiasi nuo kažko pasislėpti, tiesa?

Dvidešimt pirmas skyrius

Stenas verčiau būtų rinkęsis susitikimą su proktologu nei su savo dėde Vilkinsu. Ir vienu, ir kitu atveju jis būtų išdulkintas pro užpakalį, bet proktologas bent jau mūvėtų pirštines ir stengtųsi elgtis švelniai.

Jų susitikimo vieta, baras „Driskilo" viešbučio vestibiulyje, Stenui buvo paranki. Kadangi tą patį vakarą Vilkinsas planavo skristi atgal į Atlantą, jis nebuvo užsisakęs apartamentų. „Ačiū Dievui", – galvojo Stenas, įvažiuodamas į komercinę miesto dalį. Jo dėdė jokiu būdu nebūtų nusprendęs karšti jam kailio ten, kur juos matytų daug žmonių. Vilkinsas nemėgo viešumos.

Viešbučio vestibiulyje tvyrojo ramybė lyg hareme popiečio metu. Pro vitražinio stiklo lubas sklido švelni šviesa. Marmuro mozaikos grindimis norėjosi vaikščioti kiek galima tyliau. Einant pro vazone augančią palmę su vienintele blizgančių lapų skrotele, kildavo noras jos nepaliesti ir nesudrumsti ramybės. Minkštos sofos ir foteliai gundė nugrimzti juose ir mėgautis vienišos fleitos melodija, sklindančia iš nematomų stiprintuvų.

Deja, pačiame šios nuostabios ramybės oazės centre tupėjo nuodinga rupūžė.

Vilkinsas Krenšou buvo gerokai žemesnis nei šešių pėdų ūgio, ir Stenas įtarė, kad batuose jis turi aukštinančius įklotus.

Jo žili plaukai buvo gelsvi ir tokie reti, kad vos dengė dėl senyvo amžiaus ant vaško spalvos skalpo atsiradusias pigmentines dėmes. Jo nosis buvo pernelyg plati, tačiau jos platumas derėjo prie mėsingų lūpų, kurių apatinioji buvo nukarusi žemyn. Jis buvo panašus į bjauriausios genties varliagyvį.

Stenas spėjo, kad dėdės išvaizda buvo pagrindinė priežastis, kodėl jis liko senbernis. Vienintelis dalykas, dėl kurio jis galėtų būti patrauklus moterims, buvo pinigai, kurie, kita vertus, buvo antroji jo senbernystės priežastis. Jis tapo pernelyg šykštus, kad galėtų dalintis su žmona net ir ploniausia savo finansinio pyrago riekele.

Taip pat Stenas nujautė, kad jo dėdė buvo niūrus atstumtasis karo akademijoje, į kurią jį ir Steno tėvą išsiuntė mokytis Steno senelis. Iš čia abiem broliams buvo tik vienas kelias – į ginkluotąsias pajėgas. Baigę akademiją, jie abu atitarnavo karinėse oro pajėgose. Vėliau, užsitarnavus atitinkamą laipsnį ir atlikus patriotinę pareigą, jiems buvo leista prisijungti prie giminės verslo.

Kažkuriame šios daugiapakopės vyriškumo mokyklos etape žioplys dėdė Vilkinsas pasidarė dar ir bjaurus. Jis išmoko negailestingai smogti atgal, bet jo pasirinktas ginklas buvo smegenys, o ne raumenų jėga. Jis niekada nepuolė kumščiais, bet pasižymėjo neabejotinu talentu sukelti baimę. Šiame fronte jis kovojo nesiskaitydamas su priemonėmis ir negailestingai.

Kai Stenas prisiartino prie mažo apvalaus kokteilių staliuko, Vilkinsas neatsistojo ir netgi nepasisveikino su juo. Kai prie jų priėjo daili jauna padavėja, jis jai pasakė:

– Atnešk jam gazuoto vandens buteliuką.

Stenas nemėgo gazuoto vandens, bet nesiryžo prieštarauti. Jis pasistengs padaryti viską, ką gali, kad šis susitikimas būtų kiek įmanoma mažiau skausmingas. Maloniai šypsodamasis, jis pradėjo nuo pagyrų:

– Jūs puikiai atrodote, dėde.

– Ar dėl šilkinių marškinių?

– E... Taip.

Gerai rengtis buvo šios giminės tradicija. Tarytum siekdamas kompensuoti savo fizinius trūkumus, Vilkinsas visuomet buvo puikiai apsirengęs ir išsipuošęs. Jo marškiniai ir kostiumai būdavo siūti pagal specialų užsakymą, idealiai iškrakmolyti ir išlyginti. Raukšlelė ar išlindęs siūlgalys jo aprangoje buvo neįsivaizduojami.

– Kada liausiesi rengtis kaip pederastas? O gal tau natūraliai išeina susikurti tokią išvaizdą?

Stenas nieko neatsakė, tik galvos linktelėjimu padėkojo padavėjai, kuri atnešė vandens buteliuką.

– Įprotį rengtis tokia akį rėžiančia maniera tu tikriausiai paveldėjai iš savo motinos. Ji mėgo rauktinukus ir panašius dalykus. Ir kuo daugiau, tuo geriau.

Stenas nepradėjo su juo ginčytis, nors jo marškinių nei spalva, nei stilius akies tikrai nerėžė. Ir jis išties abejojo, ar jo motina kada nors gyvenime dėvėjo kokius nors raukinius. Ji visuomet stengėsi atrodyti korektiškai ir diskretiškai. Turėjo puikų skonį ir, Steno nuomone, buvo gražiausia moteris iš visų, kokias tik jis kada nors buvo sutikęs.

Bet ginčytis buvo beprasmiška, todėl jis pakeitė pokalbio temą.

– Ar susitikimas su generaliniu direktoriumi praėjo sklandžiai?

– Objektas kol kas neša pelną.

„Ko gi dėdė taip rūsčiai šnairuoja į mane?“ – pagalvojo Stenas.

– Paskutinio vertinimo rezultatai labai geri, – pagyrė jis. – Reitingas septyniais punktais aukštesnis nei praėjęs.

Jis atliko savo namų darbus, taigi dabar tikėjosi padaryti dėdei įspūdį skaičių žinojimu. Slapčia vylėsi, kad Vilkinsas jo nesukirs teiraudamasis apie praėjusio vertinimo terminus arba klausinėdamas, ką vertinimo sistemoje reiškia punktas.

Dėdė atsainiai atsikrenkštė.

– Taigi todėl visas šis reikalas su Peris Gibson yra toks neskanus.

– Taip, pone.

– Mes negalime leisti, kad mums priklausanti radijo stotis būtų įvelta į šią istoriją.

– Ji nėra *įsivėlusi* tikrąja žodžio prasme, dėde. Tai tik labai netiesioginė sąsaja.

– Aš nenoriu, kad su tokiu neskaniu dalyku kaip nepilnametės merginos dingimas mus sietų bent menkiausia gija.

– Visiškai su jumis sutinku, pone.

– Štai kodėl aš tikrai nurausiu tavo suknistą galvą ir nuleisiu ją į klozetą, jei tu kaip nors susijęs su tais telefono skambučiais.

Be šiurkštumo, karinės tarnybos laikais dėdė Vilkinsas išmoko dar šio to – reikšti savo mintis taip, kad jų neįmanoma suprasti dvejopai. Taigi jo žodžiai buvo tiesmuki ir veiksmingi.

Stenas krūptelėjo.

– Kodėl jums dingtelėjo į galvą mintis, kad aš galėčiau...

– Todėl, kad tu esi pislys. Toks buvai nuo tos akimirkos, kai iškritai iš savo motinos pilvo. Nuo pat tavo pirmojo įkvėpimo ji žinojo, kad esi mažas inkščiantis šūdukas. Aš manau, kad vien todėl ji susirgo, atgulė ir numirė.

– Jai buvo kasos vėžys.

– Tai buvo puikus pretekstas galų gale tavęs atsikratyti. Tavo tėvas taip pat žinojo, kad nesi nė skreplio vertas. Jis nenorėjo savo gyvenime vilkti tokios naštos kaip tu. Štai kodėl taip giliai susigrūdo pistoletą į burną, ir šūvis visą jo pakaušį nunešė velniop.

Stenui užgniaužė gerklę. Jis negalėjo pratarti nė žodžio.

Vilkinsas buvo negailestingas.

– Visų pirma, tavo tėvas buvo silpnas, o tavo motina padarė jį dar silpnesnį. Jis jautė pareigą išsaugoti santuoką su

tavo motina, nors pagrindinis jos gyvenimo tikslas buvo pasidulkinti su kiekvienu pasitaikiusiu vyru.

Dėdė buvo žiaurus iki kaulų smegenų. Tas žiaurumas jį lydėjo visus trisdešimt dvejus jo gyvenimo metus, ir Stenas manė, kad jau prie to priprato. Ne, nepriprato. Jis žvelgė į Vilkinsą su neslepiama neapykanta.

– Tėvas irgi turėjo romanų. Nuolat.

– Esu tikras, kad jis jų turėjo daugiau, nei žino bet kuris iš mūsų. Jis dulkindavo kiekvieną pasitaikiusią moterį tik tam, kad įtikintų save, jog dar gali. Tavo motina lovoje jo neprisileisdavo. Atrodo, jis buvo vienintelis vyras, kuriam ji jautė pasibjaurėjimą.

– Išskyrus jus.

Vilkinsas taip stipriai sugniaužė savąjį burbono stiklą, kad Stenas nustebo, kaip krištolinė taurė nesutrupėjo į gabalėlius. Jis pataikė į skaudžią vietą ir tai jam suteikė malonumo. Jis tiksliai žinojo, iš kur kyla dėdės neapykanta jo motinai. Nekart Stenas girdėjo, kaip ji lengvabūdiškai nusijuokia ir kandžiai mesteli jam: „Vilkinsai, tu esi grynų gryniausia bjauri rupūžė."

Šie motinos ištarti žodžiai, kuri šiaip jau dievino vyrus, skambėjo kaip tikra panieka. Maža to, ji niekada neparodė Vilkinsui jo bijanti ir tai buvo dar didesnis pažeminimas. Žmonių baimė buvo pagrindinis jo energijos šaltinis. Motina jo nebijojo nė per nago juodymą. Stenas su malonumu jam tai priminė.

Šliurptelėjęs burbono, Vilkinsas atsigavo ir pasakė:

– Turint omenyje tavo degeneratus tėvus, nėra ko stebėtis, kad turi problemų dėl sekso.

– Aš neturiu jokių problemų.

– Visi įrodymai priešingi.

Steno veidą išmušė karštis.

– Jei jūs kalbate apie tą moterį Floridoje...

– Kurią tu norėjai išdulkinti ant jos fakso aparato.

– Tai jos versija, – pasakė Stenas. – Iš tiesų buvo visiškai ne taip. Tai ji gulėjo ant manęs, kol išgirdo žingsnius ir išsigando, jog kažkas tuoj įeis pro duris.

– Juk ne pirmas kartas, kai man tenka tave gelbėti dėl to, kad negali nulaikyti užsegto savo klyno. Tu lygiai kaip tavo tėvas. Jeigu būtum bent pusiau tiek tinkamas verslui kaip sanguliavimui, pinigų kompanijos sąskaitoje būtų kur kas daugiau nei dabar.

Pinigai, Steno įtarimu, ir buvo pagrindinė dėdės Vilkinso pykčio priežastis. Jis negalėjo pasinaudoti didžiuliu turtu, kurį Stenui paliko tėvai ir kurį sudarė ne tik paveldėti po jų mirties pinigai, bet ir korporacijos *ad infinitum* pajamų dalis. Testamento sąlygos buvo neatšaukiamos ir nepakeičiamos. Netgi Vilkinsas su visomis savo galiomis ir įtaka negalėjo anuliuoti Stenui priklausančio turto ir nugvelbti jo dalies.

– Pameni tą nuotykį prie užmiesčio klubo baseino – ką tu mėginai įrodyti, kai demonstravai savo pimpalą toms panelėms? Kad gali jį pakelti?

– Mums buvo tik vienuolika metų. Jos buvo smalsios. Jos mane maldaute maldavo, kad leisčiau joms į jį pažiūrėti.

– Manau, kaip tik dėl to spiegdamos išsilakstė pas savo tėvus. Man teko išmesti keletą tūkstančių, kad šis incidentas neišplauktų į viešumą ir kad tau nebūtų iki gyvos galvos uždrausta lankytis tame klube. Toliau – tave išmetė iš pradinės mokyklos už tai, kad masturbavaisi duše.

– Visi masturbuojasi duše.

– Bet pagautas buvai tik tu, vadinasi, nesugebi savęs kontroliuoti.

– Ar norite man priminti visas mano vaikystės išdaigas? Jei taip, aš einu užsisakysiu dar gėrimo.

– Mes neturime tiek laiko, kad vardinčiau visas tavo išdaigas. Bent jau šio susitikimo metu, – jis dirstelėjo į savo rankinį laikrodį. – Greitai man reikės išvykti. Pasakiau pilotui, kad pageidauju išskristi šeštą.

„Kad tu nukristum ir supleškėtum“, – pagalvojo Stenas.

– Iš tavęs tenoriu vieno dalyko, – pasakė Vilkinsas. – Paneigimo, kad tie mėšlini telefono skambučiai radijo laidos vedėjai yra tavo darbas.

– Kodėl turėčiau jai skambinti?

– Todėl, kad tu esi liguistas mažas pisliukas. Aš sumokėjau pasiutusius pinigus už tai, kad tavo psichiatras man pasakytų tai, ką ir taip žinojau. Tavo tėvai sukūrė stichinę nelaimę – tave. O man paliko darbą – suvaldyti šitą chaosą. Aš tik džiaugiuosi, kad – bent jau kol kas – visos tavo išdaigos vyksta su moterimis.

– Liaukitės, – sušnypštė Stenas.

Jis apgailestavo, kad neturi drąsos peršokti per stalą, griebti dėdę už trumpo, riebaus sprando ir suspausti taip, kad jo išsprogusios varlės akys visiškai iššoktų iš akiduobių, o liežuvis išlįstų pro riebias lūpas. Jam būtų didžiulis malonumas matyti dėdę negyvą. Groteskiškai, skausmingai nužudytą.

– Aš neskambinau, – pasakė jis. – Kaip galėjau jai skambinti? Tuo metu aš buvau stoties pastate drauge su Peris, o skambinta iš telefonų automatų, esančių už keleto mylių nuo radijo stoties.

– Aš išsiaiškinau. Skambutį galima peradresuoti taip, kad atrodytų, jog skambinama iš vieno telefono, o iš tiesų skambinama iš kito. Paprastai tai daroma iš pavogto mobiliojo telefono, kuris vėliau paprasčiausiai išmetamas. Todėl atsekti tokio skambučio beveik neįmanoma.

Stenas buvo pritrenktas.

– Jūs išsiaiškinote, kaip tai atliekama, dar prieš pasiteiraudamas manęs, ar aš tai padariau?

– Visko savo gyvenime pasiekiau tik todėl, kad nebuvau toks kvailas ir žioplas kaip tu. Nenoriu, kad dar viena tavo, taip sakant, išdaiga tėkštų purvu man į veidą. Nenoriu būti pusgalvis, nepagrįstai tikintis, kad tu laikysi savo bybį ten, kur jam ir vieta. Užtenka, kad reikia raudonuoti prieš direk-

torių tarybą, aiškinantis, kodėl moku tau algą, kai tu net nesugebi pakeisti perdegusios elektros lemputės.

Vilkinsas įsmeigė į jį savo nemirksinčias akis ir žiūrėjo tol, kol Stenas pasakė:

– Aš neklastojau jokių telefono skambučių.

– Vienintelis dalykas, ką tu sugebi, tai krapštytis su elektronikos prietaisais.

– Aš neklastojau jokių telefono skambučių, – pakartojo jis.

Vilkinsas gudriai jį nužvelgė ir dar kartą gurkštelėjo iš savo stiklo.

– Ta Peris... Ar tau ji patinka?

Stenas sugebėjo išlaikyti abejingą veido išraišką.

– Taip, ji visai nieko.

Dėdės žvilgsnis darėsi vis griežtesnis ir baisesnis; kaip visuomet, Stenas jam pasidavė. Galiausiai jis visuomet pasiduodavo. Ir už tai savęs nekentė. Jis buvo mažas inkščiantis šūdukas.

Jis pašė sudrėkusią servetėlę po nepaliestu vandens buteliuku.

– Jei jūs manęs klausiate, ar mane kada nors lankė seksualinio turinio mintys apie ją, atsakysiu – taip. Kartais. Ji patraukli ir turi šilkinį balsą, o mes vieni du kiekvieną naktį po keletą valandų praleidžiame drauge.

– Ar tu su ja mėginai?

Jis papurtė galvą.

– Ji aiškiai davė suprasti, kad aš jos nedominu.

– Taigi tu mėginai ir ji tave atstūmė.

– Ne, aš niekuomet nemėginau. Ji gyvena kaip vienuolė.

– Kodėl?

– Ji buvo susižadėjusi su vienu žmogumi, – jis kalbėjo dėl pokalbio beprasmiškumo susierzinusiu balsu. – Jis buvo sunkiai sužeistas ir gulėjo privačioje ligoninėje netoli Džordžtauno, į šiaurę nuo čia. Tai buvo labai gera ligoninė. Tačiau vis

tiek Peris jį lankydavo kiekvieną dieną. Čia dirbantys žmonės man pasakojo, kad ji tai darė ne vienus metus. Ne taip seniai jis mirė. Ji labai sunkiai priėmė jo mirtį ir iki šiol nėra atsigavusi. Beje, ji nėra iš tų, kurias galima, suprantate...

– Ne, nesuprantu. Ne iš tų, kurias galima?

– Kurias galima suvilioti.

Vilkinsas žiūrėjo į jį labai ilgai, paskui iš piniginės ištraukė keletą banknotų sąskaitai apmokėti. Pinigus pakišo po tuščiu stiklu ir atsistojo. Pasilenkęs paimti savo lagamino, jis atgręžė savo plačią, bjaurią nosį į Steną.

– „Suvilioti“ – žodis, kuris reiškia pastangas įtikinti moterį užsiimti su tavimi seksu. Neskatina pasitikėjimo, Stenli.

Dėdei tolstant nuo stalelio, Stenas sumurmėjo panosėje:

– Na, aš bent jau nesu toks bjaurus, kad man reikėtų pirkti sekso paslaugas.

Po šio susitikimo Stenas suprato viena. Jo dėdės klausa yra kuo puikiausia.

Šis gyvenamasis automobilis jau nebebuvo automobilis. Jis prastovėjo nejudinamas tiek metų, kad vienas jo kampas buvo palinkęs žemyn. Tinklinė tvora juosė mažą kiemelį, kuriame neaugo niekas, išskyrus sorgus ir varnalėšas. Vienintelė užuomina į eksterjero puošybą buvo dvi suskilusios molinės puodynės, kuriose stirksojo išblukę plastikiniai serenčiai.

Kaimynų vaikas į aptvertą kiemą kažkada įspyrė futbolo kamuolį, bet nepasirūpino jo pasiimti, todėl kamuolys jau seniai buvo subliūškęs. Į fasadinę namo sieną buvo atremta dvikojė kepsninė, prieš daugelį metų pirkta per sendaikčių išpardavimą. Jos dugnas jau buvo kiaurai prarūdijęs. Ant stogo stypsanti televizijos antena atrodė nulinkusi beveik devyniasdešimties laipsnių kampu.

Nors ir apleisti, vis dėlto tai buvo namai.

Šie namai priklausė trims apleistoms bjauraus charakterio, neįpratintoms tvarkingai elgtis katėms ir apskretusiai

moteriškei, prijunkusiai prie kavos ir cigarečių „Winston“, kurias ji be perstojo rūkė, nors buvo vamzdeliu prijungta prie deguonies baliono ant ratukų, kurį visur tampydavosi su savimi.

Ji sunkiai švokštė sėdėdama krėsle, kai jos kilnojamojo namelio durys girgžtelėjo ir atsidarė, o ant įjungto televizoriaus ekrano nusidriekė saulės šviesos pleištas.

– Mama?

– Uždaryk tas prakeiktas duris. Nieko negaliu matyti televizoriuje, kai ant jo krinta šviesa, o dabar kaip tik mano serialas.

– Tu negali be savo serialų, – Lensis Rėjus Fišeris, kitaip – Mervinas Petersonas, įėjo į vidų ir uždarė už nugaros duris. Kambarys skendėjo migloje ir prieblandoje. Nespalvotas vaizdas televizoriaus ekrane paryškėjo, bet tik vos vos.

Jis nuėjo tiesiai prie šaldytuvo ir, atidaręs dureles, pažvelgė į vidų.

– Čia nėra nieko, ką būtų galima suvalgyti.

– Čia tau ne Liubos kavinė ir apskritai niekas tavęs nekvietė.

Jis išėjo ir netrukus grįžo nešinas „Bolonės“ dešros gabalu. Ant šaldytuvo gulėjo plikytos duonos kepaliukas. Jis pastūmė į šalį vieną katę, kad galėtų jį pasiimti, paskui, atpjovęs sužiedėjusią riekę, ant jos uždėjo dešros gabalą. Dabar bus galima pasistiprinti.

Motina nepasakė nė žodžio, kol muilo operą pertraukė reklamos intarpas.

– Ką norėjai pasakyti, Lensi?

– Kas tave verčia manyti, kad aš tau ką nors norėjau pasakyti?

Ji prunkštelėjo ir prisidegė cigaretę.

– Tu artimiausiu metu tikrai susisprogdinsi, rūkydama šalia to deguonies baliono. Aš tik viliuosi, kad, kai tai atsitiks, manęs čia nebus.

– Padaryk man vieną sumuštinį. – Jis paklausė, o kai padavė sumuštinį motinai, ši pasakė: – Tu pas mane ateini tik tuomet, kai turi problemų. Ką pridarei šį kartą?

– Nieko. Šeimininkas perdažo mano butą. Man reikia kampo prisiglausti keletui dienų.

– Sakei, kad esi labai įsimylėjęs kažkokią naują merginą. Kodėl negali pabūti pas ją?

– Mes išsiskyrėme.

– Nekabink man makaronų. Ji išsiaiškino, kad tu zekas?

– Aš jau nebe zekas. Aš doras pilietis.

– O aš Sabos karalienė, – sušvokštė ji.

– Aš išpirkau savo nuodėmę, mama. Argi tu to nematai?

Jis išskėtė rankas į šalis. Ji nužvelgė jį nuo galvos iki kojų.

– Tai, ką matau, yra nauji drabužiai, bet žmogus po jais nė kiek nepasikeitęs.

– Ne, aš pasikeičiau.

– Tu dar filmuojiesi tuose mėšlinuose filmuose?

– Tai buvo videofilmai, mama. Du videofilmai. Prieš keletą metų aš juose vaidinau darydamas paslaugą savo draugui.

Draugui, kuris jam sumokėdavo kokainu. Kad gautų visą kokaino dozę, jam tereikėdavo nusirengti ir pasidulkinti. Bet vėliau Lensis pradėjo dulkintis su viena „aktore“ ne tik priešais kamerą, bet ir už jos, ir tuomet pavydus filmų direktorius ėmė jam priekaištauti dėl per mažo jo „aparato“. Atitinkamo žanro videofilmuose dydis turi esminės reikšmės, o Lensis paprasčiausiai neatitiko „svorio kategorijos“. „Čia nieko asmeniška, pats supranti“, – pasakė jam direktorius.

Be abejo, Lensis šiuos priekaištus priėmė asmeniškai. Jų keliai išsiskyrė, bet prieš išsiskiriant Lensis privertė krauju plūstantį direktorių maldauti, kad jo paties „aparatas“ būtų paliktas sveikas.

Tai buvo seniai. Dabar jis nebevartoja stiprių narkotikų. Jis nebevaidina pornografiniuose filmuose. Jis visapusiškai ištobulėjo.

Vis dėlto akivaizdu, kad motina taip negalvoja.

– Tu esi lygiai toks, kaip tavo tėvas, – pasakė ji, garsiai čiaumodama savo sumuštinį. – Jis buvo nepastovus ir nepatikimas tipas, ir tu turi tokią pat niekšelio išvaizdą. Tu netgi negali normaliai kalbėti. Kur tu taip staiga prisigaudei tokių įmantrių kalbėjimo manierų?

– Aš dirbu radijo stotyje. Klausausi mums skambinančių žmonių. Ir iš jų mokausi kalbėti. Stengiuosi tobulėti.

– Pamanyk, mokaisi kalbėti. Netikiu tavimi nė per nago juodymą.

Ji vėl sutelkė dėmesį į savo muilo operą. Lensis nužingsniavo siauru koridoriumi, stengdamasis neužlipti ant kačių išmatų krūvelių, ir įėjo į mažą kambarėlį, kuriame nakvodavo tarp įkalinimų arba kai neturėdavo darbo. Arba tokiais atvejais kaip šis, kai jam paprasčiausiai reikėdavo keletui dienų dingti iš namų. Čia buvo jo paskutinė prieglauda.

Jis žinojo, kad kiekvieną kartą, jam išėjus, motina apšniukštinėja kambarėlį, todėl kiekvieną sykį, atlupdamas nepriklijuotą grindų plytelę po dvigule lova, jis baimindavosi dėl to, ką tenai ras. Arba tiksliau, ko gali nerasti.

Pinigai, daugiausia šimto dolerių banknotai, tebebuvo mažoje metalinėje dėžutėje, kur jis juos ir paslėpė. Pusė iš jų teisėtai priklausė jo buvusiam partneriui, kuris buvo nuteistas už kitą nusikaltimą ir dabar sėdėjo kalėjime. Kai išeis iš kalėjimo, jis susiras Martį Bentoną ir paprašys iš jo savosios pinigų dalies. Ir Lensis baiminosi, ar turės ką atiduoti, kai tas žmogus pas jį apsilankys.

Pinigų kiekis, skaičiuojant nuo pradinės sumos, buvo gerokai aptirpęs. Didelę jų dalį jis buvo išleidęs automobiliui ir naujiems drabužiams. Be to, išsinuomojo butą... Netgi du butus. Ir dar nusipirko kompiuterį, kuris dabar guli jo automobilio bagažinėje.

Jo motina dažnai bamba, kad jis išmetė didelę sumą tokiam kvailam prietaisui kaip kompiuteris, kai ji savo serialus

ir šiandien tebežiūri per nespalvotą televizorių. Ji nesupranta, kad šiais laikais žmogus, norėdamas tikėtis sėkmės bet kokioje veikloje, legalioje ar ne, turi gerai išmanyti kompiuterius. Lensis įsisąmonino šią tiesą ir pasistengė šioje srityje užsitikrinti reikiamą kvalifikaciją. Norėdamas išvengti senosios kalės zaunijimo, savo nešiojamąjį kompiuterį ir laidą su mobiliuoju telefonu interneto prieigai vidun įsinešdavo tik tuomet, kai ji miegodavo.

Jis suskaičiavo pinigus, įsidėjo keletą banknotų į kišenę, o likusius grąžino į slėptuvę po grindimis. Tai buvo jo avarinis fondas ir jam buvo velniškai nemalonu, kad dabar tenka juo pasinaudoti. Nors dabartinę jo padėtį neabejotinai galėjai pavadinti avarine.

Kai jis buvo paleistas po paskutinio įkalinimo, jam pavyko gauti gerą darbą, bet jis buvo per kvailas, kad tą darbą išsaugotų. Jis padarė vieną iš kvailiausių dalykų gyvenime – apsivogė darbovietėje. Jis negalvojo, kad tai vagystė, bet jo bosas nė nedvejodamas šį poelgį traktavo kaip tik taip.

Jei jis būtų paprašęs parduoti jam tą nusidėvėjusią įrangą už simbolinę kainą, bosas tikriausiai būtų dykai pasiūlęs pasiimti. Bet jis neprašė. Grįžo prie savo senų įpročių. Stverti, kas tik prieinama. Griebti, kol neprapuolė proga. Vieną vakarą, prieš pat darbo pabaigą, jis slapčia susikrovė pasenusią įrangą į krepšį, manydamas, kad niekas jos nė nepasiges.

Vis dėlto pasigedo. Jis, vienintelis teistas darbuotojas visoje firmoje, buvo pirmas, ant kurio krito boso įtarimas. Priremtas prie sienos prisipažino ir prašė, kad jam būtų suteikta dar viena galimybė užsitarnauti gerą vardą. Tačiau niekas nesirengė su juo terliotis. Jis buvo atleistas ir baudžiamojo persekiojimo išvengė tik todėl, kad sugrąžino viską, ką buvo paėmęs.

Ši patirtis jį išmokė keleto dalykų, o pirmiausia – niekuomet nerašyti tiesos pildant paraišką į darbą. Tad kai Mervinas Petersonas pateikė prašymą dėl darbo radijo stotyje, ties klausimais apie areštą ir teistumą jis pažymėjo langelį „ne“.

Nors ir bjauru buvo valyti kitų pridergtus tualetus, šis darbas jam atrodė tikra malonė. Kai jis jį gavo, suprato, kad pats likimas, o gal jo fėja krikštamotė ar kokia kita galybė sugundė jį pavogti tą įrangą. Jei jis nebūtų buvęs atleistas iš pirmosios darbovietės, jam nebūtų atsivėrusi galimybė įsidarbinti radijo stotyje „101,3".

Sargo ir valytojo pareigos ne tik buvo darbas, užtikrinantis pajamas ir raminantis bandomojo laikotarpio priežiūros inspektorių – Lensiui nebereikėjo eikvoti savo avarinių atsargų. Ir – visų svarbiausia – šis darbas teikė galimybę kiekvieną naktį būti šalia Peris Gibson.

Deja, dabar ir čia durys užsitrenkė. Jis nebegali sugrįžti į savo butą, pasirašyti Mervino Petersono banko sąskaitos čekio ar, pasinaudodamas bankomatu, išimti iš jos pinigų – jį tučtuojau sučiuptų policija, o jis šito visiškai nenorėjo.

Tą akimirką, kai jam paskambino policininkai ir liepė pasilikti namuose, nes norį su juo pasikalbėti apie Peris Gibson terorizavimą telefonu, jis nusprendė, kad su juo bus paprasčiausiai susidorota. Jis vėl tapo kelis kartus teistu elementu ir atitinkamai pasielgė. Stvėrė savo mobilųjį telefoną, susirinko kompiuterinę įrangą, susišlavė kai kuriuos drabužius ir dingo iš namų.

Jo pirmas tikslas buvo antroji rezidencija – aptriušęs butukas, kurį jis išsinuomojo išgalvotu vardu. Tai, kas iš pradžių atrodė kaip nereikalinga prabanga, pasirodė visiškai naudingas dalykas.

Tačiau, artindamasis prie automobilių aikštelės, kitoje gatvės pusėje prie tarptautinių maldos namų jis pastebėjo policijos automobilį. Nesustodamas pravažiavo pro šalį, mėgindamas save įtikinti, kad tai paprasčiausias sutapimas ir kad jei policininkai būtų tykoję laukdami jo čia pasirodančio, jie nebūtų laukę automobilyje su policijos atpažinimo ženklais. Vis dėlto laimės bandyti jis neketino.

Jis sunaikino visus tariamojo Mervino Petersono tapatybės duomenis. Sveikas, Frankai Šo.

Pakeitė ir savo automobilio numerius, vietoj senųjų uždėdamas kitus, kuriuos prieš keletą mėnesių buvo pavogęs.

Argi svarbu, ką buvęs kalinys kalba apie pokyčius ir nusiteikimą reabilituotis, joks policininkas, teisėjas ar padorus, teisės normų besilaikantis pilietis nebus linkęs juo tikėti. Tu galėtum prisiekinėti uždėjęs ranką ant Biblijos, kad esi visiškai pasikeitęs. Galėtum maldauti dar vienos galimybės tai įrodyti. Galėtum kiek nori žadėti, kad tapsi visavertis ir bendruomenei naudą nešantis visuomenės narys. Tai būtų tik tuščios kalbos. Niekas ir niekada buvusiam kaliniui nesuteiks antro šanso. Nei teisėsaugos sistema, nei visuomenė, nei moterys.

Ypač moterys. Jos gali užsiiminėti su tavim kokiu tik nori seksu, bet išsyk griebsis už paširdžių, sužinojusios apie tavo kriminalinę praeitį. Šioje vietoje jos staiga tampa be galo išrankios. Moterys linkusios nubrėžti raudoną liniją tarp savęs ir bet kokių kriminalinių biografijos faktų turinčio žmogaus. Argi ne absurdas?

Lensio įsitikinimu, tai pats absurdiškiausias dėsnis. Bet dėsnis. Kadangi jis negali atitikti šio dėsnio reikalavimų, bent išoriškai pasistengė tapti žmogumi, iš pažiūros neturinčiu nieko bendra su kriminaliniais dalykais. Jis ėmė geriau rengtis, sklandžiau kalbėti ir džentelmeniškai elgtis su moterimis.

Kol kas šių pokyčių nelydėjo itin didelė sėkmė. Jis netgi buvo užmezgęs daug žadančių santykių su moterimis, bet galiausiai jie pasibaigdavo taip, kaip ir visi ankstesnieji. Tarytum jam ant kaktos būtų kažkokia tik moterims matoma dėmė.

Paprasčiausiai nė viena moteris negali jo nei mėgti, nei gerbti. Pradedant motina.

Dvidešimt antras skyrius

– Mes suprantame, kad tai paskutinės minutės pasiūlymas, bet tikimės, kad neatsisakysi su mumis pavakarieniauti.

Peris žvilgsnis blaškėsi nuo Dino prie Geivino ir atgal. Per septynerius metus Geivinas užaugo aukštas, lieknas ir gražus vaikinas. Jo plaukai šiek tiek patamsėjo, o veido bruožai tapo labiau išraiškingi, bet ji vis tiek būtų jį atpažinusi vos užmetusi akį.

– Tai banalu, – pasakė ji, – ir tu tikriausiai pasibjaurėsi manimi, kai aš tai pasakysiu, bet vis tiek negaliu patikėti, koks tu atrodai suaugęs, – ji suspaudė vieną jo plaštaką tarp savųjų. – Džiaugiuosi vėl tave matydama, Geivinai.

Sutrikęs ir susidrovėjęs, jis atsakė:

– Aš taip pat džiaugiuosi jus matydamas, ponia Gibson.

– Kai tau buvo devyneri, „ponia Gibson“ buvo tinkamas kreipinys. O dabar, girdėdama jį iš tavęs, jaučiuosi lyg senutė. Nuo šiol aš būsiu Peris, gerai?

– Gerai.

– Kaip dėl vakarienės? – paklausė Dinas.

– Aš jau pradėjau kai ką gaminti.

Jis susidomėjęs pakėlė antakius ir įbedė akis į ją, nepalikdamas kitos išeities, kaip pasakyti:

– Užteks visiems, jei tu ir Geivinas sutinkate pavakarieniauti pas mane.

– Tai malonus posūkis, – Dinas stumtelėjo Geiviną per durų slenkstį. – Kas bus vakarienei?

– Tu įsiprašei pas mane vakarienės, o dabar dar rodai išrankumą?

– Valgyčiau bet ką, išskyrus kepenėles ir griežčius.

– „Angelo“ spagečiai su kiaulienos nugarine ir daržovėmis. Jokių griežčių.

– Mano burna jau pilna seilių. Kuo mes galėtume padėti?

– Hm, – staiga ji pasijuto sutrikusi. Ji taip seniai nebuvo nieko vaišinusi, kad visiškai užmiršo, kaip užimti svečius. – Mes visi galėtume ko nors išgerti.

– Skamba neblogai.

– Turiu butelį vyno... – ji mostelėjo į namus.

– Rodyk kelią, – pasakė Dinas.

Virtuvėje ji jam patikėjo atkimšti „Chardonnay“ vyno butelį, o Geivinui ant ledo gabalėlių įpylė kokakolos. Dinas jautėsi kaip namie. O ji ir Geivinas buvo pastebimai susikaustę.

– Svetainėje rasi kompaktinių plokštelių grotuvą, – pasakė ji Geivinui. – Bet nesu tikra, ar turiu tokios muzikos, kokia tau patiktų.

– Man jūsų muzika patinka. Kartais aš klausausi jūsų laidos.

Pamaloninta šių jo žodžių, Peris jam paaiškino, kaip surasti kompaktinių plokštelių grotuvą. Jis išėjo iš virtuvės į svetainę. Kai tik jis nebegalėjo jų girdėti, ji paklausė Dino:

– Ar man pastebėti mėlynę jam ant veido, ar ne?

– Ne.

Nepastebėti tamsios mėlynės ir patinimo po dešiniąja Geivino akimi buvo neįmanoma. Visiškai natūraliai jai iškilo klausimas, kaip jis buvo taip skaudžiai sužalotas. Bet Dinas nenorėjo apie tai kalbėti, atrodė piktas ir susierzinęs, todėl ji pakeitė temą ir paklausė, kaip pasisekė Geivino susitikimas su Kurčiu.

– Kurčio teigimu, Geivinas laikosi savo pirmosios versijos ir nepasakė jam nieko tokio, ko nepasakė man. Jis ir Džeinė

apsižodžiavo, paskui jis prisidėjo prie grupės draugų ir daugiau jos nebematė.

– Ar Kurtis juo patikėjo?

– Be įsipareigojimų. Jis nesulaikė Geivino, ir aš manau, kad tai geras ženklas. Be to, Valentino balsas skamba kaip subrendusio vyro. Nemanau, kad Geivinas galėtų išspausti tokį balsą, net jei ir labai pasistengtų. Ir kur Geivinas galėtų laikyti pagrobtą merginą? Jis neturi teisės nuomotis būsto. Jis būtų turėjęs ją nužudyti tą pačią naktį ir melsti Dievo, kad niekas to neišsiaiškintų, – jis suspaudė pirštais bufeto kraštą ir įsmeigė žvilgsnį į vyno butelį.

– Geivinas neturi nieko bendra su Džeinės dingimu. Aš tai žinau, Dinai.

– Aš irgi nemanau, kad jis tai padarė. Lygiai kaip niekuomet nebūčiau įtaręs, kad jis užsiiminėja visais tais dalykais, kurie paaiškėjo dabar. Pasakius kiek galima švelniau, suvokimas, kad mano sūnus gyvena slaptą gyvenimą, man sukėlė nerimą.

– Argi ne visi paaugliai iš dalies gyvena savo slaptą gyvenimą?

– Manau, kad taip, bet aš tam slaptam gyvenimui sudariau labai palankias sąlygas. Norėjau, kad jam su manimi patiktų, tad disciplinos požiūriu buvau ganėtinai minkštas. Nebuvo taip, kad aš jam viską leisčiau, bet, manau, jį auklėdamas nebuvau toks uolus ir nuoseklus, koks turėjau būti. Ir Geivinas tuo pasinaudojo.

Pažvelgęs į ją, jis paklausė:

– Argi, turint galvoje mano psichologinį pasirengimą, neturėjau suprasti, kad esu mulkinamas?

Tuo metu iš svetainės atsklido Geivino balsas:

– Ar Rodas Stiuartas bus gerai?

– Puiku, – atsiliepė Peris. Tuomet, kreipdamasi į Diną, pasakė: – Pažvelk į viską šiek tiek paprasčiau. Galima sakyti, kad kiekvieno vaiko pareiga stengtis apmulkinti savo tėvus.

O kalbant apie discipliną, vadovėliuose aprašytas metodikas ne visuomet sėkmingai pavyksta perkelti į gyvenimą.

– Bet ar tikrai taip sunku surasti teisingą kelią?

Ji tyliai nusijuokė.

– Jei tai būtų lengva, jei viena sistema būtų pritaikoma visiems vaikams, daugybė vadinamųjų specialistų liktų be darbo. Apie ką jie diskutuotų vakarinėse pokalbių laidose? Pagalvok, kokį chaosą, jau nekalbant apie ekonominę krizę, sukeltų vaikai, staiga pradėję gerai elgtis ir klausyti tėvų.

Išprovokavusi jo šypseną, ji surimtėjo.

– Aš nemėginu menkinti tavo susirūpinimo, Dinai. Tavo susirūpinimas gerbtinas. Geivinas galbūt šiuo metu ir išsuko iš tiesaus kelio, bet galų gale iš jo vis tiek išaugs puikus jaunuolis.

Jis įpylė vyno į dvi aukštas taures, kurias ji buvo pastačiusi ant baro, ir vieną padavė jai.

– Tikėkimės, – jiedu susidaužė.

Gurkštelėdama iš savosios taurės, pro jos kraštelį ji pažvelgė į Diną.

– Labai natūralu, kad jis yra toks, koks yra, pats supranti.

– Nesuprantu.

– Geivinas nėra vienintelis meistriškas manipuliuotojas Melojų šeimoje.

– Tikrai?

– Kai aš atsisakiau tavo kvietimo vakarienei, pasirodyti prie mano namų vedinam Geivinu buvo labai gudrus žingsnis.

– Taigi mano manevras suveikė, ar ne?

– Kaip psichologas, kuriai kategorijai priskirtum žmogų, kuris pasinaudoja savo vaiku, kad gautų moters kvietimą pietums?

– Nuliūdusiųjų.

– O ką pasakytum apie tą, kuris bando įtikti dviem iš karto?

Dino šypsena išblėso.

– Tu turi galvoje Lizą.

– Ar tu jai pasakei apie savo planus šiam vakarui?

– Aš jai pasakiau, kad man reikia praleisti laiką su Geivinu.

– Bet tu nepaminėjai manęs.

– Ne.

– Atrodo, ji jaučiasi turinti teisėtų pretenzijų leisti vakarus su tavimi.

– Iki šiol – taip.

– Ar tos teisės išskirtinės?

– Taip.

– Seniai?

– Porą metų.

Jo atsakymas ją nemaloniai šokiravo.

– Tai bent. Kai pažinojau tave Hiustone, tavo romanai tęsdavosi ne ilgiau kaip porą savaičių.

– Todėl, kad moteris, kurios aš troškau, buvo užimta.

– Mes apie tai nekalbame, Dinai.

– Po perkūnais, tikrai ne.

– Mes kalbame apie tave ir Lizą. Dvejus metus besitęsiantys santykiai reiškia...

– Ne tai, ką tu galvoji.

– O ką galvoja *Liza*?

– Tėti? – iš tarpdurio juos nedrąsiai pertraukė Geivinas. Jis rankoje laikė mobilųjį telefoną, kurį tiesė Dinui. – Tau skambina.

– Dėkui, – jis paėmė telefoną ir ekrane perskaitė skambinančiojo numerį. – Geivinai, padėk Peris.

Prieš atsiliepdamas jis išėjo iš virtuvės, palikdamas Peris svarstyti, skambina Liza ar kas kitas.

– Ką turėčiau daryti? – paklausė Geivinas.

– Gal padengtum stalą?

– Gerai, žinoma. Mano mama visą laiką versdavo mane tai daryti.

Ji nusišypsojo jam.

– Pamenu, kai tik mudu su Džeku apsilankydavome tavo tėtės namuose ir tu būdavai su juo, stalą dengti irgi būdavo tavo užduotis.

– Kalbant apie tai, na... Aš dar neturėjau progos jums pasakyti. Aš labai apgailestauju dėl to, kad jis... Na... Mirė.

– Ačiū, Geivinai.

– Man jis patiko. Jis buvo šaunus.

– Taip. Na, o dabar, – žvaliai pasakė ji, – ar tu manai, kad mums reikėtų vakarieniauti valgomajame, ar verčiau pasilikti čia, virtuvėje?

– Man patinka ir virtuvė.

– Gerai, – ji jam parodė, kur laikomos servetėlės, indai ir stalo įrankiai, ir jis pradėjo visa tai dėlioti ant stalo, o ji tuo metu kepino daržoves ir juostelėmis supjaustytą kiaulienos nugarinę. – Ar šiais metais lauki mokyklos?

– Taip. Na, manau, kad taip. Rimtas išbandymas eiti į mokyklą, kur nė vieno nepažįstu.

– Aš tave suprantu. Mano tėtis buvo profesionalus karininkas, – ji pripylė puodą vandens makaronams virti. – Mes išvažinėjome visą Ameriką. Lankiau tris skirtingas pradines mokyklas ir dvi pagrindines. Ačiū Dievui, jis išėjo į atsargą, tad vyresnėse klasėse mokyklos keisti neteko. Bet prisimenu, kaip sunku būti visiška naujoke mokykloje.

– Taip, tai užknisa.

– Bet tai tik iš pradžių, tu bematant priprasi. Prisimenu, kaip tau teko keisti mažosios lygos komandas, ir dar sezono viduryje. Pradėjai sezoną „Piratų“ komandoje, o baigei...

– „Pumų“. Jūs tai atsimenate?

– Kuo puikiausiai. Tavo treneris turėjo pasitraukti iš savo pareigų.

– Taip, darbo reikalais jam teko persikelti gyventi į Ohajo valstiją ar kažkur netoli jos.

– Ir visi jo komandos berniukai buvo išskirstyti po kitas komandas. Tau šis posūkis labai nepatiko, bet vėliau pasiro-

dė, kad tai buvo geriausias dalykas, koks tik galėjo atsitikti. „Pumoms“ reikėjo gero saugo* ir tu puikiai užpildei šią spragą. Komanda tais metais tapo regiono čempione.

– Tik miesto, – kukliai pasakė jis.

– Na, iš tavo tėčio entuziazmo buvo galima spėti, kad tai buvo Pasaulio taurė. Ištisas savaites mudu su Džeku iš jo tik ir tegirdėdavome: „Geivinas atliko tą, Geivinas padarė aną. Jums reikėjo matyti Geivino žaidimą praėjusį vakarą.“ Savo entuziazmu jis vos neišvedė mūsų iš proto. Jis taip tavimi didžiavosi.

– Vienose iš atrankinių varžybų aš padariau klaidą. Priešininkų komanda dėl jos laimėjo tašką.

– Aš stebėjau tas varžybas.

– Todėl ta klaida man ir buvo tokia skaudi. Tėtis jus abu pakvietė pasižiūrėti rungtynių. Esu tikras, kad jis, jei būtų galėjęs, būtų mane užmušęs, o paskui miręs iš apmaudo.

Ji atsigręžė nuo viryklės ir pažvelgė į jį.

– Dinas tuomet tavimi kaip tik ypač didžiavosi, Geivinai.

– Jis didžiavosi manimi dėl to, kad aš suknisau savo komandos reikalus?

– Hmm. Kito padavimo metu tu sužaidei tiesiog puikiai ir uždirbai du taškus.

– Manau, jog tuo ištaisiau savo klaidą.

– Na, taip, jei kalbėsime apie komandos aistruolius ir draugus. Kai Džekas paplekšnojo tavo tėčiui per nugarą ir pasakė, kad tu išpirkai savo klaidą, Dinas jam atsakė, kad savo klaidą tu išpirkai vien tuo, kad nepasidavei ir tęsei kovą. Jis tavimi labiau didžiavosi dėl to, kad vyriškai priėmei klaidą, o ne dėl to, kad paskui gerai sužaidei.

Nusigręždama atgal prie viryklės, ji sudėjo į verdantį vandenį spagečius. Kai ji vėl atsigręžė į Geiviną, jo veide vis dar švietė skeptiška šypsena.

* Beisbolo žaidėjo pozicija (*vert. past.*).

– Tikrai, – linktelėjo galvą ji.

Ir tuomet ji išgyveno suvokimo akimirką. „Pažvelk į save“, – pagalvojo ji. Padaręs klaidą, Geivinas nedelsdamas sugrįžo į žaidimą. Jis nepuolė į pesimizmą ir neatsidūrė ant atsarginių suolelio, o kaip užsuktas lakstė po aikštelę, kol su kaupu ištaisė savo klaidą.

Ir Dinas praėjusią naktį pasakė, kad neleido kaltei bei gailesčiui suėsti jo gyvo. Jis paprasčiausiai paleido juos.

Galbūt tai pamoka, kurią jai reikia išmokti iš šių Melojų giminės vyrų.

Dinas sugrįžo į virtuvę, nutraukdamas jos neramias mintis.

– Skambino Kurtis, – jis dirstelėjo į Geiviną, lyg nenorėdamas kalbėti šia tema jam girdint, tačiau po akimirkos tęsė, nepaprašęs Geivino išeiti iš virtuvės. – Man atrodo, tirdamas šią bylą jis ima išsisemti.

– Kas atsitiko?

– Jis nurodė žvalgybos pareigūnams surasti Lensį Fišerį.

– Ką tokį?

– Tu jį pažįsti kaip Merviną Petersoną, – jis juos supažindino su spalvinga Mervino kriminaline karjera. – Jis ieškomas apklausai. Kaip ir Bredlis Armstrongas, lygtinai nuteistas už seksualinį priekabiavimą, kuris nesilaiko lygtinio paleidimo sąlygų ir dabar dingo iš akiračio. Kurčio vyrai gilinasi į telefono skambučių techninius aspektus ir mėgina išsiaiškinti, kokios buvo Valentino galimybės skambučius peradresuoti. O Rondo... – jis padarė pauzę ir dirstelėjo į Geiviną, kuris įtraukė galvą į pečius, – jis tebesigilina į kompiuterines paslaptis. Mervino namuose jie nerado kompiuterio, bet rado standžiųjų ir kompaktinių diskų, tad kompiuterį jis tikriausiai turėjo ir pasiėmė su savimi. Iš to, ką papasakojau, galima spręsti, kad Kurtis klaidžioja tamsoje. Kadangi nieko nauja nepaaiškėjo, aš jam pasiūliau pamėginti išprovokuoti Valentiną.

– Išprovokuoti?

– Taip, išprovokuoti iškišti galvą iš savo slėptuvės.

– Kaip?

– Per tave.

– Per mane? Eteryje?

– Taip, idėja tokia. Jei tu paskelbsi klausytojams apie Džeinės pagrobimą, apibūdinsi ją kaip brutalaus nusikaltėlio auką, galbūt jis tau paskambins mėgindamas pasiteisinti. Jis gali kalbėti ilgiau nei įprastai ir nejučiomis suteikti mums užuominų apie buvimo vietą ir save. Svarbiausia nuolat kalbėti tik apie Džeinę. Ir stengtis kalbėti apie ją kuo konkrečiau. Dažnai kartoti jos vardą. Priversti Valentiną galvoti apie ją kaip apie individą, o ne kaip jo belaisvę.

Ji abejodama pažvelgė į jį.

– Ar tu manai, kad tokia taktika pasiteisins?

– Na, tvirtai tuo įsitikinęs nesu. Bet jo savigarba bus tikrai užgauta, jei ažiotažas kils dėl jos, o ne dėl jo. Jis nori būti žvaigždė, tas, apie kurį visi kalba. Taigi, dėmesio centre atsidūrus jai, jis gali neatsispirti norui kyštelėti galvą iš savo slėptuvės ir pasakyti: „Ei, pažiūrėkite į mane!“

Peris dirstelėjo į laikrodį.

Dinas balsu išsakė jos mintį.

– Teisingai. Mes turime šiek tiek daugiau nei dvidešimt keturias valandas, kad sutrukdytume jam padaryti tai, ką ketina. Ši naktis – paskutinė mūsų galimybė pakeisti jo apsisprendimą. Jis neturi jaustis psichologiškai stumiamas įvykdyti ekstremalų veiksmą, kurio padariniai būtų tragiški. Priešingai – galbūt tau pavyktų jį įtikinti paleisti savo auką.

– Tai nėra lengva užduotis, Dinai. Riba tarp kurstymo ir raminimo labai subtili.

Jis rimtu veidu linktelėjo galvą.

– Dėl to aš jau beveik gailiuosi iškėlęs šią mintį.

– O ką galvoja Kurtis?

– Kurtis entuziastingai nusitvėrė šios idėjos. Netgi per daug entuziastingai. Bet aš jį truputį atšaldžiau, pasakiau,

kad šis planas negalės būti įgyvendintas, jei tu šimtu procentų jam nepritarsi.

Jis prisiartino arčiau jos.

– Prieš tau duodant sutikimą, reikia apmąstyti dar kai ką, ir tai nėra nereikšminga. Atvirkščiai, tai svarbiausias apsisprendimas. Pirmasis Valentino pokalbis su tavim buvo piktas. Jo tikslas – nubausti ne tik jį išdavusią moterį, bet ir tave. Jei tu pradėsi jį spausti, nesvarbu, kokiu būdu, kokiais žodžiais, tikėtina, kad jis ant tavęs dar labiau supyks ir tu galbūt tapsi jo agresijos taikiniu. Jis jau išsakė vieną netiesioginį grasinimą.

– Ar tu mėgini mane atkalbėti nuo šios idėjos?

– Taip atrodo, ar ne? – pasakė jis su ironiška šypsenėle. – Tik nemanyk, kad kokiu nors savo apsisprendimu nuvilsi Kurtį ar mane. Rizika – tavo darbo dalis, bet ne prievolė. Tai turi būti *tavo* skambutis, Peris. Jei pasakysi ne, vadinasi, ne. Pagalvok apie tai. Atsakymą man galėsi duoti po vakarienės.

– Aš neturiu apie ką galvoti. Aš padarysiu ar pasakysiu viską, ko reikia, kad ta mergina būtų išlaisvinta ir sugrąžinta namo. Bet man reikia tavo pagalbos.

Jis paėmė jos ranką ir trumpai bei tvirtai spustelėjo.

– Aš būsiu šalia tavęs ir nuolat patarinėsiu, ką sakyti. Šiaip ar taip aš būčiau su tavimi.

Susigaudžiusi, kad Geivinas susidomėjęs juos stebi, ji nusigręžė nuo Dino ir paskelbė:

– Spagečiai paruošti.

– Alio? Bredai, ar tai tu? Jei taip, prašau kalbėti su manimi.

Jis neplanavo, ką pasakys, kai kas nors namuose pakels ragelį, tik jautė būtinybę paskambinti – bent jau tam, kad įsitikintų, jog jo šeima vis dar čia. Jis tikėjosi, kad kai tik išgirs kurį nors mielą balsą, sugalvos, ką pasakyti.

Deja, pajutęs žmonos balse virpulį, Bredas Armstrongas negalėjo išspausti nė žodžio. Akivaizdi jos įtampa jį lyg supa-

ralyžiavo. Jam užgniaužė gerklę ir jis nebegalėjo kalbėti. Tik spaudė ragelį suprakaitavusiame delne ir jau ketino jį padėti.

– Bredai, pasakyk ką nors. Prašau. Aš žinau, kad čia tu.

Jis giliai atsiduso – tai buvo pusiau kūkčiojimas, pusiau atodūsis.

– Toni.

– Kur tu esi?

Kur jis yra? Jis – pragare. Šis apskuręs kambarys nė iš tolo nepriminė mielų jo namų – komforto ir jaukumo, kuriuos jam ir vaikams ji kūrė savo rankomis. Šiame kambaryje nebuvo saulės, nesisklaidė malonūs kvapai. Viduje įtaisytos rūpestingai užvertos žaliuzės neleido vidun patekti iš lauko sklindančiai šviesai – kambarį apšvietė vienintelė šviestuve spingsinti silpna elektros lemputė. Patalpoje dvokė, ko gero, jo neviltim.

Vis dėlto aplinka nebuvo baisiausia šiame pragare. Tikrų tikriausias pragaras vyko jo sąmonėje.

– Tu turi sugrįžti namo, Bredai. Tavęs ieško policija.

– O Dieve, – jis šito labiausiai bijojo, o išgirdus, kad baimė tikra, jo skrandį sugniaužė spazmas.

– Šiandien aš buvau nuėjusi į policijos skyrių.

– Ką tu padarei? – paklausė jis trūkinėjančiu balsu. – Toni, kodėl tu tai padarei?

– Ponas Hethevėjus buvo priverstas pranešti apie tave SNSR tarnybai, – ji ėmė aiškinti, kaip atsidūrė detektyvo kabinete, bet jis buvo toks sukrėstas, kad tegirdėjo kas antrą jos žodį.

– Tu pasakojai apie mane, savo vyrą, policininkams?

– Norėdama tau padėti.

– Padėti man? Pasiųsti mane į kalėjimą? Ar šito tu linki man ir mūsų vaikams?

– O ko jiems linki tu? – atrėmė jo ataką ji. – Tu, kuris griauni mūsų šeimą, Bredai. Tu, o ne aš.

– Tu stengiesi su manimi atsiteisti už praėjusią naktį, ar ne? Štai iš kur visa tai. Tu vis dar tebepyksti ant manęs.

– Aš nepykstu.

– Tai kodėl tu paskambinai į policiją?

– Iš baimės.

– Iš baimės? – jis prunkštelėjo. – Dėl to, kad aš norėjau sekso? Nuo šiol, matyt, aš turėsiu tave iš anksto perspėti, kad noriu pasimylėti?

– Tai nebuvo sekso preliudija ir tikrai neturėjo nieko bendra su pasimylėjimu, Bredai. Tai buvo agresija.

Jis pasitrynė kaktą ir jo pirštai liko šlapi nuo prakaito.

– Tu nė nemėgini manęs suprasti, Toni. Tu niekada nesistengei manęs suprasti.

– Mes dabar nekalbame apie mano – tavo žmonos ir žmogaus trūkumus. Mes kalbame apie tave ir tavo priklausomybę.

– Gerai, gerai, tu pasiekei, ko norėjai. Aš lankysiu grupinės terapijos užsiėmimus. Gerai? Paskambink policijai ir pasakyk, kad padarei klaidą. Pasakyk jiems, kad mes susiginčijome ir tu norėjai atkeršyti man. Aš pasikalbėsiu su Hethevėjumi. Jei aš jam pasigerinsiu, jis man atleis.

– Per vėlu atsiprašinėti ir žadėti, Bredai.

Jos kalbėsenos ir teiginių tvirtumas dar labiau sustiprino jo įtampą.

– Tu ir taip jau turėjai daugiau šansų, nei nusipelnei, – tęsė ji. – Beje, tai nebėra vien mano ar pono Hethevėjaus reikalas. Tavimi domisi policija ir aš neturiu kito kelio, kaip tik su ja bendradarbiauti.

– Ką darysi?

– Leisiu prieiti prie tavo kompiuterio.

– O Jėzau! O Kristau! Yra kitų kelių, Toni. Argi tu nesupranti, kad tokiais savo veiksmais tu mane sunaikinsi? Prašau, mieloji, nedaryk šito.

– Jei aš pati neleisiu prie jo prieiti, jie pateiks kratos orderį, visa, ko reikia, kad galėtų prieiti prie tavo kompiuterio be mano sutikimo. Galima sakyti, tai nuo manęs nepriklauso.

– Tu galėtum... Klausyk, aš galiu tau paaiškinti, kaip sunaikinti duomenis, kad jie nieko nerastų. Prašau, Toni. Tai nėra sunku. Keli pelės klavišo spustelėjimai, ir viskas. Aš neprašau tavęs apiplėšti banką ar ko nors panašaus. Ar padarysi tai dėl manęs, brangioji? Prašau. Maldauju.

Kurį laiką ji tylėjo ir jis viltingai sulaikė kvėpavimą. Deja, šį vakarą žmona buvo pasiryžusi pateikti jam dar ne vieną nemalonų siurprizą.

– Vieną vakarą praėjusią savaitę aš nusekiau tave prie Trevizo ežero, Bredai.

Kraujas plūstelėjo jam į veidą, o atgaila virto įniršiu.

– Tu mane šnipinėjai. Aš taip ir žinojau. O dabar ir pati prisipažinai.

– Aš mačiau tave su moksleive. Jūs abu įsėdote į tavo automobilį. Galiu pagrįstai spėti, kad tu su ja užsiėmei seksu.

– Tu visiškai teisi, tikrai užsiėmiau! – sušuko jis. – Todėl, kad mano žmona krūpčioja kiekvieną kartą, kai tik aš ją paliečiu. Kas gali mane kaltinti už tai, kad aš užsiiminėju seksu, kada tik pasitaiko galimybė?

– Ar tu kada nors buvai su ta mergina, kurios ieškoma? Teisėjo dukra. Džeine Kemp.

Jo alsavimas netgi pačiam pasirodė pernelyg dažnas ir jis pagalvojo, ar ir Toni girdi šį jo šnopavimą, o galbūt išgirdo ir dar kas nors, kas galėtų klausytis jų pokalbio. Ši mintis sukėlė dar vieną nerimo bangą. Kodėl ji jo teiraujasi apie Džeinę Kemp?

– Ar policininkai klausosi mūsų pokalbio telefonu?

– Ką? Ne. Žinoma, ne.

– Nuėjusi paplepėti su policininkais, tu pasistengei padaryti viską, kad aš būčiau pagautas, tiesa? Jie tikriausiai slapta klausosi šio mūsų pokalbio? Taip?

– Bredai, tu kalbi nesąmones.

– Tu klysti, aš iš viso nekalbu.

Jis baigė pokalbį ir numetė mobilųjį telefoną tarytum ranką deginantį karštos geležies gabalą. Ėmė vaikštinėti po tvankų, klaustrofobiją keliantį kambarį. Jie žino apie jį ir Džeinę. Išsiaiškino. Atsitiko tai, ko jis labiausiai bijojo.

Tas... Tas Kurtis. Seržantas Kurtis. Ar su juo Toni sakė šiandien kalbėjusis? Argi ne jis tiria Džeinės dingimo bylą?

Jis šito bijojo. Kai šiandienos laikraščio pirmajame puslapyje išvydo Džeinės nuotrauką, iškart suprato, kad anksčiau ar vėliau policija pradės jo ieškoti. Kas nors vis tiek bus matęs jį su Džeine ir pranešęs policijai.

Dabar jam teks elgtis labai atsargiai. Jei tik bus pastebėtas, gali būti areštuotas. Taip neturi nutikti. Taip *neturi* nutikti. Kalėjime kiti kaliniai su tokiais kaip jis elgiasi baisiai. Jis girdėjo tokių istorijų. Net jo advokatas pasakojo apie žiaurumus, kurie seksualinių nusikaltėlių laukia kalėjime.

Dieve, jis išties atsidūrė keblioje padėtyje. Ir už tai gali padėkoti Džeinei Kemp, tai mažai arogantiškai šliundrai. Visi prieš jį. Džeinė. Jo žmona, ta nertėjanti ragana. Hethevėjus. Tas senis, kuris nežinotų, ką daryti su moterimi, jei ji per klaidą jam pasitaikytų, nors tai visiškai neįtikėtina. Tas bandomojo laikotarpio priežiūros inspektorius pavyduliauja Bredui jo pasisekimo tarp moterų. Iš tos pagiežos jis džiaugsmingai uždėtų jam antrankius ir pasiųstų tiesiai į kalėjimą.

Bredo pyktis buvo trumpalaikis. Staiga jį nuslopino vėl grįžtanti kiaurai persmelkianti baimė. Gausiai prakaituodamas ir kramtydamas vidinį skruostų paviršių, jis be tikslo marširavo po kambarį. Ta istorija su Džeine gali atnešti labai rimtų nemalonumų.

Reikėjo jam laikytis nuo jos atokiau. Dabar jis tai akivaizdžiai suvokė. Jam buvo gerai žinoma Džeinės reputacija dar iki jai pirmąsyk prie jo prisiartinant. Jis buvo prisiskaitęs pakankamai žinučių apie ją sekso klubo interneto svetainėje ir žinojo, kad ji tokia pat seksualinių nuotykių ieškotoja kaip ir jis. Taip pat žinojo, kad ji yra pagedusi, turtinga mergiotė,

su buvusiais meilužiais besielgianti kaip su mazgotėmis ir visaip besityčiojanti iš jų interneto skelbimų lentoje.

Vis dėlto jo savimeilė buvo stipriai paglostyta, kai viena iš geidžiamiausių sekso klubo merginų tapo jo meiluže. Ką jam reikėjo daryti, atstumti ją? Ką gali padaryti vyras? Netgi žinodamas, kad galbūt pasmerkia save pražūčiai, jis negalėjo atsispirti jos žavesiui. Jos kerai buvo verti pavojaus, kurį kėlė draugystė su ja.

Pasinerti į savo fantazijas buvo savaime suprantama rizika. Jis žinojo, kad kiekvieną kartą prasidėdamas su moksleive, glamonėdamas pacientę ar masturbuodamas mergšę videosalone, jis ieško bėdos, bet rizika būti užkluptam jam buvo papildomas adrenalino šaltinis.

Jis nuolat provokuodavo pats save ir vis išlikdavo sausas. Paradoksalu, sekso poreikis augo drauge su patiriamu vis didesniu pasitenkinimu. Kuo toliau nuvesdavo jo išdaigos, tuo didesnis darėsi troškimas eiti dar toliau. Nauji pojūčiai augino sparnus. Juk visuomet atsiranda dar viena riba, kurią galima įveikti, dar vienas žingsnis, kurį galima žengti.

O dabar besiblaškydamas savo kalėjime jis suvokė, kad *ši* fantazija jį nunešė vienu žingsniu per toli.

Dvidešimt trečias skyrius

– *Au!*

Peris, ką tik pasirodžiusi tamsiame koridoriuje pro valgomojo duris, atšoko ir šliūkštelėjo karštos arbatos sau ant rankos.

– Po velnių, Stenai! Tai visiškai nejuokinga.

– Atleisk. Dėl Dievo meilės. Aš tikrai nenorėjau tavęs nuskriausti, – jis nuskubėjo į mažutę virtuvėlę ir atnešė nuo ritinio atplėšęs keletą popierinių pašluosčių.

– Gal patepti sviestu? Balzamu? Atnešti vaistinėlę?

Ji nusišluostė ranką.

– Ačiū, nereikia.

– Nors ir nematau tavo akių, bet jaučiu, kad tu niršte niršti ant manęs.

– Tai, ką tu padarei, buvo kvaila.

– Kodėl tu tokia nervinga?

– O kodėl tu toks vaikiškas?

– Aš juk atsiprašiau. Tiesiog šį vakarą džiūgauju.

– Kokia proga?

– Dėdė Vilkinsas išskrenda atgal į Atlantą. Kiekvieną sykį, kai tarp mūsų nusidriekia keletas valstijų, man atsiranda proga pasilinksminti.

– Ką gi, sveikinu. Tik žinok, kad nemėgstu būti gąsdinama. Ir niekuomet nemaniau, kad tai juokinga.

Stenas, per vieną žingsnį atsilikdamas, nužingsniavo jai įkandin studijos link. Kai jie atsidūrė apšviestoje patalpoje, ji išvydo mėlynę ant jo veido.

– Oi, Stenai, kas tau atsitiko?

Jis atsargiai palietė sumuštą vietą ties burnos krašteliu.

– Dėdė man trinktelėjo.

– Tu juokauji?

– Ne.

– Jis tau trenkė? – sušuko ji ir pasipiktinusi išklausė apie jų susitikimą „Driskilo“ viešbučio vestibiulyje.

Baigęs savo pasakojimą, jis abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Paprasčiausiai jį užkniso tai, ką aš pasakiau. Tai ne pirmas kartas. Baisus čia daiktas.

Peris nesutiko, bet Steno santykiai su dėde buvo ne jos reikalas.

– Šiandien vyrams aplink mane vis nesiseka išvengti kumščių, – sumurmėjo ji, prisiminusi Geivino mėlynę. Ji atsisėdo ant savo taburetės ir, pažvelgusi į monitorių, pamatė, kad iki muzikinio intarpo pabaigos dar liko daugiau kaip penkios minutės.

Stenas nekviestas atsisėdo ant antrosios taburetės.

– Ar tavęs nebaugina tas Valentinas?

– O tavęs ar nebaugintų?

– Dėdė Vilkinsas manęs teiravosi, ar ne aš esu tavo paslaptingasis pašnekovas.

Ji greitosiomis dirstelėjo į jį, supildama į savo arbatos puodelį saldiklio pakelį.

– Tačiau tu nesi tas paslaptingasis pašnekovas, tiesa?

– Lyg ir ne, – atsakė jis. – Nors ir turiu seksualinio bendravimo problemų. Bent jau taip tvirtina dėdė Vilkinsas.

– Kodėl jis linkęs taip manyti?

– Mano netikę genai. Motina buvo šliundra. Tėvas mergišius. Dėdė perka kekšių paslaugas ir galvoja, kad niekas apie tai nežino. Galbūt todėl jis ir mano, kad aš kaip tas obuolys

nuo obels netoli tenuriedėjau. Beje, dėdė sako, kad aš esu ne tik seksualinis iškrypėlis, bet ir dulkinimosi maniakas.

– Jis tau taip ir pasakė?

– Negailėdamas riebių žodžių ir išsireiškimų.

– Tu suaugęs vyras. Kodėl kenti visas tas jo patyčias? Tikrai neturėtum toleruoti jo daužymo tau per nosį.

Stenas pažvelgė į ją taip, tarytum ji būtų pamišėlė.

– Kaip siūlytum jam pasipriešinti?

Vieną akimirką jai norėjosi griebti jį už gerklės, o kitą – užjaučiamai patapšnoti per petį. Kai Steno tėvas nusižudė, apie šią istoriją pasklido daug įvairiausių paskalų. Jei jos turėjo bent kokį nors pagrindą, vadinasi, Krenšou giminė išties buvo stipriai pagedusi. Nieko nuostabaus, kad Stenas turi spręstinų psichologinių problemų.

Kai baigėsi paskutinė užprogramuota daina, ji gestu parodė Stenui laikytis tylos ir įjungė savo mikrofoną.

– Tai buvo Neilas Diamondas. Prieš šią dainą klausėtės Džuis Njuton „Maloniausio dalykėlio“. Tikiuosi, jūs manęs klausėtės, Trojau. Šią dainą jums skyrė Sindi. Jūsų pageidavimų lauksiu iki antros valandos nakties. Jei turite ką pasakyti, kviečiu pasidalinti mintimis su manimi ir mano klausytojais. Skambinkite.

Po šio jos komentaro išsyk prasidėjo dviejų minučių komercinė reklama.

– Kaip manai, ar jis šią naktį paskambins? – paklausė Stenas, kai ji išjungė mikrofoną.

– Jei teisingai supratau, tu kalbi apie Valentiną. Nežinau. Nenustebčiau, jei paskambintų.

– Ar dar nėra įtariama, kas jis galėtų būti?

– Policija nagrinėja keletą galimų variantų, bet nelabai turi už ko užsikabinti. Seržantas Kurtis viliasi, kad jis paskambins šią naktį ir galbūt pasakys ką nors, kas juos užvestų ant šviežių pėdsakų, – ji pažvelgė į mirksinčius kontrolės pulto telefono linijų mygtukus. – Žinau, kad dar vienas jo skam-

butis galėtų būti naudingas, bet mane nukrato šiurpas, kai pagalvoju apie tai, kad reikės su juo kalbėtis.

– Dabar aš tikrai apgailestauju, kad tave išgąsdinau. Mano pokštas šiuo metu tikrai buvo nevykęs.

– Nieko, išgyvensiu.

– Šūktelėk, jei būsiu tau reikalingas, – pasakė jis ir nužingsniavo durų link.

– Oi, Stenai, netrukus atvyks daktaras Melojus. Gal tu galėtum pabūti prie pagrindinio įėjimo ir, kai jis atvyks, jį įleisti?

Stenas nutaisė reikšmingą žvilgsnį ir sugrįžęs atsisėdo ant taburetės.

– Kas vyksta tarp tavęs ir to eržilo psichiatro?

Peris jį užčiaupė ir atsiliepė viena iš telefono linijų.

– Peris klauso.

Vyriškis kitame gale pageidavo Gerto Brukso dainos iš filmo „Hope Floats".

– Skiriu ją Džinei, – pasakė jis.

– Atrodo, Džinė laiminga mergina.

– Tai jūsų dėka mudu esame drauge.

– Mano?

– Gyvendama Odesoje, Džinė gavo darbo pasiūlymą ir atvyko čionai. Mudu susidraugavome, tačiau nė vienas nesakėme, ką jaučiame vienas kitam. Jūs jai patarėte neišvykti namo neprisipažinus man apie savo jausmus. Ji pasinaudojo jūsų patarimu ir aš jai atsakiau, kad jaučiu tą patį, taigi ji pasiliko savajame darbe ir kitais metais mudu ketiname susituokti.

– Aš džiaugiuosi, kad viskas taip šauniai baigėsi.

– Taip, aš irgi džiaugiuosi. Dėkui, Peris.

Ji įterpė į dainų sąrašą „To Make You Feel My Love" ir atsiliepė kita linija. Pašnekovas pageidavo, kad ji perduotų Almai linkėjimus gimtadienio proga.

– Devyniasdešimt metų? Dievulėliau! Ar ji turi mėgstamą dainą?

Tai buvo sena Koulo Porterio melodija, bet Peris per keletą

sekundžių ją surado kompiuterizuotoje muzikos bibliotekoje ir įrašė dainų eilėje priešais Brukso baladę.

Visa tai sutvarkiusi, ji atsigręžė į Steną.

– Tu dar čia?

– Taip, tu neatsakei į mano klausimą. Tik nesakyk, kad tu ir Melojus seni draugai iš Hiustono laikų.

– Taip ir yra.

– Kaip jūs susipažinote?

– Per Džeką. Jiedu buvo draugai koledže, bet jų draugystė nenutrūko ir baigus mokslus.

– Tik ta draugystė neatlaikė tavęs.

Ji staiga įsmeigė žvilgsnį į jį.

– Ak, matau, kad mano spėjimas buvo teisingas.

– Dink iš akių, Stenai.

– Jei teisingai suprantu, tai jautri vieta.

Susierzinusi, tačiau žinodama, kad jis neduos jai ramybės tol, kol ji taps visiškai atvira, ji paklausė:

– Ką tu nori sužinoti?

– Jei Melojus buvo toks geras tavo ir Džeko draugas, aš noriu sužinoti, kodėl aš niekada apie jį negirdėjau iki pat vakarykštės nakties.

– Mūsų keliai išsiskyrė, kai aš perkėliau Džeką čionai.

– Kodėl tu perkėlei Džeką čionai?

– Todėl, kad Medouvju ligoninė buvo geriausia sveikatos priežiūros įstaiga, turint galvoje jo ypatingus poreikius. Džekas nebegalėjo palaikyti abipusių ryšių su Melojum. O visas mano jėgas atimdavo rūpesčiai dėl Džeko, noras įsitvirtinti šiame darbe. Dinas taip pat turėjo užtektinai problemų Hiustone, kad ir dėl sūnaus. Taip jau atsitinka, Stenai. Aplinkybės dažnai turi įtakos draugystei. Argi tu nepraradai ryšių su kai kuriais savo draugais Atlantoje?

Nesileisdamas išmušamas iš kelio, jis pasakė:

– Vadinasi, Džekas buvo priežastis, dėl kurios tu atsisakei karjeros televizijoje ir atėjai dirbti į šitą skylę?

– Maždaug tuo metu, kai įvyko ta avarija, aš nusprendžiau pakeisti karjeros kryptį. Supratai? Patenkintas? Štai ir visa istorija.

– Aš taip nemanau, – atsakė jis primerkdamas akis. – Skamba logiškai, netgi įtikimai, bet viskas pernelyg plokščia. Aš manau, kad tu praleidi visus atspalvius ir niuansus.

– Atspalvius ir niuansus?

– Niuansus, kurių turi kiekviena gera istorija.

– Aš užsiėmusi, Stenai.

– Beje, iš viso to, ką tu man pasakojai, taip ir neaišku, kodėl tave ir Melojų praėjusią naktį gaubė tas elektros laukas. Jis vos nenusvilino man antakių. Nagi, Peris, papasakok man, – meilikavo jis. – Aš tikrai nesistebėsiu. Tu ką tik žiūrėjai į mano giminės purvinus apatinius ir vargu ar kas nors gali būti labiau skandalinga nei tai, ką išgirdai. Kas įvyko tarp jūsų trijų?

– Aš tau jau sakiau. Jei netiki manimi, tai tavo problema. Jei nori, susigalvok savo niuansus. Man visiškai nesvarbu, ką tu fantazuosi, svarbu, kad turėtum užsiėmimą. O dabar gal galėtum susirasti kokio nors naudingo darbo?

Ji vėl sutelkė dėmesį į kontrolės pultą, telefono linijas, kompiuterio monitorių su dainų sąrašu ir kitą monitorių su vietos meteorologijos stoties pateikta naujausia informacija apie orus.

Stenas nusivylęs atsiduso ir vėl pasuko durų link. Atsigręžusi sau per petį, Peris šūktelėjo jam:

– Tik neliesk dūžtančių daiktų!

Kai tik Stenas išnyko už durų, jos lengvabūdiškumas išgaravo. Vienkartinį puodelį su nebaigta gerti arbata, kuri jau buvo atvėsusi ir aitri, ji švystelėjo į šiukšlių krepšį. Jai norėjosi pasmaugti Steną už tai, kad pažadino skausmą keliančius prisiminimus.

Dabar ji negali apie tai galvoti. Ji turi dirbti savo darbą. Įjungusi mikrofoną, ji pradėjo:

– Dar kartą nuoširdžiausi mano linkėjimai Almai gimtadienio proga. Jos pageidavimas nukėlė mus keletą dešimtmečių atgal, tačiau kiekviena meilės daina, skambanti mūsų trumpabangėje radijo stotyje „101,3“, yra nuostabi. Aš esu Peris Gibson, bendrausiu su jumis iki antros valandos nakties. Tikiuosi, kad ir jūs iki šio laiko pasiliksite su manimi. Man malonu būti jūsų draugijoje ir ne mažiau malonu transliuoti jūsų pageidaujamas dainas. Skambinkite man.

Ji buvo sutarusi su Dinu, kad neduos jokių užuominų apie Valentiną ar Džeinę, kol jis neatvyks. Jie paliko jos namus visi kartu, bet Dinas, prieš vykdamas į radijo stotį, ketino pavėžėti namo Geiviną.

Vakarienė prabėgo gerai. Jiedu intuityviai jautė, kad geriausia nesikalbėti apie bylą, į kurią visi buvo įtraukti. Tad pokalbis sukosi apie filmus, muziką ir sportą. Jie kvatodami dalijosi bendrais prisiminimais.

Jiems išeinant iš Peris namų, Geivinas mandagiai padėkojo už vakarienę.

– Mano tėtis netikęs virėjas.

– Aš irgi ne tobula.

– Tačiau jums iki tobulybės arčiau nei jam.

Peris pastebėjo, kad Dinui buvo malonu matyti, kaip šauniai Geivinas su ja bendrauja ir kokia šilta ir neįpareigojanti buvo jų bendra vakarienė. Ji pati taip pat jautėsi labai atsipalaidavusi, nors išgėrė tik pusę taurės „Chardonnay“ vyno – savo limitą prieš darbo naktį. Vis dėlto malonumą drumstė mintis, kad šią vakarienę ji pavogė iš Lizos Duglas.

Kitos komercinės reklamos metu ji atsiliepė visomis telefono linijomis. Kiekvieną mygtuką spaudė su baime, kuri sykiu žadino įsiūtį ant Valentino. Jis privertė ją bijoti savo darbo, kuris iki šiol buvo jos išganymas. Darbas jai neleido suklupti per visus tuos septynerius metus, kol kasdien ligoninėje lankė Džeką. Tas amžinybę primenančias prie jo lovos

praleistas dienas ištverti padėjo tik žinojimas, kad vakare ji ištrūks į radijo stotį.

Jai prisiskambino jauna moteris vardu Joana, ji trykšte tryško energija ir entuziazmu, todėl Peris nusprendė jos skambutį transliuoti į eterį.

– Taigi jūs sakote, kad esate Silo fanatikė.

– Aš kartą jį sutikau viename restorane Los Andžele. Jis buvo toks fantastiškas. Ar negalėtumėte jam pagroti „Rožės bučinį“?

Mašinaliu judesiu ji įterpė pageidautąjį kūrinį po trijų artimiausių sąraše esančių dainų.

„Kas užlaikė Diną?“ – svarstė ji. Išoriškai Dinas atrodo ramus, bet ji gerai žino, kad jis labai susirūpinęs dėl Geivino ryšių su Džeine Kemp. Tai būtų pagrįsta priežastis susirūpinti bet kuriam savo vaiką mylinčiam tėvui, bet Dinas dėl nevykusio Geivino elgesio linkęs kaltinti save ir į Geivino paslydimus žiūri kaip į savo nesėkmę.

Lygiai kaip prisiėmė kaltę dėl tragedija virtusios Alberto Dorio sukeltos įkaitų dramos Hiustone.

Na, štai. Dar vienas prisiminimas. Kad ir kaip atkakliai ji stengėsi nuo jų bėgti, jie niekaip jos nepaleido ir atkakliai nešė į praeitį. Nešė į tą naktį.

Dinas jos namuose pasirodė prabėgus aštuoniolikai valandų, kai ponas Doris padarė našlaičiais tris savo vaikus: iš pradžių jis nužudė jį palikusią žmoną, o paskui nusišovė pats.

Jis atvyko nepranešęs ir iššyk ėmė atsiprašinėti.

– Atleisk, Peris. Tikriausiai man nederėjo pas tave ateiti iš anksto nepaskambinus, – pasakė jis, vos tik ji atidarė duris.

Jis atrodė taip, tarytum per pastarąsias aštuoniolika valandų nebūtų nė atsisėdęs, o ką jau kalbėti apie miegą. Jo akys buvo giliai nugrimzdusios apie jas išryškėjusiuose juoduose ratiluose, o smakras patamsėjęs nuo neskustų barzdos šerių.

Peris ir pati labai trumpai ilsėjosi. Didžiąją dienos dalį praleido televizijos žinių skyriuje, kur vakarinėms naujienoms rengė išsamų reportažą apie incidentą.

Deja, ši istorija nebuvo labai neįprasta. Panašių įvykių nuolat nutinka tai viename, tai kitame mieste. Jų buvo netgi Hiustone. Bet *ji* niekuomet nebuvo susidūrusi su tuo taip artimai ir priėmusi taip asmeniškai. Atsidurti įvykio sūkuryje ir bemaž jį išgyventi – tai visiškai skirtingas dalykas, nei perskaityti apie tai laikraštyje arba puse ausies nugirsti televizijos naujienų metu, užsiėmus buities darbais ir dėmesį nukreipus kažkur kitur.

Atomazga prislėgė netgi visko mačiusį jos operatorių. Jų furgonui važiuojant paskui greitosios pagalbos automobilį, gabenantį du kūnus į apygardos morgą, jo demonstratyvų abejingumą pakeitė liūdesys.

Vis dėlto nė vienas šio incidento dalyvis nepaėmė visko taip giliai į širdį kaip Dinas. Tąsyk, jam stovint anapus Peris durų slenksčio, jo veide buvo matyti gili neviltis. Peris rankos mostu pakvietė jį užeiti į vidų.

– Ar norėtum ko nors? Pavyzdžiui, išgerti?

– Dėkui, – jis lėtai atsisėdo ant sofos krašto, o ji tuo metu abiem įpylė burbono su sodos vandeniu ir ledukais. Padavė jam aukštą taurę ir atsisėdo šalia.

– Ar aš tau netrukdau? – bejausmiu balsu paklausė jis.

– Ne, – ji parodė savo baltą vonios chalatą, kurį buvo apsivilkusi. Jos veidas buvo švariai nuvalytas nuo makiažo, o plaukai drėgni – po ilgo gulėjimo vonioje ji leisdavo jiems išdžiūti natūraliai. Paprastai jis ją matydavo visiškai kitokią, bet dabar išvaizda jai nerūpėjo. Dalykai, kurie prieš dvidešimt keturias valandas atrodė svarbūs, dabar buvo visiškai bereikšmiai.

– Nežinau, kodėl atėjau, – pasakė jis. – Tiesiog nenorėjau trintis tarp žmonių. Bet nenorėjau būti ir vienas.

– Aš jaučiuosi taip pat.

Ji atsisakė Džeko pasiūlymo praleisti vakarą drauge su juo. Jis labai norėjo ją pralinksminti ir nukreipti jos mintis į šalį nuo to, ką jai ką tik teko patirti. Tačiau ji nenorėjo būti guodžiama ir linksminama. Jai reikėjo laiko apmąstymams. Be to, jautėsi išsekusi. Nueiti į kiną ar restoraną vakarienei jai atrodė tas pat, kas nuskristi į mėnulį. Netgi paprastam pokalbiui su Džeku reikėjo energijos, kurios ji neturėjo.

Neatrodė, kad Dino vizito tikslas buvo pasikalbėti. Po šių kelių įvadinių frazių jis įsižiūrėjo kažkur prieš save ir tylėdamas periodiškai gurkšnojo iš savo viskio taurės, nė nemėgindamas užpildyti tylą beprasmiu pokalbiu. Abu žinojo, kaip sumautai kiekvienas jaučiasi dėl tokios įkaitų dramos atomazgos. Ji spėjo, kad jam, kaip ir jai, tiesiog norisi būti šalia žmogaus, drauge išgyvenusio šią tragediją.

Praėjo pusė valandos, kol jis užbaigė savo viskį. Padėjęs tuščią taurę ant kavos stalelio, jis keletą sekundžių žiūrėjo į ją, tada pasakė:

– Jau eisiu.

Ji negalėjo jo išleisti nepasakiusi nė vieno paguodos žodžio.

– Tu padarei viską, ką galėjai, Dinai.

– Tą patį man sako kiekvienas.

– Todėl, kad tai tiesa. Tu tikrai padarei viską, ką galėjai.

– Tačiau nepakankamai, ar ne? Du žmonės žuvo.

– Bet trys išgyveno. Jei ne tu, jis tikriausiai būtų nužudęs ir vaikus.

Jis linktelėjo galvą, bet neatrodė įtikintas. Jam atsistojus, ji taip pat atsistojo ir nulydėjo jį prie durų. Prieškambaryje jis atsigręžė ir ištarė:

– Dėkui už gėrimus.

– Nėra už ką.

Prabėgus dar kelioms sekundėms, jis prisipažino:

– Per šeštosios valandos naujienų laidą žiūrėjau tavo parengtą incidento chronologiją.

– Tikrai?

– Tai buvo geras reportažas.

– Banalus.

– Ne, tikrai. Reportažas buvo geras.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

Jis ją tiesiog kaustė maldaujančiu žvilgsniu, tokiu pat, koks, ji žinojo, yra ir jos žvilgsnis. Jos viduje užvirė jausmai, kurių ji negalėjo nepripažinti, tačiau kuriuos ištisus mėnesius slėpė giliai širdyje. Kai Dinas ištiesė link jos rankas, jos lūpos jau buvo prasivėrusios ir laukė bučinio.

Vėliau, kai ji viską dar kartą išgyveno mintyse ir pajėgė sąžiningai pažvelgti į save, puikiai suvokė, kaip pati troško šio bučinio, ir jei jis nebūtų žengęs pirmojo žingsnio, tai būtų padariusi ji.

Ji jautė nenumaldomą troškimą jį paliesti. Tai buvo tiesiog egzistencinis poreikis.

Dinas tikriausiai jautėsi taip pat. Jo lūpos susiliejo su josios valdingai ir godžiai. Apsimetinėjimas ir mandagumas buvo nublokšti į šalį. Sąžinės varžtai sutrupinti. Įtampa, kuri kaupėsi ištisus mėnesius, surado kelią ir galingu srautu išsiveržė į paviršių.

Jos pirštai paniro į jo plaukus. Jis atrišo jos chalato diržą, ir kai jo rankos pro plyšį įslydo vidun, ji neprotestavo, bet pasistiebė ant pirštų galiukų, kad jų kūnai stipriau susiliestų. Jiedu puikiai vienas kitam tiko. Jų abipusio artumo pojūtis trumpam nutraukė bučinius, jie tik stovėjo apsikabinę ir tvirtai prisiglaudę vienas prie kito.

Peris galva tiesiog svaigo. Šaltas jo diržo sagties metalas – jai prie pilvo. Grubi kelnių medžiaga – prie jos nuogų šlaunų. Švelni marškinių medvilnė – prie krūtų. Jo kūno karštis, kurį ji juto visa savo oda.

Paskui lūpomis jis vėl ėmė ieškoti jos lūpų. Kai surado, ranka palietė jos krūtį. Nykščiu perbraukė per sustandėjusį

spenelį; pasilenkė ir, paėmęs jį į burną, aistringai čiulptelėjo. Apimta ekstazės ir kartodama jo vardą, ji prispaudė jo galvą prie savęs.

Kai jis paguldė ją ant grindų, ji skubėjo atsagstyti jo marškinių sagas ir nutraukti juos jam nuo pečių, tada jis vėl įsisiurbė jai į lūpas. Tarp savo šlaunų ji pajuto jo rankas, ieškančias kelnių diržo ir užtrauktuko.

Jo penio galiukas perbraukė jos gaktos plaukus, patyrinėjo kurį laiką ir įžengė į ją.

Jo standumas ją išplėtė ir pripildė. Ją užgulė jo kūno svoris, kurį ji su džiaugsmu priėmė, suspausdama jo strėnas tarp savo šlaunų. Jo spaudimas buvo neįtikėtinai malonus. Garsai, sklindantys jai iš krūtinės, skambėjo kaip euforiškas juoko ir verksmo mišinys.

Lūpomis sugėręs ašaras, ištryškusias jos akių kampučiuose, jis suspaudė jos galvą savo stipriomis rankomis ir, įrėmęs savo kaktą į josios, ėmė švelniai siūbuoti ją pirmyn ir atgal, jiedviem alsuojant karštligiškai iškvepiamą vienas kito orą.

– Dieve mane sergėk, Peris, – švokščiančiu balsu pratarė jis, – aš privalėjau į tave įeiti.

Jos rankos palindo po jo drabužiais ir ji, delnais suėmusi jo sėdmenis, spaudė jį įeiti dar giliau į save. Jis paskubomis įkvėpė oro gurkšnį ir pradėjo judėti. Su kiekvienu tolygiu jo judesiu malonumas vis stiprėjo, lygiai kaip ir suvokimas, kas tuojau įvyks. Viena ranka suėmęs ją už smakro, jis pakėlė jos veidą aukštyn jųdviejų bučiniui.

Jos orgazmas atėjo jiems dar nenutraukus šio bučinio, tad jos tylios ekstazės aimanos prasmego jo burnoje. Po keleto sekundžių jis pasekė paskui ją. Jiedu dar ilgai nepaleido vienas kito iš glėbio.

Atsiskyrimas buvo lėtas ir vangus. Kai fizinis malonumas ėmė trauktis, į jos sąmonę pradėjo brautis mintys, ką jie padarė. Ji mėgino išmesti jas iš galvos. Jai norėjosi plūsti gyve-

nimo neteisybę. Bet prieštaringi jausmai nepermaldaujamai šturmavo jos mintis.

– O Viešpatie, – suaimanavo ji ir, apsivertusi ant šono, nusigręžė nuo jo.

– Žinau, – jis ranka apkabino ją per liemenį ir priglaudė jos nugarą prie savo krūtinės. Švelniai pabučiavo jai kaklą ir nuo drėgnų jos skruostų nubraukė keletą sulipusių plaukų sruogelių.

Jo ranka sustingo ore, kai suskambo jos telefonas.

Ji buvo įjungusi atsakiklį ir garsiakalbį, kad žinotų, kas jai skambina. Iš garsiakalbio pasigirdo Džeko balsas, tarsi jis būtų kambaryje.

– Sveika, mažyte. Aš tau skambinu tik norėdamas sužinoti, kaip tu laikaisi. Jei guli lovoje, nesikelk ir neskambink man. Bet jei dar neguli ir nori pasikalbėti, tu žinai, kad aš visuomet noriu išgirsti tavo balsą. Aš jaudinuosi dėl tavęs. Ir dėl Dino. Skambinu jam visą vakarą, bet jis neatsako nė vienu telefonu. Tu žinai, koks jis yra. Jis galvoja, kad dėl tragiškos atomazgos kaltas jis. Esu tikras, kad jam šį vakarą ne pro šalį pabūti su draugu, tad ir toliau stengsiuosi jį surasti. Myliu tave. Gerai išsimiegok. Iki.

Labai, labai ilgai nė vienas nepajudėjo iš vietos. Galiausiai Peris išsivadavo iš Dino glėbio ir, nuropojusi iki kavos staliuko, iki skausmo įrėmė kaktą į medinį jo kampą.

– Peris...

– Išeik, Dinai.

– Jaučiuosi taip pat blogai, kaip ir tu.

Ji pažvelgė į jį pro petį. Jos petys buvo nuogas; chalatas dryksojo jai iš paskos kaip nuotakos suknios šleifas. Lyg paklaikusi ji puolė kišti ranką į rankovę, slėpdama nuogą krūtį.

– Tu tikrai negali jaustis taip blogai kaip aš. Prašau, išeik.

– Aš jaučiuosi kaltas prieš Džeką, taip. Bet tegu būsiu prakeiktas, jei imsiu gailėtis, kad mylėjausi su tavimi. Tam buvo

lemta nutikti, Peris. Aš tai supratau pačią pirmąją minutę, kai susipažinau su tavim, ir tu tai supratai.

– Ne, ką pasakei apie mane, yra netiesa.

– Tu meluoji, – tyliai pasakė jis.

Ji nusijuokė pro nosį.

– Šis melas toks mažas nusižengimas, palyginus jį su pasidulkinimu su savo sužadėtinio geriausiu draugu.

– Tu žinai, kad tai netiesa. Mums abiem būtų daug lengviau, jei tai būtų tiesa.

Tai buvo tiesa. Nekalbant apie gėdą, jos širdį draskyte draskė žinojimas, kad tai niekada daugiau nepasikartos. Galbūt ji galėtų sau atleisti spontanišką emocijų antplūdį, hormonų audrą, laikiną nuopuolį. Bet to, kas vyko jos sieloje, ji negalėjo nei ignoruoti, nei už tai sau atleisti.

– Išeik, Dinai, – sukūkčiojo ji. – Prašau. Išeik.

Ji vėl įrėmė galvą į stalelio kampą ir užmerkė akis. Graudžios ašaros riedėjo jos skruostais. Ji girdėjo jo drabužių šlamesį, diržo sagties skimbčiojimą, užtrauktuko čiūžtelėjimą, prislopintus kojų žingsnius jam einant durų link. Ji iškentė pragarišką paskui stojusią tylą, kol galiausiai išgirdo, kaip durys atsidarė ir tyliai jam už nugaros užsidarė.

– Peris?

Krūptelėjusi ji pažvelgė sau už nugaros studijos durų link. Ten stovėjo Dinas, tarytum materializavęsis iš jos prisiminimų.

Ji buvo taip nugrimzdusi į savo mintis, kad prireikė keleto sekundžių, kad suvoktų, jog tai, ką mato, yra čia ir dabar, o ne jos prisiminimų tąsa. Ji sunkiai nurijo seiles ir pamojo jam įeiti į vidų.

– Viskas gerai. Mano mikrofonas neįjungtas.

– Krenšou sakė, kad galiu užeiti į vidų, tik turiu laikytis tylos.

Jis atsisėdo ant taburetės šalia jos ir vieną staiga užplūdusią beprotybės akimirką ji vos susilaikė nepuolusi jam ant kaklo ir nutrūkusio prisiminimų siūlo nepavertusi dabarties tikrove. Neskusti jo skruostų šeriai tą nelemtąją naktį paliko perštinčias vietas jai ant odos. Per keletą dienų perštėjimas praėjo. Bet tas jausmas jos sąmonėje neišblėso niekada. Praėjusios nakties bučinys atskleidė, koks jis tebėra gyvas ir stiprus.

– Valentino skambučių dar nebuvo?

Atsakydama ji papurtė galvą, bet sykiu tai buvo ir mėginimas nusikratyti atkaklių jausmų.

– Ar laimingai nuvežei Geiviną namo?

– Taip. Liepiau jam šį vakarą niekur neiti ir nemanau, kad šį sykį jis manęs nepaklausys. Šiandieninė apklausa policijoje jį gerokai pribloškė. Tad šį vakarą jis elgėsi tikrai pavyzdingai. Be abejo, jis stengėsi padaryti tau įspūdį.

– Na, jam tai pavyko, nes jis tikrai padarė man įspūdį. Jis puikus vaikinas, Dinai.

Jis mąsliai linktelėjo galvą.

– Taip.

Ji kurį laiką žiūrėjo jam į veidą, sutelkusi dėmesį į vertikalią tarp antakių atsiradusią raukšlę.

– Ir?

Jis pažvelgė į ją.

– Ir vis dėlto jis man kažką meluoja.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Seržantas Robertas Kurtis dirbo viršvalandžius. Jis sėdėjo patogiai įsitaisęs savo kabinete Centriniame tyrimų biure drauge su dar vienu detektyvu, narpliojančiu apiplėšimo bylą.

Ant Kurčio stalo stovintis radijo aparatas buvo nustatytas radijo stoties „101,3“ bangai. Klausydamasis Peris Gibson balso, jis skaitinėjo surankiotą informaciją apie jos nutrauktą karjerą televizijoje ir išvykimą iš Hiustono. Jo draugai iš Hiustono policijos departamento buvo labai kruopštūs ir faksu atsiuntė viską, kas tik buvo kada nors pasirodę spaudoje apie Peris, Džeką Donerį ir Diną Melojų. Tai buvo įdomi medžiaga.

Lensio Rėjaus Fišerio, pasivadinusio Mervinu Petersonu, bute atlikta krata taip pat atnešė tam tikrų siurprizų, sakysime, dėžę magnetofono kasečių su Peris Gibson radijo programų įrašais.

Detektyvas negalėjo suprasti, kodėl tvarkdarys, buvęs kalinys, taip fanatiškai domisi Peris, kad kaupia visų jos laidų įrašus, kai gali klausytis jos kiekvieną naktį?

Lensio motina taip pat nesuteikė jokios naudingos informacijos.

Ją surado žvalgybos pareigūnas, perknisęs kalnus dokumentų ir įrašų. Šiuo metu ji gyveno kilnojamųjų namelių kvartale San Markose, miestelyje į pietus nuo Ostino.

Pats Kurtis automobiliu įveikė pusės valandos kelią į tą vietą. Apklausti tos moters jis galėjo pasiųsti ir kitą detektyvą, bet norėjo iš pirmų lūpų išgirsti galimą paaiškinimą, kodėl ponios Fišer sūnus Lensis, besislapstantis Mervino Petersono slapyvardžiu, bent jau iš pažiūros yra Peris Gibson gerbėjas.

Ponios Fišer būstas iš vidaus buvo netgi prastesnis, nei galėjai spręsti pagal namelio išorę, o ji pati buvo tokia pat netvarkinga ir nesvetinga kaip ir jos namai. Kai Kurtis parodė jai policininko pažymėjimą, moteris išsyk tapo įtari. Netrukus jos įtarumas pavirto karingumu ir galiausiai agresija.

– Ko jūs čia atvilkot savo sušiktą subinę? Aš neturiu ko pasakyti jokiam suknistam mentui.

– Ar Lensis pastaruoju metu lankėsi pas jus?

– Ne.

Kurtis žinojo, kad ji meluoja, bet iš jos kalbos netruko susigaudyti, kad tarp motinos ir sūnaus neliepsnoja jokia meilė ir kad ji nespjautų į pasitaikiusią progą su kuo nors pasidalyti savo nuoskaudomis. Užuot suabejojęs jos atsakymu, Kurtis išliko ramus ir apsimetė mėginąs nuimti nuo kelnių katės plaukelį. Ji tuo metu čiulpė cigaretę, o jis kantriai laukė, kol ji nuspręs išsilieti.

– Lensis nuo pat gimimo kaip spyglys man pašonėje, – pradėjo ji. – Kuo mažiau jis sukinėjasi aplink mane, tuo man mieliau gyventi. Jis gyvena savo gyvenimą, o aš gyvenu savo. Beje, jis pasidarė labai išpuikęs.

– Išpuikęs?

– Pradėjo labai puoštis ir panašiai. Įsitaisė naują automobilį. Mano, kad jis geresnis nei aš.

„Nelabai išsami informacija“, – pagalvojo Kurtis.

– Kokios firmos ir modelio jo automobilis?

– Aš neskiriu vieno japoniško automobilio nuo kito, – prunkštelėjo ji.

– Ar jūs žinojote, kad jis dirbo radijo stotyje?

– Sakė man, kad ten dirba šlavėju. Jam teko ten eiti, kai jį atleido iš ano darbo dėl vagystės. Tai buvo geras darbas ir jis jį prašnerkštė. Jis bukas ir niekam tikęs.

– Ar jūs žinojote, kad jis slėpėsi po išgalvotu vardu?

– Manęs nenustebintų niekas, kad ir ką tas vaikinas padarytų. Net jei pasakytumėt, kad jis vartoja kokainą ir taip toliau, – pasilenkusi į priekį, ji pusbalsiu prašvokštė: – Jūs žinote, dėl to jis vaidindavo pornografiniuose filmuose. Kad gautų narkotikų.

– Pornografiniuose filmuose?

– Viena mano kaimynė, gyvenanti už dviejų eilių nuo manęs, vieną vakarą ne taip seniai atbėgo pas mane ir pasakė, kad matė mano sūnų Lensį krutinantį savo daiktą šlykščiame filme, kurį ji išsinuomojo vaizdajuosčių salone. Aš ją apšaukiau suknista melage, bet ji man pasakė: „Ateik ir pamatysi pati."

Ji atsisėdo tiesiau, užimdama neseniai atsivertusios ir nusidėjėlių nekenčiančios teisuolės padėtį.

– Ir ką jūs manote, ten tikrai buvo jis, nuogas kaip rupūžė, darantis tokius dalykus, kokių aš niekuomet iki tol nebuvau mačiusi. Aš juo mirtinai pasibjaurėjau.

Kurtis apsimetė užjaučiąs motiną, kurios sūnus nuėjo klystkeliais.

– Ar jis dar tebedirba... Eee... Kino industrijoje?

– Ne. Dabar nebevartoja ir narkotikų. Bent jau sako, kad nebevartoja. Tie filmai jau seni. Jis buvo dar vaikėzas. Bet vis dėlto, – ji prisidegė dar vieną cigaretę. Kurtis pagalvojo, kad iš čia išeis jausdamasis ir atsiduodamas taip, tarytum pats būtų surūkęs tris pakelius cigarečių.

– Kokiu vardu jis vaidino tuose filmuose?

– Neprisimenu.

– Kaip vadinosi tie filmai, kuriuose jis vaidino?

– Neprisimenu ir nenoriu žinoti. Manau, šito galėtumėte paklausti mano kaimynę. Ir kaip tokia sena ponia gali žiūrėti šitokį mėšlą? Jai turėtų būti gėda savęs pačios.

– Ar Lensis turi daug draugių?

– Jūs neprigirdite, ar ką? Jis man nesako *nieko*. Iš kur man ką nors žinoti apie jo draugeles?

– Ar jis kada nors buvo jums užsiminęs apie Peris Gibson?

– Ką tokį? Tai vyras ar moteris? – jos sutrikimas buvo per daug nuoširdus, kad galėtų būti apsimestinis.

– Nesvarbu, – jis atsistojo. – Jūs tikriausiai žinote, ponia Fišer, kad bendrininkavimas ir talkininkavimas darant nusikaltimą yra nusikaltimas.

– Aš su niekuo nebendrininkauju ir niekam nepadedu. Aš jums sakiau, kad Lensio čia nebuvo.

– Tuomet jūs turbūt neprieštarausite, jei aš pasidairysiu po jūsų namus.

– Jūs turite orderį?

– Ne.

Ji išpūtė į jį tirštų dūmų kamuolį.

– A, velniai nematė. Dairykitės.

Tai nebuvo didelis būstas, tad, nekalbant apie tai, kad reikėjo saugotis šnypščiančių kačių ir jų išmatų, jo apžiūra neužėmė daug laiko. Be didesnio vargo jis susigaudė, kad kažkas vis dėlto miegojo antrame miegamajame. Siaura lova buvo palikta neklota, o ant grindų šalia jos dryksojo pora kojinių. Kai Kurtis atsiklaupė paimti vieną iš jų, jis pastebėjo, kad po lova yra viena nepriklijuota grindų plytelė. Užkišęs kišeninį peiliuką, jis lengvai tą plytelę išėmė.

Palikęs po plytele tai, ką surado, tokioje pat padėtyje, jis vėl sugrįžo pas ponią Fišer ten, kas buvo laikoma svetaine, ir paklausė jos, kam priklauso miegamajame gulinčios kojinės.

– Lensis jas tikriausiai paliko, kai buvo čia praėjusį kartą. Jau seniai. Jis išeidamas niekuomet neiškuopia savo migio.

Dar vienas melas, bet jis negaišo laiko ginčydamas jos teiginius. Ji ir toliau meluotų.

– Gal žinote, ar Lensis turi kompiuterį?

– Jis mano, kad aš to nežinau, bet aš žinau.

– O kaip dėl diktofono?

– Apie tai nežinau, bet manau, kad visi naujoviški prietaisai yra gerų pinigų išmetimas į balą.

– Aš paliksiu jums savo vizitinę kortelę, ponia Fišer. Jei Lensis čia pasirodytų, ar informuosite mane?

– Ką jis padarė?

– Pasislėpė nuo apklausos.

– Apie ką ta apklausa? Tai nekvepia gerais dalykais.

– Aš tiesiog noriu su juo pasikalbėti. Jei kada su juo pasimatytumėte, padarytumėte jam gerą darbą, jei apie tai praneštumėte man.

Ji paėmė iš jo vizitinę kortelę ir padėjo ją ant apgriozdinto televizoriaus stalelio šalia savo fotelio. Jis gerai nesuprato, ką ji murmuliavo įsikandusi cigaretę, bet tai tikrai nebuvo pažadas išpildyti jo pageidavimą.

Jis nekantravo išeiti į gryną orą ir atsidurti kuo toliau nuo galimybės būti sudraskytam į gabalus, kai sprogs jos deguonies balionas, bet prie durų sustojo, kad užduotų paskutinį klausimą.

– Jūs sakėte, kad Lensis buvo atleistas iš darbo už vagystę.

– Taip, sakiau.

– Kur jis dirbo?

– Telefonų kompanijoje.

Vos atsisėdęs į automobilį, Kurtis susisiekė su San Markoso policijos departamentu, paaiškino situaciją ir paprašė jų paskirti pareigūną, kuris stebėtų ponios Fišer kilnojamąjį namelį. Taip pat pasitelkė detektyvą iš savo padalinio, kuriam patikėjo išsiaiškinti Lensio Rėjaus Fišerio darbo telefonų kompanijoje istoriją.

Automobilių srautas į šiaurę vedančioje trisdešimt penktojoje magistralėje dėl kelio darbų judėjo vėžlio greičiu, tad kol jis pasiekė policijos skyrių, informacija, kurios jis pageidavo, jau buvo surasta. Fišeris buvo įsidarbinęs „Southwestern Bell" telefonų kompanijoje savo tikruoju vardu. Jis pasižy-

mėjo kaip puikus darbuotojas, kol buvo sučiuptas vagiantis įrangą.

– Tuo metu tai buvo moderni įranga, – informavo detektyvas. – Dabar ji yra daugiau ar mažiau pasenusi, nes technologijos tobulėja labai sparčiai.

– Bet vis dar naudotina?

– Anot eksperto, taip.

Remdamasis šia informacija, Kurtis įtraukė Lensį Rėjų Fišerį į potencialių įtariamųjų sąrašą ir sutelkė dėmesį į medžiagą apie Melojų ir Peris Gibson, gautą faksu iš Hiustono.

Čia buvo laikraščių straipsnių kopijos, televizijos naujienų transkripcijos, taip pat informacija iš interneto. Ši medžiaga atskleidė tragišką istoriją ir užpildė tam tikras baltas dėmes, kurių nebuvo linkęs užpildyti pats Melojus.

Pavyzdžiui, Kurtis dabar suprato, kodėl Peris Gibson nešioja tamsius akinius. Toje pačioje avarijoje, kuri atėmė Džekui Doneriui gyvybę – išskyrus plakančią širdį ir minimaliai funkcionuojančias smegenis, – buvo sužalotos ir jos akys.

Peris sėdėjo priešakinėje keleivio sėdynėje, prisisegusi saugos diržą. Kai automobilis dideliu greičiu rėžėsi į tilto atramą, išsiskleidė oro pagalvės, bet jos neapsaugojo nuo priešakinio stiklo skeveldrų – nors stiklas ir buvo nedūžtantis, pro langą išskrido 185 svarus sveriantis vairuotojas, taigi, apie tai kalbėti buvo beprasmiška.

Džekas Doneris nebuvo prisisegęs saugos diržo. Oro pagalvė šiek tiek pavėlino jo skrydį pro priekinį automobilio langą, bet jo nesustabdė. Jis patyrė sunkią galvos traumą. Smegenys buvo sužalotos sunkiai ir neatitaisomai. Likusį savo gyvenimą jis praleido kaip visiškas bejėgis.

Jo smegenys reagavo tik į vizualinius, lytėjimo ir klausos dirgiklius. Reakcija buvo paviršutiniška, kaip naujagimio, bet pakankama, kad smegenys negalėtų būti laikomos mirusiomis. Taigi niekas neturėjo teisės nutraukti jo egzistavimo.

Remiantis gautąja medžiaga, jo draugas daktaras Melojus iš Hiustono policijos departamento buvo pirmasis įvykio liu-

dytojas. Jis sekė poną Donerį savo automobiliu, matė, kaip atsitiko avarija, ir iš savo mobiliojo telefono paskambino pagalbos numeriu. Visi šaltiniai liudija, kad jis buvo rūpestingas ir atsidavęs draugas, kuris ištisas dienas po avarijos budėjo prie panelės Gibson palatos ligoninėje ir pono Donerio palatos intensyviosios terapijos skyriuje.

Paskutinė informacija apie tragišką Džeko Donerio likimą buvo tokia: Peris Gibson išsigydė savo nedidelius sužalojimus ir, atsistatydinusi iš televizijos reporterės pareigų, išgabeno Donerį į privačią slaugos ligoninę.

Straipsnyje buvo rašoma, kad ji padėkojo visiems savo draugams, kolegoms ir gerbėjams, kurie siuntė jai ir jos sužadėtiniui gėles ir atvirukus, linkėdami pasveikti. Ji sakė, kad ilgėsis savo darbo ir visų nuostabių Hiustone liekančių žmonių, bet jos gyvenime įvyko netikėtas posūkis ir ji turi eiti nauju keliu.

Šiame straipsnyje nebuvo nieko užsiminta apie daktarą Melojų – šis faktas Kurčiui buvo labai iškalbingas. Kai žmogus dingsta iš akiračio po stiprios ir ilgalaikės draugystės, tam turi būti rimta priežastis.

Čia nėra jokios gilios, tamsios paslapties. Jis matė, kaip Melojus ir Peris Gibson žiūri vienas į kitą. Jų žvilgsnyje aiškiai buvo matyti geismas ir troškimas vienas kitą regėti be drabužių. O tai, kad jie vengė varstyti vienas kitą žvilgsniais, išdavė ilgesį, gilesnį nei vien tik fizinė trauka. Pagrindinis jų tarpusavio jausmų įrodymas buvo tarp jų tvyranti įtampa. Jei jam tai buvo akivaizdu matant juos drauge vos dvi dienas, Džekui Doneriui tai turėjo būti aišku kaip ant delno.

Išvada: jei meilėje trys, vadinasi, vienu per daug.

Klausantis Peris programos, jo pyktis tolydžio stiprėjo.

Ji nė puse žodžio neužsiminė apie jį, apie Valentiną.

Tačiau be galo ir be krašto pasakojo apie Džeinę Kemp. Ji nuolat kalbėjo apie tai, kaip jos tėvai trokšta, jog ji sveika ir

gyva grįžtų pas juos. Pasakojo apie jos draugus, nerimaujančius dėl jos saugumo. Aukštino jos dorybes.

Kas per farsas! Džeinė pati jam pasakojo, kaip ji niekina savo tėvus ir kad tas jausmas yra abipusis. Draugai? Ji turi garbintojų, bet ne draugų. Dorybės? Ji žmogus be dorybių.

Bet pasiklausius Peris Gibson, Džeinė Kemp atrodo tikra šventoji. Nuostabi, žavinga, draugiška, kilni – tikras amerikietės idealas.

– Jei tik tu ją dabar galėtum pamatyti, Peris, – patyliukais sukikeno jis.

Džeinė jam dabar kėlė tokį pasibjaurėjimą, kad šiandien jis su ja tepabuvo labai trumpai. Ji nebeatrodė nei graži, nei gundanti. Jos plaukai, kadaise purūs ir blizgantys, dabar buvo išsidraikę sruogomis aplink galvą kaip seni susisukę virvagaliai. Ji atrodė susmukusi ir pageltusi. Akys, kurios, jai panorėjus, įgaudavo užgaulią ar paniekinančią išraišką, dabar buvo prigesusios ir negyvos. Vargiai suvokdama jo buvimą kambaryje, ji žvelgė į jį abejingai ir nemirksėdama, netgi tuomet, kai jis spragtelėjo pirštais per colį nuo jos nosies.

Ji atrodė pusiau mirusi ir netgi blogiau. Reikalus galėtų pataisyti dušas, bet jis ir be to turėjo per daug rūpesčių, kad temptų ją į vonią ir ten praustų.

Jis dabar turi nuo daug ko atsiriboti ir susitelkti į tai, kaip išsinarplioti iš tų pinklių, į kurias pateko. Buvo pats laikas surasti tinkamą sprendimą. Jis davė Peris septyniasdešimt dvi valandas, ir jei jis turi bent kiek tvirtumo, jei jam nesvetimas išdidumo jausmas, jis privalo šio termino laikytis.

Džeinės dingimas sukėlė didesnį ažiotažą, nei jis tikėjosi. Taip pat tebekybojo klausimas, ką daryti su Peris.

Jis tikrai nepagalvojo, ką darys po to, kai atgabens Džeinę čionai ir pasielgs su ja taip, kaip ji prisiprašė. Ji buvo kekšė, kuri atvirai skelbėsi norinti išmėginti bet ką. Jis tik atsiliepė į jos viliones, štai ir viskas. Jos pagyros, pasirodo, buvo ne tuščios. Ji buvo tikra sekso gurmanė.

Iš pradžių jis neketino jos nužudyti, lygiai kaip iš anksto nesirengė nužudyti ir Medi Robinson. Tiesiog jo santykiai su Medi pakrypo ta linkme, ir tiek. Ji pasakė: „Aš daugiau nebenoriu tavęs matyti." Ir jis padarė, kad ji jo daugiau nebematytų. Niekuomet. Laikantis tokios pozicijos, išeina, kad ji pati pasirinko savo likimą, o ne jis jai jį primetė.

Kalbant apie Peris, po pirmojo skambučio, kai jis pranešė, kad ėmėsi veiksmų prieš moterį, kuri jį pažemino, jis daug negalvojo, ką darys vėliau. Jis tenorėjo ją įbauginti ir galbūt perspėti apie jos netoleruotiną aroganciją. Kas ji tokia, kad drįsta dalyti patarimus apie meilę ir gyvenimą, seksą ir tarpusavio santykius?

Tačiau jis nesitikėjo, kad šis jo skambutis išprovokuos policijos veiksmus ir taps žiniasklaidos sensacija. Kas galėjo pagalvoti, kad visi taip susijaudins dėl Džeinės, kai ji gauna tai, ko prašė ir nusipelnė?

Ne, Džeinės dingimas tikrai tapo daug svarbesnis, nei jis tikėjosi. Jis jautė, kad nebekontroliuoja padėties. Kad išliktų, jis privalo paimti viską į savo rankas. Bet nuo ko pradėti?

Viena iš galimų išeičių būtų paleisti Džeinę.

Taip, jis galėtų taip padaryti. Jis galėtų ją išmesti kur nors netoli tėvų namų. Ji nežino jo vardo, o jis galėtų dingti iš šio buto, jei ji kada atvestų policininkus į šią nusikaltimo vietą, jo ir pėdos būtų atšalusios. Jis galėtų liautis lankęsis sekso klubo susirinkimuose ir kitaip rizikavęs būti jos pastebėtas. Surasti naujų medžioklės plotų – argi čia problema. Sekso klubas yra tik vienas šaltinis iš daugelio.

Tai nebuvo tobulas planas, bet turbūt geriausias iš jam likusių. Šią naktį įprastu metu jis paskambins Peris ir pasakys jai, kad tenorėjo ją paerzinti, padėti jai suprasti, kad negalima žaisti žmonių emocijomis ir į kairę dešinę dalyti patarimus svarbiausiais gyvenimo klausimais. „Aš nė neįsivaizdavau, kad tu mano žodžius priimsi rimtai, Peris. Nejaugi nesupranti humoro? Nepyk ant manęs, gerai?"

Taip, tai tikrai tinkamas planas.

– ...čia 101,3 megaherco banga FM bangų ruože, – išgirdo jis Peris balsą, įsibrovusį į jo mintis. – Pasilikite drauge su manimi iki antros valandos nakties. Ką tik man paskambino geriausia Džeinės draugė Melisa.

Melisa.

– Melisa, ką tu norėtum pasakyti klausytojams? – paklausė Peris.

– Taip, aš tiesiog... Na... Noriu, kad Džeinė sveika sugrįžtų į namus, – pasakė ji. – Džeine, jei tu girdi mane ir esi sveika, sugrįžk namo. Niekas ant tavęs nepyks. O jei kas nors laiko mano draugę prieš jos valią, tuomet turiu tau pasakyti, kad čia nėra visiškai nieko šaunaus. Paleisk ją. Prašau. Mes tik norime, kad Džeinė sugrįžtų į namus. Taigi... Manau, kad tai ir viskas.

– Dėkoju tau, Melisa.

Pala, jis yra laikomas *piktadariu?* Jis nepadarė Džeinei Kemp nieko, ko ji nenorėjo, kad jis jai padarytų. O Peris ir pati nėra tyra kaip krištolas princesė, kokia norėtų atrodyti. Ji niekuo ne geresnė už kitas.

Jis surinko numerį, kurį žinojo atmintinai, neabejodamas, kad policija nesuseks, jog šis skambutis yra iš jo mobiliojo telefono. Jis tuo pasirūpino.

– Peris klauso.

– Šios nakties tema yra Dinas Melojus.

– Valentinai? Leiskite man pasikalbėti su Džeine.

– Džeinė nenusiteikusi kalbėtis, – atsakė jis. – Kaip ir aš.

– Džeinės tėvai prašė, kad aš jūsų paklausčiau...

– Užsičiaupk ir paklausyk manęs. Jei tu ir tavo draugas nesisuksite pakankamai sparčiai, ant jūsų sąžinės gulės dvi gyvybės. Džeinės. Ir Džeko Donerio.

– Aš jausčiausi geriau, jei iki atomazgos tu pasiliktum mano namuose. Aš turiu laisvą miegamąjį. Nieko prašmatnaus, bet tau bus patogu. Ir saugu.

Dinas primygtinai siūlėsi pavėžėti ją iki namų ir palydėti pro duris. Kaip ir iki šiol, Valentino skambutis buvo peradresuotas į atokų telefono automatą, aplink kurį nebuvo nė gyvos dvasios. Dabar policijos darbuotojai jau neabejojo, kad Valentinas niekuomet nė nebuvo prisiartinęs prie tų telefono automatų.

Šis skambutis sukėlė daugiausiai nerimo, nes pašnekovas atrodė piktesnis ir irzlesnis nei anksčiau. Jis vėl užsiminė apie Džeinės mirtį. Ir, be abejo, naujas nerimą keliantis sakinys buvo jo komentaras apie Diną ir Džeką. Arba Valentinas yra tikras orakulas, arba jis gerai žino, kad Džeko mirtis kažkaip susijusi su ja ir Dinu.

– Dėkui už pasiūlymą, bet aš jaučiuosi saugi ir čia, – ji pirma jo įžengė į vidų pro paradines savo būsto duris. Nuėjusi į kambarį, ji uždegė stalinę lempą, bet tučtuojau vėl ją išjungė. – Degant šviesoms, aš jaučiuosi kaip auksinė žuvelė akvariume. Iš lauko puikiai matyti, kas vyksta viduje.

Dinas pažvelgė į policijos automobilį, stovintį kelkraštyje prie jos durų.

– Matau, Grigsas turi pamainą.

– Šiandien jam laisva naktis. Kurtis sakė, kad budėtojai bus kiti, bet šis ekipažas toks pat budrus kaip ir pirmasis, – kai Dinas uždarė duris, ji paklausė: – Kaip dėl Geivino? – Valentinas prasitarė apie Diną su tokia panieka, kad jie susirūpino ne tik dėl Peris, bet ir dėl Geivino saugumo.

– Juo pasirūpinta. Kurtis nusiuntė ekipažą ir prie mano namų. Aš paskambinau Geivinui ir pasakiau jam, kad nenustebtų išvydęs policijos automobilį.

– O Liza?

– Nemanau, kad jos apsaugai reikalingi pareigūnai, bet paskambinau jai ir perspėjau būti atidžiai. Pasakiau jai, kad žinotų, jog jos būsto signalizacija užprogramuota siųsti skambutį man, jei tik atsitiks kas nors netikėta.

– Galbūt ji yra ta moteris, kuriai derėtų pasinaudoti tavo laisvu miegamuoju.

Užuot ėmęs ginčytis, jis tepasakė:

– Tai kito pokalbio tema, Peris.

Ji apsisuko ir nužingsniavo į virtuvę. Laikrodis rodė pusę trijų nakties, bet jie buvo per daug susijaudinę, kad galėtų užmigti.

– Einu, padarysiu karšto šokolado, – pasakė ji. – Nori?

– Lauke dvidešimt septyni laipsniai.

– Kaip nori, – ji pažvelgė į jį ir gūžtelėjo pečiais.

– Gal turi sulčių? – paklausė jis.

Kol jos puodelis su vandeniu kaito mikrobangų krosnelėje, ji įpylė jam stiklą apelsinų sulčių ir iš spintelės ištraukė sausainių pakelį.

– Kaip tu manai, kurioje vietoje jis blefuoja?

– Valentinas?

– Geivinas. Šį vakarą tu su manimi pasidalijai savo spėjimu, jog jis tau meluoja. Mes buvome užsiėmę visais tais skambučiais ir nebaigėme pokalbio.

Jis kurį laiką žvelgė į savo sulčių taurę, tada pasakė:

– Yra daug visko. Aš nežinau, apie ką *konkrečiai* jis meluoja, tiesiog žinau, kad meluoja, ir tiek.

Supylusi tirpų kakavos mišinį į karšto vandens puodelį, ji jam pamojo, kad pasiimtų sausainius ir eitų paskui ją į svetainę. Ji atsisėdo ant vieno sofos krašto, jis ant kito. Sausainių pakelis gulėjo ant pagalvėlės tarp jų. Lempos jie nedegė, bet pro fasado langus sklido verandos žibintų šviesa, tad kambaryje buvo gana gerai matyti. Ji nusiėmė savo tamsius akinius.

– Ar tu manai, kad jis meluoja apie tai, ką veikė tą naktį? – paklausė ji.

– Galbūt ne viską pasako. Aš bijau, kad jo bendravimas su Džeine tą naktį buvo turiningesnis, nei jis linkęs prisipažinti.

– Tarkime, jie mylėjosi?

– Galbūt, ir jis nenori, kad kas nors apie tai žinotų.

– Todėl, kad ta aplinkybė jo versiją, jog jis ją paliko ir prisidėjo prie draugų, padarytų mažiau įtikinamą.

– Taigi, – pasakė Dinas, žiaumodamas sausainį. – Bet, mąstant realiai, kokiu būdu jis galėtų būti Valentinas? Į jį visiškai nepanašu. Geivinas nežino mūsų istorijos, – jis pažvelgė į ją. – Jei to dar nepakanka, jis neturi techninių įgūdžių peradresuoti telefono skambučių.

– Aš paklausiau Steno, kaip peradresuojami skambučiai.

– Iš kur jis gali apie tai žinoti?

– Jam patinka elektroniniai prietaisai, visokie brangūs žaisliukai. Nežiūrėk taip į mane, – pasakė ji, kai jo antakiai klausiamai pakilo. – Jis ne Valentinas. Jis neturi kiaušų.

– Ką tu žinai apie jo kiaušus?

– Maldauju, – suaimanavo ji. – Tu nori manęs išklausyti iki galo ar ne?

Jis neįsipareigojančiai atsikrenkštė ir ištiesė ranką paimti dar vieno sausainio.

– Stenas sakė, – tęsė ji, – kad tai padaryti nėra sunku. Beveik kiekvienas, kuris turi priėjimą prie tam tikros įrangos, gali išmokti, kaip tai padaryti pasitelkiant internetą.

– Ar būtų galima įtarti žmogų, dirbusį telefonų kompanijoje?

– Tai būtų rimtas įkaltis. O kodėl klausi?

– Prieš įsidarbindamas valytoju, Mervinas Petersonas dirbo įrangos diegėju „Southwestern Bell“ telefonų kompanijoje.

Dinas iš radijo stoties ją parvežė savo automobiliu. Vairuodamas jis ilgai kalbėjosi telefonu su Kurčiu. Ir dabar jai papasakojo viską, ką detektyvas buvo išsiaiškinęs apie Lensį Fišerį.

– Jis turėjo sukaupęs magnetofoninių įrašų kolekciją? Mano laidos? Ką tai galėtų reikšti?

– Mes nežinome, – atsakė Dinas. – Štai kodėl Kurtis nurodė žvalgybos darbuotojams visais įmanomais kanalais pamėginti surasti slapuką poną Fišerį. Mes jam turime daugybę klausimų, iš kurių pirmas būtų jo susidomėjimo tavimi priežastis.

– Tai mane glumina. Jis niekuomet niekaip nerodė nė menkiausio susidomėjimo manimi. Visada vaikščiodavo nuleidęs galvą ir retai kada pasakydavo kokį žodį.

– Keistas elgesys, kaip buvusiam aktoriui.

– Aktorius? Mervinas?

– Jį visą nuo galvos iki kojų galima išvysti poroje pornografinių videofilmų.

– Ką?! – sušuko ji. – Ar tu tikras, kad mes kalbame apie tą patį žmogų?

Jis jai papasakojo, ką Kurtis sužinojo iš Lensio Fišerio motinos.

– Tačiau iš visos šios informacijos visiškai neaišku, kodėl jam reikėjo įrašinėti į kasetes kiekvieną tavo laidą. Ar bent jau taip atrodo. Iš viso pas jį buvo rastos devyniasdešimt dvi kasetės. Anot Kurčio, įrašai ne itin geros kokybės. Turbūt kasetės įrašytos tiesiai iš radijo aparato. Valandų valandos meilės dainų ir seksualus Peris Gibson balsas. Gali būti, jog klausydamasis tavęs Mervinas masturbuodavosi. Bet tai turėjo būti labai jau ilgi masturbavimosi seansai.

– Prašau, palik visa tai įsivaizduoti man pačiai.

– Ar jis kada nors...

– Nieko, Dinai. Jis niekada man nėra pasakęs daugiau kaip kelių žodžių. Niekada, kiek tik galiu prisiminti, nė nepažvelgė man į akis.

– Vadinasi, šioje byloje jis gali būti švarus kaip šviežiai iškritęs sniegas. Galimas daiktas, jis pasislėpė vien todėl, kad yra buvęs kalinys ir išsiugdęs refleksą vengti policijos apklausų netgi tuomet, kai neturi ko slėpti.

Jis nutilo ir keletą akimirkų įdėmiai žvelgė jai į akis. Tai truko pakankamai ilgai, kad ji paklaustų:

– Ką pasakysi?

– Kurtis, besikapstydamas po mūsų praeitį, tapo tikru Šerloku Holmsu.

Ji pūtė savo karštą šokoladą, bet staiga prarado bet kokį apetitą.

– Ir kokia tavo geroji naujiena?

– Nėra jokios naujienos. Jis man tiesiai šviesiai pasakė, kad žino aplinkybes, dėl kurių tu išvykai iš Hiustono. Avariją. Džeko galvos traumą. Tavo atsistatydinimą iš televizijos. Ir taip toliau.

– Ir viskas?

– Na, čia jis baigė, bet tyla, kuri stojo, buvo iškalbinga.

– Tegu jis galvoja ką tik nori.

– Aš ir palikau jį galvoti ką jis nori.

Ji pastatė savo puodelį ant kavos staliuko, paskui sunkiai atsiduso ir atrėmė galvą į sofos pagalvėlę.

– Manęs nestebina jo smalsumas. Vis dėlto jis detektyvas. Ir jam netgi nereikėjo labai giliai kapstytis. Tereikėjo pakrapštyti paviršiuje – ir mano gyvenimas kaip ant delno.

– Apgailestauju.

Ji vangiai nusišypsojo.

– Nesvarbu. Svarbiau kitkas. Kalbu apie Geiviną, – nepakeldama galvos nuo pagalvėlės, ji ją pasuko ir pažvelgė į Diną. – Kas šiandien atsitiko jo veidui?

– Aš jo nemušiau, jei tu lenki į tą pusę.

Įžeista jo tono ir žodžių, ji akimirksniu atsisėdo tiesiai.

– Aš lenkiau visiškai į kitą pusę, – paėmusi į rankas savo šokolado puodelį, ji piktai išžygiavo iš kambario, pakeliui pridurdama: – Išeidamas nepamiršk užrakinti durų.

Dvidešimt penktas skyrius

Staigiais, piktais judesiais Peris išplovė šokolado puodelį, paskui išjungė virš plautuvės įmontuotą šviestuvą. Kai ji atsigręžė, Dinas stovėjo atvirame tarpduryje, jo siluetas vos bolavo blausioje pro langą sklindančioje šviesoje.

– Atleisk, kad tave užgavau.

– Aš ne todėl supykau, – pasakė ji, – o dėl to, kad tu nusprendei, jog aš pagalvojau, kad tu mušei Geiviną.

– Bet aš jį tikrai mušiau, Peris.

Po šio jo prisipažinimo abu kurį laiką suglumę tylėjo.

– Ne šiandien, – tęsė jis. – Prieš keletą dienų. Jis išprovokavo mane, aš praradau pusiausvyrą ir atgalia ranka trenkiau jam per veidą.

Jos pyktis išgaravo taip pat staiga, kaip ir buvo užėjęs.

– O. Tokiu atveju aš paliečiau jautrią tavo vietą, ar ne? – Po akimirkos ji švelniai pridūrė: – Aš žinau, kas atsitiko tąsyk technikos koledže.

Jis skvarbiu žvilgsniu pažvelgė į ją.

– Džekas tau pasakojo?

– Jis man papasakojo gana daug. Bet tik po to, kai aš jam papasakojau apie tavo geležinę savitvardą.

Jis atsišliejo į durų staktą ir užmerkė akis.

– Na, mano savitvarda mane pavedė ne tik tada, bet ir neseniai su Geivinu, taip pat šiandien su Rondo.

– Rondo?

Jis jai papasakojo apie sceną, kurią jis nutraukė užėjęs į vyrų tualetą.

– Jis buvo sugrūdęs Geivino veidą į veidrodį. Iš čia ir mėlynė ant Geivino skruosto. Aš jo vos neužmušiau.

– Aš ir pati būčiau norėjusi jį užmušti. Kodėl jam reikėjo šitaip pasielgti?

– Sakė, kad turi motiną ir seserį ir kad nešvankios žinutės, kurias Geivinas buvo paskelbęs interneto puslapyje, jį taip įžeidė, jog, jį pamatęs, jis prarado pusiausvyrą. Apgailėtinas, mėšlu atsiduodantis pasiaiškinimas.

– Ar Kurtis apie tai žino?

– Aš jam nepasakojau, nes negalėčiau matyti atsiprašinėjančio Rondo snukio.

– Tu ketini visa tai pamiršti?

– Ne. Velniai griebtų, ne. Bet aš rasiu, kaip atsiskaityti su Rondo ir be Kurčio, – jis piktai nusijuokė. – Kalbant apie mūsų draugą detektyvą, jis labai atkaklus padaras. Nenusiramins tol, kol nesužinos visko apie mūsų „jaukią trijulę“, kaip jis išsireiškė.

– Apie tave, mane ir Džeką.

– Jis nėra bukas, Peris. Jis žino, kad mūsų istorijoje slypi šis tas daugiau, nei buvo pateikta žiniasklaidoje, ir daug, daug daugiau, nei mes jam linkę papasakoti.

– Tai ne jo reikalas.

– Jis mano, kad tai jo reikalas. Jis galvoja, kad Valentino gija gali driektis iš tenai.

Ji pamėgino nusisukti į šalį, bet jis paėmė ją už rankos ir atgręžė į save.

– Mes turime apie tai pasikalbėti, Peris. Mes apie tai nesikalbėjome tada, kai privalėjome tai padaryti – dar prieš septynerius metus. Jei būtume pasikalbėję, Džekas tą naktį galbūt nebūtų pasigėręs. Mes turėjome nueiti pas jį, pasisodinti šalia ir pasakyti jam...

– Kad mes jį išdavėme.

– Kad mes įsimylėjome vienas kitą, kad nė vienas iš mūsų šito neplanavo, bet taip atsitiko ir yra taip, o ne kitaip.

– Taigi atleisk, Džekai. Tau velniškai nepasisekė. Iki pasimatymo.

– Tai nebūtų buvę taip, kaip tu sakai, Peris.

– Ne, tai būtų buvę blogiau.

– Blogiau? Dėl Dievo meilės? Ar gali būti blogiau už tai, kuo viskas baigėsi?

Jis giliai atsikvėpė ir tęsė ramesniu, švelnesniu tonu.

– Džekas buvo gudresnis, nei tu apie jį galvojai. Ir nepalyginamai įžvalgesnis. Jis aiškiai matė, kad mes vengiame vienas kito. Argi tu nesupratai, kad jis norėjo sužinoti šito priežastį?

Be abejo, jis buvo teisus. Ji tikėjosi apdumti Džekui akis – jei ji apsimes, kad niekas nepasikeitė, jis niekada nesupras, kad pasikeitė *viskas*. Kad jo sužadėtinė ir geriausias draugas mylėjosi. Jų santykiai – jos su Džeku, jo su Dinu, jos su Dinu – yra negrįžtamai pasikeitę. Jie nebegali būti tokie kaip anksčiau. Ji buvo naivi įsivaizduodama, jog tai įmanoma.

– Aš galvojau... Galvojau... – ji nuleido galvą ir pamasažavo savo smilkinį. – Aš neprisimenu, ką aš galvojau, Dinai. Tačiau tiesiog negalėjau nueiti pas jį ir pasakyti: „Pameni tą naktį po įkaitų dramos, kai aš tau sakiau, kad noriu pabūti viena? Tai štai, tą naktį į mano namus atėjo Dinas ir mes mylėjomės svetainėje ant kilimo."

Ji stengėsi elgtis subtiliai ir visaip išsisukinėdavo, kai Džekas mėgindavo organizuoti pasisėdėjimus, kur ji ir Dinas būtų drauge. Jos išsisukinėjimai kaskart darėsi vis labiau nevykę.

– Galiausiai Džekas pareiškė norįs žinoti, kodėl tu man nebepatinki.

– Aš taip pat turėjau su juo panašų pokalbį, – pasakė Dinas. – Jis manęs paklausė, ar mudu su tavimi per įkaitų dra-

mą nesusikivirčijome. Ar nepasireiškė tradicinis policininko ir žurnalisto santykių sindromas, sukūręs tarp mūsų priešpriešą, po kurios mes vienas kito nebegalime matyti. Aš jam pasakiau, kad jis šauna visiškai pro šalį, kad mes labai mėgstame ir gerbiame vienas kitą. Jis nutarė tai patikrinti suorganizuodamas netikėtą mūsų susitikimą.

„Taip, tą lemtingą vakarėlį", – pagalvojo ji. Džekas susitikimą suorganizavo viename iš jų mėgstamų restoranų. Ji ir Dinas atvyko atskirai, nesitikėdami išvysti vienas kito.

Pirmas susitikimas akis į akį po tos nakties, kaip ji ir tikėjosi, abiem buvo kupinas įtampos. Sunku buvo pakelti akis, bet ji neįstengė į jį nežiūrėti ir kiekvieną kartą, kai tik pažvelgdavo, sugaudavo į ją slapčia įsmeigtą jo žvilgsnį. Jų pokalbis buvo nenatūralus ir formalus.

– Tas vakaras man buvo tikras jėgų išbandymas, – pasakė Dinas. – Iki jo tu atstūmei visas mano pastangas pasikalbėti su tavimi.

– Tai turėjo būti visiškas atsiskyrimas, Dinai. Aš nepasitikėjau savimi netgi kalbėdama su tavimi telefonu.

– Jėzau, Peris, aš tiesiog krausčiausi iš proto. Man reikėjo žinoti, ką tu galvoji. Ar tau viskas gerai. Ar tu nesi nėščia.

– Nėščia?

– Mes neturėjome jokių apsaugos priemonių.

– Aš vartojau tabletes.

– Bet aš šito nežinojau, – jis sielvartingai nusišypsojo. – Ir savanaudiškai vyliausi, kad tu pastojai.

Netgi dabar ji jam negalėjo prisipažinti, kad buvo įsikibusi tos pačios niekingai mažos vilties ir taip nusivylė, kai sulaukė menstruacijų. Kūdikis būtų ją privertęs pasakyti Džekui tiesą. Tai būtų jos ir Dino pasiteisinimas, kodėl jie turi jį nuskriausti. Bet šito neatsitiko.

– Aš įveikiau tikras kančių marias, be perstojo galvodamas apie tavo būseną, kai tą naktį išėjau iš tavo namų, – pa-

sakė jis. – Ir štai netikėtai tu vėl sėdi priešais mane, vos už trijų pėdų, kitoje restorano stalelio pusėje, ir aš vis tiek negaliu tavęs nei paklausti, nei pasakyti tau, ką noriu. Ir tai dar ne viskas. Mane žudyte žudė tai, kad aš išduodu Džeką. Kai jis pasakydavo dar vieną savo sąmojį arba, apkabinęs mane per pečius, vadindavo savo geriausiu draugu, aš jaučiausi kaip Judas.

– Jis stengėsi padaryti viską, ką gali, kad vakarėlis būtų kuo linksmesnis. Netgi tam vakarui tapo užstalės linksmintoju.

Džekas atrodė pasiryžęs trūks plyš išblaškyti tarp jų tvyrančią įtampą. Jis gėrė per daug, kalbėjo per garsiai, juokėsi per skambiai. Bet bevalgant desertą galiausiai pasidavė ir pareiškė norįs sužinoti, kas vyksta.

– Klausykite, jau iki soties privargau besistengdamas jus abu pralinksminti, – pasakė jis. – Aš noriu sužinoti ir noriu sužinoti dabar. Kas atsitiko, kad jūs esate tokie įsitempę vienas kito atžvilgiu. Aš spėju: pirma, per įkaitų dramą jūs susikivirčijote, antra, jūs slapčia susitikinėjate man nežinant. Taigi pasakykite man, dėl ko įvyko tas kivirčas, arba prisipažinkite antra.

Manydamas, kad surezgė gudrų sąmojį, jis sunertomis rankomis pasirėmė į stalą ir šypsodamasis pažvelgė į abu paeiliui.

Bet į Džeko šypseną Dinas neatsakė, o ji jautė, kad jos veidas suplyš, jei pamėgins prisiversti nusišypsoti. Jų tyla buvo be galo iškalbinga. Tačiau vis tiek prireikė laiko, kad Džekas viską suprastų, ir kai šis supratimas pasiekė jo smegenis, į jį buvo gaila žiūrėti. Jo šypsena subliūško. Iš pradžių jis beveik su ironija pažvelgė į ją. Tuomet nukreipė žvilgsnį į Diną, tarsi norėdamas, kad jis nusikvatotų ir pasakytų „nebūk beprotis“ ar ką nors panašaus.

Ir kai nė vienas iš jų taip nieko ir nepasakė, jis suvokė, kad jo sąmojo dėka išryškėjo tiesa.

– Kalės vaikas, – pasakė jis stodamasis. – Vakarienė tavo sąskaita, drauguži, – pridūrė skersomis nužvelgęs Diną.

Dinas akivaizdžiai kartojo jos minčių vingius, nes pasakė:

– Niekuomet nepamiršiu jo veido, kai jis viską suvokė.

– Ir aš nepamiršiu.

– Skubėdamas jam įkandin į lauką, kad pamėginčiau jį sulaikyti nuo ketinimo sėstis prie automobilio vairo, aš užkliuvau už savo kėdės ir griūdamas ją apverčiau. Kol pastačiau kėdę į vietą, jūs abu jau buvote dingę.

– Aš nepamenu, kaip išbėgau iš restorano paskui jį, – pasakė ji. – Bet gerai prisimenu, kaip pasivijau jį automobilių stovėjimo aikštelėje. Jis man suriko, kad palikčiau jį vieną.

– Bet tu jo vieno nepalikai.

– Ne, aš maldavau, kad jis leistų man pasiaiškinti. Jis tik tulžingai pažvelgė į mane ir paklausė: „Ar tu su juo dulkinaisi?"

Dinas ranka perbraukė sau per veidą, bet šis gestas vargiai panaikino jo bruožuose įsirėžusią apgailestavimo išraišką.

– Aš girdėjau tuos jo žodžius. Girdėjau, kaip tu jam sakei, kad jis negali vairuoti, kad jis per daug girtas ir per daug supykęs.

Nekreipdamas dėmesio į jos maldavimus, Džekas sėdo į savo automobilį. Ji apibėgo automobilį iš kitapus ir pamėgino atidaryti keleivio dureles. Laimė, jos buvo neužrakintos.

– Aš įsėdau į automobilį. Džekas liepė man išlipti lauk. Bet aš atsisakiau ir prisisegiau saugos diržą. Paskui jis užvedė variklį ir iki galo nuspaudė greičio pedalą.

Kurį laiką abu tylėjo, paskendę prisiminimuose iš tos baisios nakties. Dinas prašneko pirmas.

– Jis turėjo teisę būti įniršęs ant mūsų už tai, kad mylėjomės. Jei būčiau buvęs jo vietoje, aš... Dievaži, nežinau, ką būčiau padaręs. Turbūt būčiau suplėšęs jį į gabalus. Jis buvo nuskriaustas ir piktas, ir jei jis būtų norėjęs dėl to nusižudyti, mes niekaip nebūtume galėję jam sukliudyti tą ar bet

kurią kitą naktį. Mes jam padarėme didelę skriaudą, Peris. Ir su tuo mums teks nugyventi visą likusį gyvenimą. Bet jis padarė skriaudą tau, kai išvažiavo savo automobiliu drauge su tavim.

Jis priglaudė plaštakas jai prie kaklo ir paglostė jį pirštų galiukais.

– Štai už ką aš jį kaltinu. Jis galėjo tave užmušti.

– Aš nemanau, kad jis norėjo ką nors užmušti.

– Ar tu esi tuo tikra? – švelniai paklausė jis. – Ką jūs pasakėte vienas kitam per tas dvi minutes, kol važiavote nuo restorano aikštelės iki viaduko estakados virš greitkelio?

– Aš jam pasakiau, kad labai apgailestauju, jog mes jį nuskriaudėme. Pasakiau, kad mes abu jį mylime ir kad tai buvo atsitiktinis nuotykis, energijos atpalaidavimo išraiška po fiziškai ir emociškai sunkių išgyvenimų, ir kad jei jis gali mums atleisti, aš pažadu, kad tai daugiau niekada niekada nepasikartos.

– Ar jis tavimi patikėjo?

Jos skruostu nuriedėjo ašara ir ji kimiu balsu pasakė:

– Ne.

– O ar *tu pati* tikėjai tuo, ką jam sakei?

Ji užmerkė akis ir pro vokus ėmė riedėti didelės ašaros. Ji iš lėto pasukiojo galvą į šalis.

Giliai įkvėpdamas, Dinas prispaudė ją prie krūtinės ir paglostė jos plaukus.

– Galbūt man reikėjo pasakyti dar daugiau, – pasakė ji.

– Meluoti jam?

– Galbūt tai būtų jį išgelbėję. Jis buvo įsiutęs. Nevaldomai įsiutęs. Aš mėginau jį priprašyti, kad sustotų šalikelėje ir leistų vairuoti man, bet jis tik dar labiau padidino greitį. Jis nebevaldė automobilio. Jis ne specialiai trenkėsi į tą estakados atramą.

– Specialiai, Peris.

– Ne, – kančios kupinu balsu pasakė ji, nenorėdama tuo patikėti.

– Jei vairuotojas nebevaldo automobilio, jis instinktyviai nuspaudžia stabdžius. Aš važiavau jums įkandin. Jo automobilio stabdžių žibintai nebuvo įsižiebę nė akimirkai, – jis atlošė jos galvą, priversdamas ją pažvelgti jam į akis. – Džekas tave mylėjo, tuo aš neabejoju. Jis mylėjo tave pakankamai, kad trokštų matyti savo žmona. Jis mylėjo tave pakankamai, kad jį apimtų pavydo įniršis, kai jis išsiaiškino, kad tu mylėjaisi su manimi. Bet, – jis pabrėžė šį žodį, – jei jis būtų tave mylėjęs taip, kaip dera, nesavanaudiškai ir besąlygiškai, jam niekuomet nebūtų šovusi mintis išsivesti tave iš šio pasaulio drauge su savimi. Kad ir kokie apgailėtini buvo paskutinieji jo gyvenimo metai, aš niekada jam neatleidau už tai, kad jis norėjo tave nužudyti.

Šie žodžiai dar labiau sustiprino jos meilę Dinui. Ji tikrai jį mylėjo. Nuo tos akimirkos, kai jiedu pirmą kartą susitiko, ji suvokė, kad jos meilė Dinui neišvengiama. Bet atsiduoti šiam jausmui tuomet buvo neįmanoma, kaip neįmanoma ir dabar. Tarp jų visada stovėjo kiti žmonės. Žinoma, tuomet – Džekas. Dabar – Liza.

Ji išsivadavo iš jo glėbio ir pasakė:

– Tau reikia eiti namo.

– Aš pasiliksiu nakvoti čia.

– Dinai...

– Aš permiegosiu ant sofos svetainėje, – jis pasiduodamas pakėlė rankas. – Jei nepasitiki mano žodžiu, kad laikysiu savo rankas nuošaly nuo tavęs, gali užsirakinti miegamojo duris. Bet aš nepaliksiu tavęs, kol po miestą vaikšto lunatikas, kupinas pagiežos tau.

– Aš negaliu įsivaizduoti, iš kur jis žino, kad Džeko mirtis guli ant mano sąžinės.

– Ir mano.

– Tai, kas atsitiko tarp tavęs ir manęs, tikrai nėra viešai žinoma, ir aš niekada su niekuo apie tai nesikalbėjau.

– Jis tikriausiai tyrinėjo tavo praeitį ir nuspėjo Džeko avarijos priežastį, kaip ir Kurtis.

– Džeko avarijos priežasčių galėjo būti begalė, – nesutiko ji.

– Bet tik viena iš jų galėjo sugriauti mūsų draugystę. Tai nėra labai jau sudėtingas galvosūkis, Peris. Valentinas jaučia didžiulę neapykantą neištikimoms moterims. Jei jis priėjo prie išvados, kad tu išdavei Džeką su manimi, vadinasi, tu įkūniji jo keršto objektą. Net jei tai būtų klaidinga prielaida, Valentinas paverstų ją savo tikrove ir veiktų remdamasis ja, – jis nenuolaidžiai papurtė galvą. – Aš lieku čia.

Dinas iki aušros prasnaudė ant sofos, o išaušus tyliai išėjo iš jos namų. Išeidamas pamojavo dviem pareigūnams, sėdintiems šalikelėje stovinčiame policijos automobilyje, kad jie atkreiptų dėmesį į jo išvykimą.

Jis vargiai tebuvo užmigęs ir dabar atrodė bei jautėsi taip, lyg didžiąją nakties dalį būtų praleidęs ant kojų. Bet reikalas, kurio tvarkyti jis dabar vyko, buvo neatidėliotinas. Toks skubus, kad jis nenorėjo gaišti laiko ir net negrįžo nusiprausti po dušu ir nusiskusti.

Jam du kartus teko spausti skambutį, kol išgirdo, kaip kitoje durų pusėje trakšteli rakinama spyna. Pro siaurą plyšį duryse, perjuostą žalvarine apsaugos grandine, jis išvydo mieguistas Lizos akis. Durys išsyk vėl užsidarė, bet tik tam, kad Liza atkabintų apsaugos grandinę.

– Darau neatleistiną kiaulystę trukdydamas tave tokiu ankstyvu metu, – pasakė jis, žengdamas į vidų.

– Aš tau atleidžiu, – ji apkabino jį per liemenį ir įsikniaubė veidu į krūtinę. – Man tai malonus siurprizas.

Jis ją irgi apkabino. Pro šilkinį chalatą, kurį ji buvo užsimetusi, sklido jos švelnaus ir moteriško kūno šiluma. Bet ji jo nė truputėlio nesujaudino.

Ji truputį atsitraukė – tik tiek, kad galėtų pažvelgti jam į veidą, tačiau apatinę savo kūno dalį ir toliau laikė intymiai prispaudusi prie jo.

– Tu atrodai prasčiau už savo aprangą. Buvo ilga naktis?

– Pati matai.

– Kas nors nauja dėl Geivino? – paklausė ji, o jos balse pasigirdo susirūpinimo gaidelės.

– Ne. Jis dar nepasakė visko, ką žino, ir kol netaps visiškai atviras, aš jausiu įtampą. Bet ne jis yra priežastis, dėl kurios aš esu čia.

Jos gebėjimas skaityti žmonių mintis, padėjęs jai aukštai palypėti karjeros laiptais, neapgavo ir dabar. Trumpai patyrinėjusi jo veidą, ji pasakė:

– Ketinau tau pasiūlyti keletą švelnumo minučių lovoje. Bet dabar man atrodo, kad verčiau pasiūlysiu puodelį kavos.

– Nesivargink. Aš negaliu gaišti.

Tarytum pažadindama savo išdidumą, ji nuleido rankas, išsitiesė ir galvos krestelėjimu atmetė atgal susivėlusius plaukus.

– Ar bent jau gali sugaišti tiek, kad vertėtų atsisėsti?

– Be abejo.

Ji palydėjo jį prie sofos svetainėje. Pati įsitaisė sofos kampe, basas kojas pariesdama po savimi. Dinas atsisėdo ant pagalvėlės ir alkūnes parėmė sau į kelius. Važiuodamas čionai, jis repetavo kalbos pradžią, bet galiausiai nusprendė, kad gracingo būdo pasakyti jai tai, ką ketino, nėra. Jis ją per daug gerbia, kad imtų meluoti. Tad nusprendė būti tiesus ir atviras.

– Jau bus prabėgę nemažai laiko – ne vienas ir ne du mėnesiai, – nuo tos dienos, kai aš paskatinau tave manyti, kad mudu anksčiau ar vėliau susituoksime. Šito nebus, Liza. Labai apgailestauju.

– Štai kaip, – ji giliai įkvėpė ir lėtai išleido orą pro suspaustas lūpas. – Ar aš bent jau galiu sužinoti priežastį?

– Iš pradžių aš maniau, kad tai klasikinis senbernio išgąstis. Galvojau, kad po penkiolikos senbernystės metų mintis apie santuoką man sukėlė paniką. Todėl tau nieko nesakiau, tikėdamasis, kad šie nuogąstavimai praeis. Aš nenorėjau veltis į diskusijas apie tai ir be reikalo tave jaudinti.

– Ką gi, aš tikrai vertinu tavo jautrumą.

– Ar aš pagaunu tavo žodžiuose sarkazmą?

– Neabejotinai.

– Manau, kad šito nusipelniau, – pasakė jis. – Ką tik sulaužiau tai, kas prilygo susižadėjimui. Tu tikrai neprivalai būti maloni man.

– Esu patenkinta, kad tu taip manai, nes aš dar tik kylu į savo emocijų viršukalnę.

– Tu turi tokią teisę.

Ji piktai pažvelgė į jį, bet staiga grįžo jos išdidumas.

– Antra vertus, aš neketinu čia peštis su tavimi. Mano teatrališkas pyktis tau sudarytų palankias sąlygas išeiti trenkiant durimis ir nesigręžiojant atgal. Ne, aš ketinu pastatyti tave į keblią padėtį ir užversti klausimais. Nes manau, kad privalau sulaukti išsamaus paaiškinimo.

Jis *tikėjosi* aštraus konflikto, kurio metu jie apsisvaidytų užgauliomis replikomis, naikinančiomis visus šiltus jausmus, kokius tik jie vienas kitam puoselėjo. Peštynės būtų greitesnis, švaresnis ir mažiau skausmingas išsiskyrimo būdas jai ir lengvesnis jam. Bet Liza užtrenkė duris į šį bailaus atsitraukimo koridorių.

– Nesu tikras, kad galiu viską paaiškinti, – jis skėstelėjo rankomis, tarytum demonstruodamas, kaip tuščia tai daryti. – Tai atsitiko ne dėl tavęs. Tu esi tokia pat graži ir patraukli kaip ir tą dieną, kai pirmą kartą tave sutikau. Dar labiau.

– Tik nepradėk man skiesti „aš tavęs nevertas“ šnekų.

– Svarbiausia ne tai, – irzliai atsakė jis. – Aš kalbu nuoširdžiai. Svarbiausia ne tai. Svarbiausia yra *tarp* mūsų. Mudu nesame ta vieta, kurioje esu aš.

– Aš ir pati tai matau. Pastaruoju metu, kai mudu mylėdavomės, bent jau dalis tavęs būdavo kažkur kitur.

– Keista, niekuomet negirdėjau tavęs skundžiantis.

– Tu vėl stengiesi išprovokuoti konfliktą, – griežtai pasakė ji. – Nedaryk šito. Ir nebūk įžeidus dėl mano kritikos. Mums mylintis, tavo kūnas būdavo greta, o mintys kažkur toli toli.

– Tai aš pripažįstu.

– Ar tai dėl Geivino ir jo persikėlimo gyventi pas tave? Dėl to, kad jis reikalauja iš tavęs nemažai laiko ir energijos?

– Geivinas man būtų paranki dingstis atsitraukti, – pripažino jis. – Negalėčiau didžiuotis faktu, kad savo atsitraukimui pasinaudojau jo korta.

– Čia ir nėra kuo didžiuotis. Bet taip elgiesi ne dėl jo, ar ne?

– Ne.

– Vadinasi, yra kitas žmogus?

Jis pasuko galvą ir pažvelgė jai tiesiai į akis.

– Taip.

– Tu sutikai kitą moterį?

– Ne. Nieko panašaus.

– Tuomet kas, Dinai? *Kas* yra?

– Aš myliu kitą moterį.

Jo žodžių paprastumas jai užkando žadą. Ji keletą sekundžių žiūrėjo į jį, asimiliuodama jo žodžius.

– Ak. Tu myli kitą moterį. O ar kada nors mylėjai mane?

– Taip. Galbūt ir dabar tebemyliu. Tu buvai svarbi ir neatsiejama mano gyvenimo dalis.

– Tik, deja, ne didžioji tavo gyvenimo aistra.

– Kai mudu pradėjome bendrauti, aš nuoširdžiai galvojau... Aš tikėjausi, kad... Aš mėginau...

– Tu mėginai, – pasakė ji karčiai nusijuokdama. – Šie žodžiai yra tai, ką trokšta išgirsti kiekviena moteris.

Jos sarkazmas sugrįžo, bet jis buvo nenatūralus, priverstinis. Ji pasiėmė nuo sofos pagalvėlę ir prisispaudė ją prie krūtinės, ir tiesiogine, ir perkeltine prasme norėdama į ką

nors įsikibti. Jis nusprendė, kad geriausia išeiti dabar, kol jo nuogas atvirumas nesužalojo jos išdidumo dar labiau nei buvo sužalojęs.

Bet kai jis atsistojo ketindamas tai padaryti, ji tyliai pasakė:

– Ta moteris tamsiais akiniais. Ta, su kuria tu kalbėjaisi policijos būstinėje. Peris? – ji pakėlė galvą ir pažvelgė į jį. – Nagi, Dinai, nevaizduok nustebusio. Net jei būčiau akla, vis tiek būčiau supratusi, kad ji ir tu kadaise buvote meilužiai.

– Tai buvo prieš daugelį metų. Mes mylėjomės tik kartą, bet...

– Bet tu niekada jos nepamiršai.

Jiedu liūdnai šypsojosi.

– Taip. Niekada jos nepamiršau.

– Tiesiog iš smalsumo norėčiau paklausti, kada tu ją vėl sutikai?

– Užvakar.

Jos lūpos prasivėrė, išreikšdamos bežodę nuostabą.

– Taip. Tačiau mano jausmai tau atšalo, nerandu tinkamesnio žodžio, dar gerokai iki pasirodant jai. Ji tik patvirtino ir išryškino tai, ką aš jau ir taip žinojau.

– Kad tu neketini manęs vesti.

Jis linktelėjo galvą.

– Ką gi, ačiū Dievui, kad to nepadarei, – švystelėdama pagalvę į šalį, ji atsistojo. – Aš nenorėčiau būti kažkieno pasirinkimas numeris du.

– Tu ir nenusipelnei būti pasirinkimas numeris du, – jis paėmė jos ranką ir suspaudė. – Atleisk, kad atėmiau iš tavęs dvejus tavo biologinio laikrodžio metus.

– O, tai turbūt tik į gera, – nerūpestingu balsu pasakė ji. – Ką man reikėtų daryti su kūdikiu, kai išvykčiau į kelionę verslo reikalais? Vežiotis jį lagamine?

Ji stengėsi pabrėžti pozityviąją situacijos pusę, bet jis žinojo, kad širdyje ji labai nusivylusi. Galbūt netgi palūžusi. Ji per daug išdidi, kad leistų sau teatrališkai pravirkti jo aki-

vaizdoje. Ir galbūt – galbūt – jis jai tebėra per daug svarbus, kad ji ryžtųsi jį užversti kaltės našta.

– Tu tikrai labai graži, puiki ir stilinga moteris, Liza.

– O, taip. Išskyrus pasturgalį.

– Ką tu ketini daryti?

– Šiandien? Manau, nueisiu į masažo saloną.

Jis nusišypsojo.

– O rytoj?

– Persikeldama čionai, aš nepardaviau savo namo Hiustone.

– Nepardavei?

– Tu galvojai, kad aš jį pardaviau, o aš niekada apie tai atvirai su tavimi nesikalbėjau. Galbūt intuityviai jaučiau, kad man reikia pasilikti atsarginį variantą. Taigi kai tik bus įmanoma, aš sugrįšiu tenai.

– Tu ypatinga, Liza.

– Ir tu, – prikimusiu balsu pasakė ji.

Jis pasilenkė ir pabučiavo jai į skruostą, tada pasuko durų link.

– Sėkmės tau, – pasakė jis, atsigręždamas nuo tarpdurio, ir, daugiau netaręs nė žodžio, išėjo.

Dvidešimt šeštas skyrius

– Klausau?

– Ar čia Geivinas?

– Taip.

– Seržantas Kurtis. Ar aš tavęs neprižadinau?

– Kaip ir taip.

– Atleisk, kad sutrikdžiau tavo poilsį. Negaliu mobiliuoju telefonu prisiskambinti tavo tėčiui. Todėl ir skambinu jam į namus. Ar galėčiau su juo pasikalbėti?

– Jo nėra. Praėjusią naktį jis pasiliko Peris namuose, – tą pat akimirką Geivinas pasigailėjo, kad šie žodžiai išsprūdo jam iš burnos. Toks įtarus žmogus kaip Kurtis iš šios informacijos tikrai padarys klaidingas išvadas.

– Mes pas ją vakarieniavome, – paaiškino jis. – Po radijo programos, žinote, dėl paskutinio Valentino skambučio tėtis pagalvojo, kad ji neturėtų pasilikti namuose viena.

– Jos namą saugo policininkai.

– Spėju, tėčiui pasirodė, kad šios apsaugos nepakanka.

– Akivaizdu, kad taip.

Geivinas nusprendė liautis atviravęs, bijodamas, kad nepasakytų per daug. Kad ir kaip ten būtų, koks Kurčio reikalas, kur jo tėtis praleido naktį?

– Ką gi, pasistengsiu jį surasti tenai, – pasakė detektyvas. – Turiu neskelbiamą Peris numerį.

– Aš galėčiau jam nusiųsti žinutę, – pasisiūlė Geivinas.

– Dėkui, bet man reikia su juo pasikalbėti.

Geivinui nepatiko pastarieji Kurčio žodžiai. Ar Kurtis nori asmeniškai pasikalbėti su tėčiu apie kažką, kas susiję su juo?

– Ar yra kokių nors naujienų dėl Džeinės?

– Bijau, kad ne. Pasikalbėsime vėliau, Geivinai.

Detektyvas padėjo ragelį Geivinui netgi nespėjus atsisveikinti. Geivinas atsikėlė ir nuėjo į vonios kambarį. Pažvelgęs pro langą į gatvę priešais namą, jis pamatė, kad policijos automobilis tebestovi prie šaligatvio, kur ir stovėjęs.

Ar tik jis vienas atsidūrė groteskiškoje padėtyje, kai yra saugomas nuo Valentino, pats būdamas įtariamas esąs Valentinas?

Keltis dar buvo per anksti, tad jis nuėjo atgal į lovą ir atsigulė, bet atsigulęs suprato, kad užmigti jam nebepavyks. Kol bus surasta Džeinė, jam bus draudžiama kelti koją iš namų. Tačiau galbūt jam vertėtų susitaikyti su tuo, nes galėjo būti ir blogiau. Jei ne tėtis, jis tikriausiai būtų įkištas į areštinę.

Turint galvoje tai, kad tėtis keletą kartų jį pagavo meluojant ir sužinojo apie jo narystę sekso klube, jis negalėtų skųstis, jog su juo elgiamasi labai jau blogai. Praėjęs vakaras su tėčiu pas Peris buvo visai nieko.

Jis beveik bijojo ją išvysti po šitiek metų. Kas, jei ji bus pasikeitusi ir jos elgesys bus kaip pagyvenusios moters? Jis baiminosi, kad ji bus pasidariusi didelę, standžią dirbtinę šukuoseną, apsikarsčiusi begale juvelyrinių papuošalų, tapusi sentimentali ir saldi, be galo kartos, koks didelis jis užaugo, ir apskritai tekalbės apie jį ir jo ateitį, lygiai kaip jo motinos giminės per kiekvieną giminės susiėjimą.

Bet Peris pasirodė tokia pat šauni, kokią jis ją prisiminė iš vaikystės. Ji buvo draugiška, bet, kitaip nei Liza, nepersistengė su draugiškumo gestais. Ji nekalbėjo su juo kaip suaugusieji kalba su vaikais. Netgi tada, ankstyvoje vaikystėje, ji su juo kalbėdavosi kaip su sau lygiu.

Džekas jį visuomet vadindavo kapitonu, skautu ar partneriu, ar vartodavo dar kokį kitą epitetą, turintį šaunumo atspalvį, ir kalbėdavosi su juo padaužišku tonu, tarytum jis būtų kūdikis, kuriam nuolat reikia žaidinimo. Šiaip Džekas buvo nieko, bet iš jųdviejų jam labiau patiko Peris.

Peris jam taip pat patiko labiau nei bet kuri iš moterų, su kuriomis jo tėtis draugavo. Jis prisiminė ne sykį pagalvojęs, jei nebūtų Džeko, kaip būtų šaunu, jei tėtis mylėtų Peris.

Jo mama buvo linkusi manyti, kad, galimas daiktas, taip ir yra.

Be abejo, motina su juo niekuomet apie tai nesikalbėdavo, bet jis kartą nugirdo, kaip ji savo draugei prasitarė, kad, jos nuomone, Dinas įsimylėjęs Peris Gibson ir kad su kitomis moterimis jis prasideda tik todėl, kad Peris priklauso Džekui Doneriui.

Tuo metu Geivinas buvo dar per jaunas, kad suprastų šios srities sąvokų prasmes. Jo pernelyg nedomino suaugusiųjų santykių peripetijos. Bet kai pamatė, kaip atkakliai jo tėtis praėjusį vakarą veržėsi į jos namus, kaip, prieš jiems išlipant iš automobilio, jis tikrino savo šukuoseną galinio vaizdo veidrodėlyje, jam dingtelėjo į galvą, kad jo mama tikriausiai buvo teisi. Apskritai, kol jo tėtis ėmė bendrauti su Liza, jis jo nebuvo matęs stovinčio prieš veidrodį.

Kiek tik siekė Geivino atmintis, jo tėvai buvo išsiskyrę. Vaikystėje jis pamažu ėmė suvokti, kad jo šeima yra ne tokia kaip šeimos televizijos serialuose, kur mamytė ir tėvelis drauge valgo pusryčius, vaikščioja paplūdimiu susikibę už rankų, važinėjasi tuo pačiu automobiliu, netgi miega toje pačioje lovoje. Jis taip pat atkreipė dėmesį į tai, kad aplinkiniuose namuose gyvenančiose šeimose tėtis yra visą laiką.

Jis apie tai teiravosi abiejų savo tėvų, ir dar ilgai po to, kai jie jam išaiškino skyrybų esmę, vaikas karštai tikėjosi, kad tėvai kada nors susitaikys ir vėl gyvens tame pačiame name drauge su juo. Bet kuo vyresnis jis darėsi, tuo geriau suprato

ir priėmė faktą, kad toks susitaikymas be galo mažai tikėtinas. Tačiau jis, žioplas vaikiščias, ir toliau laikėsi įsikibęs šios vilties.

Jo tėtis draugavo su begale moterų. Geivinas spėjo pamiršti daugumos jų vardus, nes nė viena iš tų draugysčių nesitęsė labai ilgai. Jis girdėdavo, kaip mama kalbasi su jo močiute apie „mėnesio kvepalus“, ir žinojo, kad jos turi omenyje tėčio drauges.

Mama šioje srityje nė iš tolo nebuvo tokia aktyvi kaip jis, tad buvo keista, kad kaip tik ji, o ne tėtis sukūrė naują šeimą. Jos nauja santuoka sugriovė visas viltis, kad tėvai kokio nors stebuklo dėka vėl susivienys. Tada jis tikrai stipriai ant jos įniršo ir pasiryžo kiek įmanoma apnuodyti jos gyvenimą su naujuoju vyru.

Dabar, žvelgdamas atgal, jis suprato, kad taip elgtis buvo kvaila ir vaikiška. Jis buvo tikras pašlemėkas. Mama tikriausiai mylėjo tą vyriškį, kitaip nebūtų už jo ištekėjusi. Ji nebemyli tėčio. Geivinas girdėjo, kaip ji tai tvirtina jo senelei. „Aš visuomet būsiu dėkinga Dinui už tai, kad davė man Geiviną, – pasakė ji. – Bet mes padarėme teisingą sprendimą, kad anksti išsiskyrėme.“

Jis suprato, kad tėtis taip pat nebemyli mamos, o galbūt ir niekada nemylėjo. Jis mėgindavo įsivaizduoti savo tėvus kaip porą, tačiau jie jo vaizduotėje tiesiog nesiklijavo tarpusavyje. Tarytum du gabalėliai iš skirtingų dėlionių, jie netiko vienas prie kito. Jie buvo nesuderinami iš prigimties ir jis žinojo, kad jie tikrai niekuomet negalės gyventi kartu.

„Susitaikyk su tuo, Geivinai“, – pagalvojo jis.

Jo mama dabar džiaugiasi savo antra santuoka. Jo tėtis taip pat nusipelnė būti laimingas. Bet Geivinas nemanė, kad Liza buvo ta moteris, kuri gali suteikti jam laimės.

Galvodamas apie tai, jis buvo beužmingąs, bet prieš jam pasineriant į miegą, suskambo durų skambutis.

Jėzau! Kodėl šį rytą visi tokie pasiutusiai ankstyvi?

Jis nužingsniavo prie pagrindinių durų ir jas atrakino. Savo apmaudui, prieš atidarydamas duris jis nepastebėjo, kas stovi prie jų. O prieangyje stovėjo Džonas Rondo.

Geivino žvilgsnis pranėrė pro jį ir atsirėmė į policininkų automobilį prie šaligatvio. Jis apsiramino pamatęs, kad ekipažas tebėra kur buvęs. Automobilyje sėdintys policininkai užkandžiavo spurgomis. Be abejo, jomis juos pavaišino Rondo.

– Nesibaimink, Geivinai, tavo globėjai tebėra kur buvę.

Malonus Rondo tonas jo neapkvailino. Nė akimirkai. Jo skruostikaulis jau buvo paliovęs tvinkčioti, bet vis dar tebeskaudėjo, o mėlynė tikrai išliks dar daug dienų. Rondo už jį sunkesnis kokiais penkiolika kilogramų. Iš savo patirties jis žinojo, kad tas kalės vaikas gali vėl smurtauti. Bet tebūnie jis prakeiktas, jei dabar parodys išgąstį.

– Aš ir nesibaiminu, – atšovė jis. – Ypač tavęs. Ko nori?

– Aš noriu kai ką pridėti prie to, ką tau sakiau vakar.

– Jei mano tėtis tave čia suras, jis nutarkuos tavo subinę.

– Būtent todėl aš dabar atsidūriau čia, nes žinau, kad namuose jo nėra, – jis šypsojosi, kad kiekvienam, žvelgiančiam iš šalies, taip pat ir policininkams, laižantiems cukrinį glajų nuo pirštų, tai atrodytų tik draugiškas pašnekesys. – Jei tau kils noras kam nors papasakoti apie mano...

– Nusikaltimus.

Jo šypsena tik praplatėjo.

– Aš norėjau pasakyti, laisvalaikio veiklą. Jei kas nors iš tavęs apie tai išgirs, saugotis manęs reikės ne tau, o kai kam kitam.

– Aš tavęs nebijau.

Nekreipdamas dėmesio į jo žodžius, Rondo tęsė:

– Aš praleisiu tave ir eisiu tiesiai prie tavo senio.

– Ar aš tai turėčiau suprasti kaip humorą? Nes tai velniškai juokinga, – Geivinas pašaipiai prunkštelėjo. – Tu esi tik kompiuterio klavišų maigytojas.

– Mano tikslas yra patekti į Centrinį tyrimų biurą.

– Man nesvarbu, net jei pasidarytum Centrinio tyrimų biuro viršininku, tu neturi smarvės akis į akį stoti prieš mano tėvą.

– Aš nekalbu apie tai, kad pulčiau jį pats. Taip elgtis būtų neprotinga, nes su manim jis bus atsargus. Bet ką pasakytum apie kokį psichopatišką kalinį, kurį jis privalo apklausti? Pats žinai, kad Melojus nuolat lankosi kalėjimo kamerose, – ramiu balsu tęsė Rondo. – Jis kalbasi su narkomanais, prievartautojais ir žmogžudžiais maniakais, stengdamasis išgauti iš jų informaciją ir priversti juos prisipažinti. Kas, jei kuriam nors iš jų bus duota suprasti, kad daktaras Melojus, kol jis sėdi kalėjime, prasideda su jo moterimi?

– Tu daraisi dar juokingesnis.

– Kaip ir tavo tėvas, kai išdavė savo geriausią draugą Džeką Donerį prasidėdamas su Peris Gibson.

Kita arogantiška Geivino replika prišalo jam prie lūpų.

– Kas taip sako?

– Viena vertus, Kurtis. Taip pat ir visi kiti, kuriems užtenka sveiko proto, kad galėtų sudėti du ir du. Tavo tėvas išdulkino savo geriausio draugo sužadėtinę, dėl ko Džekas Doneris pamėgino nusižudyti ir beveik nusižudė.

– Tu visa tai išsigalvoji.

– Jei netiki manimi, paklausk jį patį, – Rondo garsiai caktelėjo liežuviu. – Bjauri istorija, ar ne? Bet ji gali pasitarnauti kaip pagrindas bet kokiems gandams, kuriuos aš galiu paskleisti kalėjime apie daktarą Melojų – kad juo, nepaisant jo išorinio draugiškumo, negalima pasitikėti, ypač kai kalbama apie vienišą ir pažeidžiamą moterį. Tu supranti, kur aš lenkiu, Geivinai? Policininkai nuolat žudo kitus policininkus. Mes esame žmonės, pats supranti. Kartais ir savo aplinkoje turime priešų. Taip atsitinka, – pasakė jis, gūžtelėdamas pečiais. – Jis nematys ir iš anksto nesitikės grėsmės, bet viskas baigsis tuo, kad jis bus lavonas, o tu – našlaitis.

Geivino širdį persmelkė baimė.

– Dink iš čia, – kimiai amtelėjo jis.

Demonstratyviai neskubėdamas, Rondo atsitraukė nuo durų staktos.

– Gerai, dabar aš palieku tave ramybėje. Bet primygtinai raginu pagalvoti apie tai, ką pasakiau. Tu esi niekas. Tu esi šunšūdis ant mano bato, nevertas mano laiko ir pastangų. Bet jeigu tu apie mane išsiplepėsi, – pasakė jis, stipriai bakstelėdamas į nuogą Geivino krūtinę savo rodomojo piršto krumpliu, – Melojus bus negyvas.

Peris iš lėto atmerkė akis, bet pamačiusi ant savo lovos krašto sėdintį Diną, atsisėdo lyg pamėtėta spyruoklės.

– Kas atsitiko?

– Nieko nauja. Aš nenorėjau tavęs išgąsdinti.

Jai palengvėjo išgirdus, kad nėra kokių nors blogų naujienų, bet širdis vis dar smarkiai plakė varoma pirminio išgąsčio, išvydus ant savo lovos sėdintį Diną. Dar nevisiškai atgavusi kvapą, ji paklausė:

– Kaip sofa – ar buvo patogi?

– Trumpa.

– Ar apskritai kiek nors miegojai?

– Šiek tiek. Nedaug. Daugiausia sėdėjau ir dirbau, mėginau naujais štrichais papildyti Valentino portretą.

Nors Peris buvo labai pavargusi, užmigti, žinant, kad kitame kambaryje guli Dinas, jai prireikė nemažai laiko. Mintis apie jo artumą pleveno jos pasąmonėje ir neleido pasinerti į poilsio miegą.

– Neblogai būtų išgerti kavos, – pasakė ji.

Jis linktelėjo galvą, bet nepajudėjo, kaip nepajudėjo ir ji. Tyla užpildė kambarį, o jie sėdėjo ir žiūrėjo vienas į kitą, skiriami tik siauro, pusės lovos pločio erdvės tarpelio.

– Turbūt man reikėjo užrakinti savo miegamojo duris? – paklausė ji balsu, primenančiu kuždesį.

– Neabejotinai. Nes, pasirodo, aš negaliu apsaugoti tavęs nuo savo rankų.

Jis ištiesė rankas į ją, o ji – į jį, bet prieš pat jųdviejų lūpoms susitinkant ji pasakė:

– Liza...

– Ji netrukdys.

– Bet...

– Pasitikėk manimi, Peris.

Pasitikėdama juo, ji atsidavė jo bučiniui – nevaržomam, ilgam bučiniui. Suspaudusi delnais neskustus skruostus, ji palenkė jo galvą žemyn, kviesdama dar didesniam intymumui. Jis nustūmė į šalį jos antklodę su užtiesalu ir paguldė Peris ant pagalvių, pats pasekdamas paskui ją. Trumpam atsitraukęs jis nužvelgė ją, siurbte siurbdamas akimis.

– Nuostabūs naktiniai.

– Skirti įaudrinti.

– Jie veikia, – suurzgė jis.

Ji pirštų galiukais tyrinėjo jo veidą, išlygino antakių plaukelius, perbraukė tiesią nosies liniją, pirštais atkartojo lūpų linkį ir palietė negilią duobutę smakro apačioje.

– Tavo plaukai labiau pražilę, – pasakė ji.

– O tu savuosius nešioji trumpesnius.

– Spėju, kad abu pasikeitėme.

– Kai kurie dalykai tikrai pasikeitė, – jo akys nuslydo prie jos krūtų ir kai jis švelniai perbraukė delnu vieną iš jų per naktinius marškinėlius, jos spenelis sustandėjo. – Bet ne tai. Tai aš prisimenu.

Jis vėl ją pabučiavo, tik dar stipriau ir nekantriau nei pirmąjį kartą. Užkišęs delną po sėdmenimis, jis pakylėjo ją iki tos vietos, kur jo kelnių audeklą plėšte plėšė erekcija.

Per jos pilvo apačią ir šlaunis nusirito šilumos banga. Kiek metų ji troško pasotinti šį savo geliantį alkį. Ji džiaugsmingai suaimanavo vėl pajutusi tą iki skausmo pažįstamą pojūtį nekantraudama pagaliau jį numalšinti.

– Mes laukėme pakankamai ilgai, – pasakė jis, pasiversdamas ant šono, kad pasiektų ją. – Per ilgai, velniškai per ilgai.

Bet jiems teks palaukti dar ilgiau. Suskambo jos telefonas. Abudu sustingo vietoje, įsmeigę akis vienas į kitą, ir kiekvienas be žodžių puikiai suprato, kad ji privalo pakelti ragelį. Per daug dalykų pastatyta ant kortos. Dinas atvirto ant nugaros ir baltai dažytoms luboms pažėrė seriją prakeiksmų.

Peris nubraukė susivėlusius plaukus nuo akių ir ištiesė ranką link bevielio telefono ragelio, gulinčio ant jos naktinio staliuko.

– Klausau? – lūpų judesiais ji pranešė Dinui, kad skambina Kurtis. – Ne... Ne, aš nemiegojau. Ar yra naujienų?

– Kai kokių, – sausu balsu pasakė Kurtis. – Nieko nauja tiesiogiai apie Valentiną ar Džeinę. Bredas Armstrongas ir Mervinas Petersonas tebėra pagrindiniai įtariamieji. Bet iš tiesų aš ieškau Melojaus. Kiek suprantu, jis pas jus.

– Minutėlę. Tuojau jį pakviesiu, – pasakė ji, išoriškai tvardydamasi sėkmingiau nei savo viduje.

Pridengusi mikrofoną, ji ištiesė telefono ragelį Dinui. Jis klausiamai pažvelgė į ją, bet ji tik gūžtelėjo pečiais.

– Man jis nieko nepasakė.

Jis paėmė ragelį jai iš rankų ir trumpai pasilabino su detektyvu. Peris atsikėlė ir nužingsniavo į vonią, uždarydama duris sau už nugaros. Ji paskubomis nusiprausė po dušu ir, užsimetusi chalatą, sugrįžo atgal į miegamąjį. Dino miegamajame nebebuvo, o telefono ragelis stovėjo ant kroviklio.

Išgirdusi garsus virtuvėje, ji nužingsniavo tenai. Dinas ant popierinio filtro samteliu pylė maltas kavos pupeles. Išgirdęs jos žingsnius sau už nugaros, jis grįžtelėjo per petį.

– Tu skaniai kvepi.

– Ko norėjo seržantas Kurtis?

– Kava bus paruošta po kelių minučių.

– Dinai?

– Geivinas jam pasakė, kur aš esu. Jis skambino man į namus, nes negalėjo manęs pasiekti mobiliuoju telefonu. Kai šį rytą nuvykau susitikti su Liza...

– Šį rytą tu buvai susitikęs su Liza?

– Auštant. Aš išjungiau savo mobilųjį telefoną ir pamiršau jį vėl įjungti. Gerbdamas ją, nenorėjau, kad telefono skambutis sutrukdytų man pasakyti tai, ką turėjau jai pasakyti.

Peris nieko neatsakė, bet jautė, kaip jai krūtinę spaudžia koks tuzinas klausimų. Jis ramiai išėmė iš jos spintelės du kavos puodelius ir tik tada atsigręžė į ją.

– Aš jai pasakiau, kad daugiau nebenoriu su ja matytis.

Ji sunkiai nurijo seiles.

– Ar ji susisielojo?

– Šiek tiek. Bet priblokšta nebuvo. Ji jautė tai artėjant.

– Mat kaip.

Jis tikriausiai perskaitė jos mintis, nes tyliai pasakė:

– Nekaltink savęs dėl šių skyrybų, Peris. Jos vis tiek būtų įvykusios.

– Ar tau... nieko dėl to?

– Man kaip tik palengvėjo. Buvo nesąžininga taip ilgai vedžioti ją už nosies.

Kavos aparatas sugurgėjo signalizuodamas, kad kava beveik paruošta, ir suteikdamas jai gerą progą pakeisti pokalbio temą. Ji nuėjo prie šaldytuvo ir iš jo išsitraukė kartoninę dėžutę su sausainiais, sulipintais glajumi po du.

– Ko norėjo Kurtis?

– Jis tik informavo mane apie statusą.

– Bylos statusą?

– Ne, mano statusą Ostino policijos departamente. Mano pareigos suspenduotos neribotam laikui.

Dvidešimt septintas skyrius

– Sveika, mama, čia Lensis.

– Kristau, kiek dabar laiko?

– Beveik devynios.

– Kur tu esi?

Praėjusį vakarą jis per galinius vartus įvažiavo į kilnojamųjų namelių kvartalą ir pastatė automobilį už dviejų eilių nuo gatvelės, kurioje gyveno jo motina. Nepaisydamas piktų šunų ir nervingų kaimynų, kurie nusiteikę pirmiau šauti, o tik paskui uždavinėti klausimus, jis prasmuko siaurais jų sklypeliais.

Toks atsargumas atrodė kiek teatrališkas, bet ši savisaugos priemonė pasirodė ne be pagrindo. Jis išsyk pastebėjo policijos automobilį be atpažinimo ženklų. Jis buvo pastatytas maždaug už trisdešimties jardų nuo jo motinos sklypelio. Pareigūnas, sėdintis paprastame sedane, puikiai matė motinos namelio duris. Labai gerai, kad jis laiku suspėjo apsilankyti jos vagonėlyje ir palengvinti savo kiaulę-taupyklę.

Jis nusėlino atgal į savo automobilį ir sugrįžo į Ostiną, nežinodamas, kur daugiau dėtis. Jau buvo paskambinęs kaimynui, kuriuo pasitikėti buvo galima ne daugiau nei bet kuriuo iš nedaugelio Lensio pažįstamų. Šis patvirtino tai, ką Lensis įtarė – policija padarė kratą jo bute. „Mačiau, kaip jie iš tavo buto neša prikrautas dėžes“, – informavo jį kaimynas.

Tose dėžėse tikrai bus kasetės su Peris Gibson laidų įrašais. „Šūdas!“

Taigi dabar, nekreipdamas dėmesio į motinos klausimą, jis savo ruožtu paklausė:

– Ar buvo apsilankę policininkai?

– Buvo vienas, vardu Kurtis. Iš Ostino.

– Ką tu jam pasakei?

– Nieko, – suniurnėjo ji. – Nes aš nieko nežinau.

– Ar jis apieškojo vagonėlį?

– Paslampinėjo po kambarius. Surado tavo kojines.

– Ar jis jas pasiėmė su savimi?

– Kam jam reikia tavo purvinų kojinių?

– Nueik prie lango ir pažiūrėk į pietinį gatvelės galą.

– Aš guliu lovoje, – sudejavo ji.

– Prašau, mama. Padaryk man tą paslaugą. Pažiūrėk, ar gatvelės gale nestovi tamsios spalvos automobilis.

Ji bambėjo ir keikėsi, bet, matyt, vykdė jo prašymą, nes telefono ragelis tarkštelėjo į naktinį stalelį, ant kurio ji, matyt, jį paguldė. Ragelyje buvo tylu be galo ilgai. Kai motina galiausiai grįžo, jos kvėpavimo takai grojo lyg dūdmaišis.

– Jis tebėra ten, kur sakai, – pasakė ji.

– Ačiū, mama. Pasikalbėsime vėliau.

– Aš nenoriu, kad bet kokias savo problemas spręstum per mane, Lensi Rėjau. Tu mane supranti, sūnau?

Jis pakabino tepaluotą ragelį ant telefono automato kablio. Susikišęs rankas į kišenes ir įtraukęs galvą į pečius, nužingsniavo dengta perėja tarp viešbučio ir garažų eilės. Jo akys vis lakstė į šalis iš po beisbolininko kepuraitės snapelio, ieškodamos, bene išvys policijos automobilį, kurio jis tikėjosi pasirodant bet kurią akimirką. Tuoj tuoj pasigirs stabdžių žviegimas ir šauksmai, įsakantys jam nejudėti iš vietos.

Supratęs, kad nebegali pasislėpti motinos namuose, praleisti naktį jis sugrįžo į savo slaptą butą. Prieš sustodamas

prie viešbučio vieną kartą pravažiavo pro šalį. Tačiau policijos automobilio nepastebėjo nei prie tarptautinių maldos namų kitoje gatvės pusėje, nei kitur, kur tik galėjo užmatyti.

Jam pavyko nepastebėtam patekti į savo būstą, bet vargu ar jį galėjai pavadinti patogiu prieglobsčiu. Čia tvyrojo slogus tvaikas ir nešvara. Visa patalpos atmosfera vertė jį jaustis nešvarų.

Jis visą naktį praleido be miego, ir tai buvo ilga naktis.

– Šį kartą tu kaip reikiant įklimpai, Lensi Rėjau, – sumurmėjo jis sau panosėje, rakindamas duris ir įsmukdamas į pridvisusią, tamsią ieškomo žmogaus slėptuvę.

Sukryžiuotos Kurčio kojos išblizgintais kaubojiškais batais gulėjo užkeltos ant jo darbo stalo. Jam besėdint įsmeigus akis į vieno savo bato smailų galiuką su rankų darbo papuošimais, ant stalo per colį nuo jo kojos šleptelėjo geltonas bloknotas. Atsigręžęs jis išvydo už nugaros stovinčią Peris Gibson. Nors ji buvo su tamsiais akiniais, iš visos kūno kalbos buvo galima spręsti, kad ji labai susierzinusi.

– Labas rytas, – pasisveikino jis.

– Jūs ketinate keliaklupsčiauti prieš tą didybės manijos apimtą kvailį?

Jis nukėlė kojas nuo stalo ir pamojo jai atsisėsti. Ji atsisakė pasiūlymo ir liko stovėti.

– Tas kvailys yra galingas ir įtakingas apygardos teisėjas, – pasakė jis.

– Kuris laiko policijos departamentą už trumpo pavadžio.

– Sprendimą dėl Melojaus priėmiau ne aš. Aš to negalėčiau padaryti netgi norėdamas. Jis aukštesnio rango už mane. Aš tik perdaviau informaciją.

– Tada galėčiau perfrazuoti savo žodžius, – pasakė ji. – Teisėjas Kempas laiko *bailų* policijos departamentą už labai trumpo pavadžio.

Ignoruodamas įžeidimą, Kurtis nupasakojo situaciją.

– Teisėjas su savo skundu kreipėsi tiesiai į vadovybę. Drauge su ponia Kemp praėjusią naktį per radiją išgirdęs kalbant apie jų dukrą, jis ėmė veikti. Bent jau taip man pranešta. Jis paskambino policijos viršininkui į namus, ištraukė jį iš lovos ir pareikalavo, kad Melojus būtų atleistas už tai, kad viešai apjuodino jo dukterį, su purvais sumaišė jo šeimos garbę, išviešino jautrias šeimos santykių peripetijas, kurias dera nagrinėti privačiai, už uždarų durų. Jis taip pat paminėjo interesų konfliktą, nes Geivinas Melojus buvo policijos apklausiamas šioje byloje.

– Iš kur jis apie visa tai sužinojo?

– Policijos departamente turi pakankamai informatorių. Taigi jis pagrasino iškelti bylą visiems ir viskam, jei Melojus nebus ne tik nušalintas nuo bylos tyrimo, bet ir pašalintas iš Ostino policijos departamento. Šefas nėjo tiek toli, kiek reikalavo teisėjas, bet jis sutiko su tuo, kad laikinas pareigų suspendavimas yra pagrįstas. Bent jau kol aistros atvės.

– Sutiko, vien norėdamas apraminti teisėją.

Kurtis pritariamai gūžtelėjo pečiais.

– Šefas man paskambino šį rytą dar prieš aušta[illegible] prašė – suprask, *įsakė* – pranešti Melojui apie jo s[illegible] kadangi aš buvau tas, kuris įtraukė jį į šią by[illegible] M[illegible] tai buvo bausmė man.

– Praėjusią naktį aš kalbėjau apie Džeinę tik te[illegible]ia[illegible] nesutiko Peris. – Galima sakyti, nėriausi iš kailio, [illegible] mano kalboje nebūtų jokių aliuzijų į jos blogą reputaciją, sekso klubą ir panašius dalykus. Mes mėginome ją pateikti pozityviai, kaip priešybę Valentinui, nupiešti ją kaip bejėgę auką, dėl kurios likimo labai susirūpinę jos draugai ir šeima.

– Bet Kempai norėjo išvengti bet kokio viešumo, pamenate? Jiems nepriimtinos jokios užuominos apie Džeinės dingimą. Taigi jūsų pasakojimas apie ją per radiją, remiantis policijos departamento psichologo rekomendacijomis, buvo ne kas kita, kaip jų pageidavimų ignoravimas.

– Dinas man sakė, kad jūs labai palaikėte šią idėją.

– Aš tai pripažinau ir šefui.

– Tai kodėl teisėjas nereikalavo atleisti ir jūsų?

– Todėl, kad jis nenori sukelti susipriešinimo visame departamente. Jis žino, kad aš turiu daug draugų mūsų pajėgose. Melojus čia dirba dar nepakankamai ilgai, kad būtų įgijęs tokį pat kolegų lojalumą. Beje, teisėjas norėjo ir jums duoti grąžos. Jūs ir Melojus jo namuose lankėtės kaip komanda. Tačiau dėl populiarumo jis neišdrįso viešai jūsų užsipulti. Atvira retorika prieš Peris Gibson jam galėtų būti antireklama jo rinkėjų akyse.

– Taigi Dinas tapo atpirkimo ožiu, – padarė išvadą ji. – Ar žiniasklaida sužinojo apie jo nušalinimą nuo pareigų?

– Neturiu supratimo. Jei tai bus paviešinta, galiu lažintis, kad Kempas tai panaudos savo tikslams.

Ji atsisėdo ant kėdės, bet ne dėl to, kad būtų nuraminta ar įtikinta. Tai buvo akivaizdu iš ryžtingos jos veido išraiškos, kai ji, pasilenkusi į priekį, prašneko žiūrėdama Kurčiui į akis.

– Eikite pas savo šefą ir pasakykite jam, kad aš reikalauju, jog jis atšauktų Dino nušalinimą. Tučtuojau. Negana to, jei informacija apie tai šiandien pasieks žiniasklaidą, aš *šį vakarą* per radiją prabilsiu apie sau pačiai tarnaujančią politinę struktūrą, valdančią šio miesto policijos departamentą. Papasakosiu klausytojams apie kyšininkavimą, apie tai, kaip pareigūnai ima pinigus už tai, kad nebūtų areštuoti kai kurie asmenys, kai juos areštuoti jie privalo, apie akį rėžiantį departamento palankumą turtingiesiems ir galingiesiems. Per keturias valandas aš galiu pridaryti daug žalos, netgi daugiau nei, mano nuomone, pajėgus padaryti teisėjas Kempas. Kad ir kiek jis norėtų būti girdimas ir matomas, aš abejoju, ar keli šimtai tūkstančių žmonių būtų girdėję bent jo vardą. O aš kiekvieną naktį turiu kelis šimtus tūkstančių ištikimų klausytojų. Taigi kas, jūsų nuomone, labiau įtakingas, seržante Kurti?

– Jūsų laida nėra politinė. Jūs niekuomet nesinaudojote ja kaip politine tribūna.

– Šią naktį aš tai padarysiu.

– O rytoj Vilkinsas Krenšou atleis jus iš darbo.

– Tai man padės užkariauti dar didesnę visuomenės paramą ir simpatiją. Šis įvykis ištisas savaites būtų žiniasklaidos dėmesio centre. Ostino policijos departamentui būtų labai sunku atsikovoti prarastą visuomenės pasitikėjimą.

Kurtis negalėjo itin aiškiai įžvelgti jos akių, besislepiančių už tamsintų akinių stiklų, bet matė jas pakankamai gerai, kad pastebėtų, jog ji nemirksi. Ji tikrai ketina padaryti tai, ką sako.

– Jei šio sprendimo teisė priklausytų man... – jis bejėgiškai kilstelėjo rankas. – Bet šefas gali ir nepasiduoti spaudimui.

– Jei jis atsisakys, aš sušauksiu spaudos konferenciją. Vidurdienį aš jau būsiu televizijoje. „Peris Gibson išeina į viešumą!“, „Pirmą kartą televizijoje po septynerių metų pertraukos!“, „Balsas parodo savo veidą!“ Jau dabar girdžiu diktorių pristatymus.

Kurtis visa tai jau regėjo savo vaizduotėje.

– Informacija apie Melojų jau gali būti patekusi į žiniasklaidą.

– Tokiu atveju tegu jūsų šefas parengia pranešimą spaudai, kad tai buvo didžiulis nesusipratimas, per ankstyvas nepakankamai informuotų žurnalistų išsišokimas ir taip toliau.

– Ar Melojus atsiuntė jus kaip savo advokatę? – paklausė Kurtis.

Ji ignoravo šį klausimą ir jis jos nekaltino už tai, kad ji jam neatsako. Melojus tikrai taip nesižemintų. Kurtis šį pigų ėjimą padarė tik dėl to, kad neturėjo svaresnių priemonių jos argumentams atremti.

– Gerai, pamėginsiu padaryti, ką galiu.

– Pasiimkite su savimi štai šitą, – pasakė ji, stumtelėdama jam geltonąjį bloknotą.

– Kas tai?

– Tai darbas, kurį Dinas atliko praėjusią naktį. Jis beveik visą naktį nemiegojo, kurdamas Džeinės pagrobėjo ir prievartautojo portretą, kai teisėjas tuo metu rengė jo diskreditavimo ir atleidimo planą. Manau, turėtų būti įdomu. Galbūt perskaitęs jūsų viršininkas supras, koks vertingas žmogus Dinas Melojus ir kokia didžiulė klaida būtų nušalinti jį nuo šios bylos tyrimo. Be abejo, Dinas pats gali pasiųsti jus ir visus po velnių ir aš jo už tai nekaltinčiau. Bet gal jūs pamėginkite įtikinti jį sugrįžti.

– Atrodo, jūs tvirtai tikite mūsų suderinamumu.

– Aš tikiu tik vienu dalyku – kiekvienas pasidaro labai išmintingas, kai reikia pridengti savo užpakalį.

– Aš apie tai pagalvosiu ir jums paskambinsiu, – Dinas nuspaudė mygtuką savo mobiliajame telefone. – O kol kas, – pridūrė sau panosėje, – eikite visi... – pastebėjęs apstulbusį Geivino žvilgsnį, jis tyliai sukikeno.

Juodu kavinėje valgė vėlyvus pusryčius, kai jam paskambino policijos departamento viršininkas ir pranešė, kad anuliuoja įsakymą apie jo nušalinimą.

– Prieš porą valandų jis buvo pasiruošęs mane atleisti, – pasakė jis Geivinui, kibdamas į savo omletą. – Dabar aš jau esu vertingiausias žmogus visame departamente. Puikus psichologas ir aukštos kvalifikacijos teisėsaugos pareigūnas. Zigmundo Froido ir Diko Treisio hibridas.

– Jis taip ir pasakė?

– Jo žodžiai skambėjo dar absurdiškiau.

– Ar Džeinės tėvas nepasius, jei tu grįši prie šios bylos?

– Aš nežinau, kokią poziciją departamentas ketina pasirinkti teisėjo atžvilgiu, ir man tai nerūpi.

– Ar tu nori ir toliau ten dirbti?

– O ar tu nori, kad aš ten dirbčiau?

– Aš?

– Ar tau čia patinka, Geivinai?

– Ar tai svarbu?

– Taip.

Geivinas susimąstęs plastikiniu šiaudeliu maišė savo pieno kokteilį.

– Manau, visai nieko. Gyventi čia nėra jau taip blogai.

Dinas žinojo, kad šis atsakymas artimiausias „taip", kokį tik įmanoma išgirsti iš Geivino lūpų.

– Aš labai nenorėčiau palikti šį darbą nieko rimta nenuveikęs, – pripažino jis. – Manau, tikrai galėčiau padaryti daug gero. Ir apskritai Ostinas – šauni vieta. Man patinka šis miestas, jo energija. Puiki muzika. Geras maistas. Malonus klimatas. Bet man taip pat patinka ir tai, kad tu gyveni su manimi. Norėčiau, kad ir toliau taip būtų. Taigi ar galime sudaryti sandorį?

Geivinas su įtarumu pažvelgė į jį.

– Kokį sandorį?

– Jei aš mėginsiu tęsti darbą čia, ar tu gali pažadėti, kad mėginsi pritapti mokykloje? Turiu galvoje, ne vien tik lankyti pamokas, Geivinai, bet ir įsitraukti į mokyklos gyvenimą, susirasti draugų, dalyvauti veikloje. Mokyklai tu turėtum skirti ne mažiau pastangų nei aš savo darbui. Ar galime sudaryti tokį sandorį?

– Ar aš galiu atgauti savo kompiuterį?

– Su sąlyga, kad aš bet kada turėsiu galimybę prie jo prieiti. Nuo šiol aš stebėsiu, kiek laiko tu praleidi prie kompiuterio ir kam tu jį naudoji. Ši sąlyga nediskutuotina. Dar viena sąlyga – mokykloje tu turi užsiimti visuomenine veikla arba sportu. Nesvarbu, kad ir kroketu, nes tuomet tu viso laisvo laiko nepraleisi užsirakinęs savo kambaryje arba slampinėdamas su draugais.

Geivinas metė trumpą žvilgsnį į kitapus stalo sėdintį Diną, paskui vėl nudelbė akis į lėkštę.

– Galbūt man vertėtų žaisti krepšinį.

Dinui buvo malonu tai girdėti, bet jis nenorėjo pernelyg intensyviai rodyti savo pasitenkinimo ir tuo galbūt prišaukti Geivino atsimetimą nuo šios geros idėjos.

– Namo vidinėje pusėje turime puikią vietelę krepšiui pastatyti. Jei nori, galėtume įrengti krepšinio aikštelę, kad tu pradėtum treniruotis?

– Žinoma. Tai būtų puiku.

– Ką gi, tada gerai. Mudu suprantame vienas kitą. Ir dar norėčiau pasakyti, kad nutraukiau santykius su Liza.

Geivinas išsyk pakėlė galvą.

– Nutraukei santykius?

– Šiandien anksti iš ryto.

– Tai buvo skubus žingsnis, ar ne tiesa?

– Šiaip jau apie tai galvojau gana ilgai.

Geivinas vėl ėmė žaisti su šiaudeliu.

– Ar jūsų santykiai nesusiklostė dėl manęs? Todėl, kad aš dabar gyvenu su tavim?

– Jie nesusiklostė todėl, kad aš nemylėjau jos taip, kaip privalėjau mylėti.

– Tu nenorėjai antrą kartą padaryti tos pačios klaidos.

Dinui suspaudė širdį, kad sūnus jo santuoką su Pet laiko klaida, nors jis buvo visiškai teisus.

– Gal ir taip.

Geivinas kurį laiką galvojo.

– Ar Peris turėjo reikšmės šiam tavo apsisprendimui?

– Labai didelės.

– Taip, aš taip ir galvojau.

– Ar tau patinka toks posūkis?

– Be abejo, Peris yra puiki, – jis ištraukė plastikinį šiaudelį iš savo taurės ir ėmė jį sukioti bei lankstyti. – Ar tu miegojai su ja, kai ji buvo susižadėjusi su Džeku?

– Ką?

– Ar tu nori, kad aš pakartočiau savo klausimą?

– Tai labai asmeniškas klausimas.

– Vadinasi, taip.

– Vadinasi, kad aš neketinu su tavimi leistis į diskusijas šiuo klausimu.

Geivinas atsisėdo tiesiau ir su apmaudu pažvelgė į jį.

– Bet tu nori kištis į *mano* seksualinį gyvenimą. Aš turiu tau aiškintis, ką aš dariau ir su kuo tai dariau.

– Aš esu tavo tėvas, o tu esi nepilnametis.

– Vis dėlto tai neteisinga.

– Teisinga ar ne, tu... Velniai griebtų! – suirzęs pasakė Dinas, kai vėl suskambo jo mobilusis telefonas.

Jis pažiūrėjo, kas skambina, ir, pamatęs Kurčio numerį, nusprendė neatsiliepti. Bet Geivinas jau buvo nuslinkęs į kampą ir žiūrėjo pro langą. Nuo šios akimirkos pokalbis su Geivinu tikriausiai būtų buvęs tiktai jo monologas.

Dinas atsiliepė po ketvirtojo šaukimo.

– Melojus.

– Ar kalbėjotės su šefu? – paklausė Kurtis.

– Taip.

– Ar pasiliekate darbe?

Nors Dinas jau buvo priėmęs sprendimą, jis nematė jokios priežasties demonstruoti save išskėstomis rankomis puolantį policijos departamentui į glėbį.

– Dar galvoju, kaip pasielgti.

– Nesvarbu, koks bus jūsų sprendimas, man reikia, kad užeitumėte pas mane.

– Aš pusryčiauju su Geivinu.

– Atsivežkite jį drauge.

Dino širdis ėmė plakti tankiau.

– Kodėl? Kas atsitiko?

– Kuo greičiau atvyksite, tuo geriau. Turiu blogų naujienų.

Kurtis nemėgino kalbėti užuolankomis.

– Jūsų draugas Valentinas paankstino savo terminą. Džeinės Kemp kūnas prieš pusę valandos aptiktas Trevizo ežere.

Dinas suėmė Peris plaštaką ir ją stipriai suspaudė. Jis nustebo pamatęs ją Kurčio kabinete, kai juodu su Geivinu įžengė pro duris. Ji pasakė, kad buvo pakviesta kaip ir jis, iš anksto negavusi jokio išsamesnio paaiškinimo.

Kurtis pasirodė prabėgus keletui minučių po jų atvykimo. Jis paprašė Geiviną palaukti jų su kitu detektyvu tardymo patalpoje. Kai tik jo sūnus buvo išvestas iš kabineto, Diną užvaldė stipri negera nuojauta. Pasirodo, ji buvo ne be pagrindo.

– Du žvejai surado jos nuogą kūną pakištą po vandenyje išsiraizgiusiomis pakrantėje augančio kipariso šaknimis. Aš buvau nedelsiant iškviestas ir skubiai nuvažiavau į vietą. Nors kūnas dar nėra oficialiai identifikuotas, tai yra ji. Nusikaltimų aplinkybių tyrimo padalinio pareigūnai šukuoja teritoriją. Medicinos ekspertas tyrinėja kūną netgi jo nepajudinęs iš tos padėties, kurioje jis buvo aptiktas. Tikisi išpešti kokių nors vertingų įkalčių. Kūnas atrodo labai prastai, – pasakė jis giliai atsidusdamas. – Mėlynės ant veido, kaklo, liemens ir galūnių. Atrodo, yra ir įkandimų žymių... – jis pažvelgė į Peris. – Keliose skirtingose vietose.

– Kokia buvo mirties priežastis? – paklausė Dinas.

– Šito mes nesužinosime iki autopsijos. Beje, medicinos ekspertas apskaičiavo, kad vandenyje jos kūnas išbuvo ne ilgiau kaip šešias ar septynias valandas. Tikriausiai į vandenį ji buvo įmesta praėjusią naktį.

– Jei reikėtų spėti...

– Aš spėčiau, kad ji buvo pasmaugta, kaip ir Medi Robinson. Mėlynės ant Džeinės kaklo labai panašios į tas, kurios rastos ant Medi Robinson kūno. Tačiau negaliu tvirtinti, kad abi žmogžudystės yra susijusios.

– Kaip dėl seksualinės prievartos?

– Medicinos ekspertas išsiaiškins ir tai. Vėlgi, jei man reikėtų spėti, sakyčiau, tai labai tikėtina.

Kurį laiką visi tylėjo, tada Peris tyliai paklausė:

– Ar jau pranešta Kempams?

– Dėl to ir vėlavau. Buvau užsukęs pas juos į namus. Teisėjas vis dar tebeniršo dėl pakeisto policijos departamento viršininko sprendimo ir galvojo, kad aš atvykau pasiaiškinti dėl viršininko poelgio. Kai pasakiau jiems apie kūną, ponia Kemp pratrūko raudoti, bet neleido vyrui jos guosti. Kiekvienas iš jų puolė kaltinti vienas kitą. Jie rėkė ir šaukė vienas ant kito. Tai buvo pasibjaurėtina scena. Kai išvykau iš jų namų, jie tebesiriejo. Po valandos susitiksiu su jais morge, kad gaučiau jų patvirtinimą dėl lavono tapatybės, tačiau šio susitikimo laukiu be mažiausio malonumo.

Jis kurį laiką žvelgė kažkur į erdvę priešais save, paskui pasakė:

– Jie tikrai nelaimėtų varžybų dėl mano simpatijų, bet turiu pripažinti, jaučiu jiems užuojautą. Jų vienintelis vaikas buvo žiauriai nukankintas ir nužudytas. Dievas žino, ką jai teko prieš mirtį iškentėti. Aš negalėjau susilaikyti nepagalvojęs apie savo dukterį, apie tai, kaip aš jausčiausi, jei kas nors šitaip su ja pasielgtų, o paskui įmestų į ežerą žuvims.

Dinas akies kampeliu pastebėjo, kad Peris vertikaliai prispaudė pirštus sau prie lūpų, tarytum stengdamasi suvaldyti emocijas.

– Kodėl jūs norėjote pasimatyti su Geivinu? – paklausė jis Kurčio.

– Ar jam galėtų būti atliktas melo detektoriaus testas?

– Labai netinkamas laikas juokams, seržante.

– Aš nejuokauju. Mes daugiau nebešaudome aklosiomis tamsoje. Aš turiu negyvą merginą. Todėl būtina stipriau paveržti varžtus.

– Mano sūnaus atžvilgiu?

– Jis buvo vienas iš paskutinių, mačiusių ją gyvą.

– Išskyrus tą, kuris ją pagrobė ir nužudė. Ar jūs patikrinote Geivino alibi?

– Jo draugų parodymus, turite omenyje? Taip, mes apklausėme keletą iš jų.

– Ir?

– Jie vieningai liudijo Geivino naudai ir tvirtino, kad jis buvo su jais. Bet jie buvo girti ir apsvaigę nuo narkotikų, tad jų prisiminimai migloti. Nė vienas negalėjo tiksliai nurodyti laiko, kada Geivinas prisidėjo prie jų ir kada jis nuo jų atsiskyrė.

– Jūs kimbate prie Geivino tik todėl, kad jis yra vienintelis jums pasiekiamas įtariamasis, – piktai pasakė Dinas.

– Deja, jūs teisus, – su nusivylimu balse pripažino detektyvas. – Iki šiol nepavyko aptikti Lensio Rėjaus Fišerio pėdsakų, nors mes ir sekame jo butą bei jo motinos būstą. Tačiau vienas įdomus dalykas paaiškėjo išnagrinėjus jo banko operacijų išrašus. Ten buvo keletas atšauktų banko pavedimų poniai Dorinai Džiljam, kuri yra dramos ir kalbos įgūdžių lavinimo mokytoja mokykloje.

Reikšmingu žvilgsniu apžvelgęs juos abu, Kurtis pridūrė:

– Ponia Džiljam uždarbiauja po darbo teikdama privačias pamokas savo namuose. Lensis, kitaip tariant, Mervinas, pas ją mokėsi rišliosios kalbos ir dikcijos.

– Mokėsi *dikcijos*? – sušuko Peris. – Jis retai pratardavo bent žodį.

Kurtis gūžtelėjo pečiais.

– Galbūt tam, kad išmoktų geriau maskuoti savo balsą? – paklausė Dinas.

– Ir aš apie tai pagalvojau, – atsakė Kurtis.

– Jis dirbo telefonų kompanijoje ir turi gerai žinoti, kaip peradresuoti telefono skambučius, – balsiai svarstė Dinas. – Ir jo dėmesys aiškiai yra sutelktas į Peris, nes kitaip kam jam reikėtų kaupti kasetes su jos laidų įrašais?

– Tai vienas iš pirmųjų klausimų, kuriuos aš ketinu jam užduoti, kai jis bus surastas, – pasakė Kurtis. – Kai surastas kūnas, keičiasi ir bendravimo standartai, todėl tenka nusimauti baltas pirštinaites. Tai galioja visiems. Toni Armstrong nepranešė, ar leis prieiti prie Bredo Armstrongo kompiuterio,

tad aš gavau leidimą jų namuose atlikti kratą. Rondo įpareigojau „nulaužti“ Bredo Armstrongo kompiuterį. Mano įtariamųjų sąraše jis turi labai daug šansų būti tas, kurio ieškome. Jo žmona paliudijo, kad matė jį sėdantį į mašiną su paaugle mergina.

Į paieškas įtraukiau šerifų biurą, Teksaso reindžerius ir Teksaso kelių patrulius. Kiekvienas miesto ir aplinkinių rajonų teisėsaugos pareigūnas įpareigotas ieškoti Armstrongo ir Lensio Rėjaus Fišerio. Taigi varžtus mes veržiame ne vien tik Geivino atžvilgiu.

– Ar tai turėtų man pataisyti nuotaiką? – paklausė Dinas. – Mano sūnus yra vienoje įtariamųjų grupėje su seksualiniu maniaku ir pornografinių filmų žvaigžde? Ir kadangi pastarųjų dviejų jums nepavyksta surasti, jūs reikalaujate, kad Geivinui būtų atliktas melo detektoriaus testas.

– Ne reikalauju, o pageidauju.

Peris uždėjo plaštaką jam ant peties.

– Manau, tau vertėtų su tuo sutikti, Dinai. Tai jį išvaduotų nuo įtarimų.

Dinui irgi norėjosi tikėti, kad atsitiks kaip tik taip. Bet jis jautė, kad Geivinas kažką slepia. Tai buvo tik instinktyvi nuojauta, bet pakankamai stipri, kad verstų jį baimintis tos paslapties, kurios Geivinas jam neatskleidžia.

Kurtis rausėsi po bylą, gulinčią ant jo stalo, kurioje, Dino spėjimu, buvo Džeinės Kemp kūno nuotraukos.

– Įkalčiai prieš Geiviną atsitiktiniai. Nieko rimta. Be to, jūs turite teisę užprotestuoti testo rezultatus, – jis pažvelgė į Diną ir šis suprato, kad detektyvas meta jam iššūkį.

– Velniai nematė. Atlikite Geivinui tą savo suknistą testą.

Dvidešimt aštuntas skyrius

– Peris, tai Stenas.

– Stenas?

– Atrodai nustebusi. Bet tu pati prieš keletą mėnesių davei man savo mobiliojo telefono numerį, pameni?

– Tu niekada juo neskambinai.

– Sakei, kad skambinčiau tik reikalui esant. Ką tik naujienų laidoje išgirdau apie Džeinę Kemp. Paskambinau norėdamas pasiteirauti, ar tau viskas gerai.

– Negaliu ir apsakyti, kaip bjauriai jaučiuosi.

– Kur tu esi?

– Centriniame policijos skyriuje.

– Galiu lažintis, tai pritrenkianti naujiena. Ar ant kūno rasta kokių užuominų, kas tai galėjo padaryti?

– Man labai apmaudu, kad turiu tave nuvilti, Stenai, bet vienintelis liūdnas faktas, kurį aš žinau, yra tas, kad ji nebegyva.

– Ar ketini šį vakarą vesti savo laidą?

– Kodėl turėčiau šito nedaryti?

– Generalinis direktorius informavo dėdę Vilkinsą apie tai, kad surastas Džeinės kūnas. Jie aptarė šią naujieną ir pagalvojo, kad, įvertinus tai, kas atsitiko, galbūt tu norėtum vienos nakties poilsio arba, sakysime, galėtum paleisti buvusios laidos įrašą.

– Vėliau paskambinsiu generaliniam direktoriui ir pati su juo pasikalbėsiu. O jei kas nors tavęs paklaus, sakyk, kad vesiu laidą pati kaip ir visuomet. Valentinas manęs tikrai neįbaugins.

– Jis padarė tai, ką žadėjo padaryti, Peris. Kaip tu manai, ar jis tau šį vakarą paskambins?

– Tikiuosi, paskambins. Kuo ilgiau jis su manimi kalbėsis, tuo geresni mūsų šansai jį identifikuoti.

– Labai gaila, kad jums nepavyko jo sučiupti, kol jis dar nebuvo spėjęs jos nužudyti, – patylėjęs jis pridūrė: – Spėju, kad man nederėjo tau šito sakyti, ar ne? Esu tikras, kad tu ir taip ganėtinai blogai jautiesi būdama ta, kuri paskatino jį šiam žingsniui.

– Aš turiu eiti, Stenai.

– Ar tu supykai? Tikrai, atrodai supykusi.

– Aš tiesiog dabar nenoriu su niekuo apie tai kalbėti, gerai? Iki, pasimatysime vakare.

Ji nutraukė pokalbį. Jis norėjo, kad ji su juo kiek įmanoma ilgiau kalbėtųsi, nes taip būtų užimta jo telefono linija. Jei jo dėdė skambins, visą laiką girdės užimtumo signalą, jam nusibos ir jis galbūt liausis.

Vos tik sužinojęs apie tai, kad surastas Džeinės Kemp kūnas, dėdė Vilkinsas ėmė be perstojo jam skambinėti. Jis apsimetė esąs susirūpinęs, kad radijo stotis įsipainiojo į šią istoriją, bet Stenas žinojo tikrąją jo nuolatinių skambučių priežastį – dėdė Vilkinsas norėjo įsitikinti, ar jis tikrai neturi nieko bendra su šiuo įvykiu.

Jam jokiu būdu nereikėjo dėdei prisipažinti, kad Peris jam patraukli. Kadangi dėdė dabar kiekviena proga tai prikaišioja, galima pagalvoti, kad per jųdviejų susitikimą Stenas apie nieką daugiau ir nekalbėjo.

Paskutinio jų telefoninio pokalbio metu Vilkinsas, nutaisęs patį grėsmingiausią balsą, pasakė:

– Jei tu padarei ką nors iškreipta ir nederama...

– Šalia jos aš esu nekaltas kaip avinėlis. Prisiekiu Dievu.

Kaip kitaip jis galėjo elgtis su Peris? Ji nebuvo šiurkšti jam, bet jį matydama niekuomet nerodydavo ypatingo pasitenkinimo. Kartais, kalbėdamasi su juo, ji atrodydavo skubri ir užsiėmusi, tarytum mintyse turėtų kažką daug svarbesnio ir įdomesnio nei jis.

Jis buvo įsitikinęs, jei kada nors pamėgintų flirtuoti su ja, jinai jį sumaltų į miltus. Ji niekada nerodė noro veltis nė į menkiausią flirtą. Dažniausiai ji apskritai jo nematydavo, tarsi šalia nieko nebūtų. Labai panašiai kaip ir jo tėvai, ji žiūrėjo į jį su atsainiu abejingumu, kuris buvo toks pat skausmingas, kaip ir atvira antipatija. Jis visuomet ir visiems yra lyg nemalonus, bet neišvengiamas priedas.

Jo šansai užmegzti romaną su Peris buvo minimalūs. Tačiau dabar, kai pasirodė Dinas Melojus, jie tapo lygūs nuliui. Melojus yra arogantiškas kalės vaikas, pasitikintis savimi ir neabejojantis savo patrauklumu priešingai lyčiai. Jam niekada nereikės plušėti stengiantis prisivilioti į lovą pageidaujamą moterį arba išprovokuoti sekretorę pakelti sijoną.

Neabejotinas gyvenimo faktas: tokiems vyrams kaip Melojus viskas gyvenime klostosi lengvai.

Dar vienas faktas: tokias moteris kaip Peris traukia prie tokių vyrų kaip Melojus.

Tokie žmonės kaip Peris ir Melojus nepažįsta tokių dalykų kaip atstūmimas ar ignoravimas. Jiems nė į galvą neateina, kad kitam išsikovoti meilę ir prieraišumą yra daug sunkiau nei jiems. Jie švyti lyg mažytės skaisčios planetos, nė nesusimąstydami, ką reiškia būti tokiam, kuris tegali suktis aplink juos. Jie neturi jokio supratimo, kokius kryžiaus kelius dažnas nueina, kad pasiektų pagarbos ir pripažinimo, kurie jiems tarsi savaime suprantamas dalykas.

Jokio supratimo.

Geivino galva buvo nulenkta taip žemai, kad smakras beveik siekė krūtinę.

– Ežere?

– Jos kūnas dabar gabenamas į morgą, kur bus atliktas skrodimas, kad būtų nustatyta mirties priežastis.

Geivinas pakėlė galvą. Išgirdęs naujieną apie Džeinės mirtį, jis išblyško kaip popierius. Sunkiai nurijęs seiles, jis šiaip taip pratarė:

– Tėti, aš... Tu turi patikėti manimi. Aš šito nepadariau.

– Aš tuo tikiu. Bet taip pat jaučiu, kad tu kažką nuo manęs slepi.

Geivinas papurtė galvą.

– Kad ir kas tai būtų, gal geriau pasakyk man, nes vis tiek paaiškės, kai būsi apklausiamas su melo detektoriumi? Ko tu nenori, kad aš žinočiau?

– Nieko.

– Tu meluoji, Geivinai. Aš žinau, kad meluoji.

Berniukas, sugniaužęs kumščius, pašoko ant kojų.

– Tu neturi teisės kaltinti kitų melagyste. Tu pats esi didžiausias melagis, kokį tik pažįstu.

– Apie ką tu kalbi? Kada aš tau melavau?

– Visą gyvenimą! – Dinas su nerimu stebėjo, kaip sūnaus akys paplūsta ašaromis. Geivinas piktai nubraukė jas kumščiais. – Tu ir mama visuomet man kalbėjote, kad mylite mane. Bet aš žinau, kad taip nėra.

– Kas tave skatina taip kalbėti, Geivinai? Kodėl tu manai, kad mes tavęs nemylime?

– Tu manęs nenorėjai, – sušuko jis. – Ji nuo tavęs pastojo atsitiktinai, argi ne tiesa? Ir tai buvo vienintelė priežastis, dėl kurios jūs susituokėte. Kodėl jūs tiesiog neatsikratėte manęs dėl savo šventos ramybės?

Jiedu su Pet niekad konkrečiai neaptarinėjo, kiek reikėtų pasakoti Geivinui, jei jis kada nors užduotų šį klausimą. Galbūt jiems reikėjo apie tai pasikalbėti. Tačiau dabar Pet nebuvo šalia ir nebuvo galimybės su ja pasitarti, tad Dinui teks vienam atsakinėti į skaudžius sūnaus klausimus. Nepaisant

galimų nemalonumų, kurių galėtų sulaukti tiek jis, tiek Pet, jis nusprendė, kad Geivinas privalo išgirsti nesušvelnintą tiesą.

– Aš tau pasakysiu viską, ką nori žinoti, tik tu atsisėsk ir liaukis į mane žiūrėjęs taip, lyg norėtum perpjauti gerklę.

Geivinas keletą akimirkų neryžtingai svyravo, paskui klestelėjo atgal ant kėdės. Jo veidas išliko karingas.

– Tu teisus. Kai mudu susituokėme, tavo motina jau buvo nėščia. Tu buvai pradėtas studentų savaitgalio iškyloje Naujajame Orleane.

Geivinas karčiai nusijuokė.

– Taip... Tai netgi blogiau, nei aš galvojau. Ar bent jau buvote koledžo įsimylėjėliai?

– Mes buvome keletą kartų nuėję į pasimatymą.

– Bet ji nebuvo mergina, kurią tu... Na, ji nebuvo tau ypatinga.

– Ne, – tyliai pripažino Dinas.

– Taigi aš buvau klaida.

– Geivinai...

– Kodėl jūs nenaudojote apsisaugojimo priemonių? Ar buvote girti, ar tiesiog kvaili?

– Manau, kad buvo po truputį ir vieno, ir kito. Tavo motina nevartojo kontraceptinių tablečių. O man taip pat derėjo elgtis atsakingiau.

– Galiu lažintis, tu apsitriedei, kai ji tau tai pasakė.

– Pripažinsiu, kad patyriau šoką. Ir tavo motina, ir aš. Ji buvo bebaigianti koledžą, nusiteikusi žengti karjeros keliu. Aš buvau bepradedąs rašyti disertaciją. Jos nėštumas buvo našta, kuriai nė vienas iš mūsų tuo gyvenimo laikotarpiu nebuvo nusiteikęs. Bet – aš noriu, kad tu tuo patikėtum, Geivinai, – apie abortą mes niekada net nekalbėjome.

Pagal sūnaus veido išraišką jis galėjo spręsti, kad šis labai nori juo patikėti, bet tai padaryti jam vis dar sunku. Dinas negalėjo jo kaltinti. Galbūt jis ir Pet buvo neteisūs nepasikal-

bėję su Geivinu, kai jis jau buvo pakankamai ūgtelėjęs, apie tai, kaip moterys pastoja. Jei jie anksčiau būtų jam išaiškinę jo pradėjimo peripetijas, galbūt jam nebūtų susiformavęs nevisavertiškumo kompleksas ir jis nebūtų sukaupęs tiek apmaudo.

– Nebuvo diskutuojama ir apie galimybę tave atiduoti kitai šeimai. Nuo pat pradžių Pet nusprendė tave pagimdyti ir auginti. Ačiū Dievui, ji maloningai mane informavo, kad aš esu kūdikio tėvas. Ir kai ji tai pasakė, aš primygtinai pageidavau, kad tu gautum mano pavardę. Aš norėjau būti tavo gyvenimo dalis. Nors nė vienas iš mūsų nenorėjome tuoktis, aš norėjau, kad tu būtum teisėtas mano vaikas. Pagaliau ji sutiko atlikti šį santuokos ceremonijos formalumą.

– Mes nemylėjome vienas kito, Geivinai. Labai norėčiau, kad galėčiau tau pasakyti priešingai, bet tai būtų netiesa, o tu iš manęs prašei tiesos ir manau, kad ją išgirdai. Mes patikome vienas kitam. Mes sutarėme ir vienas kitą gerbėme. Tačiau vienas kito nemylėjome.

Tačiau mylėjome tave. Kai aš pirmą kartą pakėliau tave ant rankų, buvau toks susijaudinęs ir nesitvėriau džiaugsmu. Tavo motina jautė tą patį. Ji ir aš gyvenome drauge, kol tu gimei. Per tą laiką mes mėginome save įtikinti, kad meilė galiausiai sužydės ir mes suprasime, jog norime būti drauge iki gyvenimo pabaigos. Bet taip nebuvo lemta, ir mes abu tai žinojome.

Tą dieną, kai pagaliau sutarėme, kad buvimas drauge tris žmones padarys nelaimingus ir tik atidės tai, kas neišvengiama, mudu neapsiėjome be ašarų. Tik dėl tavęs nusprendėme išsiskirti anksčiau, kol tu dar neprisimeni mūsų drauge, užuot tai padarę vėliau. Taigi kai tau buvo trys mėnesiai, ji pateikė pareiškimą dėl skyrybų.

Jis plačiai skėstelėjo rankomis.

– Štai kaip, Geivinai. Aš manau, tau būtų naudinga apie tai pasikalbėti ir su motina. Dėl suprantamų priežasčių ji ne-

norėjo, kad tu tai žinotum, nenorėjo, kad blogai apie ją galvotum. Aš šito taip pat nenoriu. Ji nebuvo tipiška vakarėlių mergina, besistengianti permiegoti su kiekvienu sutiktu studentu. Tas savaitgalis buvo paskutinė bendra mūsų išvyka, nes abu netrukus turėjome baigti pagrindines studijas. Mes šėlome, linksminomės ir... taip atsitiko.

Tavo motina daug paaukojo, kad galėtų pati viena auginti tave. Aš žinau, kad tu labai nepatenkintas dėl jos dabartinės santuokos, bet tai neteisinga. Pet ne vien tavo motina, ji dar ir moteris. Ir jei tave kamuoja vaikiška baimė, kad vyras jos gyvenime jai pakeis tave, tu esi neteisus. Patikėk manim, šito jis negali padaryti. Šito negali niekas.

– Aš taip nemanau, – pasakė jis, žiūrėdamas sau į sterblę. – Aš nesu idiotas. Žinau, kad jai reikia meilės ir taip toliau.

– Tai galbūt liaukis rodęs nepasitenkinimą motinos santuoka ir pasakyk jai, kad supranti.

Jis abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Aš tiesiog norėjau, kad tu pats man apie tai papasakotum. Aš ir taip žinojau.

– Na, jei viską ir taip žinojai ir tas žinojimas nieko nekeitė tavo gyvenime, kodėl priekaištauji dabar?

Jis pakėlė galvą.

– Priekaištauju?

– Ilgalaikės santuokos nebūtinai yra laimingos, Geivinai. Daugybės vaikų, gyvenančių su abiem tėvais, vaikystė nepalyginti blogesnė, nei buvo tavo, ir patikėk manim, aš žinau, ką kalbu.

Savo pradėjimo aplinkybes tu nori panaudoti kaip pateisinimą tavo netikusiam elgesiui. Tai negarbingas manipuliavimas. Tavo motina ir aš esame žmonės. Mes buvome jauni ir nerūpestingi, todėl padarėme klaidą. Tačiau ar ne laikas liautis knebinėjus *mūsų* klaidą ir prisiimti atsakomybę už savo klaidas?

Pyktis nudažė Geivino veidą rausvai. Jis sunkiai alsavo pro nosį. Jo akyse vėl susitvenkė ašaros.

– Aš myliu tave, Geivinai. Myliu visa širdimi. Ir esu dėkingas likimui už tą klaidą, kurią aną naktį padarėme mudu su tavo motina. Aš esu pasiruošęs dėl tavęs paaukoti gyvybę. Bet nesutinku, kad savo gimimo aplinkybes tu naudotum siekdamas mane atitraukti nuo to, kas šią akimirką yra nepalyginamai svarbiau.

Jis paslinko savo kėdę arčiau Geivino ir tvirtai uždėjo ranką jam ant peties.

– Aš kalbėjau su tavimi atvirai ir nuoširdžiai, kaip vyras su vyru. O tu pats ar nenorėtum pasielgti kaip vyras ir papasakoti man, ką slepi?

– Nieko neslepiu.

– Nekabink makaronų. Tikrai yra kažkas, ko tu nenori man pasakyti.

– Ne, nėra.

– Tu meluoji.

– Pasitrauk nuo manęs, tėti!

– Nepasitrauksiu, kol tu man nepasakysi.

Jo veide atsispindėjo emocijų sąmyšis ir vidinė kova su baime ir galbūt sąžine. Galiausiai jis burbtelėjo:

– Gerai, tu nori viską žinoti? Tą vakarą aš buvau su Džeine jos automobilyje.

Peris dirstelėjo į savo rankinį laikrodį. Jau daugiau kaip valandą ji laukė prie Centrinio tyrimų biuro durų. Belaukdama pastebėjo, kaip atvyko Dino advokatas, kurį buvo mačiusi vakar. Jis skubiai pranyko anapus policijos būstinės slenksčio. Be šios aplinkybės, ji nežinojo nieko, kas vyksta. Ji nežinojo, ar Geivinas apklausiamas melo detektoriumi, ar dar ne.

Ji vis labiau ėmė jausti miego trūkumą. Atrėmusi galvą į sieną, užmerkė akis, tačiau neatsipalaidavo. Jos galvoje viena po kitos sukosi kankinančios mintys. Džeinė Kemp negyva. Ją nužudė liguistas iškrypėlis, ir ji iš dalies jaučia atsakomybę dėl merginos mirties.

Kaip Stenas jai taip netaktiškai priminė, Valentino poelgį išprovokavo jos patarimas Džeinei. Jei tik ji tą naktį nebūtų pasiuntusi Džeinės skambučio į eterį, Valentinas nebūtų jo išgirdęs.

Deja, taip įvyko. Vėliau, kai Valentinas pareiškė apie savo ketinimą nubausti Džeinę, ką ji, Peris, galėjo daryti kitaip? Ką ji galėjo pasakyti tokio, kas galbūt būtų jį paskatinę nežengti paskutinio žingsnio?

– Ponia Gibson?

Ji atmerkė akis. Priešais ją stovėjo daili moteris, akivaizdžiai kamuojama didelės baimės. Jos veidas, nors ir labai gražus, buvo sukaustytas ir įsitempęs. Pabalusiais pirštais ji gniaužė savo rankinės dirželį. Oda apie jos krumplius buvo tokia įtempta, kad rankos atrodė lyg vieni kaulai. Sielvartas beveik paslėpė jos grožį, išryškindamas trapumą. Nors ji stengėsi atrodyti tvirta, buvo matyti, kad tos tvirtybės turi ne daugiau nei pienės pūkelis.

Peris tučtuojau pamėgino šypsena išsklaidyti nepažįstamosios įtampą.

– Taip, aš esu Peris.

– Aš taip ir galvojau, kad tai jūs. Ar galiu atsisėsti šalia jūsų?

– Žinoma, – Peris pasislinko ant suoliuko ir moteris atsisėdo šalia. – Atleiskite, aš... Ar mudvi buvome susitikusios?

– Aš esu Toni Armstrong. Bredlio Armstrongo žmona.

Peris, žinoma, atpažino vardą ir tučtuojau susigaudė, kodėl moteris tokia sutrikusi.

– Taip, dabar suprantu, kodėl jūs čia, ponia Armstrong, – pasakė ji. – Ši situacija jums turėtų būti nežmoniškai sunki. Labai norėčiau, kad mums tektų bendrauti kitokiomis aplinkybėmis.

– Dėkui, – moteris vos tramdė raudą, bet vis dėlto rado savyje jėgų susivaldyti ir tuo užsitarnavo Peris pagarbą.

– Policija per kratą mūsų namuose nepastebėjo šito, – ji ištraukė iš rankinės kompaktinį diską. – Jie konfiskavo Bredo kompiuterį, todėl pamaniau, kad turėčiau atiduoti ir šį diską. Galbūt jame kas nors svarbaus.

Peris į galvą šovė netikėta mintis.

– Ponia Armstrong, kaip jūs mane atpažinote?

Nors naujienų kanalai išsamiai nušvietė Džeinės dingimo istoriją, niekur nebuvo jokios vaizdinės medžiagos, kurioje būtų Peris. Šito iš vietinės žiniasklaidos kanalų pareikalavo Vilkinsas Krenšou. Peris neturėjo iliuzijų: Krenšou rūpi ne jos saugumas. Jam rūpi apsaugoti radijo stoties reputaciją. Kad ir kaip ten buvo, su tokiomis sąlygomis sutiko visi. Tačiau ji nežinojo, ar ilgai tęsis toks žiniasklaidos geranoriškumas.

Toni Armstrong nervingai palaižė savo lūpas ir palenkė galvą.

– Šis kompaktinis diskas iš Bredo kompiuterio yra tik pretekstas, kad apsilankyčiau pas seržantą Kurtį. Tikroji priežastis ta, kad vakar aš jam ne viską pasakiau.

Peris tylėjo, tuo netiesiogiai ragindama Toni Armstrong tęsti.

– Seržantas Kurtis manęs teiravosi, ar Bredas kada nors klausydavosi naktinės radijo stoties. Aš atsakiau, kad taip, kartais klausydavosi. Tada jis uždavė kitą klausimą ir mes prie šios temos daugiau nebegrįžome. Jūsų vardas paminėtas nebuvo, todėl aš neprisipažinau, kad mudu – Bredas ir aš – pažįstame jus iš Hiustono laikų.

Jos akyse buvo matyti troškimas, beveik maldavimas, kad Peris tai prisimintų pati ir jai nereikėtų pasakoti aplinkybių, kuriomis jie susipažino.

– Atleiskite, ponia Armstrong. Nepamenu, jog kada nors būčiau su jumis susitikusi.

– Su manimi jūs niekad ir nebuvote susitikusi. Jūs buvote daktaro Luiso Beikerio pacientė.

Staiga Peris atmintyje lyg iš stiklo šukelių susidėliojo pamiršti vaizdiniai. Kaip ji galėjo pamiršti jo pavardę? Be abejo, Armstrongas – labai paplitusi pavardė. Nei Kurtis, nei Dinas neminėjo, kad jų įtariamasis Bredas Armstrongas – dantų gydytojas.

– Jūsų vyras buvo dantų gydytojas? *Tas* dantų gydytojas?

Toni Armstrong linktelėjo galvą.

Peris paskubomis įkvėpė ir iškvėpė orą.

– Aš labai apgailestauju.

– Jūs neturite manęs atsiprašinėti, ponia Gibson. Tai, kas atsitiko, atsitiko ne dėl jūsų kaltės. Aš jūsų nekaltinau. Jūs pasielgėte taip, kaip ir turėjote pasielgti. Bredas, be abejo, jautėsi kitaip nei jūs. Jis tvirtino, kad jūs... Kad jūs su juo flirtavote, kad jūs jį užvedėte, – ji liūdnai nusišypsojo. – Jis visuomet taip sako. Bet aš nė akimirkai nepatikėjau, kad jūs jį paskatinote daryti tai, ką jis padarė.

Peris tąsyk atvyko pas daktarą Luisą Beikerį atlikti kažkokios stomatologinės procedūros, tačiau jau klinikoje sužinojo, kad daktaras Beikeris turėjo atsiprašyti iš darbo dėl šeimoje įvykusios nelaimės. Ji galėjo pasirinkti – ateiti kitą dieną arba sutikti, kad procedūrą atliktų kuris nors iš jo kolegų. Ji dusyk buvo atidėjusi susitikimą su dantų gydytoju, be to, daug laiko prarado kelyje į kliniką, todėl nusprendė pasirinkti kito gydytojo paslaugas.

Bredą Armstrongą ji prisiminė kaip dailios išvaizdos ir žavingų manierų vyriškį. Jai atliekamos kelios procedūros buvo ne iš maloniųjų, todėl jis pasiūlė azoto suboksido inhaliaciją, padėsiančią atsipalaiduoti.

Ji sutiko, nes žinojo, kad „linksminančių dujų“ poveikis praeina išsyk nustojus jas kvėpuoti ir kad jas naudoti medikų priežiūroje saugu. Beje, jei prireiktų vietinio nuskausminimo injekcijos, ji jos beveik nepajustų.

Greitai ji pasijuto tokia atsipalaidavusi ir nerūpestinga, tarytum plūduriuotų ore. Iš pradžių ji pamanė, jog jai pasirodė,

kad jis liečia jos krūtis. Tas palytėjimas buvo vos juntamas, kaip plunksnelės prisilietimas. Ji nusprendė, kad, be abejo, tai tik tariamas fizinis pojūtis, sukeltas jos euforinės būsenos.

Tačiau kai tai pasikartojo, palytėjimas buvo aiškiai stipresnis ir sukoncentruotas tiesiai į spenelį. Tai negalėjo būti apsirikimas. Ji atmerkė akis ir, nusipurčiusi svaigulį, nusiėmė nuo nosies nedidelę inhaliacijos kaukę. Bredas Armstrongas šypsojosi, ir ši geidulinga jo šypsena įtikino, kad jai nesivaidena.

– Ką, po velnių, jūs darote?

– Tik neapsimeskite, kad jums tai nepatinka, – sušnibždėjo jis. – Jūsų spenelis tebėra sustandėjęs.

Nors ji pusiau gulsčia sėdėjo stomatologiniame krėsle, tačiau kaip strėlė pašoko nuo jo, apversdama metalinį indelį su instrumentais, kuris triukšmingai nukrito ant grindų. Asistentė, kurią gydytojas buvo išsiuntęs iš kabineto su aiškiai išgalvotu pavedimu, paskubomis įpuolė pro duris.

– Ponia Gibson, kas atsitiko?

– Pasakykite daktarui Beikeriui, kad, kai tik galės, paskambintų man, – pasakė ji asistentei ir išbėgo pro duris.

Po kelių valandų jai paskambino susirūpinęs daktaras Beikeris, teiraudamasis, kas atsitiko. Ji viską papasakojo. Kai ji baigė, daktaras liūdnu balsu pasakė:

– Man labai nemalonu tai pripažinti, bet aš maniau, kad kita moteris melavo.

– Ar jis taip ir anksčiau elgėsi?

– Aš jums garantuoju, ponia Gibson, kad tai buvo paskutinis kartas. Priimkite mano nuoširdžiausią atsiprašymą. Aš tučtuojau imsiuosi šio reikalo.

Daktaras Armstrongas buvo atleistas. Kelias dienas po šio incidento Peris su pasibjaurėjimu nusipurtydavo, prisiminusi šį epizodą, bet po kurio laiko jis išblėso iš atminties. Ir ji apie tai nebeprisiminė daugelį metų iki pat šios dienos.

– Jei teisingai supratau, jūsų vyras dėl jo atleidimo kaltina mane?

– Taip. Nors ir prieš tai jam buvo tekę pasitraukti iš darbo dėl panašių incidentų, jis visuomet jums jautė ypatingą pagiežą. Kol jūs gyvenote ir dirbote Hiustone, jis, pamatęs jus televizijos ekrane, visuomet išjungdavo televizorių. Jis koneveikdavo jus bjauriausiais žodžiais. Ir kai jūsų sužadėtinis patyrė sunkią traumą, jis pasakė, kad taip jums ir reikia.

– Jis žinojo apie Džeką ir tą avariją?

– Ir apie daktarą Melojų. Jis spėliojo, ar tai nėra meilės trikampis.

– Ak, – tyliai sušuko Peris.

– Kai mes atsikraustėme čionai ir Bredas išsiaiškino, kad jūs dirbate radijuje, jo neapykanta jums vėl suliepsnojo, – ponia Armstrong nuleido galvą ir vėl ėmė pirštais lankstyti rankinės dirželius. – Aš turėjau vakar apie tai pasakyti seržantui Kurčiui, bet labai bijojau, kad iš to jie gali nuspręsti, jog Bredas susijęs su tos merginos dingimu.

– Ji jau nebėra dingusi.

Kai Peris jai pasakė, kad Džeinės kūnas surastas, Toni Armstrong galutinai pralaimėjo atkaklią kovą su ašaromis.

Dvidešimt devintas skyrius

Kiekvieną kartą, susitikęs su Dinu Melojumi, Džonas Rondo nerdavosi iš kailio stengdamasis būti malonus. Tačiau Melojus jam atsakydavo demonstratyviu priešiškumu. Kurtis netruko tai pastebėti. Rondo nugirdo Kurtį teiraujantis Melojaus, kas tarp jųdviejų yra atsitikę. Melojus atsakė šiurkščiu „nieko“, ir Kurtis nesistengė jo priremti prie sienos.

Rondo tulžingai mąstė, kad Melojus gali ant jo putoti, kol pragaras užšals. Jam rūpi Kurčio, o ne Melojaus nuomonė. Psichologas yra aukštesnio rango, bet tik Kurtis gali rekomenduoti Rondo į Centrinį tyrimų biurą.

Kai dėl Melojaus vaiko, jis pasiekė, ko norėjo – įbaugino jį iki kaulų smegenų. Melo detektoriaus rezultatai buvo Geivino naudai ir panaikino visus įtarimus. Tad nežinant galima būtų stebėtis, kodėl jis vis dar toks įsitempęs?

Jis sėdėjo kėdėje šalia Kurčio darbo stalo visas susitraukęs, tarytum pasirengęs gintis. Tikras nervų kamuolys, negalintis nė akimirkos pasėdėti ramiai. Jo akys baimingai šaudė į visas puses. Atrodė, kad, jei kas nors sušuktų „au“ jam už nugaros, jis stačiai subyrėtų į gabalus.

Tiktai Rondo žinojo, kodėl vaikinas tebeatrodo išsigandęs, tačiau tylėjo. Nieko neprasitarė ir Geivinas. Rondo buvo įsitikinęs, kad berniukas tylės kaip užrištas. Jis jį pakankamai įbaugino, tad jis tikrai neprasitars nė pusės žodžio. Puiki

buvo mintis, kad reikia grasinti ne jam, o jo tėvui. Manevras puikiai pavyko.

Kurčio kabinete vyko tikras susirinkimas. Be Rondo, čia, suprantama, buvo Kurtis, taip pat Melojus, Geivinas ir Peris Gibson.

Rondo buvo patenkintas galimybe pabūti šalia Peris, nors ir sunku buvo atkreipti jos dėmesį, kai aplinkui be paliovos slampinėjo Melojus ir iki šleikštulio kartojo, kaip jis bijantis, kad kita Valentino sąraše gali būti ji.

Rondo, atėjęs pas Kurtį informuoti, ką aptiko kompaktiniame diske, kurį ponia Armstrong atidavė Peris, nustebo išvydęs šį sambūrį. Tai nebuvo pasaulio pabaiga, bet tie žmonės trukdė padaryti įspūdį Kurčiui ir padidinti jo galimybes patekti į Centrinį tyrimų biurą.

Peris – netyčia, žinoma, – užlindo jam prieš nosį ir sumenkino jo pastangas. Tai, ko Toni Armstrong nepasakė jam, kai jis darė kratą jos namuose, ji patikėjo Peris – pasirodo, jos vyras Peris glamonėjo, kai ji buvo jo pacientė.

Jei ponia Armstrong būtų apie tai pasakiusi jam ir jis būtų šią žinią pranešęs Kurčiui, tuo tikrai būtų gerokai pakėlęs savo autoritetą Kurčio akyse. O dabar jam teks ieškoti kitų būdų tai padaryti.

– Manęs neapleidžia bloga nuojauta dėl to dantų gydytojo, – pasakė seržantas Kurtis. – Ar jis šiandien kalbėjosi telefonu su savo žmona? – paklausė jis Peris.

– Ji tvirtina, kad ne. Visos jos pastangos jį surasti buvo nesėkmingos.

– Jei jis skambintų jai iš savo mobiliojo telefono, mes galėtume nustatyti jo buvimo vietą per palydovus, – prabilo Melojus.

– Esu tikras, kad kaip tik todėl jis ir neskambina, – pasakė Rondo, tikėdamasis priversti Melojų pasijusti kvailio vietoje. Jo sprandas dar tebeperšėjo nuo vakarykščių Melojaus

gniaužtų. Jis ir Melojus tikrai niekada nebus draugai, bet jis ir nemanė, kad tai jam būtų didelis nuostolis.

– Ar išnagrinėjote jo telefoninių pokalbių duomenis? – paklausė Melojus.

– Šia linkme dirbama, – atsakė Kurtis. – Jis paliko labai daug pėdsakų, jei keletą kartų skambino į radijo stotį. – Atsigręžęs į Peris jis paklausė: – Ar ponia Armstrong neatpažino jo balso klausydamasi įrašų?

– Šiuo metu ji dar kartą jų klauso, bet aš nesu įsitikinusi, ar patikimas gali būti jos liudijimas. Ji labai prislėgta. Kai papasakojau jai apie surastą Džeinės kūną, ji pratrūko. Emocijos, manau, kaupėsi ištisas dienas.

– Ar sugebėtumėte atpažinti Bredą Armstrongą iš išvaizdos?

Peris gūžtelėjo pečiais.

– Nemanau. Tas incidentas įvyko jau seniai. Aš jį mačiau tik tą vieną kartą, ir tai prisiuosčiusi azoto suboksido.

– Galbūt jums praverstų nuotrauka? – paklausė Rondo, prasisprausdamas pro Melojų ir atkreipdamas visų dėmesį.

– Galbūt, – pasakė Peris.

Jis išsitraukė kompaktinį diską, kurį Toni Armstrong buvo atsinešusi iš namų ir atidavusi Peris.

– Matyt, Bredas Armstrongas mėgo skenuoti nuotraukas ir įrašinėti jas į kompaktinius diskus. Tuose, kuriuos radome kratos metu, buvo įrašyta pornografinių nuotraukų, nuskenuotų iš analogiško turinio žurnalų. Bet šiame buvo sudėtos šeimos fotografijos. Aš jį atsinešiau norėdamas sugrąžinti poniai Armstrong, bet kol kas jis gali praversti ir mums. Galbūt kas nors asocijuosis su jūsų prisiminimais, Peris.

– Nepakenktų užmesti akį, – pasakė Kurtis. Jis įjungė ant savo darbo stalo stovintį kompiuterį ir žengė žingsnį į šalį, užleisdamas vietą Rondo. Rondo žinojo, jog Peris stovi jam už nugaros, kad geriau matytų kompiuterio ekraną. Jis užuodė gaivų, turbūt plaukų šampūno, kvapą.

Jis paskubomis sumaigė klavišus ir po keleto sekundžių ekrane atsirado penkių asmenų šeimos, pozuojančios atrakcionų parke, nuotrauka. Ir tėvai, ir vaikai buvo apsirengę amerikietišku stiliumi ir pasidabinę amerikietiškomis šypsenomis, tikras amerikietiškos svajonės įsikūnijimas.

– Ar ką nors primena? – paklausė Rondo, atsigręžęs į Peris.

Ji keletą akimirkų tyrinėjo nuotraukoje užfiksuotą vyriškį.

– Kalbant sąžiningai, ne. Jei pamatyčiau jį minioje, tikrai išsyk negalėčiau pasakyti, kad tai tas vyriškis, kuris mane glamonėjo. Tai buvo pernelyg seniai.

– Ar tu esi tikra, kad pastaruoju metu jo nesi mačiusi? – paklausė Melojus. – Jei jis tavęs nekenčia taip, kaip tvirtino ponia Armstrong, jis gali tave slapčia persekioti.

– Jei jis ir buvo pakliuvęs man į akis, matyt, aš neatkreipiau į jį dėmesio.

Kurtis, kuris tebestudijavo Armstrongų šeimos nuotrauką, pasakė:

– Įdomu, kas tą nuotrauką padarė.

– Turbūt jis pats, – pasakė Rondo. – Žmogus, kuris turi skenerį ir daro kompaktinių diskų fotoalbumus...

– Gali turėti ir savo fotostudiją, – užbaigė jo mintį Kurtis. Tuomet atsigręžė į Geiviną. – Džeinė tau sakė, kad tą nuotrauką padarė jos naujasis draugas, tiesa?

Vaikinas sėdėjo kambaryje visų užmirštas. Jo kairysis kelis nuo įtampos nepaliaujamai šokinėjo nelyginant pneumatinis kūjis.

– Taip, pone. Duodama man tą nuotrauką, ji sakė, kad, be šitos, jis yra padaręs begalę kitų. Ji sakė, kad pozuoti jai patinka beveik taip pat, kaip ir mylėtis.

– Aš nepamenu, kad kratos metu jo namuose būtų surasta kokia nors fotografijos įranga, – pasakė Rondo. – Bet jis turi ją turėti, kitaip nebūtų padaręs tų šeimos nuotraukų. Kai kurios iš jų atliktos naudojant plačiakampius objektyvus arba teleobjektyvus.

– Ar laboratorijoje pavyko išsunkti kokios nors informacijos iš tos nuotraukos, kurią Džeinė davė Geivinui? – paklausė Melojus.

Kurtis nervingai papurtė galvą.

– Vieninteliai pirštų atspaudai ant jos priklauso Džeinei ir Geivinui.

– Seržante Kurti? – pertraukė juos Grigsas, įkišęs galvą pro duris.

– Minutėlę, – atsakė jam detektyvas.

– Ką sužinojote iš vietinių fotografijos medžiagų tiekėjų? – paklausė Melojus.

– Tyrimas tebevyksta, – pasakė Kurtis. – Norint nustatyti jų nuolatinius klientus, reikia nemažai laiko.

– Vargu ar galima manyti, kad daugybė žmonių turi savas fotostudijas, – pasakė Melojus.

– Galbūt, bet daugeliui klientų medžiagos siunčiamos paštu. Jų užsakymai ateina faksu. Arba internetu. Ką nors užčiuopti – sunkus darbas.

Tarpduryje dar kartą pasirodė Grigso galva.

– Seržante Kurti, tai svarbu.

Bet Kurčio smegenys buvo pritaikytos dirbti viena kryptimi. Jis kreipėsi į detektyvus, sėdinčius anapus jo kabineto pertvaros lango. Ne visi dirbo su žmogžudysčių bylomis, bet jis visus juos paprašė jam skirti šiek tiek pastangų ir laiko.

– Kas nors nuvykite ir išsiaiškinkite, ar Bredo Armstrongo namuose yra patalpa, kuri gali būti naudojama kaip fotolaboratorija, tegu ir labai primityvi. Garažas, pastogės kambariukas, sandėliukas, atsarginis vonios kambarys.

Vienas iš detektyvų skubiai pakilo ir nuėjo vykdyti nurodymo.

– Mums kuo greičiau reikalinga Bredo Armstrongo telefoninių pokalbių išklotinė. Išsiaiškinkite, kas trukdo gauti šią informaciją.

Nuo grupės atsiskyrė dar vienas detektyvas ir nuskubėjo vykdyti šio pavedimo.

– Padarykite jo nuotraukos kopiją – tik jo vieno, be kitų šeimos narių. Nedelsdami išsiuntinėkite jas visoms televizijos stotims, kad suspėtų parodyti per pirmąsias vakaro žinių laidas. Jis ieškomas apklausai, supratote? *Apklausai*, – pabrėžė jis, žiūrėdamas į detektyvą, ištiesusį ranką paimti kompaktinio disko, kurį Rondo paslaugiai išėmė iš Kurčio kompiuterio.

– Taip pat išdalykite tas nuotraukas žvalgybos pareigūnams, kurie tikrina fotografijos medžiagų prekybos taškus, – šūktelėjo Kurtis, kad išgirstų visi sėdintieji kituose kabinetuose. – Faksu nusiųskite jas visoms kitoms agentūroms, padedančioms mums vykdyti tyrimą.

Po šių jo nurodymų, Rondo atsiprašydamas pasakė:

– Pone, atleiskite, kad aš pats nesutvarkiau visų šių reikalų.

– Tiek to, – burbtelėjo Kurtis ir, žeidžiamai jį ignoruodamas, atsigręžė į Peris. – Geriausias informacijos šaltinis mums bus jo žmona. Ar jūs tikra, kad ji su mumis bendradarbiaus?

– Visiškai tikra. Ar jis yra Valentinas, ar ne, ji nori, kad jis būtų surastas, ir pažadėjo su mumis bendradarbiauti visais jai įmanomais būdais.

Kurtis kinktelėjo galva į civiliniais drabužiais apsirengusią pareigūnę.

– Paklauskite ponią Armstrong, kas daro jų šeimos nuotraukas. Pasistenkite, kad apklausa būtų natūrali, pokalbio forma.

Kol visi buvo nukreipę dėmesį į policininkę, Rondo dirstelėjo į Geiviną Melojų ir mirktelėjo jam. „Eik šikti“, – lūpomis sudėliojo berniukas. Rondo nusišypsojo.

– Seržante? – Grigsas, matyt, nusprendė nė už ką neduoti Kurčiui ramybės. – Atleiskite?

Galiausiai Kurtis atsigręžė į jį ir suurzgė:

– Na, kas atsitiko, dėl Dievo meilės?

– K... Kai kas atėjo pasimatyti su jumis, pone, – išlemeno jis. – Ir... Ir su ponia Gibson.

– Kai kas? Kas?

Grigsas parodė pro kabineto pertvaros viršų. Kurtis ir Peris nusekė jam įkandin per mažų kabinetų labirintą iki dviverių paradinio įėjimo durų, kur du uniformuoti pareigūnai už parankių laikė vyriškį su antrankiais.

– Mervinas! – sušuko Peris.

Lensis Rėjus Fišeris buvo pasodintas už stalo viename iš tardymo kambarių. Peris atsisėdo priešais jį, o Kurtis ir Dinas atsistojo iš šonų. Nors pagrindinis visų dėmesys dabar buvo sutelktas į daktarą Bredą Armstrongą, žmogus, kurį Peris pažinojo kaip Merviną Petersoną, tebebuvo vienas iš įtariamųjų.

Jis pats atėjo į policijos būstinę ir prisistatė vestibiulyje budėjusiems pareigūnams. Išsyk jį pažinę, jie bematant uždėjo jam antrankius ir liftu drauge su juo pakilo į ketvirtą aukštą. Jis visiškai nesipriešino. Kiekvieną kartą, kai Peris pažvelgdavo jam į akis, jis paskubomis nusukdavo savąsias, tarytum jaustųsi dėl ko nors kaltas.

Ji buvo nustebusi, kaip dailiai jis atrodo be savo dukslių drabužių ir beisbolininko kepuraitės, kurią dėvėdavo darbe. Ji niekada nebuvo mačiusi gerai apšviesto jo veido. Lygiai kaip ir jis nematė jos, pagalvojo ji. Galbūt jis vogčiomis dirsčioja į ją ne tik dėl spėjamos kaltės, bet ir iš smalsumo.

– Ar man reikia susirasti advokatą? – paklausė jis Kurčio.

– Aš nežinau, ar jums reikia susirasti advokatą, – šaltakraujiškai atsakė detektyvas. – Tai jūs suorganizavote šį susitikimą ir pageidavote, kad jame dalyvautų Peris. Jūs mums ir pasakykite, ar jums reikia advokato.

– Ne, man nereikia advokato. Nes galiu jums iš karto pasakyti, ir tai yra švenčiausia tiesa, kad neturiu nieko bendra su tos merginos pagrobimu ir nužudymu.

– Mes nesakome, kad jūs turite su tuo ką nors bendra.

– Tuomet kodėl tie vaikinai apačioje griebė mane kaip nusikaltėlį ir surakino šitais? – jis atkišo Kurčiui antrankiais surakintas savo rankas.

Kurtis abejingai atkirto:

– Manau, kad esate prie jų pripratęs, Lensi. Jums pakankamai dažnai teko su jais būti.

Jaunasis vyriškis suzmeko kėdėje, priverstas pripažinti Kurčio žodžius.

– Mervinai, – pasakė Peris, atkreipdama jo dėmesį į save. – Tavo bute policininkai surado kasetes su mano laidų įrašais, daug kasečių. Aš norėčiau žinoti, kodėl tu jas laikei.

– Mano tikrasis vardas Lensis.

– Atleisk, Lensi. Taigi kodėl tu kaupei visas tas kasetes?

– Mums atrodo, kad jūs esate apimtas domėjimosi šia moterimi manijos, – įsiterpė Dinas.

– Prisiekiu, priežastis ne ta, apie ką jūs galvojate.

– Apie ką aš galvoju? – paklausė Dinas.

– Kad aš tai darau iš kokių nors iškrypėliškų paskatų. Tačiau taip nėra. Aš... Aš ją tiesiog studijuoju, – jis apžvelgė apstulbusius veidus. – Suprantate, aš noriu būti panašus į Peris. Daryti tai, ką daro ji. Noriu dirbti eteryje.

Jei jis būtų pasakęs, kad nori dirbti atominio povandeninio laivo kapitonu arba senatoriumi kongreso rūmuose, vargu ar jie būtų labiau apstulbę.

Pirmoji atsitokėjo Peris.

– Tu nori siekti radijo diktoriaus karjeros?

– Jūs galvojate, kad tai beprotiška idėja, turint galvoje mano kriminalinę praeitį ir taip toliau.

– Aš nemanau, kad tai beprotiška idėja. Aš tiesiog nustebusi. Kada tu priėmei tokį sprendimą?

– Prieš porą metų. Kai išėjau iš Hantsvilio kalėjimo ir naktimis pradėjau klausytis jūsų radijo laidų.

– Tačiau kodėl pasirinkote Peris? Kodėl ne kitą vedėją? – paklausė Dinas.

– Todėl, kad man patiko jos bendravimas su žmonėmis, – atsakė jis. Tuomet vėl atsigręžė į Peris. – Man atrodė, kad jums tikrai rūpi žmonės, kurie skambina, kad jums svarbios jų problemos, – sutrikęs jis pridūrė: – Kurį laiką, išėjus iš kalėjimo, man buvo labai sunku. Reikėjo iš naujo mokytis gyventi laisvėje. Jūs buvote tarytum mano vienintelė draugė.

Kurtis rūškanai ir nepatikliai žvelgė į Lensį. Dino veidas taip pat buvo susiraukęs. Bet Peris šypsena paskatino Lensį tęsti savo pasakojimą.

– Vieną naktį jums paskambino žmogus, kuris papasakojo, kad jį atleido iš darbo ir jis negali susirasti naujo. Jūs jam pasakėte, kad jis prarado pasitikėjimą savimi, o kaip tik tokiu metu reikia kelti sau pačius aukščiausius tikslus. Aš nusprendžiau pasinaudoti patarimu, kurį jūs davėte tam žmogui. Lioviausi taikęsis į smulkius darbelius ir parašiau prašymą dėl darbo telefonų kompanijoje. Jie mane pasamdė. Aš gaudavau neblogą atlyginimą, kurio pakakdavo apmokėti ir dikcijos pamokas. Įsigijau geresnių drabužių. Gerą automobilį. Tačiau tapau per daug godus ir prikišau nagus prie įrangos, kurią, žinojau, galima greitai parduoti. Bylos man nekėlė, tačiau buvau atleistas iš darbo.

Kurį laiką jis tylėjo, tarytum tylomis smerkdamas save už tokį nevykusį poelgį. Peris pažvelgė į Diną. Šis patraukė pečiais, lyg norėdamas pasakyti, kad Lensis arba kalba tiesą, arba pučia dūmus visiems į akis.

– Po keleto nedarbo savaičių, – tęsė jis, – aš, negalėdamas patikėti savo sėkme, laikraštyje pamačiau skelbimą, kad siūlomas darbas radijo stotyje. Man buvo nesvarbu, kad tai buvo šūdo... Tai yra tualetų valytojo darbas. Aš norėjau atsidurti toje aplinkoje. Kad galėčiau stebėti jus. Matyti, kaip jūs dirbate. Galbūt perimti kai kuriuos jūsų darbo principus.

Prie savo radijo aparato namuose aš prijungiau magnetofoną ir nustačiau jį taip, kad automatiškai įrašytų kiekvieną jūsų laidą. Dienos metu aš klausydavausi jūsų laidos įrašų ir stengdavausi imituoti jūsų kalbėjimo manierą. Stengiausi pagauti jūsų dikciją ir ritmiką. Vėl ėmiau lankyti dikcijos pamokas, stengdamasis atsikratyti savo akcento.

Jis jai plačiai nusišypsojo.

– Kaip girdite, man dar teks nemažai padirbėti. Ir, žinoma, suprantu, kad niekad nepasieksiu tokio lygio kaip jūs, kad ir kaip stengčiausi. Bet aš esu pasiryžęs padaryti viską, ką galiu. Aš noriu... Aš *turiu*... Kaip ten sakoma?

– Iš naujo atrasti save? – davė užuominą ji.

Jo akys nušvito.

– Taip, taip. Štai kodėl aš renkuosi slapyvardžius. Mano tikras vardas man per daug primena praeitį.

Kurtis ant stalo mestelėjo aplanką, ir Lensis susigūžė, atpažinęs, kad tai jo byla.

– Aš žinau, kad mano praeitis atrodo prastai, bet prisiekiu Dievu, tą gyvenimą aš palikau.

– Tai ilgas nusikaltimų sąrašas, Lensi. Gal Hantsvilio kalėjime tu suradai Jėzų, ar ką?

– Ne, pone. Aš tik nebenoriu likti šiukšle iki gyvenimo pabaigos.

Kurtis neįtikintas atsikrenkštė.

Lensis apsidairė aplinkui ir tikriausiai suprato, kad jie tebėra nusiteikę skeptiškai. Jis liežuviu sudrėkino lūpas ir liūdnai pasakė:

– Aš nepadaryčiau nieko, kas galėtų pakenkti Peris. Ji mano deivė. Aš jai niekuomet telefonu negrasinau. O kalbant apie tą merginą, kuri rasta negyva, aš nieko apie ją nežinau.

Kurtis, atsirėmęs šlaunimi į stalo kampą, kreipėsi į jaunąjį pašnekovą apgaulingai draugišku tonu:

– Tau patinka vyresniųjų klasių merginos, Lensi Rėjau?

– Nesupratau, pone?

– Kai tau buvo šešiolika, tu buvai pašalintas iš mokyklos.

– Kalėjime aš įgijau trūkstamą išsilavinimą.

– Bet praradai visus mokyklos baigiamųjų klasių malonumus. Galbūt tu dabar stengiesi kompensuoti tai, ko netekai.

– Jūs kalbate apie merginas?

– Taip, aš turiu galvoje merginas.

Jis kategoriškai papurtė galvą.

– Aš neieškau nepilnamečių merginų ir neužsiiminėju seksu su jomis. Aš nesu tobulas, bet tai, apie ką kalbate, ne mano sritis.

– Ar tau patinka moterys?

– Palyginti su vyrais? Velniai griebtų, taip.

– Tavo dailus veidas. Tu gerai sudėtas. Kalėjime kartais apima velniška vienatvė.

Lensis droviai dirstelėjo į Peris, paskui nuleido galvą ir sumurmėjo:

– Jie paliko mane ramybėje. Aš smeigiau šakute vienam į... sėklides. Už tai man buvo pridėti vieni metai, bet daugiau jie prie manęs nebelindo.

Peris pasidarė nesmagu dėl Henrio. Ji norėjo, kad Kurtis paliktų vaikiną ramybėje, bet bijojo, kad jei įsikiš, detektyvas gali paprašyti ją išeiti, o jai norėjosi išklausyti Lensio pasakojimo iki galo.

– Vakar buvau susitikęs su tavo motina, – pasakė Kurtis.

Lensis pakėlė galvą ir pažvelgė tiesiai į detektyvą.

– Ji yra karvė.

– Tai bent! Ar girdėjote šitai, daktare Melojau? Ar tai jums neatrodo paslėpto priešiškumo moterims apraiška? Apmaudas...

– Aš nemėgstu savo motinos, – karštai pasakė Lensis. – Bet tai niekaip nesusiję su mano seksualiniu gyvenimu. Jei ji būtų jūsų motina, ar jums ji patiktų?

– Ar tu turi draugę? – neatlyžo Kurtis.

– Ne.

– Ar nori turėti?

– Kartais.

– Kartais, – pakartojo Kurtis. – Kai užsinori merginos, ką tu darai?

– Ką jūs norite tuo pasakyti?

– Nagi, neapsimetinėk, Lensi Rėjau, – Kurtis buku rodomuoju pirštu pabarbeno į jo bylą. – Tu sėdėjai kalėjime už seksualinį nusikaltimą.

– Aš buvau neteisingai apkaltintas.

– Taip sako visi prievartautojai.

– Tas vaikinas, filmų prodiuseris...

– Pornografas.

– Teisingai. Jo garaže mes sukome pornografinio turinio juostą. Kai jo mergina pradėjo man meilintis, jam kilo pavydas. Viskas buvo gerai, kol... Suprantate, kol buvo sukama juosta. Bet kai mūsų santykiai perėjo į privatų lygmenį, pasidarė nebegerai. Taigi mes susikivirčijome ir...

– Ir tu jį gerokai apipjaustei.

– Tai buvo savigyna.

– Teisėjų kolegija tuo nepatikėjo, kaip ir aš, – pasakė Kurtis. – Kai tu baigei su juo, užsiėmei mergina.

– Ne, pone!

Jis neigė savo nusikaltimą taip kategoriškai ir su tokiu akivaizdžiu pasipiktinimu, kad Peris buvo linkusi patikėti, jog jis kalba tiesą.

– Tai padarė jis, o ne aš. *Jis* ją kaip reikiant apdorojo, – jis parodė pirštu į aplanką. – Visa tai, kas buvo padaryta jai, padarė jis.

– Ant jos buvo rasta tavo DNR pėdsakų.

– Todėl, kad tą dieną mes mylėjomės. Jis mus užklupo. Tada ir prasidėjo kautynės.

– Jo parodymus savo priesaika patvirtino du prodiuserių komandos nariai ir pati mergina.

– Jie visi buvo narkomanai. Jis šerdavo juos narkotikais. Aš neturėjau ko jiems pasiūlyti mainais už teisingus parodymus.

– Kodėl mes turėtume patikėti jūsų įvykio versija, Lensi? – paklausė Dinas.

– Todėl, kad aš prisiimu atsakomybę dėl visų kitų savo nusikaltimų. Aš padariau keletą baisių dalykų, bet niekada nemušiau moters.

Peris pasilenkė skersai stalo į jo pusę.

– Kodėl tu pabėgai, kai tau paskambino pareigūnai ir pasakė, kad nori tave apklausti? Kodėl nepasakei jiems to, ką dabar mums sakai?

Jis giliai atsiduso ir, pakėlęs savo surakintas rankas, patrynė kaktą.

– Paprasčiausiai išsigandau. Aš esu buvęs kalinys. Savaime tampu įtariamuoju. Be to, žinojau, jei mano bute bus surastos kasetės su jūsų laidų įrašais, policija tikrai paims mane į nagą.

– Tai kodėl tada palikai tas kasetes?

Jis nedrąsiai nusišypsojo.

– Todėl, kad esu kvailys. Supanikavau ir išbėgau iš buto kaip iš skęstančio laivo. Paprasčiausiai pamiršau jas pasiimti. Galbūt praradau kriminalinio nusikaltėlio instinktą. Tikiuosi, kad praradau.

Jo savikritiška kalbėjimo maniera patiko Peris. Bet Kurtis neatrodė ja ypač sužavėtas.

– Jei jūs būtumėte visa tai prisipažinęs užvakar, galbūt būtų lengviau jumis patikėti.

Lensis nuoširdžiai pažvelgė į Peris ir pasakė:

– Aš kalbu tiesą. Nieko nežinau nei apie tą Valentiną, nei apie tuos telefoninius skambučius. Nežinau nieko apie Džeinę Kemp, išskyrus tai, kas buvo pasakyta žiniasklaidoje. Vienintelis dalykas, dėl kurio esu kaltas, kad noriu išmokti daryti tai, ką darote jūs.

– Tu dirbi stotyje jau keletą mėnesių, – tyliai pasakė ji. – Bet nė nemėginai su manimi pasikalbėti. Kodėl neatėjai pas mane ir nepasipasakojai apie savo tikslą? Neprašei manęs patarimų, pagalbos?

– Ar jūs juokaujate?! – sušuko jis. – Jūs esate žvaigždė. Aš – vaikinas su kibiru ir skuduru rankose. Aš niekad nebūčiau radęs savyje drąsos pasikalbėti su jumis. O jei ir būčiau, jūs būtumėte tik pasijuokusi iš manęs.

– Aš niekada nebūčiau pasielgusi taip, kaip sakai.

Jis pamėgino įžvelgti jos akis, paslėptas po tamsiais akinių stiklais.

– Ne, tikriausiai nebūtumėte. Dabar aš tai matau.

– Kur jūs buvote visą šį laiką? – paklausė Kurtis. – Jūs negrįžote nei pas motiną, nei į savo butą.

– Aš turiu... Kaip čia tinkamiau išsireiškus...

– Slaptą butą? – spėjo Kurtis.

Lensis atrodė susigėdęs ir sutrikęs.

– Taip, pone. Aš jums duosiu adresą. Galite jį apieškoti.

– Būtinai apieškosime, – pasakė Kurtis, paimdamas Lensį už parankės ir pakeldamas nuo kėdės. – O kol mes tuo užsiimsime, jūs pasisvečiuosite pas mus.

Trisdešimtas skyrius

Šis baras idealiai tiko žvejams.

Jis buvo ant žvirgždėto ežero kranto, gražioje kedrais apaugusioje vietoje, puikiai žinomas vietiniams gyventojams. Žvejai į jį užsukdavo dažnai, bet tarp turistų ar aplinkinių golfo klubų narių jis nebuvo populiarus. Be žvejų, baro klientūrą daugiausia sudarė statybininkai, fermeriai ir dviračiais važiuoti turistai. Profesionalai baltomis apykaklėmis čia būtų jautęsi ne savo vietoje, tad Bredas Armstrongas galėjo būti bemaž ramus, kad niekas iš pažįstamų jo čia nepastebės.

Žingsniuojant apytamse baro patalpa, jam po kojomis traškėjo žemės riešutų lukštai. Šviesą patalpoje skleidė tik neoniniai užrašai, iš kurių beveik kiekvienas reklamavo „Lone Star" alų ir prekinį ženklą. Papildomą apšvietimą teikė blausūs žibintai, kybantys virš biliardo stalų, bet ir jų šviesą slopino tiršti tabako dūmai.

Kampe stovintys gergždžiantys elektriniai vargonėliai skleidė ratu besisukančią pastelinių spalvų vaivorykštę, bet podraug su šviesa iš vargonėlių sklindančioje muzikoje nebuvo nieko subtilaus: tai buvo sena kaip pasaulis kantri stiliaus melodija, kupina sentimentalių dejonių ir sielvarto, sukurta dar iki Gerto ir Makgrou kartos.

Klientai tiesiai iš butelių gėrė alų, burboną arba tekilą. Tekilą gėrė ir mergina, šalia kurios Bredas prisėdo prie baro. Jis

ją bematant atpažino. Tai, kad ji šiandien, šią akimirką, sėdi čia, yra dangaus siųstas ženklas, kad jis nedaro nieko bloga.

Jis pažvelgė į dvi tuščias taures, stovinčias prieš ją, ir pamojo barmenui, kad atneštų dvi naujas.

– Vieną man ir vieną panelei su krūties spenelio žiedeliu.

Ji atsigręžė į jį.

– Še tau! O, sveikas. Prieš porą naktų, ar ne?

Jis nusišypsojo.

– Džiaugiuosi, kad prisimeni.

– Tu esi tas vaikinas su pornografijos kolekcija.

Jo veide buvo matyti nusivylimas.

– Aš tikėjausi, kad tu mane prisimeni dėl... kitų įsimintinų savybių.

Ji palaižė savo viršutinę lūpą ir nusišypsojo.

– Šitai taip pat atsimenu.

– Nesitikėjau tavęs išvysti tokioje vietoje kaip ši, – pasakė jis. – Tavo lygis per aukštas.

– Aš čia užsuku tik retkarčiais, – ji dantimis sutraiškė lukštą ir grakščiai įsidėjo riešutą į burną. – Prieš sekso klubo susirinkimus, – ji numetė lukštą ant grindų ir patrynė rankas, valydamasi nuo jų trupinius. – Tu irgi nelabai tinki prie šios aplinkos.

– Manau, pats likimas mus suvedė dar kartą.

– Šaunu, – pasakė ji.

Veidą ji buvo storai nutepusi makiažu, kad atrodytų pakankamai suaugusi ir galėtų pirkti alkoholinius gėrimus. Barmenas arba patikėjo jos išvaizda, arba, labiau tikėtina, paprasčiausiai ignoravo tai, kad ji nepilnametė. Jis atnešė Bredo užsakytas tekilos taures.

– Už ką mudu išgersime?

Ji užvertė savo dideles, tamsias akis į lubas, tarytum atsakymas galėtų būti užrašytas palubėje tvyrančiame troškių dūmų debesyje.

– Galbūt už auskarus?

Pasilenkdamas į priekį jis sušnibždėjo:

– Aš sukietėju vos pagalvojęs apie tai.

Jiedu susidaužė taurėmis ir drauge užsivertę išgėrė deginantį skystį.

Viskas taip fantastiškai paprasta, pagalvojo jis. Nejaugi motinos nebeperspėja dukterų, kad šios nesikalbėtų su nepažįstamais vyriškiais? Nejaugi neaiškina, kad niekuomet, jokiomis aplinkybėmis niekur neitų su vyru, kurio nepažįsta? Kur ritasi pasaulis? Jį apėmė baimė dėl savo dukterų.

Tačiau mintys apie šeimos narius ėmė gadinti nuotaiką, todėl jis pasistengė jas nustumti į tamsų sąmonės kampą ir užsakė abiem dar po vieną tekilos.

Po šiosios jiedu susitarė palikti barą. Jiems vingiuojant tarp biliardo stalų, jis patenkintas šypsojosi. Kietieji vyrukai su tatuiruotėmis ant rankų ir peiliais prie storų odinių diržų jam akivaizdžiai pavydėjo. Jam sekasi ten, kur jiems aiškiai nesiseka. Galbūt dėl to, kad jo plaukai švarūs.

– Tu Melisa, tiesa? – paklausė jis, atidarydamas jai savo automobilio dureles.

Jos blizgančias raudonas lūpas iškreipė šypsena. Jai patiko, kad jis prisimena jos vardą.

– Kur mes važiuosime?

– Aš turiu kambarį.

– Super.

Išties viskas tiesiog beprotiškai lengva.

Šį vakarą rodytis viešumoje nebuvo labai protinga, bet jis negalėjo būti užsidaręs daugiau nė minutės, kitaip būtų išprotėjęs. Jis negali sugrįžti į namus. Kiaurą dieną penkiolikos minučių intervalais Toni skambino į jo mobilųjį telefoną, maldaudama sugrįžti. Policija tenori su juo pasikalbėti, tvirtino ji jam siunčiamose žinutėse. „Žinoma, – galvojo jis. – Jie nori su manimi pasikalbėti pro geležinius virbus."

Jis neatsakė nė į vieną jos skambutį ir pats jai neskambino, žinodamas, kad policija turbūt mėgins jį susekti per kokį

palydovą. Žinia, kad surastas Džeinės kūnas, nebuvo gera lemiantis ženklas. Naujienų laidose buvo skelbiama, kad atliekama lavono autopsija. Tai išgirdęs, jis vos neišsikraustė iš galvos.

Jis siuto, nervinosi, vaikštinėjo po kambarį, vainojo žmoną už tai, kad jo nesupranta, Džeinę – už tai, kad yra tikra pimpalo provokuotoja, kuriai neįmanoma atsispirti, ir netgi savo motiną, kuri vaikystėje jį smarkiai bausdavo už masturbaciją.

Tiesą pasakius, jis pats neprisiminė tokių atvejų, bet psichologai terapijos seansų metu jo klausdavo, ar vaikystėje už tokius dalykus jis nebūdavo baudžiamas, ir jis atsakydavo teigiamai, nes tai, atrodo, buvo laukiamas atsakymas ir sykiu logiškas jo bei jo likimo bendrų seksualinio alkio paaiškinimas.

Kai naujienų laidose perduodamos žinios iš blogų virto labai blogomis ir jose jau ėmė šmėžuoti jo vardas, Bredą apėmusi įtampa dar padidėjo. Jis stengėsi išsiblaškyti vartydamas savo pornografinius žurnalus, skaitinėdamas prenumeratorių laiškus ir „autentiškų“ patyrimų aprašymus. Bet greitai jam tai nusibodo, nes visų laiškų autoriai buvo pažįstami. Be to, savo geismo jis negalėjo patenkinti pasinaudodamas svetima patirtimi.

Jis buvo susijaudinęs ir jam būtinai reikėjo atsipalaiduoti. Ar galima jį dėl to kaltinti, turint galvoje psichologinę įtampą, kurią jis patyrė pastaruoju metu? Jis nusprendė, jei atsipalaidavimas jo neieško, jis pats jį susiras.

Dabar jis jį surado.

– Tai ne tas automobilis, su kuriuo tu buvai aną naktį, – pasakė Melisa, šuoliuodama per radijo stotis, kol surado grojančią monotonišką repą.

Policija jo automobilį būtų greitai susekusi, tad jis nusprendė pasinaudoti nuomos punkto, pristatančio automobilius užsakovui, paslaugomis. Įmonė nebuvo iš tų tvarkingųjų, reikalaujančių iš kliento įvairiausių dokumentų, atvirkščiai,

tokia, kuri, anot skelbimo geltonuosiuose puslapiuose, „ima grynaisiais“. Tai Bredui buvo užuomina, kad šioje įstaigoje pro pirštus žiūrima į taisykles ir principus. Vienintelis šios firmos žadamas komforto atributas nuomojamuose automobiliuose buvo veikiantis oro kondicionierius.

Laukdamas, kol atvyks automobilis, Bredas nusiprausė po dušu ir apsirengė, pasišlakstė „Aramis“ kvepalais ir į kelnių kišenę įsikišo prezervatyvų pakelį.

Kaip jis ir tikėjosi, automobilį pristatęs firmos atstovas atrodė taip, tarytum kitas jo darbelis būtų apiplėšti kokią nuošalią parduotuvėlę. Bredas pamojavo jam panosėje savo vairuotojo pažymėjimu ir užpildė paraiškos formą, kurioje apie save pateikė išgalvotą informaciją. Jis atskaičiavo reikalaujamą užstatą ir pridėjo dešimt dolerių arbatpinigių. Vyriškis vos kalbėjo angliškai ir neatrodė, kad labai dėtųsi į galvą, tą ar kitą dieną Bredas žada grąžinti dešimties metų senumo automobilį į firmos aikštelę.

– Ar mes buvome susitikę anksčiau? – dabar paklausė jo Melisa. – Anksčiau nei užpraeitą naktį, turiu galvoje. Tu man kažkur matytas.

– Aš esu garsi kino žvaigždė.

– Vadinasi, mačiau tave ekrane, – sukikeno ji.

Siekdamas nukreipti ją nuo šių minčių, jis pasakė:

– Ar tu visada taip pritrenkiamai atrodai?

– Tu tikrai manai, kad aš atrodau pritrenkiamai?

Iš tiesų ji atrodė kaip paprasčiausia kekšė. Dažyti plaukai šiandien buvo standesni ir šukuosena aukštesnė nei praėjusį kartą. Palikus baro prieblandą, jos makiažas tapo dar ryškesnis. Paplūdimio kostiumo viršutinė dalis buvo iš permatomos medžiagos, kad matytųsi kybantis spenelio žiedas. Jos sijonėlis buvo turbūt mažesnis už stalo servetėlę.

Taigi ji pati šito prašosi. Ji turėtų padėkoti jam už tai, kad išgelbėjo ją nuo bare sėdinčių juodasprandžių grupinio išprievartavimo.

Jis parodė į savo tarpukojį.

– Pažiūrėk, ką tu man padarei.

Ji pačiupinėjo kauburį jo kelnėse ir paklausė:

– Ar tai geriausia, ką tu gali? – ir atsišliejo į keleivio pusės dureles, atsainiai brūkštelėdama pirštų galiukais sau per spenelį su jame įvertu žiedeliu.

Mergina išmanė savo amatą. Jo erekcija dar sustiprėjo.

– Negaliu žiūrėti į tave ir tuo pat metu vairuoti.

Ji žaismingai trūktelėjo savo žiedelį.

Jis suaimanavo.

– Tu mane žudai, ar supranti?

– Bet tu mirsi laimingas.

Jis ištiesė ranką jos link. Jo plaštaka palindo po jos sijonėliu, pirštai atsirėmė į kelnaičių audeklą ir po kelių akimirkų rado kelią jį apeiti...

– Hmm. Taip, čia, – Melisa užmerkė akis. – Nesiliauk tai daręs ir nelėk. Bent jau iki mano orgazmo.

Kai Dinas, Peris ir seržantas Kurtis pasirodė, Geivinas sėdėjo prie Centrinio tyrimų biuro durų. Jo viltis buvo Lensis Rėjus Fišeris. Jis pašoko ant kojų ir paklausė:

– Ar tai tas žmogus?

– Mes dar nežinome, – atsakė jam tėtis. – Seržantas Kurtis ketina jį kol kas sulaikyti ir užduoti jam dar keletą klausimų.

Peris dirstelėjo į savo rankinį laikrodį.

– Jei tai niekam nesukels problemų, prieš vykdama į radijo stotį aš norėčiau užsukti į namus. Šį rytą išbėgau be galo paskubomis.

– Aš tave pavešiu ir pakeliui užvešiu į namus Geiviną, – pasakė Dinas. – Savo mobiliuosius telefonus laikykime parengtyje, Kurti. Jei kas nors išaiškės...

– Aš nedelsdamas skambinsiu, – užtikrino detektyvas. – Ketinu pagąsdinti Lensį Rėjų.

– Su visa derama pagarba sakau jums, aš netikiu, kad jis yra Valentinas, – pasakė Peris.

Detektyvas linktelėjo galvą. Geivinui pasirodė, kad jis labai pavargęs. Ant jo raudonų skruostų buvo matyti bepradedą kaltis šviesūs barzdos šeriai.

– Aš tebesu linkęs įtarti daktarą Armstrongą, – pasakė jis jiems, – bet kol kas nemanau paleisti ir Lensio Fišerio. Taigi jei kas, skambinsiu.

Jie buvo besuką liftų link, kai Geivinas išgirdo Kurtį šūktelint jo vardą. „Kas dar?" – šmėstelėjo jo galvoje. Tačiau jis susivaldė ir ramiai ištarė:

– Klausau, pone?

– Atleisk už tai, ką tau teko patirti šiandien. Žinau, kad tai buvo menkas malonumas.

– Viskas gerai, – pasakė jis, nors iš tiesų taip negalvojo. Tikrai viskas nebuvo gerai. Jis virte virė verčiamas jaustis kaltas, kai iš tiesų toks nebuvo. – Tikiuosi, jūs išsiaiškinsite, kas nužudė Džeinę. Aš nuo pat pradžių turėjau jums pasakyti, kad buvau su ja jos automobilyje. Bet bijojau, kad jūs pagalvosite... Na, pagalvosite tai, ką ir pagalvojote. Spėju, kad savo žudiką ji susitiko atsikračiusi manęs.

– Taip išeina. Prisimink dar kartą, ar ji nė sykio neužsiminė, su kuo ketino susitikti po tavęs? Jo vardo? Profesijos?

– Ji nesakė.

– Ką gi, dėkui, – pasakė Kurtis. – Aš vertinu tavo pagalbą.

Tėtis stumtelėjo jį į lifto kabiną ir jie nuvažiavo žemyn. Automobilyje Geivinas įsitaisė ant galinės sėdynės. Niekas daug nekalbėjo, kiekvienas atrodė paskendęs savo mintyse. Kai jie pasiekė namus, policijos automobilis su dviem patruliais jau stovėjo priešais namą. Geivinas mintyse suaimanavo. Policininkų šiandien jam buvo per akis. Jis troško daugiau niekuomet jų nematyti, išskyrus nebent tėtį.

– Man nereikia prižiūrėtojų, tėti. Ar aš vis dar privalau būti namuose?

– Tu privalai būti namuose, o policininkai skirti ne tavo priežiūrai, bet apsaugai. Jie čia pasiliks tol, kol Valentinas bus sučiuptas.

– Jis turbūt ne...

– Aš nesinaudoju proga tave įkalinti, Geivinai. Beje, apsauga skirta Kurčio, o ne mano įsakymu.

– Tu galėtum juos atšaukti, jei panorėtum.

– Bet aš šito nenoriu. Supratai? – Geivinas žinojo, kai tėtis nutaiso tokią veido išraišką, diskusijos baigtos. Jis nenoromis linktelėjo galvą. Tada tėtis pasisukęs ištiesė ranką ir uždėjo plaštaką jam ant peties. – Aš didžiuojuosi tavimi dėl to, kaip tu šiandien laikeisi.

– Rizikuodama atrodyti globėjiška, tą patį pasakysiu ir aš, Geivinai, – pasakė Peris.

– Dėkui.

– Jei kas nors atsitiktų, tučtuojau skambink man. Pažadėk, kad taip padarysi.

– Pažadu, tėti, – pasakė jis, lipdamas iš automobilio. – Iki, Peris.

– Iki. Greitai pasimatysime, ar ne?

– Taip, būtų puiku.

Jis nužingsniavo takeliu. Dinas nepajudėjo iš vietos, kol Geivinas neatsidarė durų. Kitaip nei jo mama ir tėtis, jiedu puikiai tinka vienas kitam. Jis giliai širdyje vylėsi, kad jie ims gyventi drauge.

Pakui pamojavo jiems nuo prieangio, uždarė duris ir užsirakino, tapdamas Dino kaliniu.

– Apie ką galvoji?

Peris pažvelgė į Diną.

– Apie ką galvoju? Galvoju apie Toni Armstrong. Aš ją užjaučiu. Man ji patinka.

– Ir man. Drąsi moteris.

– Man atrodo, kad ji myli savo vyrą. Labai myli. Taip susiklosčius aplinkybėms ji tikriausiai išgyvena baisų vidinį konfliktą, – staiga jai dingtelėjo į galvą klausimas: – Kada klinikiniu požiūriu asmuo laikomas seksualiniu maniaku?

– Sudėtingas klausimas.

– Esu tikra, kad jūs galite man atsakyti, daktare Melojau.

– Gerai. Jei vyras patiria dvylika erekcijų per dieną, aš jį pasveikinčiau ir turbūt paraginčiau pamėginti tryliktą kartą. Jei jis *siekia realizuoti* savo dvylika erekcijų per dieną, aš pasakyčiau, kad tai jau šiek tiek per daug ir mes galime kalbėti apie problemą.

– Tu kalbi nerimtai.

– Truputį, bet šis humoras iš dalies tiesa, – jo šypsena išblėso ir jis surimtėjo. – Seksas, kaip ir bet kas kita, gali tapti manija, kai potraukis nusveria racionalų protą ir apdairumą. Kai tam tikra veikla ima daryti neigiamą poveikį žmogaus darbui, jo santykiams šeimoje ir su draugais. Kai ji tampa jo gyvenimą valdančiu faktoriumi ir išimtine pasitenkinimo priemone.

Jis dirstelėjo į Peris, o ši galvos linktelėjimu paragino jį tęsti.

– Pavyzdžiui, mėgstantis išgerti su draugais žmogus gali tapti alkoholiku. Pamažu jis ima nebekontroliuoti savo pomėgio. Pats traukos objektas ima viršų individo atžvilgiu.

– Vadinasi, vardan savo potraukio jis gali paaukoti žmoną ir šeimą.

– Vis dėlto negalima teigti, kad Bredas Armstrongas nemyli savo žmonos, – pasakė jis. – Tikriausiai jis ją myli.

Mąstydama apie visa tai, ji žvelgė pro priekinį automobilio langą. Netgi su tamsiais akiniais turėjo markstytis prieš besileidžiančią saulę, žaromis nutvieskusią vakarinį dangų. Ji mąstė, ką dabar veikia teisėjas ir Mariana Kempai. Tikriausiai šis nuostabus saulėlydis liks jų nepastebėtas.

– Jie šį vakarą ruošiasi laidotuvėms.

– Kaip sakai? – paklausė Dinas.

– Tiesiog garsiai svarstau. Galvoju apie Kempus.

– Taip, – atsakė jis atsidusdamas. – Negaliu nė įsivaizduoti, kaip baisu prarasti vaiką. Esu teikęs psichologinę pagalbą policininkams, kuriems atsitiko tokia nelaimė, bet mano paties ausims kiekvienas žodis, kurį jiems sakiau, atrodė kaip didelė mėšlo krūva. Jei kas nors atsitiktų Geivinui... – jis nutilo, tarytum nepajėgdamas žodžiais išreikšti baisios minties, paskui tyliai pridūrė: – Aš noriu jam būti geras tėvas, Peris.

– Žinau.

– Nenoriu būti toks, koks mano tėtis buvo man.

– Žinau ir tai.

– Ar Džekas tau pasakojo?

– Užtektinai.

Džekas jai pasakojo, kad Dino santykiai su tėvu buvo įtempti. Tėvas buvo nuožmaus charakterio ir Dinui paprastai pirmajam tekdavo atlaikyti jo įniršio priepuolius. Kartais jo įniršis virsdavo smurtu.

– Ar tėvas tave mušdavo, Dinai? – paklausė ji.

– Taip, kartais jis man užkurdavo pirtį.

– Ar ne per švelniai pasakei?

Jis abejingai gūžtelėjo pečiais, tačiau ji žinojo, kad šis jo abejingumas apsimestinis.

– Aš galėjau kęsti tą jo baisų elgesį, – pasakė jis. – Tačiau kai jis užpuolė motiną, šito man buvo per daug.

Anot Džeko, ginti motinos jis stojo tuomet, kai Dino tėvai atvažiavo norėdami savaitgaliui parsivežti jį namo iš Teksaso technikos koledžo, kurio antrajame kurse jis tada mokėsi. Bendrabutyje vykusio vakarėlio metu tarp Dino ir tėvo įsiplieskė ginčas. Dinas mėgino nesivelti į diskusiją, bet tėvas kuo toliau, tuo labiau keikėsi ir priekabiavo.

Motina, išsigandusi dėl sūnaus, pamėgino įsiterpti į jų barnį. Tuomet Dino tėvas pradėjo ją koneveikti. Jo išsireiškimai buvo šlykštūs ir žeminantys. Nekreipdamas dėmesio

į konfliktą stebinčius draugus ir jų tėvus, Dinas stojo ginti motinos. Tėvas smogė jam kumščiu. Viskas baigėsi tuo, kad Dinas, šokinėdamas gulinčiam tėvui ant krūtinės, Džeko žodžiais, „išmynė iš jo visą mėšlą“.

Po to vakaro jų santykiai tapo dar priešiškesni ir tokie liko iki pat tėvo mirties.

– Tą sykį koledže aš nesusivaldžiau, – prisipažino jis. – Niekad anksčiau taip nesielgiau, o ir vėliau nebuvau taip praradęs pusiausvyros. Jei Džekas ir keletas kitų vaikinų nebūtų manęs nuo jo atitraukę, aš galbūt būčiau jį užmušęs. Tuo metu tikrai norėjau jį užmušti. Vėliau labai gailėjausi, kad taip atsitiko, nes pridariau daug nemalonumų mamai. Tačiau šis įvykis privertė tėvą dukart pagalvoti prieš ją užsipuolant, ypač jei namuose būdavau aš, – jis pažvelgė į Peris; ji dar nebuvo mačiusi Dino tokio pažeidžiamo. – Bet tas įvykis mane velniškai išgąsdino, Peris. Negaliu nė apsakyti kaip. Ilgokai jaučiausi kaip jautis, galintis pulti bet ką, vos pamatęs raudoną skudurą. Tos mintys ilgai mane kamavo, išstumdamos iš galvos visas kitas incidento aplinkybes.

Mano tėčiui tokie įsiūčio priepuoliai užeidavo dažnai. Tą vakarą aš supratau, kad tai, kas jį skatina elgtis taip, kaip jis elgiasi, glūdi ir manyje. Tai prasiveržė tiktai tą vieną kartą. Bet aš gyvenu nuolatinėje baimėje, kad tai gali pasikartoti.

Ištiesusi ranką, ji uždėjo plaštaką jam ant riešo.

– Jis tave išprovokavo savo brutaliu elgesiu. Tu sureagavai į jo provokaciją. Bet tai nereiškia, kad savyje nešiojiesi paslėptą įniršį, kuris bet kurią akimirką gali išsilieti ant bet ko. Tu nesi kaip jis, Dinai, – pasakė ji, pabrėždama paskutinius žodžius. – Tu niekada nebuvai ir niekada negalėtum būti kaip jis.

Kalbant apie Geiviną, supykti ant jo yra visiškai normalu. Vaikai pykdo, nuvilia ir veda iš proto savo tėvus. Šitai jie daro nuolatos. Taip elgiasi visi vaikai. Ir visiškai natūralu, kad tu ant jo supyksti, kai jis prasikalsta. Atvirkščiai, Geivinas galė-

tų abejoti tavo meile, jeigu tu niekuomet ant jo nepyktum. Jam svarbu žinoti, kad pakankamai juo rūpiniesi, kad randi priežasčių ant jo supykti. Patikėk, jis dar ne kartą tave tikrins, norėdamas įsitikinti, kad yra tau svarbus, – ji nusijuokė. – Paklausyk manęs. Tu esi ir psichologas, ir tėvas. Aš nesu nei viena, nei antra.

– Tačiau viskas, ką tu sakai, yra teisinga, ir man reikėjo tai išgirsti.

Ji švelniai jam nusišypsojo.

– Kol tu jį girsi ir skatinsi ne mažiau, o gal ir daugiau, nei baudi, tol būsi puikus tėtis.

Kurį laiką jis mąstė apie jos žodžius, paskui jai mirktelėjo.

– Ir protinga, ir graži. Tu esi pavojinga moteris, Peris.

– O taip, tokia jau aš esu. Tikrai fatališka moteris.

– Galbūt tai ir sužavėjo Lensį Rėjų Fišerį. Tavo paslaptis pažadino jo kriminalinį instinktą.

Ji išpūtė akis.

– Jis nori dirbti darbą, kurį dirbu aš.

– Jis taip sako.

– Tu manai, kad jis meluoja?

– Jei jis meluoja, tai labai įtikinamai. Arba jis tikrai kalba nuoširdžiai, arba yra velniškai geras artistas ir aferistas.

– Ir man susidaro toks įspūdis.

– Kaip jautiesi būdama dievaitė?

Ji jam liūdnai nusišypsojo.

– Niekam nepatarčiau kurti savo gyvenimo pagal manojo scenarijų.

Tą akimirką suskambo jo mobilusis telefonas. Jis atsiliepė, kita ranka laikydamas automobilio vairą.

– Melojus... Cha, vilką minim... Ne, Peris ir aš ką tik kalbėjome apie jį, – jis lūpomis sudėliojo „Kurtis“ ir ji linktelėjo galvą.

– Kaip dėl Lensio antrųjų namų? – jis kurį laiką klausėsi, tuomet pasakė: – Manau, tai nebloga mintis. – Kurtis dar kažką pasakė ir Dinas baigė pokalbį: – Gerai, susisieksime.

Padėjęs telefoną, informavo Peris apie naujienas.

– Kurtis, jo žodžiais, gerokai patarkavo Lensį Rėjų. Bet Lensis laikosi savo versijos.

Pareigūnai, apžiūrėję būstą, kuriame jis slapstėsi, pranešė, kad Lensis tikrai buvo tenai, bet nepanašu, kad drauge su juo būtų dar kas nors buvęs.

– Nerasta jokių pėdsakų, kad ten galėjo būti laikoma Džeinė? – paklausė Peris.

– Jokių. Taip pat nerasta jokios mėgėjiškos fotolaboratorijos. Iš pornografijos – tik vienas „Playboy" numeris. Tad Kurtis vis labiau linkęs įtarti dantų gydytoją. Jis ketina apie tai atvirai pasikalbėti su Toni Armstrong.

– Hmm, jai tai bus rimta dilema. Viena vertus, ji nori, kad vyras suprastų, jog jam reikalinga pagalba, tačiau kita vertus, pati teikia policijai prieš jį įkalčius.

– Jis pats prisidarė tų įkalčių.

– Aš tai žinau. Mėginu suprasti, kaip ji elgsis. Ji myli jį ir nori, kad jis pasveiktų, bet jei jis nepagydomas, ar ilgai ji galės būti šalia jo?

– Geras klausimas, Peris.

Ji per vėlai suprato, kad retorinį klausimą, kurį uždavė apie Toni Armstrong, galėjo užduoti ir sau.

Dinas sustabdė automobilį šalikelėje priešais Peris namus. Užgesinęs variklį, atsigręžė į ją ketindamas prabilti, bet ji užbėgo jam už akių.

– Džekui manęs reikėjo.

– O man reikia tavęs.

– Vargu ar ta pačia prasme.

– Teisingai. Tu su juo buvai iš pareigos. O aš laisva valia noriu tave pasirinkti, kad būtum su manimi, – jis keletą sekundžių nenuleido nuo jos akių, paskui atsidarė dureles ir išlipo iš automobilio.

Jiedviem einant takeliu namo link, ji stabtelėjo prie savo pašto dėžutės išsiimti korespondencijos, nejudintos pasta-

rąsias dvi dienas. Įėjusi į vidų, pametė popierių pluoštą ant stalelio prie durų.

– Dievai žino, kada aš pajėgsiu prie jų prisikasti. Netgi mano darbo stalas...

Tai buvo viskas, ką ji spėjo pasakyti. Staiga Dinas ją apkabino ir bučiniu užspaudė lūpas. Bebučiuodamas ją, jis nuėmė jos tamsius akinius ir numetė ant stalelio. Paskui tvirtai prispaudė prie savęs. Jos rankos savaime nuslydo po jo pažastimis ir apkabino liemenį, o pirštų galiukai susmigo jam į nugaros raumenis.

Kai jo lūpos susiliejo su josios, jis ėmė traukti aukštyn jos sijoną, kol delnu pajuto nuogą šlaunį. Ji tirpte tirpo iš geismo, bet šiaip taip atitraukė lūpas ir dusdama sukuždėjo:

– Dinai, aš turiu tik vieną valandą.

– Tuomet tai bus mūsų rekordas. Iki šiol mes pasimylėdavome vos per tris minutes, – jis panardino savo veidą jai į plaukus. – Šį sykį aš noriu matyti tave nuogą.

Nusikvatojusi gerkliniu juoku, ji atsigręžė į jį.

– O ką, jei tau nepatiks tai, ką pamatysi?

– Nėra nė menkiausios galimybės.

Jis užkišo rankas jai už kelnaičių ir suėmė ją už sėdmenų. Ji tyliai suaimanavo iš malonumo, bet proto balsas buvo garsesnis už emocijas.

– O jei paskambins Kurtis?

– Aš jau susitaikiau su nusivylimais. Ir tai įpareigoja mus skubėti.

Paėmęs Peris už rankos, Dinas ryžtingai nužingsniavo miegamojo link, vesdamasis ją iš paskos. Peris iš krūtinės išsiveržė mergiško kikenimo tirada. Jos širdis ėmė plakti kaip pašėlusi. Ji jautėsi baisiai nuodėminga ir sykiu kupina nežaboto gyvybingumo.

Dinas taip pat kvatojosi, grabinėdamasis su neklusniomis, medžiaga aptrauktomis jos marškinėlių sagomis.

– Ir kas sugalvojo tokius daiktus.

Ji buvo miklesnė. Jo marškiniai buvo bematant atsagstyti ir ji prispaudė lūpas prie šiltos jo odos po kairiuoju speneliu, jausdama, kaip tiesiai po jos lūpomis dunksi jo širdis.

Pagaliau sėkmingai susidorojęs su sagomis, jis nuvilko marškinėlius ir atsegė priekinį liemenėlės segtuką. Jo delnai atsidūrė jai ant krūtinės, o stiprūs pirštai ėmė glamonėti krūtis.

Ji žvelgė jam į veidą, o jis apžiūrinėjo ją. Stebint, kaip jos krūtų speneliai reaguoja į atsargius jo pirštų galiukų palytėjimus, jo veido išraiška darėsi sykiu aistringa ir švelni. Jo akys gal tik akimirkai susidūrė su jos akimis; staiga jis nuleido galvą ir apžiojo vieną jos spenelį.

Ji atsegė jo kelnių diržą ir užtrauktuką, užkišo plaštaką po apatinių kelnaičių guma. Jo penis buvo švelnus lyg šilkinis, standus, pulsuojantis gyvybe. Nykščiu ji perbraukė per jo varpos galvutę ir jis suvirpėjo.

– Peris, liaukis, – pasakė jis, atsitraukdamas, kad ji jo nepasiektų. – Jei tu... Tu negali šitaip daryti. Man gali įvykti. Aš noriu, kad tai tęstųsi ilgiau.

Ji išsirangė iš liemenėlės, ištiesė ranką už nugaros ir, atsisegusi sijoną, nusmaukė jį nuo strėnų ir išlipo iš jo. Jo akys karštligiškai tyrinėjo visą jos kūno paviršių. Vienu greitu judesiu jis nusimovė kelnes ir apatines kelnaites. Ji žvelgė į jį su nuoširdžiu susižavėjimu, bet kai vėl ištiesė rankas jo link, jis nesileido apkabinamas.

Jis parpuolė ant kelių ir pabučiavo ją per šilkines kelnaites. Rankomis praskėtė jos kojas ir priglaudė prie jos savo veidą. Jo alsavimo karštis ir drėgmė, besismelkiantys pro ploną audeklą, vertė ją leipėti iš malonumo. Jis ją pabučiavo dar kartą. Ir dar. Ji užmerkė akis ir atsirėmė į jį.

Šilkinis audinys kažkaip nepastebimai ištirpo ir tarp jų nieko nebeliko. Jo karštos lūpos prigludo ir po akimirkos ji pajuto jo liežuvį, skiriantį, siekiantį ir glostantį. Ji atsidavė malonumo šėlsmui, ir tas malonumas buvo begalinis.

Jai buvo nepakeliamai sunku susivaldyti ir ji pakuždomis paprašė jį liautis, kai pajuto, kad artėja orgazmas. Jis atsistojo ir ją apkabino. Jiedu tvirtai prisispaudė vienas prie kito, jos krūtys prisiplojo jam prie krūtinės, o jo penis giliai įsispaudė į švelnų jos pilvo minkštumą.

Galiausiai jiedu atsigulė veidas į veidą ant jos lovos, kurioje iki šiol dar nebuvo mylėtasi. Jos delnas prigludo jam prie liemens, čiūžtelėjo žemyn pro bambą ir pasinėrė į tankių plaukų sąžalyną apie jo lytį. Ji perbraukė pirštu aukštyn per visą jo penio ilgį. Jis apkabino jos plaštaką savąja ir ėmė vedžioti ją aukštyn žemyn.

– Jėzau, – suaimanavo jis.

– Aš negaliu patikėti, kad tai vyksta.

– Aš irgi, – jis pabučiavo jos spenelį ir paglamonėjo jį liežuviu. – Man vis atrodo, kad aš tuoj tuoj atsibusiu.

– Jei atsibusi, prašau, palik mane šiame sapne.

Jis praskėtė jos kojas ir įrėmė savo penį tarp jų, švelniai stumtelėjo jį pirmyn, suteikdamas laiko jos kūnui jį priimti, sustodamas, kad pasimėgautų kiekvienu nauju pojūčiu prieš stumtelėdamas dar giliau, kol pagaliau jis visiškai išnyko jos viduje.

Tirpdami iš malonumo, jie judėjo pirmyn atgal tol, kol galėjo išlaikyti, o atėjus palaimos viršūnei, jis beveik visas atsitraukė atgal ir energingai krito į jos gelmes.

Trisdešimt pirmas skyrius

Dinas iškratė vandenį sau iš ausies ir priglaudė prie jos mobilųjį telefoną.

– Melojus.

– Čia Kurtis.

– Kas naujo?

– Kas čia per triukšmas?

– Dušas, – atsakė Dinas, atsisukdamas ir pamerkdamas akį Peris, kuri tuo metu nuo plaukų plovė šampūną. Jos galva buvo atlošta, putotas vanduo sruvo tarp krūtų ir tarp kojų. Dieve, ji fantastiška.

– Jūs prausiatės po dušu?

– Kad atrodyčiau žvalus kaip ir jūs. Kas naujo? – pakartojo klausimą jis.

– Vienas detektyvas dabar šnekučiuojasi su Lensiu Rėjumi. Pamenate, kaip Peris jo paklausė, kam jam visas tas slapukavimas ir kodėl jis paprasčiausiai neateina pas ją ir nepasikalba?

– Jis drovėjosi.

– Drovėjosi... Ir dar nenorėjo veržtis į kito vaikino teritoriją.

– Kokio vaikino?

Peris nustebusi pažvelgė į jį ir pasitraukė iš po vandens čiurkšlės. Jis padavė jai rankšluostį.

– Steno Krenšou, – pasakė Kurtis.

Tai buvo turbūt vieninteliai žodžiai, kurie pajėgė atplėšti Dino žvilgsnį nuo nuogo Peris kūno.

– Taip. Lensis Rėjus klaidingai manė, kad Stenas ir Peris yra meilužiai.

– Iš kur jis tai ištraukė?

– Iš Krenšou.

Dinas pridengė delnu telefono mikrofoną ir tylomis liepė Peris kuo greičiau apsirengti. Jo įtampa tikriausiai persidavė ir jai, nes ji bėgte nubėgo į miegamąjį.

– Papasakokite man smulkiau, – pasakė jis Kurčiui.

– Krenšou patarė tvarkdariui su ja nesikalbėti. Sumalęs kažkokią nesąmonę apie kompanijos politiką, esą tik jam vienam leidžiama su ja bendrauti, jis jam prikalbėjo, kad jai nepatinka, kai žmonės spokso į jos tamsius akinius, o tamsius akinius ji nešioja dėl priežasčių, kurių nėra reikalo kiekvienam žinoti. Lensis Rėjus troško išsaugoti darbą, todėl pakluso Krenšou nurodymams ir laikėsi atstumu nuo Peris, retai kada pasakydamas jai bent žodį, nes bijojo, kad Krenšou ims pavyduliauti ir dėl to jis neteks darbo. Lensio teigimu, Krenšou pavyduliauja bet kam, kas tik prisiartina prie Peris.

– Kodėl Lensis šito mums nepasakė, kai pirmą sykį su juo kalbėjomės? – paklausė Dinas, stengdamasis apsirengti viena ranka.

– Jis tai priėmė kaip savaime suprantamą dalyką. Manė, visi žino, kad jie pora.

– Šūdas. Kažkas su tuo Krenšou negerai. Aš tai pastebėjau tą naktį, kai pirmą kartą su juo susidūriau. Jis ir prie manęs elgėsi labai autokratiškai, bet tada aš pagalvojau, kad jis tiesiog nemalonus tipas, ir tiek.

– Galbūt jis ir yra viso labo nemalonus tipas.

– O gal ir ne. Aš noriu jį pasidėti po mikroskopu, Kurti. Noriu žinoti apie jį kiekvieną suknistą detalę ir man nesvarbu, kas jo dėdė ar kiek jis turi pinigų.

– Aš jus supratau. Šį kartą aš nejudinsiu dėdės Vilkinso. Mes kreipsimės tiesiai į Atlantos policijos departamentą, apygardos prokuratūrą, jei reikės – į patį Džordžijos valstijos gubernatorių. Viena gera naujiena yra ta, kad jis niekur nesislepia ir dirba toliau. Jis radijo stotyje. Ten jau nuvyko Grigsas su Karsonu, jie ką tik įėjo į vidų.

– Mes tuojau pat važiuojame tenai. Nurodykite tiems naujokams, kad jį sulaikytų, jei jis mėgintų išeiti. Ar patikrinote jo telefoninių pokalbių išklotinę?

– Tikriname.

– Kas gilinasi į jo bylą?

– Pasisiūlė Rondo.

– Rondo, – Dinas nė nesistengė paslėpti savo nusivylimo.

– Kol kas jis ketina atlikti išsamią Džeinės kompiuterio analizę.

– Jis tai jau turėjo būti padaręs.

– Aš jam nurodžiau šį sykį pasiknisti giliau.

– Būtų buvę puiku, jei jis išsyk būtų pasiknisęs giliau.

– Kas yra tarp jūsų ir jo? Aš jaučiu jūsų tarpusavio įtampą.

– Jis arogantiškas tipas.

– Ir viskas? Jis nepatinka jums?

– Panašu. Klausykite, mes turime skubėti.

– Galbūt Peris šią naktį galėtų nevesti laidos. Suteikite mums galimybę ištardyti Krenšou.

– Pasakykite jai tai pats. Ji pasiryžusi vesti laidą. Beje, aš nesu jos atstovas. Pasikalbėsime vėliau.

Detektyvui nespėjus nieko pasakyti, Dinas baigė pokalbį ir paragino Peris skubėti. Įsėdusi į automobilį, ji ėmė klausinėti pokalbio detalių.

– Iš to, ką supratau, jis kalbėjo apie Steną.

Jis papasakojo jai apie tai, ką Kurčiui buvo atskleidęs Lensis Rėjus Fišeris. Jai iš krūtinės išsiveržė skeptiškas juokas.

– Negaliu tuo patikėti.

– Tai nejuokinga.

– Ne, tai tragiškai juokinga.

– Aš taip nemanau.

– Dinai, – pasakė ji, su švelnia šypsena pažvelgusi į jį. – Pastarųjų... hmm... įvykių kontekste aš galiu suprasti tavo vyrišką pozą. Esu labai pamaloninta. Labai norėčiau, kad šalia mūsų būtų drakonas, kuriam tu galėtum dėl manęs nukirsti galvą. Bet nešvaistyk savo vyriškos energijos Stenui, dėl Dievo meilės. Jis nėra Valentinas.

– Mes šito nežinome.

– Aš žinau. Jis nemalonus tipas, kaip tu ir sakei. Ir man labai nemalonu, kad jis suklaidino Merviną, tai yra Lensį. Ir, Dievas žino, koks jis dar yra. Bet jis neturi nei pakankamai smegenų, nei pautų, kad galėtų būti Valentinas.

– Netrukus pamatysime, – pasakė Dinas, statydamas automobilį radijo stoties aikštelėje.

Jai rakinant stoties duris, Grigsas ir Karsonas pamojo iš policijos automobilio. Kaip paprastai, pastate buvo tamsu, o dauguma kabinetų – tušti. Haris, vakarinės laidos vedėjas, mostelėjo jai pro savo studijos langą, kai jiedu koridoriumi ėjo pro šalį. Dinas jau buvo perpratęs pastatą ir žingsniavo tamsiais koridoriais pirma jos.

Atėję į Perio kabinetą, jie rado Steną sėdintį ant kėdės prie jos darbo stalo, kojas užkėlusį ant stalo kampo ir padrikai žiūrinėjantį jos korespondenciją.

– Stenas Krenšou, kaip tik tas žmogus, kurį aš norėjau pamatyti, – pasakė Dinas, įėjęs į vidų.

Stenas nuleido kojas nuo stalo, bet jos vos spėjo paliesti grindis, kai Dinas stvėrė jį už marškinių atlapų ir ištraukė iš kėdės.

– Ei! – pasipriešino Stenas. – Kas nutiko?

– Mums reikia truputį pasikalbėti, Stenai.

– Dinai, – Peris raminami uždėjo plaštaką jam ant rankos. Jis atgniaužė pirštus, suėmusius Steno marškinius.

– Jūs skleidžiate melą apie Peris.

Įsižeidęs Stenas išsitiesė ir delnu palygino susiglamžiusius marškinius. Šansų pasipriešinti Dinui jis turėjo ne daugiau nei nulaužti raudonmedį ir tai, atrodo, suprato. Jo akys nukrypo į Peris.

– Apie ką tavo draugas kalba?

– Lensis pasakė, kad tu jam sakei...

– Kas per vienas tas Lensis?

– Mervinas Petersonas.

– Jo vardas Lensis?

– Jūs mėginote jį įtikinti, kad jūs ir Peris miegate kartu.

Jis bematant atsigręžė į Diną.

– Ne, aš šito nesakiau.

– Argi jūs nenorėjote jam pasakyti, kad jūs ir ji daugiau nei bendradarbiai? Argi nebuvote jo perspėjęs laikytis atokiai nuo jos, palikti ją ramybėje, netgi nesikalbėti su ja?

– Todėl, kad aš žinau, kokia ji yra, – pareiškė Stenas.

– Tikrai?

– Taip, tikrai. Aš žinau, kad ji uždara. Jai nepatinka, kai kiti ją trukdo, ypač tuomet, kai ji susitelkusi į savo darbą.

– Tai jūs liepėte Lensiui laikytis atokiai nuo jos siekdamas apsaugoti jos privatumą?

– Galima sakyti ir taip.

– Man nereikia, kad tu rūšiuotum žmones, su kuriais man bendrauti, Stenai, – pasakė Peris. – Aš tavęs neprašiau to daryti ir man nepatinka, kad tu taip pasielgei.

– Na, eee... Apgailestauju. Norėjau pasielgti kaip draugas.

– Tiktai kaip draugas? Aš taip nemanau, – įsiterpė Dinas. – Man atrodo, jūs netgi mėgaujatės fantazijomis Peris atžvilgiu. Jūs save svaiginote įsivaizduodamas, kad kada nors tarp judviejų gali įsiplieksti romanas. Jūs pavyduliaujate bet kuriam kitam vyriškiui, kuris tik jai parodo dėmesį, netgi platonišką.

– Iš kur jūs žinote, kad Mervino dėmesys platoniškas?

– Jis taip sakė.

– Štai kaip, tai juo yra pagrindo tikėti, o manimi ne? Valytojas, prisidengęs svetimu vardu ir pavarde, patikimesnis už mane? Tai jūs, o ne aš, esate apimtas iliuzijų, daktare, – jis pasuko durų link, bet Dino žodžiai jį sustabdė:

– Savininkiškumo jausmas kurio nors žmogaus atžvilgiu gali būti stiprus stimuliuojantis faktorius.

Stenas žaibiškai atsigręžė į Diną.

– Stimuliuojantis ką daryti?

– Sakykime, įvelti į dviprasmišką situaciją, kurioje galima būtų iš dalies apkaltinti Peris. Pastūmėti ją į riziką netekti darbo. Sukelti pavojų jos gyvybei. Ar dar tęsti?

– Ar jūs kalbate apie tą Valentino istoriją? – piktai paklausė Stenas. – Peris pati išprovokavo tą situaciją.

– Štai kaip. Tai jos kaltė, kad Valentinas pagrobė ir nužudė septyniolikametę merginą.

– Merginą, kuri pati ieškojo bėdos.

Su apsimestine ramybe Dinas atsisėdo ant stalo kampo.

– Vadinasi, jūsų nuomonė apie moteris prasta?

– Aš taip nesakiau.

– Ne, tiesiogiai jūs šito gal ir nepasakėte, bet jūsų psichikos gelmėse aš jaučiu slypintį nemenką priešiškumą dailiajai lyčiai, Stenai. Tai tarytum grūdelis, įstrigęs tarp dviejų krūminių dantų. Jis jus labai kamuoja, bet jūs niekaip negalite jo iškrapštyti lauk.

– Uuu, – Stenas pakratė pirštą per colį nuo Dino veido. – Nemėginkite man rengti tų psichologinio šamanizmo seansų. Man viskas gerai.

Dino žandikaulių raumenys iššoko iš pykčio, bet balsas išliko ramus.

– Vadinasi, siūlote man patikėti, kad visi jūsų santykiai su moterimis buvo absoliučiai normalūs ir be jokių problemų?

– Ar kurio nors vyro santykiai su moterimis visuomet būna absoliučiai normalūs ir be jokių problemų? Jūsų taip pat, Melojau? – jis įsmeigė žvilgsnį į Peris. – Manau, kad ne.

– Tu nesi Dinas, – tyliai pasakė Peris. – Jo gyvenimo istorija kitokia nei tavo.

Jo arogantiškas pasitenkinimas savimi išblėso. Per vieną akimirką jis užvirė pykčiu.

– Ar tu jam papasakojai apie ieškinį dėl seksualinio priekabiavimo?

Dinas atsigręžė į ją.

– *Ką tokį?*

– Ankstesniajame darbe bendradarbė apkaltino Steną seksualiniu priekabiavimu.

Dinas pažvelgė į ją priekaištingu žvilgsniu: „Kaip tu galėjai iki šiol nutylėti tokią svarbią informaciją." Ji suprato, kad nutylėdama šią aplinkybę pasielgė neteisingai. Tikriausiai privalėjo jam papasakoti ir apie pasileidėlius Steno tėvus, ir apie valdingą ir žiaurų jo dėdę.

Dinas vėl atsigręžė į jį.

– Akivaizdu, kad jūs turite problemų su moterimis, Stenai.

– Ji buvo mūsų biuro kekšė! – sušuko jis. – Ji buvo permiegojusi su kiekvienu ten dirbusiu vyru. Ji po stalu čiulpdavo programos vedėjui televizijos naujienų metu. Ji nuolat mane provokavo, o kai aš galiausiai sureagavau į jos provokacijas, ji staiga pavirto į nekaltą mergelę.

– Kodėl?

– Todėl, kad ji buvo labiau gobši nei seksuali. Šią provokaciją ji sumanė kaip galimybę prikišti nagus prie mano giminės pinigų. Ji sukėlė skandalą, kad aš prie jos priekabiauju, ir mano dėdė jai nemažai sumokėjo, kad ji užsičiauptų ir atstotų nuo manęs.

Dinas kurį laiką mąstė apie tai, ką išgirdo, o tada pasakė:

– Ką gi, grįžkime prie tos vietos, kai jūs „sureagavote" į jos provokacijas.

– Palaukite, kodėl aš turėčiau atsakinėti į jūsų klausimus?

– Todėl, kad aš esu policininkas.

– O gal todėl, kad jūs esate pakišęs nagus po Peris apatiniais?

Dino akys pavojingai susiaurėjo.

– Todėl, kad jei jūs neatsakinėsite į mano klausimus, aš nuvešiu jus į vieną įstaigą miesto centre ir laikysiu ten užrakinęs, kol tapsite kalbesnis. Tai mano oficialus atsakymas jums. Neoficialus atsakymas būtų toks: jeigu jūs dar kada nors pasakysite ką nors panašaus Peris adresu, aš išvesiu jus į lauką ir automobilių stovėjimo aikštelėje kaip reikiant sudirbsiu jūsų gražų veidelį.

– Jūs man grasinate?

– Galite būti tikras, kad taip. O dabar liaukitės kabinęs makaronus ir klokite viską, ką aš noriu sužinoti.

Kalbėdamas su Stenu, Dinas elgėsi ne visai kaip profesionalus tardytojas. Jam sunku buvo bendrauti tuo savo įprastiniu ramiu, pasitikėjimą skatinančiu tonu, kuriuo dažniausiai bendraudavo su įtariamaisiais. Bet Stenas tikriausiai ir nebūtų pasidavęs. Atrodo, čia reikėjo griežtesnio balso.

Stenas rūsčiai varstė akimis Diną ir svaidė mirtinus žvilgsnius Peris pusėn. Lyg gindamasis jis sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Aš galiu iškelti ieškinį dėl brutalaus policijos elgesio su manim. Mano dėdė...

– Jūsų dėdė turės didesnių problemų nei jūs dėl mano brutalaus elgesio, jei pasirodys, kad jūs esate Valentinas.

– Aš nesu Valentinas! Argi jūs manęs negirdite?

– Kai ta moteris jums pasakė „ne“, ar jūs vis tiek užbaigėte, ką buvote pradėjęs?

Steno akys šaudė nuo vieno prie kito.

– Ne. Tai yra taip. Kaip ir taip.

– Na, tai kaip iš tikrųjų? Taip, ne ar kaip ir taip?

– Aš jos neverčiau santykiauti su manimi, jei jūs lenkiate į tą pusę.

– Bet jūs užbaigėte lytinį aktą?

– Aš jums sakiau, kad ji buvo...

– Biuro kekšė. Taigi ji pati šito prašė.

– Teisingai.

– Kad jūs ją išprievartautumėte.

– Jūs nuolat stengiatės kalbėti už mane! – sušuko Stenas.

– O jūs važiuojate su manimi į miesto centrą. Dabar.

Stenas atsitraukė nuo jo.

– Jūs negalite... – jis paklaikusiomis akimis pažvelgė į Peris. – Daryk ką nors. Jei taip atsitiks, mano dėdė tave atleis iš darbo.

Ji nė neabejojo Dino sprendimu. Nuoširdžiai kalbant, dabar ji bijojo Steno. Galbūt klaidingai jį vertino. Visuomet apie jį galvojo kaip apie bevertį, prie gyvenimo neprisitaikiusį šiknių, kuris šiaip jau nėra pavojingas. Galbūt jis tikrai *galėjo* nužudyti Džeinę Kemp.

Bet jei jis pasirodys nesąs Valentinas, jai teks savo kailiu patirti Vilkinso Krenšou rūstybę. Neabejotinai tai jai kainuos darbą. Vis dėlto verčiau prarasti darbą nei gyvenimą.

Dinas paėmė Steną už rankos ir trūktelėjo jį durų link. Stenas ėmė priešintis ir Dinui teko panaudoti visą savo jėgą, kad suvaldytų jį be antrankių. Kai suskambo jo mobilusis telefonas, jis jį pamėtėjo Peris, kad ji galėtų atsiliepti už jį.

– Klausau?

– Peris?

Ji vos galėjo girdėti per grubius Steno užgauliojimus Dino adresu.

– Geivinai?

– Aš turiu pasikalbėti su tėčiu, Peris. Reikalas labai svarbus.

Geivinas stūmė laiką prie televizoriaus – tai buvo vienintelis malonumas, kurio tėtis neatėmė. Į vaizdo grotuvą jis įdėjo savo mėgstamą filmą, bet Melo Gibsono iššūkiai atrodė tik mažmožis, palyginus su tuo, kas šiuo metu vyko jo paties gyvenime.

Jis jaudinosi dėl tėčio ir Peris.

Jis nė iš tolo nesijautė toks šaltakraujis, kokį vaizdavo, kai tėtis pasakė, kad jie gali tapti Valentino agresijos taikiniu. Tas žmogus tikrai gali būti nusiteikęs juos pulti ir neatrodo, kad jis stokotų drąsos įvykdyti tai, ką sumanęs. Į jo grasinimus negalima žiūrėti pro pirštus. Kas galėjo pagalvoti, kad jis iš tiesų nužudys Džeinę?

Kai suskambo namų telefonas, Geivinas apsidžiaugė, kad kažkas nutraukė nuobodžią laiko slinktį. Jis nuskubėjo atsiliepti ir ragelį pakėlė netgi nepažiūrėjęs, kas skambina.

– Klausau?

– Kodėl tau negalima prisiskambinti mobiliuoju telefonu?

– Kas čia skambina?

– Melisa.

Melisa Hečer? O, puikumėlis.

– Aš neįjungiau savo telefono. Šiandien man buvo beprotiška...

– Geivinai, tu turi man padėti.

Ar ji verkia?

– Kas atsitiko?

– Man reikia su tavimi pasimatyti, bet priešais tavo namus stovi mentų automobilis, todėl aš pravažiavau pro šalį. Išeik, aš turiu su tavimi pasikalbėti.

– Man draudžiama išeiti iš namų.

– Geivinai, čia ne juokai, – isteriškai sukliko ji.

– Tai tu ateik pas mane.

– Kai šalia namo stovi policijos automobilis? Nemanau, kad galiu tai padaryti.

– Kodėl ne? Ar tu apsinešusi?

Ragelyje kurį laiką buvo girdėti kūkčiojimas ir šniurkščiojimas, paskui Melisa paklausė:

– Ar galėčiau įsėlinti pro galinį įėjimą?

Jis nenorėjo turėti nieko bendra su jos problemomis, kad ir kokios jos buvo. Kai tenka susidurti su melo detektoriumi,

jei turi bent kiek smegenų, esi priverstas atsitokėti ir pakeisti prioritetus. Jis buvo sau davęs žodį, jei daugmaž sveikas išsikapstys iš tos pelkės, į kurią įklimpo, pasiieškos visiškai kitokių draugų.

Dar vienas toks paklydimas, ir jis gali atsidurti lėktuve, skrendančiame į Hiustoną. Jis nenorėjo sugrįžti į motinos namus. Dabar, kai jo santykiai su tėčiu tapo aiškūs ir skaidrūs, jis norėjo likti pas tėtį galbūt tol, kol baigs mokyklą.

Paisant savo interesų, jam neabejotinai verčiau pasakyti Melisai, kad jis užsiėmęs, ir padėti ragelį. Bet atrodo, kad ji išties nekaip jaučiasi.

– Gerai, – nenoriai pasakė jis. – Pastatyk automobilį gatvėje už mūsų namo ir praeik tarp kaimynų namų. Tvoros nėra. Aš tave įleisiu pro kiemo duris. Kada tu galėtum atvykti pas mane?

– Po dviejų minučių.

Jis dirstelėjo pro langą, kad įsitikintų, ar abu policininkai tebesėdi automobilyje ir nė vienas iš jų šiuo metu nevaikšto aplink namą, tada nuėjo į virtuvę ir ėmė laukti Melisos. Kai Melisa išniro iš oleandrų gyvatvorės, skiriančios dvi namų valdas, ji priminė tragedijos personažą.

Ašaros ant jos skruostų buvo palikusios juodus blakstienų dažų pėdsakus. Drabužiai atrodė kaip teatro kostiumas, o ne tai, ką galėtų dėvėti normalus žmogus. Jam buvo nesuvokiama, kaip galima bėgti avint batais ant aukštų platformų, bet Melisa kažkokiu būdu tai sugebėjo. Aplenkusi tvenkinį, ji užsiropštė ant kalkakmenio terasos. Jis atidarė stumdomas stiklines duris ir ji krito jam į glėbį.

Jis traukte įtraukė ją į vidų ir uždarė duris. Viena ranka apkabinęs per liemenį, jis nutempė ją į poilsio kambarį ir pasodino į fotelį. Kažką nerišliai veblendama, ji tebesilaikė nagais įsikibusi jam į ranką.

– Melisa, nusiramink. Aš negaliu suprasti nieko, ką tu sakai. Pasakyk man, kas atsitiko.

Ji parodė į alkoholinių gėrimų barą priešingoje kambario pusėje.

– Pirma turiu ko nors išgerti.

Kai ji pamėgino atsistoti ant kojų, Geivinas stumtelėjo ją atgal į fotelį.

– Apie barą pamiršk. Gali atsigerti tik vandens.

Jis paėmė butelį iš mažojo šaldytuvo ir padavė jai; kol ji gėrė, jis pasakė:

– Tu atrodai labai keistai. Kas atsitiko?

– Aš... Aš buvau su juo.

– Su kuo?

– Su tuo žmogumi... Su... Su dantų gydytoju. Tuo Armstrongu.

Geivinas pajuto, kaip jo žandikaulis atkaro žemyn.

– Kaip? Kur?

– Kur? Uuuu... – ji paklaikusiu žvilgsniu apsidairė po kambarį, tarytum norėdama įsitikinti, ar kuriame nors kampe nestovi Bredas Armstrongas. Geivinui norėjosi skelti jai antausį. Kaip žmogus gali sau leisti šitaip išskysti?

– *Kur*, Melisa?

– Nešauk ant manęs, – ji delnu pasitrynė kaktą, lyg norėdama išmasažuoti atsakymą sau iš galvos. – Motelyje. Man atrodo, emblema ant jo fasado buvo kaubojus ar balnas, kažkas panašaus į tai.

Motelis Ostine vesterno motyvais. Tai susiaurina galimų variantų ratą iki kelių šimtų, ironiškai pagalvojo Geivinas.

– Jei tu susitikai jį tenai...

– Aš jo ten nesusitikau. Jis mane pasiėmė iš baro prie ežero ir nusivežė į tą motelį. Man buvo velniškai liūdna. Aš gėriau tekilą ir taip skandinau savo liūdesį, supranti, dėl Džeinės. Jis atsisėdo prie manęs ir užsakė man tekilos.

– Ir tu nuvažiavai su juo į tą motelį?

– Na, nebuvo taip, kad visai jo nepažinočiau. Aš buvau su juo prieš keletą naktų ir mes tuomet pasidulkinome.

– Kur jūs susitikote?

– Tai buvo... A... O, tu žinai tą vietą. Ten kartais nueiname mes visi.

Jis nekantriai mostelėjo ranka, ragindamas ją tęsti.

– Tai va, mes tai pradėjome daryti jau jo automobilyje.

– Koks tai buvo automobilis?

– Šiandien ar tada? Jie buvo skirtingi.

– Šiandien.

– Raudonas, man atrodo. O galbūt mėlynas. Nei tada, nei dabar aš nekreipiau į automobilį didelio dėmesio. Jis su manim buvo labai šaunus. Jį labai sujaudino mano pervertas spenelis. Tai nauja mano detalė, – ji jam nusišypsojo ir išdidžiai pakėlė savo liemenėlę.

– Gražu.

Iš tiesų jam tai atrodė ne gražu, o juokinga. Jis niekad Melisos pernelyg nemėgo ir nejautė jai potraukio, bet tą akimirką ji jam pasirodė tiesiog atstumianti. Jis ėmė abejoti, ar ji tikrai apimta isterijos, o gal tai buvo tik vaidyba, vylius siekiant patekti į jo namus arba tikintis ko nors daugiau. Melisa visuomet pavydėjo Džeinei ir galbūt mėgina tokiu būdu gauti bent jau dalį to dėmesio, kuriuo mėgaudavosi jos nužudytoji draugė.

Jis patraukė jos liemenėlę atgal į vietą.

– Ar esi tikra, kad žmogus, su kuriuo tu buvai, tai Bredas Armstrongas, Melisa?

– Tu manimi netiki? Argi aš galėčiau rodytis viešoje vietoje štai taip atrodydama?

Šis jos teiginys jam pasirodė pagrįstas.

– Kada supratai, kad tai tas žmogus, kurio ieško policija?

– Mes nuvažiavome į tą motelį. Nuėjome į lovą. Jis mane dulkina, o aš atsitiktinai žvilgtelėjau į televizorių kitame kambario kampe. Televizorius buvo įjungtas, tik garsas pritildytas. Ir staiga ekrane matau jo nuotrauką. Didelę kaip Dalasas. Visi, kas gyvas, jo ieško, o jis dulkina *mane*.

– Ką darei?

– O kaip tau atrodo? Nuverčiau jį nuo savęs. Pasakiau jam, kad turiu eiti, nes prisiminiau, kad vėluoju į susitikimą. Jis mėgino ginčytis. Mėgino mane įkalbėti pasilikti. Kuo daugiau kalbėjo, tuo labiau siuto. Iš pradžių mane pavadino provokatore, paskui – negailestinga kale, galiausiai išplūdo paskutiniais žodžiais, stvėrė ir pradėjo purtyti. Aš jam pasakiau, kad sutinku palaukti ir išeiti tuomet, kai jis patenkins visus savo poreikius.

Ji pakėlė rankas, rodydama Geivinui pradedančias ryškėti mėlynes.

– Patikėk, Geivinai, tuomet jis visiškai išprotėjo. Trenkė per veidą, pavadino mane šliundra ir pasakė, kad aš tokia pat šliundra, kokia buvo Džeinė Kemp. To man jau buvo per daug. Aš pradėjau klykti, kad jis kruvinas žmogžudys, tada jis mane paleido. Aš stvėriau savo drabužius ir sprukau iš jo lindynės.

– Prieš kiek laiko?

– Prieš kiek laiko išbėgau? Gal prieš kokią valandą. Susistabdžiau sunkvežimį ir paprašiau vairuotoją, kad pamėtėtų mane iki mano automobilio. Paskui atvažiavau tiesiai čionai, bet prie tavo namų pamačiau policijos automobilį. Visą tą laiką stengiausi prisiskambinti tau į mobilųjį. Galiausiai prisiminiau tavo namų telefono numerį. Visa kita tu žinai, – ji žvelgė į jį maldaujamu žvilgsniu. – Man labai negera, Geivinai. Tik vieną porciją ko nors, prašau?

– Aš pasakiau ne, – jis atsitūpė priešais ją. – Ar tu kalbėjaisi su juo apie Džeinę?

– Tu ką, manai, kad aš beprotė? Aš nenorėjau, kad man pasibaigtų kaip jai.

– Ar tu ten matei kokių nors jos nuotraukų?

– Jis turėjo laikraščių su jos nuotraukomis.

– O paprastų nuotraukų?

– Ne. Kai ten patekau, per daug nesidairinėjau, o vėliau tegalvojau, kaip greičiau dingti.

– Tu sakei, kad kai buvai su juo prieš kelias dienas, jis tau atrodė pažįstamas. Ar esi jį mačiusi su Džeine?

– Nesu tikra. Gali būti, kad tiesiog buvau jį pastebėjusi besimaišantį minioje. Jis lankosi sekso klubo puslapyje ir...

– Jis taip sakė?

– Taip. Ir tą ankstesnę naktį jo automobilyje buvo didžiulė pornografijos krūva. Jis mėgsta smagintis.

Kai Geivinas paėmė bevielį telefono ragelį ir ėmė rinkti numerį, ji pašoko nuo kėdės.

– Kam tu skambini?

– Tėčiui.

Ji stvėrė telefono ragelį jam iš rankų.

– Jis mentas. Aš nenoriu turėti reikalų su policija. Dėkui, tik ne tai.

– Tai kodėl atėjai pas mane?

– Man reikia draugo. Man reikia pagalbos. Galvojau, kad tu galėsi man padėti. Nežinojau, kad po paskutinio mūsų susitikimo tau paskirtas namų areštas. Jokio alkoholio, jokio...

– Tas žmogus yra ieškomas, – piktai pasakė Geivinas ir ištraukė ragelį jai iš rankų. – Jei jis yra tas, kuris nužudė Džeinę, jis būtinai turi būti sugautas.

Jos veido bruožai suminkštėjo; ji pradėjo virkauti ir grąžyti rankas.

– Nebūk ant manęs toks piktas, Geivinai. Žinau, kad jie nori jį pagauti, bet po velnių...

Jis sušvelnėjo.

– Melisa, tu atvažiavai pas mane, o ne pas kurį nors kitą savo draugą todėl, kad širdies gilumoje žinojai, jog aš paskambinsiu savo tėčiui. Giliai širdyje tu norėjai padaryti tai, kas teisinga.

Ji prikando apatinę lūpą.

– Na, gerai. Galbūt. Bet duok man laiko kai ko atsikratyti. Be viso kito, aš nenoriu būti areštuota už tai, kad turiu draudžiamų dalykų. Kur vonia?

Jis parodė jai tualeto duris koridoriuje, kita ranka iš naujo rinkdamas tėčio mobiliojo telefono numerį. Nuskambėjo keturi šaukimo signalai. Jis vargiai galėjo suprasti, kas atsiliepė, nes buvo girdėti šauksmai ir kažkas panašaus į grumtynių garsus.

– Peris?

– Geivinai?

– Aš turiu pasikalbėti su tėčiu, Peris. Reikalas labai svarbus.

Trisdešimt antras skyrius

– Aš esu Peris Gibson. Tikiuosi, jūs ketinate ateinančias keturias valandas praleisti drauge su manimi klausydamiesi radijo stoties „101,3“. Aš transliuosiu gražiausias meilės dainas ir lauksiu jūsų pageidavimų telefonu. Skambinkite man. Šį vakarą drauge pradėkime nuo „Stylistic“, nuo to, ką žmogui turėtų reikšti įsimylėjimas. Daina vadinasi „Tu mane lyg sukūrei iš naujo“.

Ji išjungė mikrofoną. Telefono linijos jau mirkčiojo. Pirmoji pašnekovė pageidavo B. J. Tomaso „Hooked on a Feeling“.

– Kadangi šią naktį kalbame apie tai, kaip mes jaučiamės, kai esame įsimylėję, – pasakė pašnekovė.

– Dėkui, kad paskambinote, Andželika. Ši daina nuskambės po dabartinės.

– Iki, Peris.

Peris mašinaliai vykdė savo įprastines operacijas, nors ši naktis nebuvo nei normali, nei įprastinė. Buvo prabėgusi beveik valanda, kai Dinas paskubomis išvyko susitikti su Geivinu ir Melisa Hečer centrinėje policijos būstinėje.

Kai baigė pokalbį su Geivinu, Dinas tučtuojau paskambino Kurčiui ir trumpai išdėstė jam Melisos pasakojimą. Kurtis, uždavęs Dinui keletą papildomų klausimų, nedelsdamas ėmė veikti.

– Netrukus turėtume jį išvysti areštinėje, – pasakė Dinas Peris, baigęs pokalbį su Kurčiu. – Pradėsime nuo baro, kuria-

me jis susitiko Melisą. Ji gali apytiksliai pasakyti, kiek laiko Armstrongui prireikė, kad nuvažiuotų nuo jo iki motelio, taigi tai leidžia nustatyti paieškos lanko spindulį. Paieškos laukas platus, bet ne toks kaip anksčiau.

Peris paklausė, ar kas nors informavo Toni Armstrong apie šį įvykių posūkį.

Dinas rimtu veidu linktelėjo galvą.

– Kurtis kaip tik buvo su ja, kai aš jam paskambinau. Jie buvo trise su jų advokatu, – jis tvirtai apkabino Peris. – Greitai jis atsidurs už grotų ir tu būsi saugi. Viskas bus baigta.

– Bet liks prisiminimai apie tai, ką jis padarė Džeinei.

– Taip, – Dinas su apgailestavimu atsiduso, bet jo sąmonė veikė kaip pašėlusi policininkui būdingu ritmu. – Kurtis sako, kad patrulių automobilis tol nesugrįš į garažą, kol mes nesučiupsime Armstrongo. Beje, tu gali jaustis saugi, nes Grigsas laiko save tavo asmens sargybiniu, – jis pažvelgė į Steną, kuris po Geivino skambučio akimirksniu buvo pamirštas. – Manau, kad ši nauja informacija jus paleidžia nuo mūsų kablio, Krenšou.

– Jūs dar pasigailėsite, kad su manimi taip elgėtės.

– Aš jau dabar gailiuosi. Verčiau būčiau spyręs jums į subinę, kol turėjau tam rimtą pretekstą, – jis paskubomis pabučiavo Peris į lūpas ir išbėgo pro duris.

Stenas, akivaizdžiai įniršęs, išėjo iš kabineto jam įkandin. Ji jo nestabdė. Jis pasimaivys ir pasinervins, bet nenusprogs, o ji privalo pasiruošti programai. Santykiai su Stenu palauks, kol ji turės daugiau laiko, o jo nuotaika bus geresnė.

Dabar, likus pusvalandžiui iki dviejų, ji vėl įjungė savo mikrofoną.

– Po dar vienos reklaminės pertraukėlės vėl sugrįšiu pas jus. Jei turite pageidavimą arba šiaip minčių, kuriomis norite pasidalinti, skambinkite man.

Ji vėl išjungė mikrofoną ir, pajutusi kažką savo kabinete, apsisuko ant kėdės. Tiesiai jai už nugaros stovėjo Stenas.

– Neišgirdau, kaip tu įėjai.

– Aš patyliukais įsėlinau pas tave.

– Kodėl?

– Man atrodo, jei tu ir tavo draugas laikote mane iškrypėliu, aš ir turėčiau elgtis kaip iškrypėlis.

Tai buvo tipiškai vaikiškas, aikštingas, Stenui būdingas elgesys.

– Atleisk, kad Dinas savo įtarinėjimais užgavo tavo jausmus, Stenai. Bet pripažink. Kurį laiką tu tikrai atrodei kaip potencialus įtariamasis.

– Dėl išprievartavimo ir nužudymo?

– Aš juk pasakiau, kad apgailestauju.

– Aš galvojau, kad tu mane pažįsti geriau.

– Aš taip pat galvojau, kad pažįstu tave geriau, – sušuko ji, netekdama kantrybės. – Jei tavo elgesys būtų buvęs nepriekaištingas, niekas tavęs ir nebūtų pradėjęs įtarinėti. Bet, be ieškinio dėl seksualinio priekabiavimo Floridoje, kai kuriems žmonėms tu melavai apie mane, tvirtinai jiems, kad mes meilužiai.

– Tik Mervinui, ar koks ten jo tikrasis vardas. Ir tai nedaugžodžiaudamas.

– Kad ir ką sakei, tavo žodžiai buvo suprasti tiesiogiai. Kam tau reikėjo skatinti, kad jis patikėtų tokiais dalykais?

– O kaip tu manai?

Jo balsas užlūžo ir ji pajuto, kad jis tučtuojau pravirks. Toks emocijų protrūkis privertė ją nesmagiai pasijusti.

– Aš neturėjau supratimo, kad tu kažką man jauti, Stenai.

– Negi taip sunku buvo suprasti?

– Aš niekuomet nežiūrėjau į tave kaip į... Nežiūrėjau į tave romantiškai.

– Galbūt tie prakeikti akiniai nuo saulės neleidžia tau matyti to, kas akivaizdu.

– Stenai...

– Tu mane matai kaip nekompetentingą savo dėdės statytinį ir dar pederastą.

Tai buvo nemaloni tiesa, kurią jai derėjo slėpti, tačiau ji jo atsiprašė.

– Atleisk.

– Dėl Dievo meilės, šiąnakt tu jau tris kartus manęs atsiprašei. Iš tikrųjų tai nebuvo nuoširdūs atsiprašymai. Jei norėtum pakeisti požiūrį į mane, galėtum tai padaryti. Bet tu nenori. Ypač dabar, kai sugrįžo tavo širdies draugas. Jis tave įsimylėjęs, ar ne? O tu – kuri visuomet laikeisi atokiai nuo vyrų – tu staiga paleidi vadžias. Manau, čia atvykai tiesiai iš lovos, tiesa? Ar kada anksčiau esi atėjusi į darbą šlapiais plaukais? Neblogai pasismaginote, ką? Puiku, kai nebereikia nieko galabyti?

– Tai, ką pasakei, labai neskoningas ir šiurkštus priekaištas.

Pasilenkęs į priekį, Stenas kvailai nusišypsojo.

– Ką, sąžinę pažadinau?

Ji sugniaužė kumščius, kad susivaldytų ir neskeltų jam antausio.

– Tu nieko nežinai nei apie tai, nei apie mane. Šis mūsų pokalbis baigtas, Stenai.

Ji vėl atsigręžė į pultą, patikrino, kiek laiko liko iki muzikinio intarpo pabaigos, ir, apžvelgusi mirksinčius telefono linijų mygtukus, paspaudė vieną iš jų.

– Peris klauso.

– Sveika, Peris. Mano vardas Džordžija.

– Sveika, Džordžija, – ji stengėsi kvėpuoti lėtai ir pro burną, kad nuramintų pyktį ir susitelktų į darbą.

– Mane kankina abejonės dėl mano draugo, – prisipažino pašnekovė.

Peris ilgokai klausėsi, kaip jauna moteris verkšlena dėl savo draugo baimės įsipareigoti. Jos monologo metu ji dirstelėjo sau pro petį. Studija buvo tuščia. Stenas kaip atėjo negirdomis, taip negirdomis ir pasišalino.

* * *

– Mes jį turime! – sušuko Kurtis iš savo kabineto Centriniame tyrimų biure. – Po dešimties minučių jis bus pristatytas.

Detektyvą Dinas susitiko siaurame praėjime tarp kabinetų.

– Ar suimamas jis priešinosi?

– Jį areštavę pareigūnai pareikalavo, kad motelio savininkas atrakintų jo kambario duris. Armstrongas sėdėjo ant lovos, suėmęs galvą rankomis, ir verkė kaip kūdikis, be perstojo kartodamas: „Ką aš padariau?“

Dinas pasuko išėjimo link.

– Noriu pranešti Geivinui.

– Padėkokite jam nuo manęs. Informacija, kurią jis mums pateikė, labai susiaurino paieškos sritį. Ir sugrįžkite atgal, gerai? Norėčiau, kad dalyvautumėte jo apklausos metu.

– Ketinu dalyvauti. Tuojau grįšiu.

Geivinas ir Melisa Hečer sėdėjo ant to paties suolo šalia Centrinio tyrimų biuro, ant kurio anksčiau sėdėjo ir jis su Peris... Kada tai buvo? Tik vakar? Dieve, kiek daug visko atsitiko nuo to laiko, tiek kalbant apie bylą, tiek ir apie juos pačius.

Kai tik durys užsivėrė jam už nugaros, jis parodė Geivinui ir Melisai iškeltą nykštį.

– Jis ką tik areštuotas. Dabar gabenamas čionai. Tu puikiai pasielgei, sūnau, – jis viena ranka apkabino Geiviną per pečius ir trumpai spustelėjo. – Aš didžiuojuosi tavimi.

Geivinas susikuklinęs paraudo.

– Esu patenkintas, kad jis sučiuptas, ir tiek.

Atsigręžęs į merginą, Dinas pasakė:

– Tau taip pat ačiū, Melisa. Pasiryžimas viską papasakoti pareikalavo iš tavęs nemažai drąsos.

Kai Dinas atvyko į policijos būstinę, Melisa ir Geivinas jau sėdėjo pas Kurtį. Jis ir dar keletas detektyvų klausėsi jos detalaus pasakojimo apie pažintį su Bredu Armstrongu.

Nors Melisai turbūt patiko būti dėmesio centre, ji atrodė kaip tikra baidyklė. Po apklausos ji nusiplovė makiažo liku-

čius nuo veido ir susišukavo plaukus, kad jie nestyrotų ant galvos į visas puses lyg viduramžių kuokos dygliai. Kažkas, tikriausiai kuri nors policininkė, surado jai megztą palaidinę, kuri paslėpė jos permatomą liemenėlę, blaškančią netgi visko mačiusių detektyvų dėmesį.

Dabar ji plačiai išsišiepė išgirdusi Dino komplimentą, bet nervingai palaižė savo lūpas.

– Ar aš turėsiu su juo pasimatyti akis į akį?

– Mums reikia, kad tu oficialiai patvirtintum, jog tai tas pats vyriškis, kuris vartojo smurtą tavo atžvilgiu.

– Kažin ar tai galima pavadinti smurtu. Aš buvau apsinešusi, bet, išeidama iš baro su juo, žinojau, ką darau.

– Tu esi nepilnametė. Jis su tavimi užsiiminėjo seksu. Tai nusikaltimas. Taip pat jis tau trenkė ir mėgino tave sulaikyti prieš tavo valią. Mes galime jį sulaikyti remdamiesi tavo parodymais, kol iš teismo medicinos ekspertų sulauksime Džeinės autopsijos rezultatų. Žinau, kad tau nebus lengva dar sykį su juo pasimatyti, bet tavo pagalba būtina. Ar jau atvyko tavo tėvai?

– Dar ne. Kai aš jiems paskambinau, jie susijaudino, bet nebuvo taip supykę, kaip aš galvojau. Turbūt todėl, kad man taip pat galėjo baigtis tragiškai. Ar nieko, jei Geivinas bus su manimi?

– Jeigu tu to nori. Geivinai?

Jis sutikdamas patraukė pečiais.

– Žinoma.

– Tada gerai, daktare Melojau, – pasakė Melisa. – Veskite čia tą iškrypėlį. Aš būsiu su jumis tiek, kiek reikės.

– Peris klauso.

– Tai aš.

Vien Dino balsas privertė jos širdį suplazdėti, o lūpas – pražysti kvaila šypsena.

– Ar tu pametei karštosios linijos numerį, kurį tau daviau? Kodėl skambini klausytojų linija?

– Pamaniau, kad taip pajusiu, ką reiškia būti eiliniu klausytoju.

– Galbūt tu ir klausytojas, bet tikrai ne eilinis.

– Ne? Malonu girdėti, – buvo justi, kad jis taip pat šypsosi, bet greitai jo balsas surimtėjo. – Armstrongas areštuotas. Bet kurią minutę jis bus atgabentas pas mus.

– Ačiū Dievui, – jai išsyk palengvėjo, bet tą pačią akimirką dingtelėjo skausminga mintis apie jo žmoną. – Ar tu mateisi su Toni?

– Vos prieš keletą minučių. Ji eina iš proto, bet manau, kad lengviau atsiduso, jog jį sulaikėme, kol jis nepakėlė rankos dar prieš ką nors.

– Arba prieš save.

– Mintis apie galimą savižudybę buvo dingtelėjusi ir man. Mano darbe tu imi lygiuotis į mane.

– Ką tu, nė iš tolo. Oi, palauk sekundėlę. Aš turiu vėl pristatyti savo radijo stotį, – ji atliko tai, ką privalėjo, ir tęsė pokalbį su juo. – Gerai, dabar turiu keletą minučių.

– Aš tavęs netrukdysiu. Pažadėjau tau paskambinti, kai tik sužinosiu ką nors nauja, ir įvykdžiau pažadą.

– Ir aš džiaugiuosi, kad taip pasielgei. Dabar, kai žinau, kad jis sulaikytas, galėsiu daug ramiau vesti laidą. Iki šiol niekaip negalėjau susikaupti ir kiekvieną kartą, pakeldama telefono ragelį, sulaikydavau kvėpavimą, bijodama, kad tai bus jis.

– Dabar tau nebėra reikalo jaudintis.

– Ar Geivinas dar su tavimi?

– Jis palaiko draugiją Melisai. Šioje situacijoje jis veikė puikiai, ar ne?

– Žinoma.

– Ir aš taip manau. Tai rodo jo subrendimą ir atsakomybės jausmą.

– Ir pasitikėjimą tavimi, Dinai. Tai visų svarbiausias pokytis.

– Po kelių avarijų, atrodo, dabar esame teisingame kelyje.

– Tikiuosi.

– Kalbant apie kitus padykusius jaunuolius, Lensis Rėjus Fišeris paleistas.

– Aš svarstau apie galimybę jį pasamdyti.

– Nesupratau?

Ji nusikvatojo iš jo nuostabos.

– Man niekad neteko dirbti su prodiuseriu, nors vadovybė tokią galimybę siūlė. Tai bus puiki proga Lensiui pasimokyti ir įgyti patirties.

– Ką apie tai pagalvos Stenas?

– Tai ne jo reikalas.

– Ar jis mėgino atsirevanšuoti dėl to, kas įvyko?

Kiek padvejojusi ji pasakė:

– Jis prislėgtas, bet kaip nors tai suvirškins.

Dinas buvo per daug apsikrovęs mintimis, kad ji jam imtų pasakoti apie pastarąjį kivirčą su Stenu. Jos ir Steno santykiai jai kėlė nerimą. Po visko, kas buvo pasakyta, ar jiedu pajėgs užgydyti žaizdas ir savo santykius paversti normaliais darbiniais? Vargu.

Tačiau priešiškos atmosferos darbe perspektyva dabar jos taip nebaugino, kaip būtų bauginusi vos prieš savaitę. Tada visas jos gyvenimas buvo vien darbas. Visa, kas turėjo įtakos darbui, tokios pat įtakos turėjo ir jos jausmams, nes darbas buvo visa, ką ji turėjo. Dabar viskas iš esmės pasikeitė.

Tarytum skaitydamas jos mintis Dinas pasakė:

– Šią naktį norėčiau praleisti drauge su tavim.

Šis jo prisipažinimas privertė sugrįžti tas trumpas, bet brangias minutes, kurias jiedu praleido šį vakarą, ir malonus virpulys nuvilnijo per visą jos kūną iki pat pirštų galiukų.

– Pašnekovus, kurie kalba tokius dalykus, aš turėčiau tučtuojau išjungti.

Jis sukikeno.

– Norėčiau, deja, nežinau, kaip ilgai būsiu reikalingas čia.

– Daryk, ką privalai daryti. Tu juk žinai, kad aš viską suprantu.

– Žinau, – atsidusdamas pasakė jis. – Bet sulaukti ateinančios nakties man bus pasiutiškai sunku.

Ji jautėsi kaip ir jis. Susikaupė ir kiek galėdama profesionaliau paklausė:

– Klausytojau, ar jūs turite pageidavimą?

– Turiu.

– Aš jūsų klausau.

– Mylėk mane, Peris.

Ji užmerkė akis, akimirkai sulaikė kvėpavimą ir tyliai, bet švelniai pasakė:

– Myliu tave.

– Aš irgi tave myliu.

Nelaukęs lifto, Džonas Rondo ėmė kopti laiptais. Susirašinėdamas elektroniniu paštu su kolega iš Atlantos policijos departamento, jis sukaupė daug naujos informacijos apie Steną Krenšou, kuria nekantravo pasidalyti su Kurčiu. Užuot pasiuntęs informaciją elektroniniu paštu ar perpasakojęs telefonu, Rondo nusprendė ją įteikti Kurčiui tiesiai į rankas.

Tačiau kai jis įžengė į Centrinį tyrimų biurą, darbas čia virte virė. Žmonių zujo tiek, kad galima buvo pagalvoti, jog dabar pats vidurdienis, o ne besiartinantis vidurnaktis. Išvydęs pro šalį tarsi viesulas lekiančią policininkę, jis nutvėrė ją už alkūnės, priversdamas akimirksniu sustoti.

– Kas čia vyksta?

– Kur jūs buvote? – paklausė ji, suraukdama antakius ir ištraukdama alkūnę iš jo rankos. – Mes sučiupome Armstrongą. Jis tuojau bus pristatytas čionai.

Rondo pastebėjo Diną Melojų besikalbantį su Toni Armstrong ir vyriškiu pilku kostiumu, apsikarsčiusiu užrašais

„Advokatas“. Kurtį jis rado jo kabinete, palinkusį virš savo telefono ir delnu braukantį pirmyn atgal per ežiuku nukirptą galvą.

Jis kalbėjo į ragelį:

– Ne, teisėjau, jis neprisipažino, bet prieš jį turime daug netiesioginių įrodymų. Mes tikimės, kad autopsija suteiks tam tikros informacijos apie DNR, nors kūnas buvo apdorotas...

Jis liovėsi kalbėjęs neabejotinai dėl to, kad buvo nutrauktas. Klausydamasis dar keletą kartų energingai perbraukė delnu per plaukus.

– Taip, aš gerai žinau, kaip ilgai trunka DNR tyrimas, bet galbūt Armstrongas kapituliuos, kai sužinos, kad ketiname imti jo DNR mėginius. Tikrai jus informuosiu, teisėjau. Visais kanalais. Kai tik sužinosiu ką nors daugiau. Dar kartą perduokite mano užuojautą poniai Kemp. Labos nakties.

Jis padėjo ragelį ir dar keletą akimirkų žvelgė į jį, tada atsigręžė į Rondo.

– Ką?

Rondo iškėlė aplanką, kurį buvo atsinešęs.

– Stenas Krenšou. Pasirodo, tas vaikinas iškrypęs nuo pat pradinės mokyklos. Jau tada jis kilnojo mergaičių sijonus. Užsiiminėjo ekshibicionizmu. Turėtų būti įdomu pasiskaityti.

– Neabejoju, kad įdomu, bet jis nėra Valentinas.

– Tai ką man su šia informacija daryti? Mesti į griovį?

Kurtis stovėdamas atkišo rankas į priekį, ištraukdamas savo rankogalius su išsiuvinėtomis monogramomis, ir pasitaisė kaklaraištį.

– Palikite ant mano stalo.

– Kas nors turi tai perskaityti, – neatlyžo Rondo.

Klegesys anapus Kurčio kabineto pertvaros sakė, kad vyksta kažkas svarbaus. Kurtis pasuko durų link; Rondo nusekė jam įkandin. Juodu nužingsniavo į Centrinio tyrimų biuro salės vidurį.

Rondo atpažino daktarą Bredą Armstrongą iš šeimos nuotraukų, kurios buvo surastos jo kompaktiniame diske. Jį abipus laikė du uniformuoti policininkai. Jis stovėjo antrankiais surakintomis rankomis ir nuleidęs galvą, atrodė visiškai palūžęs. Po akimirkos jis buvo įvesdintas į tardymo patalpą. Melojus, advokatas ir Toni Armstrong įėjo jam iš paskos. Paskutinis į kabinetą įėjo Kurtis ir paskui save uždarė duris.

Rondo, jausdamasis kaip atsitrenkęs kakta į sieną, pabarbeno aplanko kraštu sau į delną. Jei Kurtis galvoja, kad jie sučiupo Valentiną, tuomet jis paprasčiausiai nubruks šį aplanką kur nors į kertę ir pamirš apie Steną Krenšou.

O kas, jei, ištardęs Armstrongą, Kurtis nuspręs, kad jie sulaikė ne tą žmogų? Kas, jei autopsijos rezultatai sukels abejonių arba netgi paneigs prieš Armstrongą nukreiptus netiesioginius įrodymus? Kas, jei jo DNR neatitiks jokių pavyzdžių, kurie bus surinkti iš Džeinės palaikų, jei apskritai jų bus rasta, nes jos kūnas buvo apdorotas chemikalais?

Priėmęs sprendimą, Rondo paskubomis paliko Centrinio tyrimų biuro patalpas. Išėjęs pro duris, ant suolo vestibiulyje jis išvydo šalia vienas kito sėdinčius Geiviną Melojų ir merginą. Ateidamas čionai jis jų nepastebėjo. Užlipęs atvira laiptine, jis išsyk pasuko į dešinę ir įėjo į Centrinį tyrimų biurą. Jie sėdėjo į kairę nuo laiptinės. Dabar, išgirdusi užsiveriančias tyrimų biuro duris, mergina atsigręžė į jį.

O, velnias!

Jis nežinojo jos vardo, bet buvo ją matęs, ir ne vieną kartą. Jei ji atpažintų jį, jis atsidurtų labai keblioje padėtyje.

Džonas Rondo bėgte nubėgo laiptinės link.

– Ei, Geivinai, kas tas vaikinas?

– Ką?

Pastarosios kelios dienos jį buvo gerokai iškankinusios. Jo galva ilsėjosi atremta į sieną; jis snūduriavo.

Melisa truktelėjo jį už alkūnės.

– Greičiau! Pažiūrėk!

– Kur?

Jis pakėlė galvą, pamirksėjo lyg žvyro pripiltomis akimis ir pažvelgė ten, kur pirštu rodė Melisa. Pro metalines laiptų turėklų groteles jis pastebėjo Džono Rondo galvą prieš pat jam nusileidžiant žemesniojo aukšto laiptų maršu ir išnykstant jiems iš akių.

– Jo vardas Džonas Rondo.

– Jis policininkas?

– Iš kompiuterinių nusikaltimų padalinio, – sumurmėjo Geivinas. – Tai jis visiems išpliurpė apie sekso klubą.

– Rimtai? Aš jį kažkur mačiau. Man beveik atrodo, kad esu su juo dulkinusis.

„Baisu“, – pagalvojo Geivinas. Jei ji atpažins Rondo kaip žmogų, kuris mezga pažintis ir smaginasi su moksleivėmis, o paskui apie tai išpasakos policijoje, Rondo gali pagalvoti, kad jį įskundė ne kas kitas, o jis.

– Jokiu būdu. Jo toks veidas, į kurį pažvelgus, visuomet atrodo, kad jis tau kažką primena, – tai nebuvo labai geras paaiškinimas, bet nieko geresnio paskubomis negalėjo sugalvoti.

Melisa susimąsčiusi gūžtelėjo pečiais.

– Manau, man reikėtų pamatyti jo pimpalą, kad būčiau tikra. Bet galėčiau prisiekti...

Tą akimirką jie išgirdo skimbtelint nusileidusį liftą. Pažvelgę į tą pusę, išvydo gražią, dailiai apsirengusią porą, išnyrančią iš už kampo ir pasukančią jų link.

Melisa atsistojo.

– Tavo tėvai? – paklausė Geivinas, nustebęs, kad jie atrodo tokie respektabilūs. Jis tikėjosi išvysti Osbornus, o ne Džun ir Vardą Kliverius*.

---

* Groteskiškai pateikiama idiliška šeimos porelė iš televizijos serialo (*vert. past.*).

Melisa nevikriai nukrypavo jų link batais su platformomis, bemaž nesąmoningai mėgindama patempti žemyn savo trumpą sijonėlį.

– Labas, mama. Labas, tėti.

Jie atvyko pačiu laiku. Geivinas nenorėjo daugiau turėti nieko bendra su Rondo, netgi kalbėti apie jį. Jis bjaurėjosi, kad jam tenka saugoti purviną policininko paslaptį, bet, prisimindamas Rondo grasinimus tėčiui, buvo pasiryžęs nusinešti šią paslaptį į kapus.

Trisdešimt trečias skyrius

– Atleisk man, Toni. Atleisk man. Ar kada nors pajėgsi man atleisti?

Daktaras Bredas Armstrongas atrodė labiau susirūpinęs dėl žmonos nuomonės, nei dėl rimtų jam pareikštų įtarimų, kurie galėjo šiam vyrui kainuoti gyvybę. Jis žiūrėjo į žmoną graudžiu ir šiek tiek apgailėtinu žvilgsniu.

– Visų pirma įveikime šitą etapą, Bredai. Vėliau bus užtektinai laiko pasikalbėti apie atleidimą.

Ji laikėsi stojiškai, jos balsas išliko ramus, o tai buvo keista turint galvoje jai tekusį išmėginimą. Savo emocijas ji tikriausiai buvo suvaržiusi kažkokiu dvasiniu lipnios juostos ekvivalentu, kuris jai padėjo išvengti isterijos. Išeinant iš tardymo kambario ir paliekant vyrą vieną su Dinu, advokatu ir Kurčiu, Dinas reikšmingai jai linktelėjo galva, šiuo gestu nurodydamas palaukti už durų.

Kurtis paprašė visus esančiuosius kabinete prisistatyti į diktofoną, tada papasakojo Bredliui Armstrongui viską, kas policijai apie jį žinoma, ir išvardijo priežastis, dėl kurių jie laiko jį įtariamuoju pagrobus ir nužudžius Džeinę Kemp.

– Aš negrobiau tos merginos.

Jo karštas neiginys nepadarė Kurčiui įspūdžio.

– Prie šito mes grįšime. Pirmiausia prisiminkime atvejį, kai jūs nederamai lytėjote Peris Gibson, – Armstrongo veidą

iškreipė grimasa. – Kaip matau, jūs prisimenate tą incidentą, – paklausė Kurtis. – Iki pat šios dienos jūs nekenčiate ponios Gibson, tiesa?

– Per ją man teko palikti pelningą dantų gydytojo darbą.

– Ar jūs neigiate, kad lytėjote ją nederamu būdu?

Jis nuleido ir papurtė galvą.

– Prašau atsakyti garsiai ir į mikrofoną.

– Ne, aš šito neneigiu.

– Ar paskutiniu metu jūs skambinote į jos radijo laidą?

– Ne.

– O kada nors anksčiau?

– Galbūt kada nors ir skambinau.

– Jūsų vietoje nemėginčiau išsisukinėti tokiose smulkmenose, daktare Armstrongai, – patarė Kurtis. – Ar jūs kada nors jai skambinote, kai ji buvo eteryje? Taip ar ne?

Dantų gydytojas pakėlė galvą ir atsiduso.

– Taip, aš jai skambinau, pasakiau kažką šiurkštaus ir padėjau ragelį.

– Kada tai buvo?

– Jau seniai. Netrukus, kai mes persikraustėme į Ostiną ir aš sužinojau, kad ji veda radijo laidą.

– Tik tą vieną kartą? – paklausė Dinas.

– Prisiekiu.

– Ar jūs žinojote, kad buvo tam tikras ryšys tarp ponios Gibson, daktaro Melojaus ir vyriškio vardu Džekas Doneris?

Dinas pažvelgė į Kurtį ir vos nepaklausė, kodėl jis pateikė šį klausimą, bet Armstrongas atsakė jam dar nespėjus prasižioti.

– Ši informacija mirgėjo Hiustono žiniasklaidoje.

Dabar Dinas suvokė detektyvo klausimo pagrįstumą. Valentinas buvo užsiminęs, kad Džeko mirtis guli ant jų sąžinės, tuo parodydamas, kad jis gerai susipažinęs su jų praeitimi.

– Iš kur jūs jai skambinote?

– Gal iš namų. Gal mobiliuoju telefonu. Neprisimenu iš kur, bet tikrai niekuomet jai neskambinau dėl Džeinės Kemp.

Kurtis jau buvo išsiaiškinęs, kad Armstrongo mobiliojo ir namų telefono skambučių išklotinėje nėra jokių skambučių į radijo stotį, bet jis išnagrinėjo tik pastarųjų kelių mėnesių išklotines. Arba Armstrongas kalba tiesą, arba, prisistatydamas Valentino vardu, jis naudojosi viešuoju telefonu, arba turėjo neatsekamą mobilųjį telefoną.

Kurtis paklausė, ar skambindamas jis stengėsi pakeisti savo balsą.

– Nėra reikalo. Ji niekuomet nebūtų atpažinusi mano balso. Mes buvome susitikę tik tą... Tą vienintelį kartą.

– Ar skambindamas jūs jai prisistatėte? – paklausė Kurtis.

– Ne. Aš tik pasakiau „užsipisk“ ar kažką panašaus ir padėjau ragelį.

– Iš kur jūs ištraukėte Valentino slapyvardį?

Jis dirstelėjo į savo advokatą, paskui į Diną, tarsi ieškodamas paaiškinimo.

– Kokį?

– Valentino, – pakartojo Kurtis.

Telefoninius perspėjimus Peris Gibson naujienų tarnybos citavo kaip svarbiausius šioje istorijoje, bet skambinančiojo vardo neskelbė, kad užkirstų kelią bylos klampinimui netikrų pėdsakų lavinoje.

– Ar šį vardą jūs pasiskolinote iš nebyliojo kino aktoriaus? – paklausė Kurtis. – Ir kodėl pasirinkote septyniasdešimt dvi valandas? Ar jas tiesiog nukabinote nuo lubų? Kodėl pasirinkote ne keturiasdešimt aštuonias – juk tai būtų buvę arčiau tikrojo termino, ar ne?

Armstrongas atsigręžė į savo advokatą.

– Apie ką jis kalba?

– Nekreipkite dėmesio. Mes prie to grįšime, – pasakė Kurtis. – Papasakokite mums apie Džeinę Kemp. Kur jūs su ja pirmą kartą susitikote?

Advokatui preciziškai reguliuojant kiekvieną jo žodį, Armstrongas prisipažino, kad jis dažnai lankydavosi sekso klubo interneto puslapyje ir galiausiai ėmė lankytis jo narių susirinkimuose iš anksto sutartose susitikimo vietose.

– Aš prasimanydavau tariamų priežasčių išvykti iš namų.

– Jūs melavote savo žmonai.

– Tai nėra nusikaltimas, – pasakė advokatas.

– Bet užsiiminėjimas seksu su nepilnametėmis yra nusikaltimas, – atšovė Kurtis. – Kada pirmą kartą susitikote su Džeine, daktare Armstrongai?

– Tikslios datos neprisimenu. Prieš porą mėnesių.

– Kokios buvo šio susitikimo aplinkybės?

– Aš jau žinojau, kas ji tokia. Atkreipiau į ją dėmesį, pasiaiškinęs sužinojau, kad jos interneto slapyvardis „Batuota Katytė“. Skaičiau pranešimus, kuriuos ji palikdavo internetinėse skelbimų lentose, ir žinojau, kad ji yra... – jis kurį laiką delsė, tada perfrazavo savo mintį. – Aš žinojau, kad ji seksualiai aktyvi ir nusiteikusi išmėginti beveik viską.

– Kitais žodžiais tariant, ji buvo patogus grobis tokiems plėšrūnams kaip jūs.

Advokatas patarė Armstrongui nereaguoti į šią repliką.

Kurtis rankos judesiu parodė kažką panašaus į atsiprašymą už pastarąjį savo teiginį.

– Tą naktį, kai jūs susitikote su Džeine, ar turėjote su ja seksualinį kontaktą?

– Taip.

– Džeinei Kemp buvo septyniolika, – pareiškė advokatas.

– Vargu, – atsakė Kurtis.

Armstrongas sielvartingu balsu pasakė:

– Supraskite, tos merginos vien to ten ir susirenka. Jos pačios ieško sekso. Aš niekuomet nė vienos iš jų neverčiau užsiiminėti seksu su manimi. Viena iš jų – ne Džeinė, kita – paprašė iš manęs šimto dolerių už penkias minutes su ja, pas-

kui nuėjo tiesiai prie kito savo kliento. Ji man sakė, kad nori užsidirbti „Vuitton“ rankinei.

– Jūs turite įrodymų?

– O, be abejo, ji man išrašė kvitą, – sarkastiškai atsakė Armstrongas.

Kurtis neįžvelgė šioje replikoje nieko juokinga ir jo veidas išliko akmeninis. Dinas buvo įsitikinęs, kad gydytojas apie prostituciją kalba tiesą, nes jo žodžiai sutapo su tuo, ką jam buvo pasakojęs Geivinas.

Kurtis tęsė apklausą.

– Tą naktį, kai pirmą sykį susitikote su Džeine, kur jūs su ja lytiškai santykiavote?

– Motelyje.

– Tame, kuriame mes jus šią naktį suradome?

Jis linktelėjo galvą.

– Aš ten nuomoju nebrangų butą.

– Jūs nuomojate tą butą šiam tikslui?

– Neatsakykite į šį klausimą, – nurodė jam advokatas.

– Ar jūs darėte Džeinės nuotraukas? – paklausė Kurtis.

– Nuotraukas?

– Taip, nuotraukas. Kitokio turinio nei tos, kurias darote atostogaudamas su šeima, – sausai pridūrė detektyvas.

– Galbūt. Neprisimenu.

Kurtis įsmeigė į jį savo žvilgsnį.

– Šiuo metu, kai mes kalbamės, jūsų irštvoje atliekama krata. Kodėl jums nepapasakojus, ką ten galėtume surasti? Taip sutaupytumėte laiko mums visiems.

– Aš turiu keletą pornografinių žurnalų. Vaizdajuosčių. Man yra pasitaikę padaryti... atsitiktinių moterų fotografijų, tad galbūt... Taip, galbūt tarp jų yra ir keletas Džeinės nuotraukų.

– Jūs pats ryškinate tas nuotraukas savo improvizuotoje fotolaboratorijoje?

Jis atrodė nuoširdžiai suglumęs.

– Aš netgi nežinau, kaip išryškinti juostą.

– Tuomet kur jūs ryškinote savąsias „moterų“ nuotraukas?

– Aš siųsdavau juostas į laboratoriją kitame mieste.

– Kokią laboratoriją?

– Ji neturi pavadinimo. Tiktai pašto dėžutės numerį. Aš jums galiu jį duoti.

– Suprantu, suprantu. Tai viena iš tų įstaigėlių, kurios minta specializuotais klientais, tokiais kaip jūs?

Susigėdęs jis linktelėjo galvą.

– Aš nedažnai naudojuosi jos paslaugomis, bet keletą kartų teko.

Armstrongo atsakymai į šią klausimų seriją neatitiko to, ką Džeinė buvo pasakojusi Geivinui apie savo naujojo draugo aistrą fotografijai. Arba Armstrongas kalba tiesą, arba jis moka labai įtikinamai meluoti.

Kurtis tikriausiai pagalvojo apie tą patį, nes paliko šią temą ir paklausė Armstrongą, kada paskutinį kartą jis matėsi su Džeine.

– Tai buvo prieš tris dienas. Manau, kad tai buvo kaip tik tą naktį, kai ji dingo.

– Kur jūs ją matėte?

– Vienoje vietoje ant Trevizo ežero kranto.

– Jūs ten nuvykote tam, kad pasimatytumėte su ja?

– Taip, – atsakė Armstrongas, nesuspėjęs sureaguoti į advokato perspėjimą šito nedaryti. Jis per vėlai pastebėjo pakeltą advokato ranką.

– Juk nueiti į pasimatymą nėra nusikaltimas, – pasakė jis advokatui.

Advokatas kreipėsi į Kurtį.

– Aš sutinku, kad mano klientas šioje vietoje leistųsi į detales, tačiau pabrėžiu, kad jis tvirtai neigia bet kokius kaltinimus, išskyrus tai, kad turėjo sueitį su auka, kuri buvo pilnametė ir tai darė savo noru. Tai, ką jis pasakė, negali būti

laikoma prisipažinimu dėl bet kokių kaltinimų pagrobimu ar nužudymu.

Kurtis linktelėjo galvą ir paragino Armstrongą tęsti.

– Džeinė laukė manęs savo automobilyje.

– Kiek tada buvo valandų? – paklausė Dinas, prisimindamas Geivino pasakojimą, kad jis taip pat buvo Džeinės automobilyje ir kad ji, atrodo, laukė susitikimo su kitu vyriškiu.

– Negaliu tiksliai prisiminti, – pasakė Armstrongas. – Tikriausiai apie dešimtą.

– Ką jūs veikėte jos automobilyje? – paklausė Kurtis.

– Mes užsiiminėjome seksu.

– Lytinis aktas?

– Felacija.

– Ar naudojotės prezervatyvu?

– Taip.

– Kas įvyko paskui?

– Aš... Aš norėjau su ja pasilikti ilgėliau, bet ji pasakė, kad yra užsiėmusi. Manau, ji laukė susitikimo su kitu.

– Kuo kitu?

– Kitu vyriškiu. Ji mane primygtinai ragino, kad važiuočiau savo keliais, bet pažadėjo su manimi susitikti kitą naktį toje pačioje vietoje tuo pačiu laiku. Kai aš išlipau, ji liko sėdėti savo automobilyje, klausydamasi kompaktinių plokštelių grotuvo. Aš nuvykau ten kitą naktį. Tačiau jos nebebuvo. Nežinojau apie jos dingimą, kol perskaičiau apie tai ir pamačiau jos nuotrauką laikraštyje.

– Kodėl apie tai nepranešėte mums? – paklausė Kurtis.

– Aš bijojau. O jūs nebūtumėte bijojęs?

– Nežinau. Papasakokite man, ko aš būčiau galėjęs bijoti.

– Aš buvau pažeidęs lygtinio paleidimo sąlygas. Be to, mergina, su kuria lytiškai santykiavau, keletą kartų buvo dingusi ir anksčiau, – demonstruodamas savo bejėgiškumą, jis gūžtelėjo pečiais. – Pats įvertinkite situaciją.

Kurtis patyliukais nusijuokė.

– Aš jau įvertinau, daktare Armstrongai. Mano įvertinimo rezultatai sako, kad iš Džeinės jums norėjosi daugiau, nei ji tą naktį buvo nusiteikusi duoti. Jūs tapote agresyvus. Jūs visuomet tampate šiurkštus, kai moteris neduoda jums, ko norite, kai jūs to norite, ar ne tiesa?

– Kartais pasitaiko prarasti pusiausvyrą, bet aš stengiuosi išgyvendinti šią savo savybę.

– Tačiau stengiatės nepakankamai. Pyktis jus užvaldė ir, nespėjęs šito nė suvokti, jūs puolėte smaugti Džeinę. Galbūt ji mirė iš karto, o galbūt tik neteko sąmonės ir mirė vėliau. Taigi, jūs pradėjote panikuoti. Nusivežėte ją į savo prašmatnų kambarį, kurį nuomojate tame utėlėtame motelyje, ir mėginote sugalvoti, ką su ja daryti, bet galiausiai įvertėte kūną į ežerą, o tada sugrįžote į savo slėptuvę ir meldėtės, kad jūsų niekas neapkaltintų jos nužudymu.

– Ne! Prisiekiu, aš neverčiau jos nieko daryti ir tikrai aš jos nenužudžiau, – advokatas masažavo savo akiduobes, tarytum galvodamas, kaip, velniai griebtų, jam teks sulipdyti gynybą iš tokių isteriškų jo kliento teiginių. Kurtis atrodė griežtas ir nenuolaidus lyg indėnas cigarų pardavėjas.

– Aš nemanau, kad tu tai padarei sąmoningai suplanavęs, – tyliai pasakė Dinas.

Armstrongas atsigręžė į jį su viskam pasiryžusio skęstančiojo ir šiaudo ieškančiojo veido išraiška.

Gerojo policininko vaidmuo teko jam, nes jis puikiai sugebėjo atlikti šį vaidmenį. Tegu Kurtis būna kietaširdis. Keletą minučių Dinas pabus geriausias Bredo Armstrongo draugas ir vienintelė jo viltis. Jis sukryžiavo rankas ir pasirėmė alkūnėmis į stalą.

– Ar tau patiko Džeinė, Bredai? Manau, tu neprieštarausi, jei vadinsiu tave tiesiog Bredu.

– Žinoma.

– Taigi ar tau ji patiko? Kaip žmogus, aš turiu galvoje.

– Tiesą pasakius, ne itin. Nesupraskite manęs klaidingai, ji man nepatiko truputį kita prasme, – staiga tapęs apdairus, jis dirstelėjo į savo advokatą.

– Ji buvo seksuali ir karšta? – pateikė užuominą Dinas. – Viena iš tokių merginų, su kuriomis mes visi svajojome turėti reikalų, kai mokėmės mokykloje?

– Taip, ji buvo tokia. Bet man ne itin patiko jos vidus.

– Kodėl?

– Kaip dauguma merginų, turinčių jos išvaizdą, ji buvo kupina puikybės ir savimeilės. Visus žmones laikė mėšlu. Arba tu turėjai žaisti pagal jos taisykles, arba ji apskritai atsisakydavo žaisti.

– Ar ji kada nors buvo tave atstūmusi?

– Tik kartą.

– Dėl kito vaikino?

Jis papurtė galvą.

– Ji pasakė, kad jai priešmenstruacinis sindromas ir ji neturi nuotaikos užsiimti seksu.

Dinas bičiuliškai jam nusišypsojo.

– Visiems mums yra pasitaikę tokių situacijų.

Tuomet jis atsilošė ir susinėrė rankas ant krūtinės, o šypseną veide pakeitė suraukti antakiai.

– Problema ta, Bredai, kad dauguma vyrų į tai numoja ranka. Arba galbūt truputį pasinervina, blogiausiu atveju – riebiai išsikeikia, bet galiausiai vidutinis pilietis savo nuoskaudą paskandina alaus bokale ar išlieja žiūrėdamas futbolo ar krepšinio rungtynes, galbūt netgi susiranda sukalbamesnę merginą. Tačiau tu atstūmimą priimi per sunkiai. Tu negali jo toleruoti. O tai tave skatina agresijai, ar ne?

Jis sunkiai nurijo seiles ir sumurmėjo:

– Kartais.

– Lygiai kaip atsitiko ir šį vakarą su Melisa Hečer.

– Aš neturėjau progos pasitarti su savo klientu apie Melisą Hečer, – įsikišo advokatas. – Todėl negaliu jam leisti apie ją kalbėti.

– Jam nereikia sakyti nė žodžio, – atsakė Dinas. – Dabar aš kalbėsiu, – ir nelaukdamas advokato sutikimo tęsė: – Ta mergina reklamuoja savo prekę. Ji šiame kabinete ją reklamavo man, reklamavo seržantui Kurčiui ir visiems mūsų padalinio detektyvams. Kiekvienas vyras jos aprangą įvertintų kaip pasiūlymą: „Eikš ir pasiimk“.

– Tai kas galėtų mane apkaltinti dėl...

– Nekalbėkite nė žodžio, – įsikišo Bredo advokatas.

Ignoruodamas advokato repliką, Dinas nenuleido žvilgsnio nuo Armstrongo.

– Tavo nelaimei, Bredai, Teksaso valstija tave kaltina. Jei tu įkiši savo varpą į vaiko lyties organą, burną ar išeinamąją angą, tai vadinama „seksualine prievarta sunkinančiomis aplinkybėmis“. Teisingai? – paklausė jis, atsigręždamas į advokatą, kuris trumpai ir atžariai linktelėjo galvą.

– Kokio amžiaus yra Melisa? – paklausė Bredas.

– Kitą vasarį jai sueis septyniolika, – atsakė Dinas. – Ji tvirtina, kad judu turėjote seksualinį kontaktą ir atlikote lytinį aktą.

– Kas, jei... Kas, jei... tai įvyko abiejų pusių sutikimu? – paklausė Armstrongas, tarytum negirdėdamas advokato perspėjimų nieko nekalbėti.

– Tai neturi reikšmės, – atsakė Kurtis. – Jūs esate kaltinamas seksualiniu nusikaltimu. Pagal šešiasdešimt antrą straipsnį tai, ką jūs padarėte, yra nepateisinama.

Armstrongas nuleido galvą ir suėmė ją delnais.

Dinas pasakė:

– Tavo ankstesnysis nusižengimas – tvirkinamieji veiksmai nepilnametės atžvilgiu – buvo trečiojo laipsnio nusikaltimas. Šį sykį tu labai sukomplikavai savo padėtį, Bredai. Tai, ką padarei, yra pirmojo laipsnio nusikaltimas.

– Jau nekalbant apie žmogžudystę sunkinančiomis aplinkybėmis, už kurią baudžiama mirties bausme, – įsiterpė Kurtis.

Nekomentuodamas Kurčio teiginio, Dinas tęsė toliau:

– Tu brangiai sumokėjai už savo nederamą ir neteisėtą elgesį. Tu praradai ne vieną darbą, praradai savo kolegų pagarbą. Dabar tau iškilo pavojus prarasti ir savo šeimą.

Vyriškio pečiai ėmė trūkčioti nuo raudos.

– Tačiau, nepaisydamas skaudžių savo nederamo elgesio pasekmių, tu nesiliovei.

– Aš stengiausi, – sušuko jis. – Dievas mato, aš stengiausi. Paklauskite Toni. Ji jums papasakos. Aš ją myliu. Aš myliu savo vaikus. Bet... Bet aš nieko negaliu su savimi padaryti.

Dinas vėl palinko į priekį.

– Tai aš ir noriu pasakyti. Tu nieko negali su savimi padaryti. Melisa šią naktį tave taip įkaitino, kad kai ji pasakė ne, tu sprogai. Tu stvėrei ją į rankas, pradėjai purtyti ir mušti. Tu nenorėjai šito daryti, tačiau negalėjai savo impulso suvaldyti, netgi žinodamas, kad ateityje tau teks labai gailėtis dėl savo veiksmų.

Tavo noras seksualiai užvaldyti tą merginą pasiuntė velniop tavo sąžinę ir sveiką protą. Tu tiesiog turėjai ją paimti, štai ir viskas. Niekas tau nebeturėjo reikšmės, netgi bausmė, kurią teks atlikti, kai būsi sučiuptas. Netgi tavo meilė Toni ir savo vaikams negalėjo tavęs sustabdyti. Tave valdo priklausomybė, kurios tu pats neišmokai suvaldyti. Ji tave paskatino padaryti tai, ką šį vakarą padarei Melisai ir ką padarei Džeinei.

– Nieko neatsakinėkite, – perspėjo Bredą advokatas.

Dinas dar tyliau prašneko Armstrongui, taip, tarsi jie tik dviese būtų šiame kambaryje.

– Aš aiškiai įsivaizduoju, kas atsitiko prieš tris naktis, Bredai. Štai ta seksuali ir trokštama mergina, kuri, tavo įsivaizdavimu, buvo taip pat susižavėjusi tavimi, kaip ir tu buvai jos užkerėtas. Ji su tavimi reguliariai susitikinėjo ir tu įsivaizdavai, kad ji priklauso tik tau vienam.

Tačiau tą naktį ji tave atstūmė. Tai dar būtų nieko baisaus, bet tu jau žinai, kad ji tau meluoja. Tu žinai, kad ji yra melagė ir negailestinga gundytoja. Tu žinai, kad ji yra pasiruošusi sutikti naują seksualinį partnerį, kuris jai pakeistų tave.

Kai tu pareiški žinąs jos tikruosius ketinimus, ji tau pasiūlo dingti jai iš akių, nes tu pasidarei per daug pavydus ir savininkiškas ir ji daugiau nebenori kęsti tavo nuolatinių priekabių. Ji tavęs paklausia, nejaugi tu iš tikrųjų patikėjai, kad dėl *tavęs* ji atsisakys kitų vyrų? Dėl tavęs, vargšo iliuzijų kamuojamo suskretėlio.

Tu niršti. Klausi savęs – kaip ji gali su manimi šitaip elgtis? Kaip ji gali skambinėti į Peris Gibson radijo laidą ir kalbėti apie mane? Kuo ji save laiko?

Įdėmus Dino žvilgsnis laikė įtariamąjį sukaustęs lyg hipnozės būsenoje.

– Tą naktį, sėsdamas į Džeinės automobilį, vargu ar buvai suplanavęs jos pagrobimą ir nužudymą. Manau, kad ketinai tik apsibarti, išlieti savo tulžį ir išsiaiškinti santykius.

Galbūt, jei ji nebūtų iš tavęs išsityčiojusi, tuo viskas būtų ir pasibaigę. Bet Džeinė išsijuokė iš tavęs tiesiai į akis. Ji tave iškastravo savo patyčiomis, įžeidė tave taip, kad tu negalėjai pakelti. Tu praradai savitvardą. Tau kilo noras ją nubausti ir tu tai padarei. Kaip bausmės formą tu parinkai seksualinį išnaudojimą, kopijuodamas tai, ką, tavo nuomone, ji padarė tau. Tu smaginaisi su ja tol, kol nusprendei, kad jau patenkinai savo keršto troškulį, ir, spjovęs į terminą, kurį davei Peris, ją paprasčiausiai pasmaugei.

Armstrongas žvelgė į Diną su siaubu akyse. Jis atsigręžė į Kurtį, kurio veido išraiška liko tokia pat medinė kaip ir anksčiau. Tuomet, sunertas rankas paguldęs ant stalo, jis nuleido ant jų galvą ir iškankintu, lūžinėjančiu balsu suaimanavo:

– O Dieve. O Dieve.

Kurtis ir Dinas patenkino advokato pageidavimą kelias minutes pasikalbėti vienu du su savo klientu ir išėjo iš kam-

bario. Kurtis šypsojosi ir trynė rankas, mėgaudamasis pribaigiamuoju Dino smūgiu.

– Jis dar nepasirašė prisipažinimo akto, – priminė jam Dinas.

– Tik paduokime plunksnakotį ir popieriaus lapą. Beje, jūs šauniai padirbėjote.

– Dėkui, – išsiblaškiusiu balsu pasakė Dinas. Jis spėjo, kad tai buvo tik pirmasis raundas iš to, kas tikriausiai taps ilgu ir sekinančiu tardymo procesu, bet jam nedavė ramybės keletas dalykų, kuriuos pavyko užčiuopti šio pirmojo pokalbio metu. – Aš jo neklausiau apie tai, ar jis girdėjo Džeinę per radiją kalbančią apie pavydų partnerį, kurį ji ketina mesti.

– Bet jūs apie tai užsiminėte ir jis to nepaneigė.

– Jis paneigė, kad skambino Peris ir kalbėjo su ja apie Džeinę.

– Jis tai paneigė netgi neklausiamas, o tai, manau, beveik prisipažinimas, kad kaltas, – paprieštaravo detektyvas.

– Jis žinojo apie Džeinės ir Peris sąsajas, nes tai buvo linksniuojama žiniasklaidos. Jo telefono skambučių išklotinės paneigia įtarimus, kad jis skambino Peris.

– Egzistuoja keletas būdų, kaip jis galėjo skambinti, kad jie nebūtų matomi skambučių išklotinėse.

– Liguistas skambinėjimas anksčiau nebuvo būdingas Armstrongui. Kodėl jam dabar prireikė keisti braižą?

– Galbūt jam reikėjo naujo dirgiklio. Tariamojo Valentino skambučiai tapo pikantišku priedu prie visko, o be to, jie sukėlė chaosą Peris gyvenime. Jis siekė ir papildomo stimulo, ir revanšo. Šie skambučiai buvo ir viena, ir kita.

Tai atrodė logiška, bet tuo pat metu šiek tiek pritempta.

– Valentino skambučiai yra piktybiški, tačiau kaip tik tokio piktybiškumo aš pasigendu Armstrongo asmenyje. Jis yra ligonis, bet nemanau, kad piktybiškas.

Kurtis irzliai gūžtelėjo pečiais.

– Akimirkai pamirškite motyvaciją ir įvertinkite kai kuriuos faktus.

– Kokius?

– Kad ir jo užsiėmimą. Jis dantų gydytojas.

– Kūno apdorojimas chemikalais, – garsiai išreiškė savo mintis Dinas. Medicinos ekspertas patvirtino, kad, kaip ir Medi Robinson, Džeinės kūnas buvo apdorotas kraujavimą sulaikančiais preparatais.

– Teisingai. Tokiais dalykais gali užsiimti tik medikas.

– Tokiais dalykais gali užsiimti ir pedantiškas psichopatas, apimtas savo pėdsakų naikinimo manijos.

– Armstrongas patenka į abi šias kategorijas.

Dinas dirstelėjo sau per petį į uždarytas tardymo patalpos duris.

– Džeinė buvo surišta. Ji buvo kankinama. Dėl Dievo meilės, ant jos kūno rasta netgi įkandimo žymių.

– Palyginimui mes paimsime jo sąkandžio pavyzdžius.

– Aš noriu pasakyti, kad joks iš ankstesnių Armstrongo nusižengimų nebuvo susijęs su smurtu ir netgi nedavė jokios užuominos apie jo polinkį į smurtą. Taip, jis iškrypėlis, bet ne smurtaujantis iškrypėlis.

– Kaip suprasti, Melojau? – piktai paklausė Kurtis. – Jo *žmona* mums pasakojo, kad mato jo ryškėjantį polinkį smurtauti. *Jūs pats* tvirtinote, kad smurtas yra natūrali jam būdingos psichozės raidos dalis. Ar dabar jūs norite paneigti tai, ką pats pasakėte?

– Aš žinau, ką pasakiau, ir esu įsitikinęs, kad buvau teisus.

– Ką gi. Šį vakarą jis mušė Melisą Hečer.

– Egzistuoja didžiulė praraja tarp moters apstumdymo ir jos nukankinimo bei pasmaugimo.

– Mano nuomone, tokia praraja neegzistuoja. Ir ne tik mano, bet ir kiekvienos mušamos moters nuomone.

– Nebūkite bukaprotis, Kurti, – piktai pasakė Dinas. – Aš irgi neieškau jam pateisinimo. Aš tik noriu pasakyti...

– Mėšlas, aš žinau, ką jūs norite pasakyti, – suniurnėjo Kurtis ir giliu atodūsiu pro suspaustas lūpas išleido savo su-

sierzinimą. Po trumpos pauzės, atvėsinusios abiejų emocijas, jis paklausė: – Kokių dar matote neatitikimų?

– Fotografija.

– Armstrongas pripažino, kad galėjo padaryti keletą Džeinės nuotraukų.

– „Keletą". „Galėjo padaryti". Apie tas nuotraukas jis kalbėjo kaip apie neesminį dalyką. Džeinė tvirtino kitaip. Ar neprieštarautumėte, jei prieš mums pratęsiant Armstrongo apklausą, aš pasikviesčiau Geiviną ir jį paklausinėčiau kai kurių detalių?

Kurtis gūžtelėjo pečiais.

– Aš už bet ką, kas padėtų nustatyti tikrąjį nusikaltėlį.

Dinas žengė į koridorių ir pamojo Geivinui užeiti į vidų. Jis atsikėlė, palikdamas Melisą sėdėti su suaugusiųjų pora, kurią Dinas spėjo esant jos tėvus.

– Kas atsitiko, tėti? – paklausė Geivinas. – Ar jis prisipažino?

– Dar ne. Aš norėčiau, kad tu dar kartą papasakotum seržantui Kurčiui ir man viską, ką Džeinė tau pasakojo apie Valentiną. Visas detales, kokias tik gali prisiminti. Gerai?

– Aš tai jau dariau dešimt kartų.

– Na, dar vieną kartą. Prašau.

Kurtis įsipylė puodelį kavos. Jis pasiūlė kavos ir jiems, bet jie atsisakė. Gurkštelėjęs iš plastikinio puodelio, Kurtis pasakė:

– Nebijok kartotis, papasakok mums viską, ką prisimeni girdėjęs apie Valentiną iš Džeinės lūpų. Netgi atsitiktinai praspūdusi jos pastaba gali būti svarbi, Geivinai.

– Norėčiau prisiminti ką nors daugiau, pone. Ji man sakė, kad tas žmogus vyresnis. Vyresnis už mus, aš noriu pasakyti. Kad jis labai šaunus ir kad žino, ko nori moterys.

– Mus labiausiai domina tai, ką ji pasakojo apie nuotraukas, – pasakė jam Dinas.

– Ji sakė, kad jis yra fotografijos fanatikas, – atsakė Geivinas. – Blykstės, objektyvai, įmantri įranga. Jis pats kilnodavo, reguliuodavo jos rankų, kojų, galvos padėtį. Viską.

– Ar ji negalėjo perdėti, siekdama padaryti tau įspūdį? Kad tu ją įsivaizduotum kaip, sakysime, žurnalo „Penthouse“ modelį?

– Gali būti, – atsakė jis. – Bet jei ji ir perdėjo, tam turėjo sąmoningai pasiruošti, nes žinojo daug detalių apie fotografavimą. Ji minėjo išlaikymą ir panašius dalykus. Sakė, kad kiekvieną kartą fotografuodamas, jis ilgai krapštinėdavosi su įranga, kad pasiektų norimą rezultatą, ir labai niršdavo, jei ji nesistengdavo su juo bendradarbiauti.

– Jis ne šiaip sau pliaukštelėjo keletą pornografinių kadrų, – pasakė Dinas Kurčiui. – Pastudijavus nuotrauką, kurią Džeinė davė Geivinui, galima pasakyti, kad ji atlikta tegu ir mėgėjo, bet turinčio pretenzijų į meną.

– Ir jūs nemanote, kad Armstrongas būtų sugebėjęs padaryti tokią nuotrauką?

– Gal ir būtų, – atsakė Dinas. – Bet jei tu slapta prasidedi su kita moterimi išduodamas savo žmoną, kuri, be mažiausios abejonės, laukia nesulaukia tavęs, ar galėsi tiek daug laiko skirti fotografijai?

Tebegromuluodamas šiuos Dino žodžius, Kurtis pro Dino petį išvydo kažką ateinant.

– Ką jūs čia veikiate? – paklausė jis.

Dinas atsigręžė pasižiūrėti, kas atitraukė Kurčio dėmesį, ir išvydo link jų besiartinantį pareigūną Grigsą. Naujoko šypsena ištirpo išvydus Kurčio veidą ir išgirdus aiškaus nepasitenkinimo kupiną balsą.

– Aš... Aš buvau paleistas, pone. Man pasakė, kad esu laisvas. Bet man buvo smalsu sužinoti, ar Armstrongas prisipažino, tad užuot...

– Jūs palikote Peris radijo stotyje vieną? – paklausė Dinas.

– Na, pone, ne...

– Kas tau liepė palikti savo postą?

– Džonas Rondo.

Akies krašteliu Dinas pastebėjo Geivino reakciją paminėjus Rondo vardą. Vietoj tikėtinos antipatijos tai buvo išgąstis.

– Geivinai? Kas yra? – sūnus žvelgė į Diną baltu lyg išrūgos veidu. – Geivinai?

– Tėti... – berniukas turėjo nuryti kamuolį gerklėje, kad galėtų kalbėti. – Yra vienas dalykas, kurį privalau tau pasakyti.

Trisdešimt ketvirtas skyrius

Per stiklines sienas sklindanti melsva fluorescencinė radijo stoties vestibiulio lempų šviesa vos vos skiedė radijo stoties pastatą gaubiančią tamsą. Miesto centro pašvaistę dengė kalvos. Mėnulio pjautuvas buvo per siauras, kad skleistų bent kiek ryškesnę šviesą. Šią vėlyvą nakties valandą siauro valstijos reikšmės greitkelio šalikelę kartkartėmis nušviesdavo tik pavienių automobilių šviesos. Artimiausias komercinės paskirties pastatas buvo už pusmylio esanti nedidelė parduotuvėlė, dirbanti iki dešimtos valandos vakaro.

Žiūrint nuo radijo stoties „101,3“ pastato, aplinkui nebuvo matyti nieko, išskyrus kalvas su kur ne kur augančiais kedrais, klinčių rieduliais ir šen bei ten besiganančiais mėsiniais galvijais. Tai buvo ideali vieta stoties transliacijos antenai, kuri periodiškai mirksėjo savo raudonomis lempomis, perspėdama žemai skraidančių privačių lėktuvėlių pilotus.

Rondo maklinėjo palei savo automobilį, kol Grigso vairuojamo policijos automobilio galinių žibintų šviesos išnyko už kalvos. Jis su pagieža žvelgė nuvažiuojantiems pareigūnams įkandin. Žinoma, jis norėjo, kad jie nuvažiuotų. Bet argi jie neturėjo paprašyti parodyti orderį, kurį, jo teigimu, išdavė Kurtis, užuot patikėję jo žodžiu? Šitoks nerūpestingumas tiesiog nepateisinamas. Rytoj jis pateiks vadovybei ataskai-

tą apie jų aplaidumą. Tuo neužsitarnaus jų simpatijos, bet megzdamas draugystes karjeros nepadarysi.

Jis pasuko įėjimo link, nešinas segtuvu, kuriame buvo sukaupta informacija apie Steną Krenšou. Šios informacijos visuma piešė bauginantį portretą žmogaus, kurio nenormali šeima ir asmeninio nesaugumo kompleksas skatino nuo pat vaikystės besitęsiančius seksualinius nusižengimus, kuriuos galima laikyti tikėtina Valentino iškrypimų preliudija.

Tačiau labiausiai Rondo siutino visus Krenšou nusižengimus lydintis neteisingumas. Jis sėkmingai išsisukdavo bet kurioje situacijoje, nes jam už nugaros stovintis įtakingas dėdė išpirkdavo jį iš visų nemalonumų. Taip besielgdamas, Vilkinsas Krenšou pamažu sukūrė monstrą, pajėgų pagrobti, išprievartauti, kankinti ir nužudyti dailią jauną moterį.

Dėl savo trumparegiško susitelkimo prie Bredo Armstrongo seržantas Kurtis ignoravo sultingą jo segtuvo turinį. Iš pradžių Rondo tai priėmė kaip įžeidimą, bet vėliau pagalvojo, kad tokia padėtis gali duoti naudos. Pats nenorėdamas Kurtis suteikė jam auksinę galimybę tapti didvyriu.

Užuot nuspaudęs skambutį, jis pasibeldė į stiklines duris.

Neilgai laukęs, anapus stiklo sienos išvydo iš pažiūros visiškai neįspūdingą ir neimpozantišką Steną Krenšou. Jis išniro iš tamsaus koridoriaus, atsišakojančio nuo vestibiulio, ir, įtariai prisiartinęs prie durų, įdėmiai pažvelgė pro stiklą, kuris, žinojo Rondo, anapus jo tvyrant tamsai, viską atspindi lyg veidrodis. Krenšou prisidėjo plaštakas sau prie akių, bemaž suformuodamas iš jų kažką panašaus į žiūrono vamzdžius, kad geriau matytų, kas beldžiasi.

Jis apžiūrėjo Rondo nutaisęs globėjišką nuo gimimo turtingo žmogaus povyzą, tada apžvelgė jam už nugaros plytinčią automobilių stovėjimo aikštelę, iš kurios kažkodėl buvo pradingęs policijos automobilis.

– Kur policininkai? – paklausė Krenšou.

Rondo, jau iš anksto mėgaudamasis savo sėkme, iškėlė jam prieš akis savąjį policininko pažymėjimą.

– Čia buvo Džonis Metis su savo nuostabiąja daina „Misty“. Tai tikrai daina, kurią norisi apkabinti. Tikiuosi, kad šią naktį šalia jūsų yra žmogus, su kuriuo apsikabinę klausotės radijo stoties „101,3“, transliuojančios gražiausias meilės dainas. Aš esu Peris Gibson. Drauge praleiskime keletą vėlyvo vakaro minučių su Melisos Mančester daina „I Don't Know How to Love Him“. Telefono linijos įjungtos. Skambinkite man.

Prasidėjus dainai, ji išjungė savo mikrofoną. Dviejų telefono linijų lemputės mirkčiojo. Ji nuspaudė vieną iš mygtukų, bet ragelyje pasigirdo signalas. Mintyse ji atsiprašė skambintojo, kuris akivaizdžiai padėjo ragelį tuo pat metu, kai ji atsiliepė, ir nuspaudė kitą mirksintį mygtuką.

– Peris klauso.

– Sveika, Peris.

Jos širdis trumpam sustojo, kad po akimirkos galinga adrenalino banga vėl paleistų ją į darbą tankiais, sunkiais dūžiais, kaip sprinterio, ką tik atsispyrusio nuo starto kaladėlės.

– Kas čia?

– Tu žinai, kas, – jo juokas buvo dar labiau bauginantis nei kuždantis balsas. – Tavo ištikimas gerbėjas Valentinas.

Ji karštligiškai pažvelgė sau pro petį, vildamasi, kad galbūt Stenas bus tylomis atsliūkinęs į studiją. Ji dabar būtų labai apsidžiaugusi jo pasalūnišku elgesiu. Bet kambaryje ji buvo viena.

– Kaip...

– Žinau, žinau, tavo draugas galvoja, kad sučiupo kaltininką. Jo egoistiški ir nemokšiški veiksmai būtų komiški, jei nebūtų graudūs, – jis dar kartą nusikvatojo ir nuo jo juoko jos rankos pašiurpo lyg žąsies oda. – Aš esu negeras berniukas, ar ne, Peris?

Jos burna akimirksniu išdžiūvo, širdis ir toliau lyg pašėlusi daužėsi į šonkaulius, o pulsas garsiai tvaksėjo ausų būgneliuose. Ji įsakė sau nusiraminti ir *galvoti*. Ji turi perspėti Diną, seržantą Kurtį, lauke budintį Grigsą, visus, ką tik įmanoma, jog jie sulaikė ne tą žmogų, ir kad Valentinas tebėra laisvėje. Bet kaip tai padaryti?

Ko ji laukia? Ji laiko savo pirštuose mikrofoną! Jos klausosi šimtai tūkstančių žmonių.

Tačiau pridėjusi pirštą prie mikrofono jungiklio, ji persigalvojo. Ar ji gali paleisti į eterį žinią, kad Ostino policijos departamentas padarė didžiulę klaidą? Kas, jei šis skambutis pasirodys tik akių dūmimas? Kas, jei kažkas jai krečia bjaurius pokštus? Kas, jei ji savo skubotais veiksmais sukels visuotinę paniką?

Verčiau ji pasistengs kuo ilgiau išlaikyti jį eteryje, kol pajėgs nuspręsti, ką daryti.

– Pirmiausia jūs esate melagis, Valentinai. Jūs paankstinote savo terminą.

– Tas tiesa. Aš pasielgiau negarbingai.

– Jūs nužudėt Džeinę nesuteikęs man šanso ją išgelbėti.

– Tai nesąžininga, ar ne tiesa? Bet aš niekuomet netvirtinau, kad esu garbingas, Peris.

– Tai kodėl jūs man apskritai paskambinote? Jei buvot nusprendęs ją nužudyti, kodėl jums reikėjo organizuoti visą šią telefoninių pokalbių kampaniją?

– Tam, kad sugriaučiau tavo pasaulį. Ir mano metodas buvo veiksmingas, ar ne? Tu tikrai jautiesi velniškai prastai dėl to, kad nesugebėjai išgelbėti tos šliundros gyvybės.

Peris nesusigundė jo masalu. Ji kartą jau ėjo jo primestu keliu, tačiau Džeinė vis tiek mirė. Vienintelis būdas išpirkti savo kaltę, tai nustatyti tą kalės vaiką ir išvysti jį teisingumo rankose, o šito ji tikrai nepadarys su juo ginčydamasi.

Ji gali savo mobiliuoju paskambinti Dinui, bet – velniai griebtų! – jis jos rankinėje, kuri guli kabinete. Gal ji galėtų

sukurti kokią nors techninę problemą, kuri suteiktų darbo Stenui? Netrukus Mančester daina pasibaigs. Tai paskutinė muzikinio intarpo daina. Eteryje įsivyravusi tyla turėtų paskatinti Steną pasirodyti studijoje ir pasidomėti, kas atsitiko.

Kol ji kaip pašėlusi galvojo, Valentinas padrikai dėstė savo mintis.

– Supranti, ji turėjo mirti dėl to, kad mane apgavo. Ji buvo beširdė kalė. Man buvo malonu stebėti jos lėtą mirtį. Aš aiškiai mačiau, kada ji suprato, kad jokiu būdu nuo manęs nepabėgs. Kad tikrai neišgyvens.

– Tai jums tikriausiai buvo tikras pasismaginimas.

– O, neabejotinai. Nors buvo nelengva žiūrėti, kaip jos akys tyliai maldavo pasigailėti.

Pastarasis teiginys privertė Peris pamiršti savo ryžtą nesileisti suerzinamai, kad ir ką jis pasakytų.

– Jūs psichiškai nesveikas gyvulys.

– Tu manai, kad aš esu psichiškai nesveikas? – maloniu balsu paklausė jis. – Man keista tai girdėti, Peris. Aš nukankinau ir nužudžiau Džeinę, o tu nukankinai ir nužudei savo sužadėtinį, tiesa? Argi jam nebuvo kančia žinoti, kad tu jį išdavei su jo geriausiu draugu? Ar ir save tu laikai psichiškai nesveika?

– Aš nepasukau Džeko automobilio į viaduko atramą, tai padarė jis. Ta avarija įvyko dėl jo kaltės. Jis pasirinko savo likimą, ne aš jam jį nulėmiau.

– Tai skamba kaip racionalizacija, – pasakė jis priekaištingu tonu kaip kunigas klausykloje. – Aš nematau skirtumo tarp tavo ir mano nuodėmės, išskyrus tai, kad tavo sužadėtinio kančia tęsėsi daug ilgiau ir jo mirtis buvo daug lėtesnė. Taigi galima sakyti, kad tu esi daug žiauresnė nei aš, ar ne tiesa? Todėl tu turi būti nubausta. Ar būtų teisinga leisti tau eiti rožėmis klotu keliu ir laimingai bei ilgai gyventi su Melojumi? Aš taip nemanau, – pasakė jis bjauriu progiesmiu. – Šito ne-

atsitiks. Jūs niekuomet nebūsite kartu, nes tu, Peris, mirsi. Šį vakarą.

Su šiais žodžiais jis nutraukė pokalbį. Tą pat akimirką ji ištiesė ranką prie karštosios linijos telefono. Tačiau ragelyje nebuvo girdėti jokio signalo. Nieko. Tyla. Ji paskubomis vieną po kito pakėlė visų linijų telefonų ragelius, bet nė viename iš jų nebuvo girdėti jokio signalo. Visos linijos buvo negyvos.

Tarytum užslenkantis šešėlis ją užvaldė baisus suvokimas. Arba jis turi priėjimą prie telefono paslaugų tiekėjo įrangos ir žino, kaip išjungti norimus numerius, arba – ir šito ji bijojo labiausiai – jis išvedė iš rikiuotės visą radijo stoties telefonų įrangą.

Ji pašoko nuo savo taburetės. Staigiai atvėrusi storai garso izoliacine medžiaga apmuštas duris, ji sušuko į tamsų koridorių:

– Stenai!

Mančester daina ėjo į pabaigą. Nubėgusi prie kontrolės pulto, ji staigiu judesiu nuspaudė savo mikrofono mygtuką.

– Sveiki, aš esu Peris Gibson, – jos balso tonas buvo aukštas ir silpnas, visiškai besiskiriantis nuo įprasto kontralto. – Tai ne...

Jos žodžius nutraukė aukštas cypiantis aliarmo signalas.

Ji pasuko galvą garso šaltinio link. Garsas sklido iš įrašymo aparatūros, kuri įrašinėjo viską, kas tik buvo transliuojama į eterį. Šio prietaiso buvo galima nepastebėti ištisus mėnesius. Aliarmo signalas pasigirsdavo tik tada, kai transliacija dėl vienos ar kitos priežasties nutrūkdavo.

Apimta vis augančio siaubo, ji dar ir dar kartą spaudė mikrofono mygtuką, bet, kaip ir kitos lemputės ant kontrolės pulto, šioji neįsižiebė.

Ji vėl puolė prie durų.

– Stenai! – jai atrodė, kad jos riksmo aidas, bėgant savo kabineto link, vejasi ją iš paskos. Jos rankinė buvo toje pačioje vietoje ant stalo, kur ir buvo ją palikusi, tačiau ji gulėjo ant

šono, o jos turinys mėtėsi ant stalo. Drebančiomis rankomis ji ėmė rausti kosmetikos, nosinaičių, monetų ir kitų mažmožių krūvelę, vildamasi surasti mobilųjį telefoną, tačiau sykiu ir žinodama, kad jo neras.

Telefono nebuvo.

Ir nebuvo dar kai ko – jos raktų.

Ji paniškai ėmė raustis po korespondenciją, kuria buvo apkrautas stalas, netgi parpuolė ant kelių bei pažvelgė po stalu, tačiau neabejojo, kad ir raktus, ir telefoną paėmė tas pats niekšas, kuris išjungė telefono linijas ir nutraukė laidos transliaciją. Visus komunikacijos šaltinius iš jos atėmė žmogus, kuris buvo nužudęs Džeinę ir pažadėjo nužudyti ją.

Valentinas.

Jos alsavimas buvo toks įnirtingas, kad ji vargu ar galėjo girdėti ką nors daugiau, išskyrus jį. Keletui akimirkų sulaikiusi kvapą, ji įsiklausė. Tuomet prisėlino prie pravirų kabineto durų, bet ties slenksčiu neryžtingai sustojo. Koridoriuje kaip ir anksčiau viešpatavo tamsa. Tačiau šį vakarą toji įprasta tamsa neteikė jai saugumo ir ramybės pojūčio. Ji buvo pikta ir negera lemianti, galbūt todėl, kad visame pastate buvo tylu kaip kape.

Kur Stenas? Argi jis nepastebėjo, kad nutrūko transliacija? Jei jis buvo užsukęs į studiją ir pamatė, kad jos nėra, kodėl jis nevaikšto po visus kabinetus ir nešaukia jos, kodėl nemėgina išsiaiškinti, kas atsitiko?

Bet jos sąmonei dar nebaigus formuluoti šio klausimo, dingtelėjo atsakymas: Stenas negali ateiti ir išsiaiškinti, kas atsitiko.

Valentinas jį nužudė, galbūt netgi anksčiau, nei paskambino jai. Jis galėjo lindėti stoties pastate jau kurį laiką, kol ji, užsidariusi savo kambaryje su patikima garso izoliacija, apie tai sužinojo.

Kaip Valentinas galėjo prasmukti pro Grigsą ir Karsoną? O jei prasmuko, kaip jis pateko į pastatą? Norint atrakinti duris

iš bet kurios pusės, reikia turėti raktą. Nejaugi jis įtikino Steną, kad šis atidarytų duris? Kokiu būdu?

Nė į vieną iš šių klausimų ji negalėjo rasti atsakymo.

Jai kilo pagunda uždaryti duris ir, užsirakinus savo kabinete, laukti, kol atvyks pagalba. Jau dabar tūkstančiai klausytojų, išsibarstę visame šiame kalvotame regione, be abejo, negali suprasti, kodėl nutrūko radijo stoties programos transliacija. Galbūt apie tai žino netgi Dinas. Ir seržantas Kurtis. Greitai kas nors atskubės jos gelbėti.

Tačiau šiuo metu ji čia niekur negali jaustis saugi. Grigsas ir Karsonas gali būti pašalinti. Taip pat ir Stenas.

Ji išėjo į koridorių. Atsirėmusi nugara į sieną, kad galėtų dairytis į abi puses, ji ėmė slinkti koridoriaus pakraščiu pagrindinio įėjimo link. Judėdama koridoriumi, ji išjunginėjo kiekvieną šviesos jungiklį, pro kurį praeidavo. Vienas ne-abejotinas pranašumas prieš Valentiną buvo tas, kad ji puikiai pažino pastatą ir buvo pripratusi vaikščioti po jį prieblandoje arba tamsoje.

Judėdama kiek įmanoma greičiau, bet tuo pat metu tyliai ir atsargiai, ji artinosi prie vestibiulio. Prie kiekvieno koridoriaus posūkio ar koridorių susikirtimo ji artindavosi su baime, nežinodama, kas jos laukia už kampo. Tačiau štai ji įveikė paskutinį koridoriaus posūkį ir pamatė, kad koridoriaus adalis, skirianti ją nuo gerai apšviesto vestibiulio, tuščia. Ji bėgte įveikė šią dalį, perbėgo holą, ketindama pulti prie durų ir pradėti daužyti rankomis stiklą, tikėdamasi atkreipti ją saugančių policininkų dėmesį.

Deja, policijos patrulių automobilio stovėjimo aikštelėje nesimatė, o durys buvo užrakintos.

Tyliai šūktelėjusi, ji ėmė trauktis nuo durų, kol, pasiekusi registratoriaus stalelį, atsirėmė į jį mėgindama atgauti kvapą ir nuspręsti, ką daryti.

Staiga jos kulkšnį suspaudė kažkieno ranka. Ji veriamai suspiegė.

Pažvelgusi žemyn, ji išvydo vyro ranką, išlindusią iš po stalo ir suspaudusią jos koją. Jai net nespėjus atlikti jokio judesio, kad išsivaduotų iš jo gniaužtų, pirštai patys atsileido ir ranka bejėgiškai nusviro ant purvinos kiliminės dangos.

Besipinančiomis kojomis ji atitraukė stalą ir sustingo lyg įbesta išvydusi pažįstamą siluetą, gulintį kniūbsčią ant grindų. Parpuolusi ant kelių, ji sugriebė gulintįjį už peties ir apvertė jį ant nugaros.

Džonas Rondo suaimanavo. Jo vokai suvirpėjo, bet akys liko užmerktos. Iš žaizdos galvoje gausiai sunkėsi kraujas.

Ją visą persmelkė palengvėjimo jausmas ir ji pro spazmiškai užgniaužtą gerklę sukuždėjo jo vardą.

– Džonai. Prašau, pabuskit. Prašau! – ji stipriai pliaukštelėjo jam per skruostą, bet jis tik vėl suaimanavo, o jo galva nusviro į vieną pusę. Jis buvo be sąmonės.

Šalia ištiestos jo rankos gulėjo segtuvas su popieriais. Ji perskaitė užrašą titulinėje grafoje: „Stenlis Krenšou".

Jos vidurius persmelkė šaltis.

– O mano Dieve.

Stenas? Ar visas šis segtuvas prikimštas medžiagos vien apie Steną?

„Kodėl gi ne?" – pagalvojo ji. Jo apsimetinėjimas netikša galėjo būti paprasčiausias maskaradas. Jis turėjo ir laiko, ir galimybių vykdyti nusikaltimus. Jo dienos nebuvo apkrautos darbu, taip pat ir vakarai prieš jos laidą bei naktys po jos. Jis turėjo pakankamai techninių įgūdžių, kad mokėtų peradresuoti telefoninius skambučius. Jis yra elektronikos ir modernių prietaisų fanatikas. Neabejotinai tarp jo žaisliukų atsirastų ir geras fotoaparatas, kurį įsigyti jis tikrai be vargo išgalėtų. Taip pat jis yra pakankamai patrauklus, kad galėtų prisivilioti stiprių emocijų ieškančią paauglę.

Jo viduje kunkuliuoja marios pykčio ir apmaudo, kurio visiškai užtenka, kad jis galėtų nužudyti jį atstūmusią moterį.

Ir šiurpiai aiškiai Peris suvokė, kad ką tik, šią naktį, ji tai padarė pati.

– Pagalba greitai atvyks, – sušnibždėjo ji Rondo. Jis nereagavo. Jis grimzdo vis giliau į komą. Taigi policininkas išvestas iš rikiuotės ir jai vienui vienai tenka stoti akistaton su tikrove.

Bet ji neketina laukti, kol Valentinas ją suras. Ji pati ketina jį surasti.

Paskubomis ji apčiupinėjo Rondo drabužius. Ji nežinojo, ar kompiuterinių nusikaltimų padalinio policininkai vaikšto ginkluoti, bet vylėsi, kad ginklą jis vis dėlto turi. Ji nemėgo ginklų, vien ginklo panaudojimo idėja jai buvo atgrasi, bet ji tikrai nesudvejos ir nuspaus gaiduką, jei to reikės savo gyvybei gelbėti.

Ji su palengvėjimu atsikvėpė, kai užčiuopė po jo švarku pūpsantį iškilumą. Tačiau, atidengusi prie Rondo diržo pritvirtintą pistoleto dėklą, pamatė, kad jis tuščias.

Stenui tikriausiai šovė į galvą tokia pat mintis, kaip ir jai. Taigi dabar jis ginkluotas.

Dar kartą promurmiais patikinusi Rondo, kad viskas bus gerai – jai norėjosi tikėti, kad taip ir bus, – ji atsargiai išlindo iš pastalės, kuri labai apgaulingai atrodė kaip saugi priebėga.

Palikdama vestibiulį, ji išjungė fluorescencinį patalpos apšvietimą, nors jai dingtelėjo į galvą, kad Stenas žino šį pastatą ne blogiau už ją, taigi tamsa nebėra jos pranašumas.

Ji daugiau neketina slapstytis. Jiedu su Stenu yra vienu du visame pastate, kaip buvo šimtus naktų iki šiol. Ji nesirengia su juo žaisti vaikišką katės ir pelės žaidimą. Buvo įsitikinusi, kad jei bendraus su juo ryžtingai ir pakankamai agresyviai, ji sugebės išlaikyti jo dėmesį, kol atvyks pagalba.

Techninėse patalpose buvo tuščia, kaip ir vyrų poilsio kambaryje bei valgomajame. Visi kabinetai, taip pat ir jos, buvo tušti. Taip pamažu, tikrindama visas patalpas, ji pasiekė pas-

tato galą, kuriame buvo didelė saugykla. Durys į ją buvo uždarytos.

Sugrabinėjusi šaltą metalinę rankeną, ji ją paspaudė ir durys atsidarė. Saugykloje ją pasitiko sunkus seniai nenaudojamos technikos kvapas. Patalpa buvo erdvi, tačiau tamsa čia buvo dar tirštesnė nei likusioje pastato dalyje. Pro atvirą tarpdurį ant cementinių grindų driekėsi šviesos ruoželis, bet jis taip menkai teatmiešė tvyrančią tamsą, kad buvo nenaudingas.

Peris kurį laiką neryžtingai stovėjo ant slenksčio, kol jos akys priprato prie dar juodesnės tamsos. Kai vyzdžiai pagaliau pakankamai prasiplėtė, ji pastebėjo duris į mažą kambarėlį, kuriame buvo laikomi Lensio-Mervino darbo įrankiai ir medžiagų atsargos. Durys buvo praviros. Atidžiai įsiklausiusi, ji išgirdo iš kambarėlio sklindantį alsavimą.

– Stenai, tu užsiimi kvailystėmis. Nagi, išlįsk. Mesk šitas užmačias, kol niekas nepatyrė sužalojimų, taip pat ir tu.

Sukaupusi visą savo drąsą, ji įžengė į saugyklą.

– Aš žinau, kad dabar tu turi ginklą, bet netikiu, kad šausi į mane. Jei būtum norėjęs mane nužudyti, būtum galėjęs tai padaryti bet kurią naktį.

Ar šnopavimas patalpėlės viduje tapo intensyvesnis? O gal tai tik jos įkaitusios vaizduotės padarinys? Gal ji girdi savo pačios alsavimo aidą?

– Aš žinau, kad tu pyksti ant manęs dėl to, kad paniekinau tavo jausmus, bet iki šio vakaro aš nė neįtariau, ką tu man jauti. Pasikalbėkime apie tai.

Betoninėmis grindimis tipendama ant pirštų galiukų, ji prisiartino prie mažojo kambarėlio durų, įtemptomis ausimis gaudydama menkiausius garsus, sklindančius anapus sienų, ir vildamasi išgirsti atskubančią pagalbą. Gal snaiperiai jau renkasi pozicijas? Specialiojo šturmuotojų būrio pareigūnai turbūt jau ropščiasi pastato sienomis, kad patektų ant stogo? O gal ji tiesiog prisižiūrėjo per daug veiksmo filmų?

Kai jai liko vos kelios pėdos iki pravertų kambarėlio durų, ji sustojo.

– Stenai? – kiek galėdama toliau ištiesusi ranką, ji visiškai atidarė kambarėlio duris.

Šūvis tylos nesudrumstė. Ji prisiminė, ką jis padarė Džeinei. Dabar, žinodamas esąs užkluptas, jis veiks desperatiškai ir negailestingai. Jis gali padaryti bet ką. Ši situacija reikalauja specialaus pasirengimo, kurio ji neturi. Tokį pasirengimą turi tik Dinas.

Dinas. Baimės ir ilgesio kupina jos širdis tyliai šaukė jo vardą. Ji žengė paskutinį žingsnį ir atsidūrė atvirame tarpduryje.

Išvydusi Steną, ji sutrikusi sustingo vietoje.

Jis sunkiai alsavo pro šnerves, nes jo burna buvo užklijuota lipnia juosta, kuria taip pat buvo apvyniotos kojos ties kulkšnimis ir rankos ties riešais. Kojos buvo sulenktos taip, kad keliai rėmėsi į smakrą, o jis pats buvo sprauste įspraustas į didelį pramoninį nerūdijančio plieno praustuvą.

– Stenai! Ką... – ji ištiesė ranką, ketindama nuplėšti jam nuo burnos lipnią juostą, kai ji pažvelgė atgal, akys, jau ir taip didelės iš siaubo, išsiplėtė dar labiau.

Ji žaibiškai apsigręžė.

– Nesitikėjai? – paklausė Džonas Rondo.

Paklausė Valentino balsu.

Trisdešimt penktas skyrius

– Po velnių, po velnių, – kartojo ir kartojo Dinas, maigydamas guminius mobiliojo telefono mygtukus.

Viena ranka jis vairavo automobilį, o kita laikė mobilųjį telefoną. Jau kelintą kartą jis rinko karštosios linijos numerį, kurį jam buvo davusi Peris. Tačiau ji neatsiliepė. Jis taip pat mėgino prisiskambinti radijo stoties klausytojų numeriu, bet kiekvieną sykį išgirsdavo standartinį pranešimą, kad Peris atsilieps, kai tik galės. Kai surinkdavo jos mobiliojo telefono numerį, įsijungdavo balso pašto paslauga.

– Kodėl jūs man nieko nepasakėte apie Rondo? – paklausė Kurtis, viena ranka užtaisydamas pistoletą, o kitoje laikydamas prie ausies mobilųjį telefoną. Jis turėjo palaukti, kol bus surasta jo pageidaujama informacija apie Džoną Rondo.

– Kada papasakojau, tada papasakojau.

Kurtis stovėjo šalia Dino, kai Geivinas jiems atskleidė, ką žino apie Rondo. Buvo sunku pasakyti, kuris iš jų pajudėjo pirmas. Dinas atsiminė tik tiek, kad jis pastūmė Kurtį iš kelio ir leidosi bėgti išėjimo link.

Jis pasijuto kiek geriau, kai išgirdo šalia bėgantį Kurtį, kuris sau pro petį šaukė, kokie padaliniai turi būti nukreipti radijo stoties link.

– Specialusis padalinys irgi! Greičiau, greičiau, judinkitės!

Dinas nesirengė net stabtelėti ir įsitikinti, ar seržanto nu-

rodymai vykdomi, tačiau tikrai matė, kad Kurtis skuba ne mažiau nei jis. Juodu veržte išsiveržė pro dvivėres duris ir nubildėjo laiptais žemyn, šuoliuodami per dvi ar tris pakopas iš karto, kol pasiekė garažus. Dino automobilis buvo arčiausiai. Jis taip spaudė akceleratorių, kad buvo aišku, jog prie radijo stoties pastato jie atsidurs anksčiau už operatyvininkus.

– Jūs kažkodėl nesugebėjote manęs laiku informuoti, kad Rondo tualete primušė jūsų sūnų.

– Tai buvo tik mano reikalas. Maniau, kad jis paprasčiausias šiknius.

– Šiknius su... – Kurtis nutilo ir ėmė klausytis telefono. – Taip, taip, – pasakė jis į ragelį. – Ką jums pavyko išsiaiškinti?

Kol Kurtis klausėsi informacijos apie Džoną Rondo, Dinas dar kartą surinko Peris telefono numerį. Veltui. Dinas riebiai nusikeikė ir dar stipriau nuspaudė greičio pedalą.

Tą akimirką staiga nutilo automobilio radijo aparatas. Dino ausys buvo taip pripratusios girdėti Peris balsą, kad staiga pasigirdęs monotoniškas šnypštimas atrodė kaip kraują stingdantis klyksmas.

Suvokimas, ką tai galėtų reikšti, išvedė Diną iš pusiausvyros. Jis ėmė įnirtingai maigyti kitų radijo stočių mygtukus. Visos transliacijos buvo girdėti aiškiai ir švariai. Taigi radijo aparatas nebuvo sugedęs; stotis „101,3“ nutraukė transliaciją.

– Stotis ką tik dingo iš eterio.

Kurtis, kuris buvo įsitraukęs į pokalbį, pasuko galvą į jo pusę.

– Ką?

– Peris dingo iš eterio. Stotis liovėsi transliuoti.

– Jėzau. Dėkui, šiam kartui užteks, – pasakė Kurtis į ragelį ir baigė pokalbį.

– Ką sužinojote? Papasakokite man, – pasakė Dinas, ant dviejų ratų įveikdamas posūkį.

– Rondo augo be tėvo. Jo nebuvo niekuomet. Dabar stengiamasi išsiaiškinti, ar jis mirė, kai Džonas dar buvo kūdikis, ar apskritai tos šeimos gyvenime buvo koks nors ponas Rondo. Džono aplinkoje nebuvo jokio žmogaus – dėdės ar skautų vadovo, – kuris būtų vyro pavyzdys...

– Supratau, tęskite.

– Motina turėjo daug dirbti, kad išlaikytų Džoną ir metais vyresnę jo seserį.

– Kokios informacijos rado apie jas?

– Jokios. Abiejų nebėra gyvų.

Dinas žaibiškai pasuko galvą į Kurtį.

– Apie motiną ir seserį jis kalbėjo esamuoju laiku.

– Jos buvo rastos nužudytos namuose, kai Džonui buvo keturiolika metų. Jų kūnus rado jis. Sesuo paskandinta vonioje. Miegančiai motinai tiesiai į stuburą suvarytas iešmas.

– Ar nusikaltėlis buvo surastas?

– Ne. Tai atšalusi byla.

– Jau nebe, – Dino pirštai tvirtai sugniaužė automobilio vairą.

– Šito mes nežinome, – pasakė Kurtis, perskaitęs Dino mintis. – Jis buvo apklausiamas, bet niekad neatsidūrė tarp įtariamųjų. Mama ir vaikai labai mylėjo vienas kitą. Motina sunkiai dirbo, kad juos išlaikytų. Brolis ir sesuo buvo neišskiriami draugai. Visur ir visada pasikliaudavo vienas kitu. Jie buvo labai artimi.

– Neabejoju, – pro sukąstus dantis iškošė Dinas. – Tikrai artimi.

– Jūs turite galvoje kraujomaišą?

– Valentino elgesys labai simptomiškas. Kodėl visi šitie dalykai neužfiksuoti Rondo biografijoje?

– Šie faktai joje yra. Ostino policijos departamentas rūpestingai išanalizuoja kandidatų biografijas.

– Bet niekam iš darbuotojų kažkodėl neatėjo į galvą pasigilinti į jo šeimos tragediją. Nė vienam neatėjo į galvą paty-

rinėti kraujomaišos galimybės. Kas nutiko jaunajam Džonui po tos dvigubos žmogžudystės?

– Jis atsidūrė globėjų šeimoje. Gyveno joje iki pilnametystės, o paskui ėmė gyventi savarankiškai.

– Ar tuose namuose buvo daugiau vaikų?

– Ne.

– Laimė. Ar jis sutarė su savo įtėviu?

– Neužfiksuota jokių tarpusavio santykių problemų. Jie beprotiškai jį mylėjo.

– Ypač žmona.

– Nežinau, – pasakė Kurtis. – Jie labai juo rūpinosi. Tvirtino, kad jis idealus vaikas. Gerbia vyresniuosius. Gerai elgiasi.

– Tokie dauguma psichopatų.

– Mokslo įstaigų charakteristikos puikios, – tęsė Kurtis. – Mokykloje neturėjo jokių problemų. Dvejus metus pasimokęs koledže, parašė prašymą į policijos akademiją. Norėjo tapti policininku...

– Leiskite man spėti. Jo motyvas – apsaugoti kitas moteris nuo mirties, motinos ir sesers likimo.

– Panašiai, – Kurtis dirstelėjo į jį. – Viena mažutė detalė...

– Kokia?

– Sesuo mirė būdama penktą mėnesį nėščia.

Dinas surizikavo pasiųsti Kurčiui klausiamą žvilgsnį.

– Ne, – pasakė Kurtis. – Šis variantas buvo patikrintas. Tai nebuvo Rondo kūdikis.

– Ir pats žinau, kad tai nebuvo Rondo kūdikis, – niūriai pasakė Dinas. – Todėl jis ją ir nužudė.

Suskambo Kurčio mobilusis telefonas.

– Klausau, – atsiliepė jis.

Dinas išvydo stoties antenos šviesas. Kiek jiems liko iki radijo stoties pastato? Mylia? Dvi? Jų automobilis lėkė specialiojo policijos padalinio furgonui iš paskos. Furgonas juos pasivijo prieš keletą mylių ir Dinas leido jam juos pralenkti.

Furgonas lėkė kaip pašėlęs, bet Dinui norėjosi, kad vairuotojas dumtų dar greičiau. Šie du automobiliai buvo pirmieji automobilių kolonoje iš keleto policijos ekipažų. Paskutinė važiavo greitosios pagalbos mašina. Dinas stengėsi apie ją negalvoti.

Kurtis baigė kalbėti mobiliuoju telefonu.

– Policija padarė kratą Rondo bute. Butas nedidelis, bet jame rasta brangios fotografavimo įrangos. Ištisi albumai šokiruojančių pornografinių nuotraukų. Tarp jų daugybė Džeinės. Ant lovos aptikta ilgų šviesių plaukų. Jis yra mūsų ieškomas žmogus.

Dinas žvelgė tiesiai priešais save taip kietai sukandęs dantis, kad jam ėmė mausti žandikaulius.

Kurtis patikrino pistoletą prie diržo prikabintame dėkle, antrą, įkištą dėkle, pritaisytame prie kulkšnies.

– Jūs turite pistoletą?

Dinas linktelėjo galvą.

– Taip, pradėjau jį nešiotis, kai jis ėmė grasinti Peris.

– Puiku, bet paklausykite manęs. Kai mes tenai nuvyksime, jūs nesiveršite į priekį ir leisite tiems vaikinams atlikti savo darbą, – jis kinktelėjo galva specialiojo policijos padalinio automobilio link. – Supratote?

– Supratau. Seržante.

Priminimas apie žemesnį rangą nepraslydo Kurčiui pro ausis, bet jis neatlyžo.

– Jūs ten įsiveršite visas įniršęs ir padarysite ką nors tokio, kas suknis areštavimo procedūrą, o jis paskui pradės reikšti teisines pretenzijas dėl kokių nors sumautų pažeidimų.

– Aš pasakiau, kad supratau, – irzliai atsakė Dinas.

– Tai jūs ramus?

– Aš ramus.

Kurtis įsikišo pistoletą į dėklą, pritvirtintą prie gurnelio, ir sumurmėjo:

– Nė velnio jūs neramus.

Dinas atsakė:

– Teisingai. Jei jis ką nors padarė Peris, aš jį užmušiu.

* * *

Ji apstulbusi spoksojo į besišypsantį Rondo veidą, bet jos nuostaba truko labai trumpai. Sutelkusi visas jėgas, ji bandė jį nustumti, bet tai buvo bergždžios pastangos. Nė nepajudėjęs jis bloškė ją į metalinę lentyną Mervino kambarėlyje, o po akimirkos, pakėlęs pistoletą, iššovė į Steną.

Šūvio aidas ją apkurtino. O gal tai buvo jos pačios klyksmas.

Rondo skėlė jai per veidą.

– Užsičiaupk! – stvėręs už plaukų, jis ištraukė ją iš kambariuko ir kojos spyriu uždarė duris. Tada stūmė ją su tokia jėga, kad ji skriste nuskrido ir veidu bloškėsi ant betoninių grindų.

– Sveika, Peris, – pasakė jis tuo šiurpą keliančiu balsu, kurį ji dabar taip gerai pažino.

– Tu jį nužudei?

– Krenšou? Tikiuosi, taip. Tai buvo šūvis tiesiai į širdį. Tikras nevykėlis. Nors ir stipresnis, nei atrodė. Jis tikrai man įtaisė šitą, – pasakė jis, rodydamas kraujuojančią žaizdą galvoje. – Iš pradžių jis manęs klausė. Parodė, kaip nutraukti laidos transliaciją. Žinoma, su į nugarą įremtu pistoletu. O paskui atliko tą kvailą, nors ir labai narsų žygdarbį – trenkė man per galvą sulčių buteliuku, siekdamas apginti tave, – jis tebekalbėjo Valentino balsu.

– Tas balsas... Baisi apgaulė.

– O kaipgi? Aš viską apgalvojau. Juk tarp mano kolegų policininkų taip pat gali būti Peris Gibson gerbėjų, o aš nė trupučio nenorėjau, kad iš balso jie mane atpažintų ir sužinotų, kad tau skambinau aš.

– Jūs nuo pat pradžių buvote Valentinas, – jos burna buvo sausa sausutėlė, o liežuvis sulig kiekvienu žodžiu lipo prie gomurio.

– Taip. Ši tavo mintis mus nukelia į... prisiminkime, – jis pistoleto vamzdžiu pasikasė smilkinį. – Į dienas prieš Medi Robinson dingimą.

– Vadinasi, jūs nužudėte dvi moteris.

Jis atlaidžiai nusišypsojo.

– Iš tikrųjų ne dvi, Peris.

– Daugiau nei dvi?

– Hmm.

„Stenkis palaikyti su juo pokalbį. Kuo ilgiau jis kalbės, tuo ilgiau tu gyvensi."

– Kodėl jūs jas nužudėte?

Pagaliau normaliu balsu jis pasakė:

– Todėl, kad jos nenusipelnė gyventi.

– Jos jus išdavė kaip Džeinė?

– Taip. Džeinė, Medi, mano sesuo – jos visos mane išdavė.

– Jūs nužudėte savo seserį?

– Tai nebuvo *žmogžudystė*. Aš tiesiog įvykdžiau teisingumą.

– Štai kaip. Kas atsitiko? Ką jūsų sesuo jums padarė?

Jis patenkintas nusijuokė.

– Ji darė viską. Vienas kitam mes darydavome viską. Supranti, aš miegodavau tarp jų. Tarp savo motinos ir sesers. Supranti apie ką aš? – jis aukštyn žemyn pakilnojo antakius.

Jis norėjo ją priblokšti ir jam tai pavyko, bet ji stengėsi išlikti rami. Ne, ji nesuteiks jam malonumo išvysti jos pasibaisėjimą.

– Visa tai mes slėpėme. Tai buvo maža mūsų šeimos paslaptėlė, – sukuždėjo jis specialiai įterpdamas dramatiškų gaidelių balse. – „Niekam šito nesakykite, – kiekvieną sykį perspėdavo mus mamytė. – Nes jeigu kam nors prasitarsite, jus atims iš manęs ir išveš ten, kur atsiduria blogi berniukai ir mergaitės, kurie žaidžia su viens kito pimpaliukais ir putytėmis. Pažadate? Gerai. O dabar pačiulpkite mamytės papukus ir ji jums padarys šį tą ypač nuostabaus."

Peris gerklę sugniaužė šleikštulys.

Jis ir toliau tęsė ta pačia abejinga maniera.

– Bet atėjo laikas, kai mes paūgėjome. Sesutė po pamokų įsitaisė dirbti vaizdajuosčių parduotuvėje. Ji ten sėdėdavo kiekvieną popietę, užuot buvusi su manimi ir dariusi tai, ką mes labiausiai mėgome daryti. Vėliau ji pradėjo toje parduotuvėje pasilikti vakarais, kad galėtų pabūti su vienu ten dirbusiu vaikinu. Man ji jau nebeturėjo nei laiko, nei ūpo. Vis sakydavo, kad per daug pavargusi, bet tikroji jos nuovargio priežastis buvo ta, kad ji visą laiką dulkindavosi su tuo vaikinu. O mamytė galvojo, kad labai puiku, jog sesutė įsimylėjo vaikiną. „Argi tai ne romantiška? Argi tu dėl jos nesidžiaugi, Džoni?“

Jis iškalbingai nutilo, paskui jo krūtinė sutrūkčiojo, tarsi jis būtų ketinęs pravirkti.

– Aš jas mylėjau.

Pasinaudodama tuo, kad jis įsitraukė į savo prisiminimus, Peris dirstelėjo durų link, akimis matuodama atstumą.

Tačiau pasigirdęs juokas vėl žvilgsnį prikaustė prie jo.

– Nė negalvok apie tai, Peris. Tas trumputis pasivaikščiojimas prisiminimų alėjomis neišblaškė mano suvokimo, ko aš čia atėjau.

– Jei tu mane nužudysi...

– O taip, aš ketinu tave nužudyti, bet kaltas liks Stenas Krenšou.

– Jis negyvas.

– Negyvas kaip maišas. Neturėjau kitos išeities, kaip tik jį nužudyti. Supranti, čia atėjęs, tave radau jau negyvą, mirtinai užsmaugtą Krenšou, kuris buvo iškrypėlis ir liguistas šūdžius nuo pat vaikystės. Visa ši informacija surinkta jo byloje. Tai tipiška seksualiai iškrypusio psichopato istorija.

Taigi, įvertinęs situaciją, aš mėginau jį suimti. Tarp mūsų įsiplieskė kova ir jam pavyko suduoti vieną gerą smūgį man į makaulę, kuris, beje, paskatino mane suvaidinti tau tą mažą spektaklį. Išmoninga, ar ne tiesa? Tu visiškai patikėjai mano vaidyba, ką?

– Taip, – pripažino ji.

– Apgailestauju, bet negalėjau atsispirti pagundai. Ypač malonu buvo vaidinti tą epizodą su tavo kulkšnimi, – jis sukikeno. – Kuo aš baigiau? A, tiesa, paskui paaiškinsiu, kad galiausiai man pavyko įveikti Krenšou, jau buvau bepančiojąs jo kojas ir rankas lipnia juosta, tačiau jis išsisuko ir mėgino pabėgti. Deja, man nebeliko nieko kita, kaip tik jį nušauti.

– Tikslu, – pasakė ji. – Tačiau netobula. Ekspertai, tirdami nusikaltimo vietą, atras prieštaringų įkalčių.

– Aš turiu parengęs atsakymus į visus klausimus, kurie gali iškilti.

– Ar esate tikras, kad viską gerai apgalvojote, Džonai?

– Aš viską iki smulkmenų išanalizavau. Esu geras policininkas.

– Kuris medžioja moteris.

– Aš niekada nemedžiojau moterų. Mano motiną ir seserį vargu ar galima pavadinti aukomis. Jos buvo mano trenerės. Kiekviena moteris, su kuria man teko būti vėliau, galėjo mėgautis tuo, ko jos mane išmokė, be to, jos visos buvo savanorės mano partnerės. Iš pradžių mane net ne itin traukė prie Medi – ji pati įsikibo į mane. O vėliau pati nusprendė viską baigti. Kaip nori, taip suprask, – jis pasipiktinęs papurtė galvą. – O jei merginas iš sekso klubo tu vadini aukomis, vadinasi, paprasčiausiai nenori suprasti esmės. Jos – tik nuotykių ieškančios kekšės. Ir aš joms nekliudau jų ieškoti. Jos mane myli, – sušnibždėjo jis, iškišdamas liežuvį ir juo jai pamataruodamas.

Ir vėl ji vargais negalais nurijo šleikštulį gerklėje.

– Akivaizdu, kad Džeinė jūsų nemylėjo.

– Džeinė nemylėjo nieko, išskyrus Džeinę. Bet jai patiko tai, ką aš jai dariau. Ji buvo beširdė maža kalė, kuri šaipydavosi iš žmonių jausmų. Ir tu jai simpatizavai, Peris. Tu transliavai per radiją jos skundą dėl manęs. Ar žinai, kodėl? Todėl, kad tu tokia kaip ji. Tu taip pat žaidi kitų jausmais. Manai,

kad esi ypatingas šūdo gabaliukas. Paskui tave laksto Melojus, netgi Kurtis, maldaudami tavo dėmesio trupinėlio, kurį tu galbūt teiksiesi jiems numesti.

Staiga jis dirstelėjo į savo rankinį laikrodį.

– Jei prakalbom apie Melojų, aš gal verčiau imsiuosi darbo. Stoties transliacija jau ištisas penkias minutes nutrūkusi.

Tik penkios minutės? Jai atrodė kaip amžinybė.

– Klausytojai netrukus ims nerimauti, ir aš esu tikras, kad tavo draugas psichologas tuojau kaip kavaleristas atidundės čionai ir...

Iš pastato priešakio atsirito šaižus, tikriausiai dūžtančio stiklo, garsas, kurį lydėjo šūksniai ir kojų trepsėjimas.

Sukaupusi visas jėgas, Peris gulėdama spyrė Rondo į kelio girnelę.

Rondo suklupo ir suriko iš skausmo.

Peris pašoko ant kojų ir puolė prie durų.

Ji negirdėjo šūvio, kol nepajuto jo.

Smūgis buvo daug stipresnis, nei ji galėjo įsivaizduoti. Deginantis skausmas, kurį pajuto po smūgio, užėmė kvapą, ji vos neprarado sąmonės, tačiau adrenalinas vertė bėgti pro duris, koridoriumi, kad tik jis nesuspėtų paskui ją, – netrukus ji susmuko.

Mėgino sušukti, nukreipti policijos pajėgas savęs link, tačiau iš jos lūpų prasiveržė tik silpna dejonė. Jai atrodė, kad koridoriaus sienos ėmė artėti prie jos; tamsus koridorius staiga pailgėjo ir susiaurėjo, pavirsdamas į begalinį košmarišką tunelį.

Dinas tikrai bus pirmas. Netgi Rondo tuo neabejojo. Ji turi jį įspėti. Ji pamėgino atsikelti, bet galūnės buvo neklusnios lyg drebučiai ir ją stipriai pykino. Ji vėl pravėrė burną, norėdama sušukti, bet jos toks ištreniruotas ir rūpestingai išpuoselėtas balsas visiškai neklausė.

Ji girdėjo, kaip Rondo artinasi prie durų. Girdėjo jo skausmo aimaną ir šlubčiojimą per cementines saugyklos duris. Po kelių akimirkų jis pasieks koridorių. Jis bus arčiau nei bet kas, kas tik pasirodytų už kampo koridoriaus gale.

– Dinai, – suklykė ji ir dar kartą pamėgino atsistoti. Jai vos pavyko atsiklaupti ant kelių. Ji susverdėjo ir parvirto, su didžiule jėga galva trenkdamasi į sieną. Atrodė, lyg kas įkaitusia geležim pervėrė audinius kiaurai iki pat kaulo. Ji susmuko ant grindų, palikdama kruviną pėdsaką ant sienos.

Nors spengė ausyse, ji girdėjo, kad balsai artinasi. Koridoriaus gale pasirodė prožektorių šviesos, jų spinduliai lyg pašėlę ėmė raižyti sienas.

Tačiau, išgirdusi kitą garsą, ji atsigręžė atgal. Tą akimirką saugyklos tarpduryje pasirodė Rondo. Kriokdamas iš skausmo, jis atsirėmė į durų staktą. Jai palengvėjo išvydus keistai sulinkusią jo dešiniąją koją. Jo veidas buvo apsipylęs prakaitu ir perkreiptas nežaboto įsiūčio grimasos. Jis žvelgė žemyn į ją.

– Tu tokia kaip jos, – pasakė jis. – Privalau tave nužudyti.

– *Nė iš vietos!* – riksmas atsimušė nuo koridoriaus sienų drauge su prožektorių šviesų viražais.

Rondo nekreipė dėmesio. Jis pakėlė savo pistoletą ir nukreipė tiesiai į ją.

Pasigirdo kurtinanti salvė, bemat pripildžiusi koridorių aitrių dūmų.

Prieš parpuolant veidu į grindis, Peris galvoje šmėstelėjo blausi mintis – ji praranda sąmonę ar miršta.

Trisdešimt šeštas skyrius

– Kas iš tiesų jį nušovė?

– Galite tai vadinti bendru darbu. Rondo mums nepaliko jokios kitos išeities. Į jį pataikė net keletas šaulių.

Nuraminta Kurčio atsakymo, Peris atsišliejo į ligoninės pagalvę. Ji nenorėjo, kad Dinas visą gyvenimą jaustų Džono Rondo mirties naštą. Vėliau ji sužinojo, kad Dinas pirmasis pasirodė koridoriuje – ji ir neabejojo, kad taip bus. Jam iš paskos sekė Kurtis bei keletas specialiojo padalinio pareigūnų. Bet kurio kulka, paleista į Rondo, galėjo būti mirtina.

Šį rytą Kurčio apranga atrodė prašmatnesnė nei paprastai, tarytum jis būtų specialiai rengęsis šiam apsilankymui. Jis dėvėjo pilką vakarietišką švarką. Jo batai buvo nublizginti iki veidrodinio spindesio. Ji užuodė nuo jo sklindantį kvepalų aromatą. Lauktuvių jis jai atnešė „Godiva“ šokoladinių saldainių dėžutę.

Tačiau manieros buvo dalykiškos.

– Rondo gerai išmanė kompiuterius, todėl žinojo, kaip peradresuoti telefono skambučius, – kalbėjo jis. – Mūsų darbuotojai pagaliau atkasė, kad paskutinį kartą jis skambino iš mobiliojo telefono. Bet apgalvojo ir tai. Telefonas buvo neregistruotas. Išmetei – ir jokių pėdsakų. Šios plano dalies įgyvendinimas jam nesudarė problemų.

– Jis panorėjęs galėjo pakeisti ir balsą. Baisu buvo girdėti jį kalbant Valentino balsu.

Daugių daugiausia kelias minutes jai pavykdavo ištverti negalvojant apie Rondo ir tas kankinančias minutes, drauge su juo praleistas stoties saugykloje. Paskui be jokios įžangos į jos sąmonę vėl įsiverždavo prisiminimai ir ji būdavo priversta iš naujo išgyventi tas baisias akimirkas.

Kai ji apie tai papasakojo Dinui, jis ją ramino, kad sulig kiekviena diena šie prisiminimai blės, darysis nebe tokie ryškūs. Nors šių įvykių ji niekada visiškai nepamirš, didžioji patirties dalis nugrims į pasąmonę. Ji suprato, Dinas padarys viską, kad ji gyventų dabartyje ir vardan ateities, o ne pasiliktų tarp praeities šešėlių.

– Rondo norėjo patekti į Centrinį tyrimų biurą, – pasakė Kurtis. – Jis buvo apie tai man užsiminęs. Sakė, kad nori dirbti vaikų seksualinio išnaudojimo tyrimų padalinyje.

– Ten jis būtų galėjęs laisvai prieiti prie vaikų pornografijos.

Kurtis atvirai bjaurėdamasis linktelėjo galvą.

– Tą naktį jis atvyko į radijo stotį, kad įgyvendintų savo užmačias ir taptų didvyriu policijos pareigūnu, sulaikiusiu ir likvidavusiu Valentiną. Nužudęs jus ir Krenšou, jis galėjo tikėtis sėkmingai įgyvendinti savo planą. Ant Džeinės kūno nerasta jokių žudiko DNR pėdsakų. Apie pėdsakų maskavimui naudojamą preparatą jis neabejotinai sužinojo tirdamas Dalase įvykdytos žmogžudystės bylą, – jis pasidygėjęs papurtė galvą. – Darbas policijoje jį daug ko išmokė.

– Kaip Stenas, ar turite naujų žinių apie jo būklę? – paklausė ji.

– Šiuo metu būklė patenkinama.

Stenas per stebuklą išliko gyvas. Kulka nepataikė į širdį ir po sudėtingos chirurginės operacijos iš krūtinės buvo pašalinta. Jam buvo pažeistas plautis ir padaryta didžiulė žala krūtinės ląstos audiniams, bet gydytojai neabejojo, kad jis

išgyvens. Kai jo būklė tapo pakankamai stabili ir jis galėjo būti gabenamas, Vilkinsas Krenšou savo lėktuvu išskraidino jį į Atlantą.

– Aš prašiau jo dėdės, kad Stenas man paskambintų, kai tik pajėgs kalbėti telefonu, – pasakė ji. – Aš noriu jo atsiprašyti.

– Tikiu, kad jis nejaučia jums pagiežos. Manau, jis labai džiaugiasi apskritai išlikęs gyvas.

– Rondo man pasakė, kad peršovė Stenui širdį.

– Jei jis taikė į širdį, jam reikėjo daugiau laiko praleisti prie pratybų stendo, – pasakė Kurtis niūriai šypsodamas. – Jūsų abiejų laimei, jis turėjo kitų užsiėmimų.

Jai gydytojai pranešė, kad ji neteko daug kraujo, nes kulka įsmigo į nugarą tiesiai po peties sąnariu ir perskrodė ją kiaurai. Ji turės bjaurų randą, o jos neįveikiamas teniso kamuoliuko padavimas – praeities dalykas, tačiau svarbiausia, kad ji gyva.

Jei kulka ją būtų pervėrusi keletu colių žemiau, jos gyvenimas būtų baigtas. Dinas ragino nemąstyti apie tai, nors tokios mintys ir dažnos mirtiną pavojų išgyvenusiems žmonėms.

– Nesistenk atsakyti į klausimą, kodėl tau pavyko likti gyvai, Peris. Šios mintys tuščios. Tu niekada nerasi tinkamo atsakymo. Tiesiog džiaukis, kad esi savame kūne, ir tiek. Aš tuo džiaugiuosi, – pasakė jis jai prikimusiu nuo susijaudinimo balsu.

Kurtis sugrąžino ją iš nesenų prisiminimų ir pasakė, kad kraujomaiša Rondo vaikystėje suformavo pykčio kompleksą.

– Nemanau, kad jis pats suvokė, koks baisus įniršis jį valdė, – kalbėjo jis toliau. – Jis gerai išmoko slėpti savo jausmus, bet giliai įsišaknijusi neapykanta moterims, kilusi dėl seksualinio išnaudojimo, patirto iš motinos, vis ruseno, nors ir slepiama.

– Man visa tai išaiškino Dinas.

– Aš jį ir cituoju, – prisipažino Kurtis. Nukreipdamas kalbą kitur, jis paklausė, ar ji skaitė šio ryto laikraščius. – Teisėjas

Kempas Džeinės nužudymą nusprendė panaudoti savo rinkimų kampanijai.

– Baisiai neskoninga.

– Visokių yra žmonių, – pagiežingai šnirpštelėjo detektyvas.

– Kas laukia Bredo Armstrongo? – pasiteiravo ji. – Ar jis sės į kalėjimą?

– Jis turės atremti kaltinimus dėl seksualinio nusikaltimo sunkinančiomis aplinkybėmis, ir jei bus pripažintas kaltu, teks pasėdėti. Vis dėlto Melisa Hečer pripažino, kad su juo prasidėjo savo noru, o prieš pareikalaudama ją paleisti ne kartą savanoriškai atliko lytinį aktą. Jis gali prašyti, kad jam būtų pareikšti ne tokie sunkūs kaltinimai ir paskirta lengvesnė bausmė, bet spėju, kad kalėjimo jis neišvengs. Norisi tikėti, kad bausmės laiką jis išnaudos tam, kad atsikratytų priklausomybės.

– Įdomu, ar žmona pasiliks su juo, – jos akys nuklydo prie gėlių puokštės, kurią atsiuntė Toni Armstrong.

– Pamatysime, – atsakė Kurtis. – Jei būčiau lošėjas, statyčiau ant „taip“.

Jiedu kurį laiką tylėjo, tuomet jis pliaukštelėjo delnais sau per šlaunis ir atsidusęs atsistojo.

– Laikas man dingti iš čia ir leisti jums pailsėti.

Ji nusikvatojo.

– Aš jau prisiilsėjau iki mėlynumo. Negaliu sulaukti, kada būsiu paleista iš ligoninės.

– Nekantraujate grįžti į darbą?

– Kitą savaitę tikiuosi.

– Jūsų gerbėjai bus labai laimingi. Kaip ir ligoninės personalas. Jie pasakojo, kad į ligoninės vestibiulį suneštos visos gėlės, kurios tik buvo surastos dvidešimties mylių spinduliu.

– Dinas vakar mane nuvežė į vestibiulį jų pažiūrėti. Žmonės man tikrai nuostabiai geri.

– Kalbant apie mane, aš taip pat pasiilgau jūsų balso per radiją, – jo viršugalvis nusidažė ryškiai raudona spalva, kai jis pridūrė: – Jūs tikra profesionalė, Peris.

– Dėkui. Ir jūs, seržante Kurti.

Truputį negrabiai jis paėmė jos dešiniąją ranką ir trumpai spustelėjo.

– Esu tikras, kad mudu dar ne kartą pasimatysime. Turiu galvoje dabar, kai jūs ir Melojus... – sakinio pabaigą jis nutylėjo, bet ir taip buvo viskas aišku.

Ji nusišypsojo.

– O taip, mudu išties dar ne kartą pasimatysime.

Dinas pasirodė kaip tik tuo metu, kai ji buvo bebaigianti dailinti savo makiažą.

– Peris?

– Aš čia, – atsiliepė ji iš mažo vonios kambariuko. Jis įėjo pro duris ir atsistojo jai už nugaros; jųdviejų akys susitiko virš praustuvo pritvirtintame veidrodyje. – Kaip aš atrodau?

– Nuostabiai.

Ji su abejone nužvelgė savo atvaizdą.

– Šukuoseną nelengva pasidaryti viena ranka. Bent jau gerai, kad pažeista kairė, o ne dešinė.

Jis paėmė jos dešiniąją plaštaką, kurios išorinė pusė tebebuvo pamėlynijusi nuo tik vakar išimto intraveninio kateterio, ir pabučiavo mėlynę.

– Man tu atrodai fantastiškai.

– Tavo nuomonė man tikrai svarbi, – Peris atsigręžė į jį, bet kai Dinas tik trumpai pakštelėjo į lūpas, pažvelgė aiškiai nusivylusi.

– Aš nenoriu suteikti tau skausmo, – paaiškino jis, rodydamas į jos parištą ir sutvarstytą ranką.

– Nebijok, nesubyrėsiu į gabalus.

Dešiniąja ranka ji prisitraukė jo galvą ir įsisiurbė jam į lūpas tikru bučiniu, į kurį jis noriai atsakė. Jiedu bučiavosi su

tikra aistra, kurią stiprino suvokimas, kad antrą kartą vos neprarado vienas kito.

Kai jie galiausiai vienas nuo kito atsiplėšė, ji pasakė:

– Aš gavau atviruką iš Lizos Duglas su linkėjimais kuo greičiau pasveikti. Žinant visas aplinkybes, tai labai gražus jos poelgis.

– Ji tikra dama. Vienintelis jos trūkumas tas, kad ji nėra tu.

Jiedu vėl bučiavosi; neatitraukdamas savo lūpų nuo josios, jis sušnibždėjo:

– Kai mes parvažiuosime namo...

– Hmm?

– Ar galime pulti tiesiai į lovą?

– Ar tu padarysi...

– Viską. Mes darysime viską, – jis ją pabučiavo trumpu, aistringu bučiniu ir paragino: – Greičiau važiuokime iš čia.

Jiedu surinko paskutinius jos daiktus ir sudėjo juos į lagaminą. Ji užsidėjo savo tamsius akinius. Jis palydėjo ją iki ligoninės vežimėlio ir nustūmė jį iki lifto.

Jiedviem leidžiantis į pirmąjį aukštą, ji prasitarė:

– Aš tikėjausi, kad Geivinas bus su tavim.

– Jis prašė tau perduoti linkėjimus, nes šį rytą išvyko į Hiustoną, kad praleistų savaitgalį su Pet. Jis tikisi pataisyti savo santykius su ja. Galbūt netgi ištiesti alyvos šakelę jos vyrui.

– Labai gražus poelgis.

– Jam nepavyko manęs apkvailinti.

– Tu netiki, kad jis tai daro nuoširdžiai?

– O, jis tikrai nuoširdžiai nori pataisyti santykius su motina ir jos vyru. Bet kelionei pasirinko šį savaitgalį, kad mes galėtume pabūti vieni, – kai lifto kabinos durys atsidarė, jis pasilenkė ir sukuždėjo jai tiesiai į ausį: – Aš jam lieku skolingas.

Į jo šypseną ji atsakė šypsena.

– Ir aš.

– Tu juk tekėsi už manęs, tiesa?

Apsimesdama įžeista, ji atsakė:

– Kitaip nebūčiau davusi sutikimo medaus mėnesiui.

– Geivinas labai džiaugsis. Jis nori susirasti naujų draugų savo naujojoje mokykloje ir man galvą išūžė, koks didelis privalumas turėti pamotę, kuri tokia įžymi ir, be to, labai žavinga.

– Jis mano, kad aš esu žavinga?

– Ir protinga. Tu pelnei jo visišką pripažinimą.

– Labai malonu būti pripažintai ir laukiamai.

Dinas surimtėjo, pusračiu apėjo vežimėlį ir, atsistojęs priekyje, pasilenkė taip, kad jo veidas atsidūrė priešais jos veidą.

– Aš noriu tavęs.

Vestibiulyje laukė didelė minia gerbėjų ir ligoninės darbuotojų. Nekreipdamas į nieką dėmesio, jis ištiesė ranką ir paėmęs pabučiavo jos plaštaką. Jiedu apsikeitė viską pasakančiais žvilgsniais, tada jis paleido jos ranką ir paklausė:

– Pasiruošusi?

– Pasiruošusi.

– Nusiteik susitikti su didžiule minia. Už tų durų tavęs laukia daugybė įjungtų kamerų. Dienraščiai iš įvairiausių miestų, pradedant Dalasu ir baigiant Hiustonu bei El Pasu, atsiuntė čionai po reporterį ir fotografą, kad parengtų reportažus apie tavo išėjimą iš ligoninės. Tu esi svarbiausia šios dienos naujiena.

– Žinau.

– Ir neprieštarauji?

– Neprieštarauju, – pasakė ji, nusiimdama tamsius akinius ir nusišypsodama Dinui, – manau, atėjo metas pasirodyti dienos šviesoje.

Plačiai šypsodamasis, jis pastūmė vežimėlį automatinių durų link. Durys nušliuožė ir tą pat akimirką sužaibavo fotoaparatų blykstės.

Peris nė nemirktelėjo.

Padėkos

Man tikrai nėra lengva prašyti pagalbos ir informacijos, nes žinau, kiek tai reikalauja iš kitų žmonių laiko ir energijos. Knygos egzempliorius su autografu ir padėkų skyrelis jos gale jokiu būdu nėra pakankama padėka už visus vargus, kuriuos dėl manęs teko patirti žemiau išvardytiems tikriems savo srities žinovams.

Visuomenės informavimo specialistei Laurai Albrecht iš Ostino policijos departamento, nepaisant mano nuolatinių skambučių ir prašymų atsakyti „tik į vieną vienintelį klausimėlį“, niekuomet nepritrūko kantrybės bendraujant su manimi. Ji man atvėrė ne vienas duris, kurios paprastiems mirtingiesiems būna uždarytos. Taip pat esu dėkinga Centrinio tyrimų biuro detektyvams, kurie pernelyg dažnai lieka nepastebėti ir nepaskatinti už tą didžiulį darbą, kurį jie atlieka. Jie širdingai ir noriai dalijosi informacija su manimi netgi sužinoję, kad viena iš centrinių figūrų mano kūrinyje bus „blogasis policininkas“.

Savo kitame įsikūnijime aš norėčiau būti tokiu puikiu vedėju kaip Bilas Kinderis iš KSCS–FM radijo stoties. Kitaip nei aš, jis su savo gerbėjais bendrauja kiekvieną darbo dieną. Šimtai jų jam skambina į studiją. Kokia neįsivaizduojama energija! Pažvelgus į jį atrodo, kad vienu metu vykdyti tuziną užduočių yra tikri niekai. Netgi atsakinėdamas į mano

klausimus, jis niekuomet nesiliaudavo ritmingai vykdęs savo funkcijų. Jei aš neteisingai supratau radijo stoties funkcionavimo technologiją, tai tikrai ne jo kaltė.

Keletui nelaimingųjų kasdien tenka turėti reikalų su manimi. Mano agentė Marija Carvainis nusipelnė didesnio dėkingumo, nei aš sugebėčiau išreikšti žodžiais. Emi Gray antrasis vardas turėtų būti enciklopedija – ji be galo preciziškai kaupia faktus ir sugeba rasti informacijos pačiomis rečiausiomis temomis. Taip pat norėčiau padėkoti Šaron Hubler už ne vienus metus, paskirtus mano reikalams tvarkyti ir darbams planuoti. Jei ne ji, aš ne sykį būčiau atsidūrusi netinkamoje vietoje netinkamu laiku, darydama ne tai, ką turėčiau. Linkiu jai daug laimės pradėjus naują gyvenimo etapą.

Ir galiausiai norėčiau padėkoti brangiam žmogui, kuris gyvena su manimi: Maiklai, tau visuomet priklauso mano padėka. Myliu tave.

SANDRA BROWN

2003 metų balandžio 1 diena

Brown, Sandra
Br291 Sveika, tamsa : romanas / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Darius Kaunelis. - Vilnius : Alma littera, 2008. - 504 p.

ISBN 978-9955-24-996-2

Dar vienas visame pasaulyje pamėgtos įtempto siužeto istorijų meistrės Sandros Brown detektyvinis trileris. Tai dėmesį prikaustanti istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau dėl neatsargiai suteikto patarimo įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

UDK 820(73)-3

Sandra Brown
SVEIKA, TAMSA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Darius Kaunelis*

Redaktorė *Ingrida Daračienė*
Korektorės *Indrė Petrėtytė ir Marijona Treigienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

26,80 Lt.

Tiražas 1500 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Spaudė AB spaustuvė „Spindulys“, Gedimino g. 10, LT-44318 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Sandra Brown (Sandra Braun, g. 1948) JAV rašytoja, detektyvinių trilerių meistrė, parašiusi per 60 knygų, išverstų daugiau kaip į 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomų knygų „Alibi", „Pavydas", „Baltasis karštis", „Šalčio faktorius" ir kt. autorė. Daugelis S. Brown romanų pateko į skaitomiausių knygų sąrašus ir visi, pasak „USA Today", verčia skaitytoją nerimastingai versti puslapį po puslapio iki pat knygos pabaigos. Tai galima pasakyti ir apie vieną naujausių rašytojos knygų – „Sveika, tamsa".

Norėdama numaldyti tragiškų praeities klaidų sukeltą skausmą, Peris Gibson atsikrausto į atkampų provincijos miestą Ostiną, kur gyvena itin uždarai. Jos gyvenimas aktyviau užverda tik naktį, kai ji veda populiarią radijo laidą: transliuoja romantiškas melodijas ir bendrauja su jai skambinančiais bei savo problemomis besidalijančiais klausytojais. Vieną naktį klausytojas, prisistatęs Valentinu, papasakoja, kad jį paliko mylima mergina, paklausiusi radijo bangomis gauto Peris patarimo. Vaikinas pasako pagrobęs merginą ir grasina nužudysiąs ją, o paskui – ir Peris. Bandydama žūtbūt sulaikyti keršingąjį Valentiną, Peris kreipiasi pagalbos į policiją, kur sutinka kriminalinės psichologijos ekspertą Diną Melojų – žmogų, kurį manė visiems laikams išbraukusi iš savo gyvenimo...

Fotografas Patrick Demarchelier